
Sabrina Jeffries
Vahşi Bir Lordun Kollarında

Büyükannesinin ültimatomunu yerine getirmek isteyen Lord Gabriel Sharpe, kendisine çok ihtiyacı olduğunu sandığı hırçın bir kızın peşine düşer. Ve sonra durum tamamen tersine döner...

Gözü pek bir adam olan Gabe Sharpe'ın yaptığı her şey gibi, Virginia Waverly ile flört etmek de büyük bir oyundur. Erkek kardeşi Roger'ın Lord Gabriel'a karşı yarışırken ölmesinden beri, Virginia delidolu lordu kendi oyununda yenerek ondan intikam almak istemektedir. Ama Lord Gabriel'a kendisiyle yarışması için meydan okuduğunda, "Ölüm Meleği" olarak tanınan yakışıklı lord ona evlenme teklif ederek karşılık verir! Gabe, Virginia'nın maddi durumunun kötü olduğunun farkındadır – evlenip her ikisinin de sorunlarını ortadan kaldırmamaları için herhangi bir sebep görememektedir. Virginia onun teklifi karşısında dehşete düştüğünü söyler ama öpücüklerine verdiği karşılık hiç de öyle söylememektedir. İkisi Roger'ın ölümünün arkasındaki gerçeği ortaya çıkarmaya başlarken, Gabe risklerin en büyüğüne girerek cesur güzele tüm miraslardan daha değerli bir şey teklif eder: gerçek aşkı.

"Jeffries, Sharpe ailesi destanına güzel bir eklemede daha bulunuyor... Hızlı temposu, esprili diyalogları ve hayli etkileyici olan orijinal karakterleri Jeffries'in kitaplarını diğerlerinden ayırıyor. Elinizdeki kitap da, serinin eski hayranlarını memnun edeceği gibi bu destana bir sürü yeni hayran kazandırmaktan da geri kalmayacak."
-Publishers Weekly

"Jeffries'in son derece eğlenceli olan Hellions of Halstead Hall serisine yaptığı bu son ekleme, içine bol bol tutku aşılanmış, tehlikeli entrikalarla çeşnilendirilmiş ve tam olması gerektiği kadar mizah öğesiyle kıvama getirilmiş harika bir spesiyalite."
-Booklist

ISBN 978-9944-82-607-5

₺20

Sevgili Okuyucularım,

Torunum Gabriel ile ne yapacağımı bilmiyorum. Onun yüzünden tüm torunlarıma bir sene içinde evlenmelerini, yoksa mirastan men edileceklerini söyledim. En yakın arkadaşı, Gabe'le yarışırken öldü ve neredeyse yedi sene sonra, dikkatsiz çocuk aynı tehlikeli yolda başka bir aptalla yarışırken kolunu kırdı! Beni harekete geçiren de bu oldu. Her fırsatta ölümle flört ettiği için insanların Gabe'e Ölüm Meleği demelerine şaşırmamalı.

Şimdi de, en yakın arkadaşının kız kardeşi Virginia Waverly aynı yolda yapılacak bir yarışta onu yenerek intikam alma peşinde ve kızın çılgınca teklifini göz ardı etmek yerine, Gabe onunla flört etmek istiyor! Aklını kaçırmış olabileceğini düşünüyorum. Neyse ki, Virginia cesur ve güzel bir kız ama kızın büyükbabası General Waverly bu evliliği asla onaylamayacaktır. Adam inatçının teki. Süvari generali bana bile "dişi şeytan" deme saygısızlığında bulundu! Yaşına göre ne kadar yakışıklı ve dinç olsa da, böyle bir şey hiçbir erkeğin yanına kalmaz.

Konudan uzaklaşıyorum (General Waverly boş yere dikkatimi dağıtıyor). Gabe'in şımarık Bayan Waverly ile ilgilenmesi hakkında ne düşündüğüme karar veremiyorum. Onun evlenmesini istiyorum, ama Gabe kızın erkek kardeşinin başına gelenler yüzünden hâlâ suçluluk duygusuyla boğuşuyor – Virginia'nın bu durumu Gabe için daha da kötüleştirmeyeceğinden nasıl emin olabilirim? Tek tesellim, kızın da torunumdan torunumun ondan hoşlandığı kadar hoşlanıyormuş gibi görünüyor olması. Bugün General Waverly ve ben sanırım gizli bir buluşmalarına tanık olduk! Kızın dudakları kıpkırmızıydı ve Gabe sanki biri atını altından çekmiş gibi görünüyordu. Adamın saygın kadınlarla iletişim içinde olmaya alışkın olmadığı belli.

Bu arada, artık bu tür şeyler için yaşlanıyorum. Eğer bu flörtün sonu iyi olmazsa, aklı başına gelene dek Gabe'i ahıra bağlayabilirim. Bana şans dileyin, sevgili dostlarım!

İyi dileklerimle,

Hetty Plumtree

ÖNSÖZ

Ealing, Nisan 1806

İnsanlar yine bağrışıyorlardı.

Stoneville Markisi'nin üçüncü oğlu yedi yaşındaki Gabriel Sharpe sesi azaltmak için kulaklarını kapatmayı denedi. Gürültüden nefret ederdi; gürültü midesinin kasılmasına neden olurdu, özellikle de annesi babasına bağırdığı zamanlar.

Ancak bu kez annesi en büyük ağabeyine bağırıyordu. Gabe net bir şekilde duyabiliyordu, çünkü Oliver'ın odası dersliğin hemen altındaydı. Gabe kelimeleri seçemiyordu, ama kulağa öfkeli geliyordu. Oliver'ın azarlanması tuhaftı, o annesinin gözdesiydi. Daha doğrusu, genellikle. Gabe'e ise annesi "benim tatlı oğlum" derdi ve diğer kardeşlerine asla böyle seslenmezdi.

Diğer kardeşleri daha büyük oldukları için miydi acaba? Gabe suratını astı. Annesine ona "benim tatlı oğlum" diye seslenmesinden hoşlanmadığını söylemeliydi... ama

hoşuna gidiyordu işte. Annesi ona en sevdiği limonlu turtadan vermeden önce böyle seslenirdi.

Bir kapı çarptı. Bağırış kesildi. Gabe büyük bir rahatlamayla derin bir nefes verdi. Belki de her şey iyiye gidecekti.

El kitabına baktı. Bir hikâye okuması gerekiyordu, ama öldürülen bir nar bülbülü hakkında aptalca bir hikâyeydi bu:

Nar Bülbülü burada yatıyor
Hareketsiz ve buz gibi.
Bu kitap,
Onun ölümünü konu alacak.

Kitap, ölen nar bülbülü için bir şeyler yapan yaratıkları anlatıyordu: onu gömen baykuşu, çanı çalan boğayı. Ama nar bülbülünün nasıl öldüğünü anlatsa da –serçe onu bir okla vurmuştu– nedenini anlatmıyordu. Neden bir serçe bir nar bülbülünü öldürsün ki? Bu hiç de mantıklı değildi.

Ayrıca hiç at yoktu. Fotoğraflara göz attığı için bundan emindi Gabe. Bir sürü kuş, bir balık, bir sinek ve bir böcek vardı. Ama hiç at yoktu. Yarışa katılan bir atla ilgili bir hikâye okumayı tercih ederdi, ama genellikle bu konu hakkında yazılmış çocuk hikâyeleri olmuyordu.

Sıkılmıştı, pencereden dışarı bakınca annesinin uzun adımlarla ahıra doğru gittiğini gördü. Babamıza Oliver'ı şikâyet etmek için pikniğe mi gidiyordu?

Gabe bunu görmeyi çok isterdi. Oliver'ın başı asla dertte girmezdi. Öte yandan, Gabe'in başı *her zaman* dertteydi. Bu yüzden, piknikte eğlenmek yerine bu aptal kitapla bu

aptal derslikte oturuyordu, çünkü kötü bir şey yapmıştı ve babası ona evde kalmasını emretmişti.

Ama babası Oliver'a sinirlenirse, Gabe'i affedebilirdi. Eğer annesi pikniğe gidiyorsa, Gabe annesini onu da almaya ikna edebilirdi.

Bir an durup odaya baktı; öğretmeni Bay Virgil sandalyesinde uyukluyordu. Gabe kolayca dışarı çıkıp annesine sorabilirdi. Ama acele ederse.

Bir gözünü öğretmeninden ayırmadan sandalyesinden indi ve kapıya doğru yaklaştı. Koridora çıkar çıkmaz koşmaya başladı. Merdivenlerden koşarak indi, sonra alt katın parke döşeli koridorunda yarı kayıp yarı koşarak Crimson Avlusu'na çıktı.

Hızlı bir koşunun ardından yeryüzündeki en sevdiği yerde, ahırdaydı. Atların ter kokusuna, ayaklarının altında ezilen samanların çıkardığı sese, seyislerin konuşma tarzına bayılıyordu. Ahır, insanların kısık sesle konuştuğu, hatta çıt çıkarmamaya çalıştığı büyülü bir yerdi. Atlar rahatsız olduğu için kimse bağırmazdı.

Etrafına bakıp içini çekti. Annesinin en sevdiği kısrağın bulunduğu bölme boştu. Annesi gitmişti. Ama dersliğe dönüp nar bülbülüyle ilgili o aptal kitabı okumak istemiyordu.

"İyi günler, küçük bey," dedi bir atı nallamakla meşgul olan baş seyis Benny May. Eskiden, Sharpe'ların yarışlara çok sayıda atla katıldıkları günlerde Gabe'in büyükbabası için jokeylik yapıyordu. "Birini mi aramıştınız?"

Gabe annesini aradığını itiraf etmeye hazır değildi. Aksine, oflayıp baş parmaklarını seyislerin yaptığı gibi binici pantolonunun kenarına soktu. "Yardıma ihtiyacın olup olmadığını merak etmiştim. Görünüşe bakılırsa, seyisler gitmiş."

"Evet, pikniğe gittiler. Bahse girerim bugün birçok kişi ahıra girip çıkacak. Nazik leydiler ve beyefendiler çok geçmeden dışarıdan sıkılacaklar." Benny gözlerini atın ayağından ayırmadı. "Sen neden piknikte değilsin?"

"Babam Minerva'nın saçına örümcek koyduğum ve özür dilemeyi reddettiğim için gitmeme izin vermedi."

Benny öksürüğe dönüşen bir ses çıkardı. "Ama ahıra gelebileceğini söyledi, öyle mi?"

Gabe bakışlarını yere çevirdi.

"Ah. Yine Bay Virgil'i atlattın, öyle değil mi?"

"Sayılır," diye mırıldandı Gabe.

"Kız kardeşine daha iyi davranmalısın, biliyorsun. O iyi bir kız."

Gabe alaycı bir ses çıkardı. "Gevezelik edip duruyor işte. Her neyse, ben Jacky Boy'a bakmak için gelmiştim." Jacky Boy, Gabe'in midillisiydi. Babası geçen yaz doğum gününde hediye etmişti. "Bazen huysuzlaşıyor da."

Benny'nin sert bakışları yumuşadı. "Evet, huysuzlaşıyor evlat. Ve seni görünce sakinleşiyor, öyle değil mi?"

İltifat karşısında gururlandığını belli etmemeye çalışan Gabe omuzlarını silkti. "Onu nasıl tımar edeceğimi biliyorum. Acaba şu sıralar... şey... tımar edilmesi gerekiyor mu?"

"Sorman ilginç, çünkü biraz ilgiye ihtiyacı var." Benny malzeme odasına doğru başıyla işaret etti. "Kaşağıların nerede olduğunu biliyorsun."

Gabe malzeme odasına koştu. Aradığı şeyi bulduktan sonra hemen ahıra döndü. Jacky Boy şeker vereceğini umarak onu kokladı.

"Üzgünüm, eski dostum," diye mırıldandı Gabe. "Ace-

leyle geldim. Sana hiçbir şey getiremedim." Midillisini tımar etmeye başlayınca Jacky Boy rahatladı.

Yeryüzünde Jacky Boy'u tımar etmekten daha eğlenceli bir şey yoktu: kaşağının rahatlatıcı hareketi, midillinin hafif, sakinleştirici bir ritimle nefes alması, Jacky Boy'un ipeksi tüylerini parmaklarının altında hissetmek... Gabe bundan asla sıkılmıyordu.

İnsanlar ahıra girip çıkıyorlardı, ama bölmede sadece Gabe ve Jacky Boy vardı. Arada sırada bir şey –mesela atının değiştirilmesini isteyen kendini beğenmiş bir beyefendi, istediği kadar çabuk bir şekilde atı değiştirilmediği için bir leydiden özür dileyen bir seyis– onu hayallerinden ayırıyordu, ama genellikle Benny'nin çekicinin başka bir nalı yerine yerleştirirken çıkardığı ses dışında ortalık sakindi.

Benny yaklaşan bir at arabasına yardım etmesi için çağırıldığında o ses de kesildi. Birkaç dakika boyunca midillisiyle yalnız kalan Gabe tamamen huzur buldu. Sonra koridorda gümbür gümbür ilerleyen çizme seslerini işitti.

"Kimse yok mu?" diye seslendi bir adam. "Bir ata ihtiyacım var."

Gabe fark edilmemeyi umarak bölmenin kenarına sığındı.

Adam onu duymuş olmalıydı, çünkü, "Sen, oradaki çocuk. Bir bineğe ihtiyacım var," diye seslendi.

Gabe keşfedilmişti. Adam yaklaşınca seslendi: "Özür dilerim bayım, ben seyis değilim. Ben sadece atıma bakıyorum."

Adam bölmenin dışında durdu. Gabe bölme kapısına sırtı dönük bir şekilde yerde oturduğu için adamı göremedi. Adamın da onu göremediğini umuyordu.

"Ah," dedi adam. "Sen Sharpe'ların çocuklarından birisin, değil mi?"

Gabe'in karnı kasıldı. "Ne-nereden bildiniz?"

"Burada sadece Sharpe'ların çocuklarının atları olabilir."

"Ah." Gabe bunu düşünmemişti.

"Sen Gabriel olmalısın, değil mi?"

Gabe donup kaldı, zeki adamdan korkmuştu. Babasının bundan haberi olursa, işi zordu. "Ben-ben..."

"Lord Jarret piknikte ve Lord Oliver da pikniğe katılmamayı tercih etmiş. Geriye bir tek Lord Gabriel kalıyor. Yani sen."

Adamın sesi yumuşak ve kibardı. Yetişkinlerin çocuklarla konuşurken genelde takındıkları bilmiş ses tonunu kullanmıyordu. Ve Gabe'in başına iş açmak ister gibi bir hali de yoktu.

"Seyislerin nerede olduklarını biliyor musun?" diye sordu adam, sesi uzaklaşıyordu.

Artık konunun kendisi olmadığını anlayan Gabe rahatladı. "At arabasını karşılamaya gittiler."

"O halde kendi atımı eyerlememin bir mahzuru olmamalı."

"Sanırım."

Oliver her zaman atını kendi eyerlerdi. Jarret da. Gabe atını eyerleyecek kadar büyümek için sabırsızlanıyordu. O zaman Jacky Boy'a binmek için babasından izin almasına gerek kalmayacaktı.

Adam yan bölmeden atını seçerken Gabe'in tek görebildiği, onun fötr şapkasının ucuydu. Adam atına binip uzaklaştıktan sonra, Gabe acaba adını sorsa mıydım ya da en azından yüzüne doğru düzgün baksa mıydım diye dü-

şimdi. Adam ya bir at hırsızıysa ve Gabe az önce çekip gitmesine izin verdiyse?

Hayır, adam Gabe'in ve diğerlerinin isimlerini biliyordu. Misafir olmalıydı. Değil mi?

Benny ahıra döndü ve Gabe'in herhangi bir şey söylemesine izin vermeden ona seslendi: "Misafirler piknikten dönüyor, evlat. Babanın seni burada yakalamasını istemiyorsan, eve dönsen iyi olacak."

Gabe yine paniğe kapıldı. Babası derslikten kaçtığını öğrenirse, bir güzel sopa yemesi işten bile değildi. Babası ders konusunda çok katıydı.

Eve doğru koşmaya başladı. Dersliğe vardığında, öğretmeni hâlâ horluyordu. Rahat bir nefes veren Gabe, sandalyesine yerleşip sıkıcı kitabı tekrar eline aldı.

Ama şimdi ölü nar bülbülünü düşünemezdi. Kimliği belirsiz adamı düşünüp duruyordu. Acaba Benny'ye bir şey söylemesi gerekir miydi? Ya çalıntı bir at yüzünden ortalık karışırsa? Ya başı derde girerse?

Çocuk odasında Minerva ile akşam yemeği yedikten sonra bile bu konuyu düşünüyordu. Bir uşak, dadıları ve Bay Virgil onları almaya geldiklerinde, hasta olup öksürüğe tutulmuş olan Celia çoktan uyuyakalmıştı. Uşak büyük bir ciddiyetle, Büyükanne Plumtree'nin o ve Minerva'yla alt katta konuşmak istediğini söyledi.

Bunun üzerine Gabe'in kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Ahırdaki adam bir at çalmış ve bir şekilde büyükanneleri de Gabe'in buna izin verdiğini öğrenmiş olmalıydı.

Uşak, Celia'yı dadıları ve Bay Virgil ile bırakırken onları alıp kütüphaneye götürdü. Gabe, Oliver'ı saçları ıslak, gözleri kıpkırmızı ve daha önce giydiği kıyafetlerden farklı

şeyler giymiş bir halde görünce, ne düşüneceğini bilemedi.

Sonra başka bir uşak tarafından getirilen Jarret belirdi. "Annemiz ve babamız nerede?"

Oliver'ın yüzü taş gibi sertleşti ve gözleri korkunç bir hal aldı.

"Size söylemem gereken bir şey var, çocuklar." Büyükanneleri her zamankinden daha yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Bir kaza oldu." Sesi çatlamıştı, boğazını temizledi.

Ağlıyor muydu? Büyükanneleri hiç ağlamazdı. Babası onun taş gibi bir kalbi olduğunu söylerdi.

"Annenizle babanız..."

Büyükanneleri cümlesinin devamını getiremeyince Oliver irkildi ve yarım kalan cümleyi büyükannesinin yerine, "Annemiz ve babamız öldü," diye tamamladı. Sesi sanki ona ait değilmiş gibi çıkmıştı.

Önce kelimeler pek anlamlı gelmedi. Ölmüşler miydi? Nar bülbülü gibi mi yani? Gabe birinin bu sözleri geri almasını bekleyerek onlara baktı.

Ama kimse bunu yapmadı.

Büyükanneleri gözlerini silip omuzlarını dikleştirdi. "Anneniz av köşkünde babanızı davetsiz bir misafir sanmış ve onu vurmuş. Hatasını fark edince... kendini de vurmuş."

Gabe'in yanında duran Minerva ağlamaya başladı. Jarret ise kafasını sallayıp, "Hayır, hayır, bu olamaz. Bu nasıl olur?" deyip duruyordu. Oliver pencerenin yanına gitti, omuzları titriyordu.

Gabe ise o aptal şiiri düşünmeden edemiyordu:

Zavallı Nar Bülbülü için
Çanların çaldığını duyan
Tüm kuşlar,
İçlerini çekip hıçkırmaya başladılar.

Çanlar hariç tıpkı şiirdeki gibiydi. Gabe ne yapacağını bilmiyordu. Büyükanneleri bundan kimseye bahsetmemeleri gerektiğini söylüyordu, çünkü bundan bahsetmeden bile yeterince büyük bir skandal çıkacaktı, ama söyledikleri hiç mantıklı gelmiyordu. Gabe zaten neden bundan söz etmek istesindi ki? Böyle bir şeyin olduğuna inanmakta bile güçlük çekiyordu.

Belki de bu bir kâbustu. Uyanacak ve babasını karşısında bulacaktı.

"Onlar olduğuna emin misin?" diye titreyen bir sesle sordu. "Belki de vurulan başka biridir."

Büyükanneleri sarsılmış görünüyordu. "Eminim. Oliver ve ben..." Suratını buruşturan büyükanneleri yanlarına gidip kollarını ona ve Minerva'ya doladı. "Çok üzgünüm, çocuklar. Güçlü olmaya çalışın. Zor olduğunu biliyorum."

Minerva ağlamaya devam etti. Büyükanne ona sıkıca sarıldı.

Gabe babasını en son gördüğü anı düşündü, atına binmiş pikniğe gidiyordu ve annesi de telaşla ahıra yürüyordu. Bu nasıl olur da onları en son görüşü olabilirdi? Artık örümceği Minerva'nın saçına koyduğu için babasına üzgün olduğunu asla söyleyemeyecekti. Babası onun özür dilemeyen kötü bir çocuk olduğunu düşünerek ölmüştü.

İşte o zaman gözleri doldu. Jarret ve Oliver'ın onu bu şekilde görmelerine izin veremezdi – onun aptal bir kız

olduğunu düşünürlerdi. O nedenle büyükannesinin şaşkın haykırışına aldırmadan odadan fırladı ve ahıra doğru koştu.

Ahır sessizdi; seyisler akşam yemeklerini yiyordu. Jacky Boy'un bölmesine varır varmaz yere çöküp ağlamaya başladı. Bu doğru değildi! Nasıl ölürlerdi?

Orada yatarak ne kadar hıçkırdığını bilmiyordu, ama bir de bakmıştı ki Jarret bölmeye girmiş ve eğilip elini omzuna koymuştu. "Gel, evlat. Ayağa kalk."

Gabe, Jarret'ın elini itti. "Yapamam. Onlar gitti ve bir daha asla geri dönmeyecekler!"

"Biliyorum," dedi Jarret titreyen bir sesle.

"Bu hiç de a-adil değil." Gabe, Jarret'a baktı. "Diğer çocukların anne babaları ölmüyor. Ne-neden bizimkiler ölsün ki?"

Jarret dudağını ısırdı. "Bazen bu tür şeyler olabiliyor."

"Tıpkı o nar bü-bülbülüyle ilgili ki-kitaptaki gibi. Hiç mantıklı değil."

"*Hayat* mantıklı değil ki," dedi Jarret kısık bir sesle. "Mantıklı olmasını bekleyemezsin. Kaderin eli her şeye karışır ve kimse kaderin neden böyle yaptığını açıklayamaz."

Sanki biri ayağına sertçe basmış gibi yüzü tuhaf bir şekilde buruşmuş ve gözleri iyice çukurlaşmış olsa da, Jarret yine de ağlamıyordu.

Gabe, Jarret'ı hep herkesten daha çok sevmişti, ama şimdi Jarret'ın bu kadar sakin görünmesinden nefret ediyordu. Neden erkek kardeşi kızgın değildi ki?

"Güçlü olmalıyız," diye devam etti Jarret.

"Neden?" diye karşılık verdi Gabe. "Ne fark eder ki? Yine de ölüler. Ve biz yine yalnızız."

"Evet, ama kadere teslim olursan, seni dibe çeker. Sindirilmeyi kabul etme. Ona gül ve cehenneme kadar yolu olduğunu söyle. Onunla ancak bu şekilde baş edebilirsin."

Mantıklı olmayan şey hayat değildi. Ölümdü. Sebepsiz yere insanları alıyordu. Annelerinin babalarını vurmaması gerekirdi, serçelerin de nar bülbüllerini vurmaması. Ama yine de hepsi ölmüştü işte.

Ölüm, ne zaman isterse, onu da alabilirdi. Boğazını sıkıca kavrayan bir korkuyla irkildi. *Her an* ölebilirdi. Sebepsiz yere.

Bunu nasıl önleyecekti? Ölüm insanın arkasından yaklaşıp vuran sinsi bir piç kurusuna benziyordu. Eğer ölüm *onun da* peşinden gelecek olursa...

Belki de Jarret haklıydı. Ölüme meydan okumaktan başka yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Ya da onu görmezden gelmeye çalışmaktan. Gabe birçok sinsi piç kurusuyla aşık atmıştı ve onlarla baş etmesinin tek yolu korkmamaktan ve incindiğini belli etmemekten geçiyordu. O zaman bu sinsi herifler onu rahat bırakıp başka çocuklara işkence etmeye gidiyorlardı.

Annesinin ve babasının bir yerde hareketsiz bir şekilde yattıklarını düşününce yine gözleri doldu. Haşince gözyaşlarını silip alt dudağını ısırdı. Ölüm annesini ve babasını alıp götürdüğü gibi onu da alabilirdi, ama mücadele etmeden asla.

Eğer ölüm onu istiyorsa, sürükleyerek götürmek zorunda kalacaktı. Çünkü Gabe kolay kolay gitmeyecekti.

Birinci Bölüm

Eastcote, Ağustos 1825

Virginia Waverly at arabasıyla Marsbury Malikânesi'ne giderken heyecanını gizleyemiyordu. Bir balo! Nihayet bir baloya gidiyordu. En sonunda ikinci kuzeni, Devonmont Kontu Pierce Waverly'nin ona öğrettiği o vals adımlarını uygulama şansı bulacaktı.

Bir an için, yakışıklı bir süvari subayıyla pistte dans ettiğini hayal etti. Veya belki de ev sahibi Lyons Dükü'yle! Bu harika olmaz mıydı? İnsanların "Deli Dük" dedikleri babası hakkında neler söylediklerini biliyordu, ama bu tür dedikodulara asla kulak asmazdı.

Daha şık bir elbisesi olmasını diliyordu: *Leydiler Dergisi*'nde gördüğü o pembe Nepal ipeği gibi. Ama modaya uygun elbiseler pahalıydı ve bu yüzden İskoç giysilerinin revaçta olduğu dönemde aldığı eski ekose ipek elbisesiyle idare etmek zorundaydı. Başka bir şey seçmiş olmayı o ka-

dar çok istiyordu ki... daha dikkat çekici bir elbise mesela. Şimdiyse insanlar ona bir kez baktıklarında ne kadar fakir olduğunu anlayacaklardı.

"Endişeli olduğunu görebiliyorum," dedi Pierce.

Virginia şaşkınlıkla ona baktı. "Sadece biraz. Üzerine bir tül ekleyerek bu elbiseyi daha şık bir hale getirdim, ama kolları çok kısa ve artık tuhaf kollu demode bir elbise gibi görünüyor."

"Hayır, demek istediğim... "

"Herhalde insanlar sırf bu yüzden beni çok ayıplamazlar." Virginia çenesini kaldırdı. "Ayıplarlarsa da umurumda değil. Yirmi yaşında olup da henüz bir baloya gitmemiş bildiğim tek kadın benim. Komşu çiftçinin kızı bile Bath'de bir baloya gitti, üstelik sadece on sekiz yaşında!"

"Ben başka bir şeyden söz etmeye..."

"O yüzden elbisemin ya da tecrübesiz olmamın dans pistinde dilediğim gibi eğlenmeme engel olmasına izin vermeyeceğim," dedi Virginia kararlı bir şekilde. "Havyar yiyip şampanya içeceğim ve bir geceliğine de olsa zenginmişim gibi davranacağım. Ve bir *erkekle* dans edeceğim."

Pierce alınmış görünüyordu. "Bildiğin gibi, ben de bir erkeğim."

"Elbette, ama sen benim kuzenimsin. Aynı şey değil."

"Ayrıca," dedi Pierce, "elbisenden bahsetmiyordum. Demek istediğim, Lord Gabriel Sharpe'a rastlamaktan endişe etmiyor musun?"

Virginia gözlerini kırpıştırdı. "O neden burada olsun ki? Bugün yarışta değildi."

Birkaç sene önce Lyons Dükü her sene kendi arazisindeki bir pistte koşulan bir yarış – Marsbury Stakes– düzenlemeye başlamıştı. Bu sene Virginia'nın büyükbabası,

Pierce'ın büyük amcası General Isaac Waverly kendi at çiftliklerinden safkan bir aygırla yarışa katılmıştı. Ama ne yazık ki Ghost Rider, yarışı ve Marsbury Kupası'nı kaybetmişti.

Bu yüzden, yarış balosuna bu gece Virginia'yı büyükbabası yerine Pierce götürüyordu; Ghost Rider'ın kötü performansı büyükbabasını büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Tabii Virginia'yı da hayal kırıklığına uğratmıştı, ama baloya katılmasına mani olacak kadar değil.

"Sharpe, Lyons'un en yakın arkadaşı," dedi Pierce. "Hatta Turnham Green'deki yarışta Roger'la birlikteydi."

Virginia ümitsizliğe kapıldı. "Bu olamaz! Orada sadece Lord Gabriel ve Kinloch isimli bir... "

"Kinloch Markisi, evet. Babasının ölümüyle düklüğe yükselmeden önce Lyons'un unvanı buydu."

Virginia suratını astı. "Büyükbabamın bu geceki baloya katılmayı reddetmesine şaşırmamalı. Neden bana söylemedi. Bilseydim ben de gelmezdim."

"Bu yüzden söylemedi. Isaac Amca bir kez olsun eğlenmeye bakmanı istedi. Ve yarışta olmadığı için Sharpe'ın da baloda olmayacağını düşündü."

"Yine de, tüm risklerin farkında olmasına rağmen Turnham Green'de Roger'ın o berbat pistte koşmasına izin veren dükle karşılaşmak zorunda kalacağım. Neden bizi davet etti ki? Kim olduğumuzu bilmiyor mu?"

"Belki de, Roger'ın ölümüne bir ölçüde sebep olduğu için sana ve Isaac Amca'ya zeytin dalı uzatıyordur."

Virginia alaycı bir ses çıkardı. "Bana sorarsan bunun için biraz geç."

"Haydi ama, olanlar yüzünden Lyons'u suçlayamazsın. Ya da Sharpe'ı."

Virginia öfkeli bir şekilde Pierce'a baktı. Erkek kardeşi, Lord Gabriel'a karşı tehlikeli bir at arabası yarışında öldüğünden beri yedi senedir birçok kez bu tartışmayı yapmışlardı. "Lord hazretleri ve Kinloch-Lyons, Roger'ın sarhoş olmasından faydalandılar..."

"Bunu bilmiyorsun."

"Lord Gabriel bu konuda konuşmayı reddettiği için kimse bundan emin değil. Ama büyükbabam öyle olduğunu söylüyor ve ben ona inanıyorum. Roger ayık olsaydı Lord Gabriel ile asla iğne deliğinden iplik geçirmeye kalkmazdı."

Yarış pistine "iğne deliğinden iplik geçirme" deniyordu, çünkü sadece bir at arabasının geçmesine yetecek kadar yer olan iki iri kayanın arasından geçiyordu. Arkadan gelen yarışçı diğerinin geçip gitmesine izin vermek için dizginlere asılmak zorunda kalıyordu. Roger zamanında dizginleri çekememiş ve bir kayaya çarpıp oracıkta ölmüştü.

O zamandan beri Lord Gabriel'dan nefret ediyordu Virginia.

"Erkekler sarhoş olduklarında aptalca şeyler yaparlar," dedi Pierce. "Özellikle de başka erkeklerle birliktelerse."

"Neden sürekli Lord Gabriel'ı koruyorsun?"

Pierce, Ghost Rider'la aynı kahverengi tonuna sahip gözleriyle Virginia'ya bir bakış attı. "Çünkü Lord Gabriel eline geçen her fırsatta ölüme meydan okuyan pervasız bir adam olsa da, Isaac Amca'nın iddia ettiği gibi şeytanın ta kendisi değil."

"Bu konuda hiçbir zaman anlaşamayacağız," dedi Virginia elinden sıyrılan eldivenlerini çekiştirerek.

"İnatçı ve yola gelmez olduğun için."

"Sanırım aileden geliyor."

Pierce güldü. "Öyle olmalı."

Virginia pencereden dışarı bakıp keyifli ruh halini korumaya çalıştı, ama faydasızdı. Lord Gabriel orada olursa, balo mahvolmaya mahkûmdu.

"Yine de," diye devam etti Pierce, "Sharpe gelirse, umarım bir buçuk ay önce ona nasıl meydan okuduğun konusunda konuşmaktan kaçınırsın."

"Neden kaçınayım ki?"

"Çünkü bu delilik!" Pierce gözlerini kısarak Virginia'ya baktı. "Böylesine sorumsuzca bir şey yapacak biri değilsin. Ona meydan okumakta ciddi olmadığını biliyorum –sadece kızgındın– ama buna devam etmek aptallık olur ve sen aptal değilsin."

Virginia bakışlarını kaçırdı. Bazen aklından neler geçtiğine dair Pierce'ın hiçbir fikri olmuyordu. Pierce ve büyükbabası, onu çiftliği yöneten ve kendi yaşındaki kadınlarla aynı şeyleri –sadece büyükbabasıyla birlikte olsa bile basit bir ev ve aile– isteyen bir anaçlık abidesi olarak görmekte ısrar ediyorlardı.

Virginia bu tür şeyler istemiyor değildi tabii. Ama o sadece... ruhunu kurban etmek karşılığında bunlara sahip olmayı istemiyordu. Sürekli çalışmaktan ve sorumlulukları yüzünden bir yanı kapana kısılmış gibi hissediyordu. İşte o yanı baloda dans etmek istiyordu.

Ve Lord Gabriel Sharpe'a karşı yarışmak.

Pierce nutuk atmaya devam etti: "Ayrıca, eğer Isaac Amca Sharpe'a Roger'ın öldüğü pistte meydan okuduğunu duyarsa, buna derhal bir son verir."

Doğruydu. Büyükbabası aşırı korumacıydı. Virginia'nın anne ve babası, yani kendi oğlu ve gelini bir tekne kazasında öldükten sonra General Isaac süvariliği bırakıp

Virginia ve Roger'ın bakımını üstlendiğinde Virginia sadece üç yaşındaydı.

"Bundan nasıl haberi olacak?" Virginia, Pierce'a doğru kirpiklerini kırpıştırdı. "Herhalde ona bundan söz edecek kadar acımasız olamazsın."

"Ah, numaralarını benim üzerimde deneme, tatlı kız. Isaac Amca'nın üzerinde etkili olabilirler, ama ben bu tür şeylere karşı bağışıklık kazandım."

Virginia omuzlarını dikleştirdi. "Fark etmemiş olabilirsin, ama ben artık küçük bir kız değilim."

"Aslına bakarsan, farkındayım. Ve bu yüzden Lord Gabriel'a işkence etmeyi bırakmalısın. Bu balo kendine bir eş bulman için iyi bir şans. Erkekler aptalca yarışlar yapmak için erkeklere meydan okuyan kadınlardan hoşlanmazlar."

"Evlenmek için acele etmiyorum," dedi Virginia büyükbabasına her zaman söylediği yalanı kuzenine de söyleyerek. "Büyükbabamın yanında olabildiğince uzun kalmayı tercih ederim."

"Virginia," dedi Pierce kısık bir sesle, "saf olma. Büyükbaban altmış dokuz yaşında. Daha uzun süre yaşama ihtimali..."

"Öyle söyleme." Büyükbabasının öldüğünü düşünmek Virginia'nın midesini altüst etmişti. "O gayet sağlıklı bir adam. Yüz yaşına kadar yaşayabilir. Atlarımızdan birinin gelecek senelerde zavallı drahomamı artırmaya yetecek kadar iyi bir ödül kazanacağından eminim."

"Ne zaman istersen *benimle* evlenebilirsin." Pierce koyu kahverengi kaşlarını kımıldattı. "Evden ayrılmana bile gerek kalmaz."

Virginia şaşkınlıkla kuzenine baktı. Roger öldüğü için Waverly Çiftliği Pierce'a miras kalacaktı, ama Pierce daha

önce evlilikten hiç söz etmemişti. "Peki senin odanın bitişiğindeki odada kim yatacak, ben mi, metresin mi?"

Pierce kaşlarını çattı. "Metresimden vazgeçebilirim."

"Benim için mi? Tabii." Virginia kuzenine sırıttı. "Bunu yapmayacağını bilecek kadar seni tanıyorum."

"Eh," dedi Pierce suratını asarak, "en azından onu seninle aynı evde barındırmam."

Virginia güldü. "*İşte* benim tanıdığım Pierce Waverly. Ve işte bu yüzden seninle evlenemem."

Pierce'ın yüzünde aşikâr bir rahatlama belirdi. "Tanrıya şükür. Ayağıma zincir vurdurmak için henüz çok gencim."

"Otuz yaş genç değildir. At olsaydın, büyükbabam seni emekliliğe ayırırdı."

"Neyse ki at değilim," dedi Pierce evlilik çağındaki tüm kızların ona bayılmasına neden olan çarpık gülümsemesiyle.

Virginia doğruldu. "Bak, neredeyse geldik! Sanırım evi görebiliyorum!" Pierce'a doğru dönerken eteklerini düzeltti. "*Çok mu* köylü güzeli gibi görünüyorum?"

"Hiç de değil. Şehirli güzeli olabilir..."

"Pierce!"

Pierce kahkaha attı. "Şaka yapıyorum, seni küçük yaban ördeği. Harika görünüyorsun; gözlerin ışıl ışıl, yanakların da kızarmış. Bu yüzden sana evlilik teklif ettim ya," diye ona takıldı.

"Evlilik falan teklif etmedin. Sadece senin de işine yarayacak uygun bir teklifte bulundun."

Pierce sırıttı. "Benim planlarım hep böyle değil midir zaten?"

Virginia kafasını iki yana salladı. Pierce umutsuz bir va-

kaydı. "Henüz mantık evliliği yapacak kadar çaresiz değilim."

"Senin sorunun aklının bir karış havada olması. Ötüşen kuğuların tepenizden uçarak evlilik yatağını kutsadığı lanet olası bir ruh birlikteliği istiyorsun."

Pierce'ın bunu fark etmiş olmasına şaşırmıştı Virginia. "İki insanın evlendiklerinde birbirlerine âşık olmaları gerektiğini düşünüyorum, hepsi bu," dedi.

"Ne iğrenç bir düşünce," diye homurdandı Pierce.

İşte bu yüzden asla evlenemezlerdi. Pierce evlilik fikrinden pek hoşlanmazdı. Ayrıca iri göğüslü ve sarışın kadınlardan hoşlanırdı, Virginia'nınsa bu tür özellikleri yoktu. Üstelik Pierce bu kadınların çılgın olmalarını da isterdi. Sonuçta Pierce'ın hiç iyi bir şöhreti yoktu, ancak Virginia anlatılanların yarısının Pierce'ın yakışıklılığı ve umarsız tavırlarına kapılan kızları için endişelenen annelerin uydurduğu skandallar, rezaletler ve dedikodulardan ibaret olduğundan şüpheleniyordu.

Bir de Pierce'ın neredeyse erkek kardeşi gibi olduğu gerçeği vardı tabii. Pierce Hertfordshire'daki malikânesinde olduğu kadar Waverly Çiftliği'nde de vakit geçiriyordu. Virginia onu arabacısı olarak göremeyeceği gibi kocası olarak da düşünemezdi.

Bu sırada at arabası durdu ve Pierce aşağı indikten sonra ona da inmesi için yardım etti. Virginia ünlü Marsbury Malikânesi'ne ağzı açık bir şekilde bakakaldı: Taşlarla kaplı üç uzun avlusu ve bakır kubbeli dört taş kulesi vardı.

İçerisi daha da muhteşemdi, her yerde mermer sütunlar ve heykeller vardı. Hizmetkârlar onları balo salonuna doğru geçirirken, Virginia zengin duvar halılarına, altın

yaldızlı çerçeveleri olan kocaman tablolara ve ipek perdelere baktı.

Tanrı aşkına. Buraya ait değildi.

Pierce haklı olabilir miydi? Dük Virginia'yı bu baloya, Roger'ın ölümü yüzünden kendini kötü hissettiği için davet etmiş olabilir miydi? Hayır, bu hiç de mantıklı değildi. Dük cenaze törenine bile katılmamıştı.

Yine de, Virginia'nın buraya davet edilmesinin başka ne tür bir sebebi olabilirdi? Marsbury'deki yarış balosu özel bir davetti ve büyükbabası bir kontun üçüncü oğlu olsa da, hayatının büyük bir bölümünü bu tür partiler yerine savaş alanında at sırtında geçirmişti. Virginia resmi bir şekilde cemiyete takdim edilmediği için, tam olarak yüksek sosyeteye dahil olduğu da söylenemezdi.

Balo salonuna girdiklerinde, Pierce biraz soluk almaları için onu sakin bir köşeye çekti. Gazla aydınlatılan avizelerle altın ve krem rengine bürünmüş balo salonu Virginia'nın kalbinin heyecanla atmasına neden olan sıcak bir ışıltı saçıyordu. Ya bu gece burada biriyle *tanışırsa*? Bu harika olmaz mıydı?

Sonuçta kendine bir eş bulacak olursa buna bir itirazı olmazdı, gerçi evlenmek için belli koşulları vardı ve bu koşulların mantık dışı olmasından korkuyordu. Müstakbel kocası, büyükbabası ölene dek Waverly Çiftliği'nde yaşamaya razı olmalı, kendi servetine sahip olmalı ve Virginia'nın Lord Gabriel'la yapacağı yarışa göz yummalıydı. Tüm bunlar olmayacak işlerdi.

Aniden yüzü gerilen Pierce eğilip, "Sakın şimdi bakma, Sharpe şu taraftaki sütuna yaslanmış duruyor," diye mırıldandı.

Virginia elbette hemen dönüp baktı ve çok geçmeden

pişman oldu. Çünkü onu son kez gördüğünden beri Lord Gabriel'ın görünümü bariz bir şekilde değişmişti.

Virginia Turnham Green'de ona meydan okuduğunda öfkeden gözü kararmış durumdaydı, Lord Gabriel ise Teğmen Chetwin'e karşı kısa bir süre önce kazandığı yarış yüzünden toz içindeydi. Ancak bu gece tam bir Ölüm Meleği gibi görünüyordu.

Bu lakaptan ne kadar da nefret ediyordu Virginia! Roger'ın ölümünden sonra insanlar ona bu ismi takmıştı ve Lord Gabriel bunu pekiştirmek için elinden geleni yapıyordu. Kendisi için özel olarak boyandığı söylenen gömleği ve kravatına dek tamamen simsiyah giyinmişti. Faytonunu bile siyaha boyatmış ve ona uyan kömür karası iki siyah at bulmuştu.

Gerçekten de Ölüm Meleği'ydi. Roger'a karşı yaptığı trajik yarışı korkusuz bir sürücü olarak sahip olduğu şöhretini artırmak için kullanıyordu. Oysa ona karşı yarışmak isteyen her aptalla boy ölçüşmek yerine ailesinin malikânesinin ıssız bir köşesinde utancından sinmesi gerekirdi. Toplum içinde bu kadar umursamaz bir şekilde dolaşmaya nasıl cüret ederdi? Ölüm Meleği'ne bu kadar *benzemeye* nasıl cüret ederdi?

Sorun sadece ölüm kısmı da değildi. İstemeye istemeye de olsa Virginia, kıyafetleri dışında Lord Gabriel'ın tam anlamıyla bir meleğe benzediğini kabul etti. Altın tonlarıyla bezeli kahverengi saçları, güneş sanki parmaklarını dalgalarının arasında gezdirmiş gibi duruyordu. Yüzü ise Michelangelo tarafından elle özel olarak yontulmuş gibiydi: Klasik bir burnu, dolgun İtalyan dudakları ve inatçı bir çenesi vardı. Virginia gözlerini şu anda göremese de, daha önce ne renk olduğunu görmüştü: Ormanların içindeki

açıklık alanları hatırlatan kahverengi benekli yosun yeşiliydiler.

Virginia alaycı bir ses çıkardı. Aklını kaçırmış olmalıydı. Bu gözler erkek kardeşini öldüren adama aitti. Ondan o kadar nefret ediyordu ki, bu kadar çekici olması kabul edilemez olduğu için onu fark etmişti. Bu, tek sebebiydi.

"Gözlerini adama diktin, boş boş bakıyorsun," diye homurdandı Pierce.

Tanrı aşkına, Virginia gerçekten de gözlerini dikmiş öylece bakıyordu. Nasıl olur da Lord Gabriel ona böyle bir şey yaptırabilirdi?

"Gel, haydi dans edelim." Pierce ona kolunu uzattı.

Virginia kuzeninin koluna girdi, kendi dalgınlığından kurtulduğu için memnundu. Derken, dansçıların oluşturduğu uzun sıraya katılırlarken, Lord Gabriel'ın kendisini gördüğünü fark etti. Gözleri fal taşı gibi açılan Lord Gabriel, onu oldukça kaba bir şekilde süzdü.

Ve Virginia en son gördüğü şey, Pierce onu dansa sokarken, lanetli Ölüm Meleği'nin gözlerinin içine bakıp gülümsemesi oldu.

***

Lord Gabriel Sharpe, Bayan Virginia Waverly'nin Devonmont Kontu'yla balo salonunda dans edişini izliyordu. Şükürler olsun ki, Bayan Waverly gelmişti. Lanet olası bir baloya katlanmak zorunda kalıp da amacını gerçekleştirememeseydi beynini dağıtabilirdi Gabriel.

Neyse ki, Virginia Waverly'yi burada görmeye hazırlıklıydı. Anne babalarının ölümünü araştırmaları için kardeşlerine yardım eden Bow Street dedektifi Jackson Pinter,

Bayan Waverly hakkında oldukça iç karartıcı bilgilere ulaşmıştı. Ve Gabe tüm bunları kendi çıkarı için kullanmayı düşünüyordu.

"İşte ezeli düşmanın gidiyor," dedi Lyons Dükü Maximilian Cale.

Lyons, Jokey Kulübü üyesiydi ve Gabe'in en yakın arkadaşıydı. Gabe'in gıpta ettiği bir ahır dolusu safkan atı vardı; içlerinden biri Derby'yi iki kez kazanmış, bir diğeri ise Royal Ascot'u kazanmıştı. Gabe geçen ay bahis kazançlarından yeterince para topladığında ikinci atın bir yavrusunu satın almıştı.

"Bayan Waverly'yi ezeli bir düşman olarak görmüyorum," dedi ilgisizce.

Lyons alaycı bir ses çıkardı. "Meydan okumasını yeniledi mi?"

"Buna henüz fırsatı olmadı," dedi Gabe umursamıyormuş gibi yaparak. Turnham Green'den beri o lanet olası meydan okuma herkesin dilinde dolanıyordu ve Gabe bu gece bu meseleye bir son vermeye hazırdı.

"Herhalde tekrar meydan okumaz." Lyons şarabını yudumladı. "Erkek kardeşi kadar hiddetli biri olabileceğine ihtimal vermiyorum."

Gabe dikleşti. Olayın üzerinden yedi sene geçmişti ve boynu kırılan Roger'ın çimlerin arasında tuhaf bir açıyla uzanmış bedeni hâlâ gözlerinin önünden gitmiyordu. Keşke...

Ama "keşke" rahipler ve filozoflar içindi. Gabe ne affedilme peşindeydi ne de anlayış bekliyordu; olanları değiştiremezdi.

Ama artık kötü sonuçları bildiğine göre, belki de onları azaltabilirdi. "Bayan Waverly'nin sadece öfkeli değil, aynı

zamanda inatçı olduğunu sanıyorum." Devonmont genç kadına dar sırada eşlik ederken, Gabe onu gözleriyle takip etti. "Sonuçta bu gece buraya geldi, değil mi? Burada olacağını tahmin etmiş olmalı."

"Lafı tekrar meydan okumaya getirirse, bu kez kabul edecek misin?"

"Hayır." Gabe, Turnham Green'deki o piste bir daha asla çıkmayacaktı.

Lyons sırıttı. "Küçük kızın seni yenmesinden mi korkuyorsun?"

Gabe dolduruşa gelmemesi gerektiğini biliyordu. "Alakası bile yok."

"Letty Lade'i yendiğini söylüyorlar. Bu küçük bir zafer sayılmaz."

Gabe alaycı bir ses çıkardı. "Letty Lade o zaman neredeyse yetmiş yaşındaydı; kadının oturma yerinden düşmemiş olması bile bir mucize. Bayan Waverly'yi bana bırak. Bu geceden sonra, kimse yarış hakkında konuşmayacak."

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Onunla evlenmeyi planlıyorum," dedi Gabe.

Başka ne yapabilirdi ki? Büyükbabasının onun üzerine titrediği belliydi ve o alçak Devonmort da kendi çıkarları için kızı teşvik ediyordu. Bayan Waverly'nin kendisiyle ilgilenmesi gereken bir erkeğe ihtiyacı vardı. Genç kadının içinde bulunduğu durum bir ölçüde kendi suçu da olduğundan, bunu yapacak kişi Gabe olacaktı. Bu arada, kendi sorununu da çözecekti.

Lyons hayretle ona baktı. "Onunla evlenecek misin? Neden böyle bir şey yapasın ki?"

Gabe omuzlarını silkti. "Büyükannem kardeşlerimin

ve benim evlenmemizi istiyor, Bayan Waverly'nin de bir eşe ihtiyacı var. O kişi neden ben olmayayım?"

"Roger'ın ölümünden seni sorumlu tutuyor olması yeterli bir neden değil mi?"

Gabe güçlükle gülümsedi. "Roger'a olanların gerçekten sadece bir kaza olduğunu anlayınca..."

Cümlesinin devamını getiremedi, hatıraları onu rahatsız ediyordu. Roger'ın yarış için onu yatağından kaldırması. Lyons'un yarış mahalline vardıklarında hasta gibi görünüyor olması. İri kaya parçalarına yaklaşırken Gabe'in kanının kaynaması...

İçinde hiç de aşina olmadığı bir öfke belirdi ve bunu güçlükle bastırabildi. Genelde sinirlenmezdi. Uzun zaman önce duygularını asla yüzeye çıkamayacakları kadar derin bir mezara gömmüştü.

Ya da öyle yaptığını sanıyordu. Bayan Waverly ona meydan okuduğundan beri dengesizleşmişti, anlamsız öfke patlamaları yaşıyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Nasıl olur da aptal bir meydan okuma, ruhundaki soğuk zemini bulandırabilirdi? Ama olmuştu. Her şey sinirini bozuyordu.

Ama bu gece öfkesini kontrol altında tutmalıydı, yoksa planlarında asla başarılı olamazdı. O nedenle, güçlükle de olsa duygularını her geçen gün yüzeye daha da yaklaşan o mezara tekrar gömdü.

"Evlenmek için neden daha yumuşak başlı birini bulmuyorsun?" diye sordu Lyons.

Çünkü Bayan Waverly'nin itaatkâr olmayışı Gabe'e tuhaf bir şekilde çekici geliyordu. Gabe sırf evlenmek zorunda olduğu için, uysal, kuyruk sallayan bir sosyete kızıyla evlenmek istemiyordu. Ruhu olan bir kadın istiyordu.

Toplum içinde bir erkeğe onunla yarışmak için meydan okuyan bir kadından daha cesur biri olabilir miydi?

Ayrıca, Bayan Waverly hakkında duyduğu şeylerden ve genç kadının yaşadığı hazin hayattan sonra, bu durumun devam etmesine izin veremezdi. Ancak elbette Lyons'a bunu söyleyemezdi; dük onun doğru şeyi yaptığını anlayamazdı.

Her zamanki gülümsemesini takındı. "Beni tanıyorsun. Mücadele etmek her zaman hoşuma gitmiştir."

İkna olmamış görünen Lyons şarabını yudumladı. "O halde Roger'ın kız kardeşiyle evlenme fikri büyükannene ait değil?"

"Büyükannem kiminle evlenmem gerektiğini söylemedi, sadece hepimizin evlenmesi gerektiğini yoksa hiçbirimize miras kalmayacağını belirtti. Bu arada, şimdilik kimsenin bu planımdan haberi yok, o nedenle kimseye söylemezsen memnun olurum."

"Sanırım Bayan Waverly, vadedilen mirası alabilmenin anahtarı olduğunu duymaktan hiç *hoşlanmaz*. Paraya çok mu ihtiyacın var? Oliver malikâneyi iyi idare ediyor gibi görünüyor, Jarret büyükanneni bira fabrikasını kendisine vermeye ikna etti ve Minerva'nın da ona istediği her şeyi verebilecek bir kocası var. Herhalde parasız kaldığında onlardan borç alabilirsin."

"Sebebi bu değil." Zaten Gabe de daha fazla zamanı olduğunda kendi kendini geçindirmeyi umuyordu. "Celia için endişeleniyorum."

"Ah, evet. Onu unutmuşum."

Gabe kendisinden iki kat daha yaşlı bir yabancıyla dans eden kız kardeşine bakınca sinirlendi. Celia geçen hafta Gabe'e o bekâr olduğu sürece evlenmek gibi bir niyetinin

olmadığını söylemişti. *Dayanmalıyız*, demişti, *büyükannemiz pes edecektir. Üçümüzü evlendirdi, bu onu memnun etmeye yetmeli.*

Gabe dişlerini sıktı. Büyükanneleri tüm aileye istediğini yaptırmadan asla tatmin olmazdı. Ve Gabe evlenmeyi reddettiği sürece, Celia mirastan men edildikleri için onu suçlayabilirdi.

Gerçi bunun sıkıntısını Celia çekecekti. Gabe maddi açıdan bağımsızlığını kazanmak için planlarını hayata geçirirken, Celia bir ilişkiden diğerine geçip duracaktı. Bir erkeğe ihtiyacı olmadığını, eş istemediğini söylüyordu, ama geçmişte ailelerinde yaşadıkları skandalın onun evlilik olasılığı üzerindeki ağırlığını telafi edecek bir drahoması olmadığı sürece, Celia'nın evde kalmaktan başka bir şansı yoktu.

Gabe bunun sorumlusu olmayı reddediyordu. Gabe kendi ayağına evlilik zincirini vurdurduktan sonra Celia hâlâ evlenmeyi reddederse, en azından bunun için onu suçlayamazdı.

"Sanırım sen bir eş aramıyorsun," dedi Gabe umutla

Lyons onu şüpheyle süzdü. "Güzel kız kardeşini mi kastediyorsun? Yirmi adım uzaktan beni vurup öldürebilecek bir eş istediğimden emin değilim."

Gabe kederli bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten de birçok erkek Celia'ya karşı *bunu* mazeret olarak kullanıyor."

Ve Lyons'un aile geçmişi düşünüldüğünde, buna herkesten daha çok karşı çıkması doğaldı.

Lyons dikkatini, zarif bir şekilde dönüşünü tamamlayan Bayan Waverly'ye çevirdi. "Sanırım yeterince güzel. Ama pek bir çelimsiz gibi."

Çelimsiz mi? Hiç de öyle değildi. Gerçi, Gabe aşırı

doldurulmuş sandalye minderleri gibi iri göğüsleri olan kadınlardan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Boğuluyormuş gibi hissetmeden ağzına alabileceği göğüsleri severdi.

Bayan Waverly'nin o cesur elbisesinin altında küçük güzel göğüsleri olduğunu düşünüyordu... ve onlarla uyumlu olan biçimli kalçaları. Aslına bakılırsa, genç kadın neredeyse kusursuzdu. Ortalama bir kadından daha uzun boyluydu ve ince vücudu saatlerini yürüyerek ya da binicilik yaparak geçirdiğini gösteriyordu.

Ve bir de güzel saçları vardı, parlak siyah saçlarını bir erkeğin uzanıp serbest bırakmak isteyeceği şekilde tüyler ve ekose desenli kurdelelerle lüleler halinde tepesinde toplamıştı. Yüzü de güzeldi, küstah çenesinden aristokratlara özgü yüksek alnına dek öyleydi. Gözlerinden bahsetmeye gerek bile yoktu. Serin bir gölü andıran o güzel gözlerinde bir erkek günlerce kendini kaybedebilirdi.

Lyons şarap kadehini kafasına dikip yanından geçen bir uşağın tepsisine bıraktı. "Sana olan nefreti onu kazanmana ciddi şekilde engel olacak. Özellikle de kadınlarla aranın pek iyi olmadığı düşünülürse."

"Ne? Elbette kadınlarla aram iyi."

"Ölüm Meleği olduğun için peşini bırakmayan metresleri ve mutlu dulları kastetmiyorum. Seni beğenmeleri için hiçbir şey yapmana gerek yok, onlar sadece yatakta da yarış pistinde olduğun kadar tehlikeli olup olmadığını görmek istiyorlar." Lyons, Bayan Waverly'ye baktı. "Ama o saygın bir kadın ve onun gibileri incelik gerektirir. Onları yatağa atmaktan daha fazlasını yapmalısın. Onlarla konuşmak zorundasın."

Gabe alaycı bir ses çıkardı. "Kadınlarla gayet iyi konuşabiliyorum."

"Atlar dışında herhangi bir konu hakkında konuşabiliyor musun sen? Ya da kadınların çıplakken ne kadar güzel göründükleri dışında?"

"Bir kadını nasıl etkileyeceğimi biliyorum." Bu sırada dans sona erdi ve Gabe, Devonmont'un Bayan Waverly'yi pistten indirdiğini gördü. Orkestra vals çalmaya başlayınca Lyons'a bakarak tek kaşını kaldırdı. "On sterlinine bahse girerim ki onu benimle vals yapmaya ikna edebilirim."

"Şunu yirmi yapalım."

Gabe sırıtarak Bayan Waverly'ye doğru ilerledi. Devonmont da kokteyl masasına yöneldi. Güzel. Bu işleri daha da kolaylaştıracaktı.

Gabe genç kadın yaklaştığı sırada başka bir adam daha ona yaklaşıyordu, ama Gabe uyarırcasına bir bakış atarak bu işin icabına baktı. Yüzü solan adam diğer yöne doğru döndü.

Ölüm Meleği olmanın kesinlikle bazı avantajları vardı.

Bayan Waverly olanların farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ayağıyla müziğe tempo tutarken ışıl ışıl gözlerle dans pistine çıkan çiftleri izliyordu. Tekrar dans etmek istediği belliydi. O halde bu iş o kadar da zor olmamalıydı.

Gabe genç kadına arkasından yaklaşabilmek için geniş bir daire çizdi. "İyi akşamlar, Bayan Waverly."

Kadın kaskatı kesildi ve ona bakmayı reddetti. "Sizi böylesine sıkıcı bir eğlencede gördüğüme şaşırdım, Lord Gabriel. *Merhum kardeşim* hep balolardan nefret ettiğinizi söylerdi. Sanırım yeterince tehlikeli ve kargaşa çıkarmak için pek fırsat olmadığından."

Gabe, Bayan Waverly'nin vurguladığı kelimelere aldırmadı. "Her erkeğin arada sırada kargaşadan uzak durmaya ihtiyacı vardır. Lezzetsiz kokteyllerden, samimiyetsiz gü-

lümsemelerden ve kaçınılmaz dedikodulardan hoşlanmasam da, dans etmeyi severim. Bir sonraki dansı bana lütfederseniz, çok sevinirim."

Genç kadın aniden nefesini tuttu ve dönüp ona soğuk bir bakış attı. "Sülüklerle dolu bir fıçıya dalmayı tercih ederim."

Gabe bunu gözlerinin önüne getirince gülmemek için kendisini zor tuttu.

"Tanrıya şükür." Genç kadının gözlerini kırpıştırdığını görünce ekledi: "Teklifimi kabul etmenizden ve sonra o saçma sapan yarış meselesini açmanızdan korkuyordum."

Uzaklaşmak istercesine arkasını dönünce, Bayan Waverly, "Bekleyin!" dedi.

Balık oltaya gelmişti. Gabe tekrar genç kadına doğru döndü. "Evet?"

"Neden bu meseleyi burada konuşmuyoruz?"

Meşhur Ölüm Meleği ve onunla yarışmak için meydan okuduğu söylenen meşhur kadının konuşmalarını duymak için uğraşan insanlara anlamlı bir bakış attı Gabe. "Neler planladığınızı büyükbabanızın öğrenmesini engellemek için bu konuyu vals sırasında baş başa konuşmak isteyeceğinizi sanıyordum, ama eğer sizin için önemli değilse..."

"Ah." Bayan Waverly gergin bir şekilde etrafına baktı. "Haklısınız."

"Karar sizin," dedi Gabe rahatça. "İsterseniz bu teklifimi unutabilirsiniz, bu durumda..."

"Hayır, olmaz." Genç kadın çenesini kaldırıp kararlı bir sesle ekledi: "Sizinle dans etmekten mutluluk duyarım, Lord Gabriel."

"Pekâlâ." Gabe kibar bir gülümsemeyle dans pistine ka-

dar genç kadına eşlik ederken Lyons'a zafer dolu bir gülümsemeyle baktı. Dük kaşlarını yukarı kaldırınca, Gabe sırıttı.

Kadınlarla arası iyi değilmiş, hah! Lyons bu konuda ne biliyordu ki?

Saygın kadınlarla nadiren ilişki içinde olduğu doğruydu, ama bir kadını onunla evlenmeye ikna edebilirdi. Ailesinin etrafını saran skandala rağmen yeterince seçkin bir adamdı ve genellikle yakışıklı olduğu söylenirdi. Ayrıca yakında azımsanmayacak bir mirasa konacaktı.

Bayan Waverly'nin ona karşı önyargılı olduğu doğruydu, ama genç kadının içinde bulunduğu durum belirsizdi. Gabe'in tek yapması gereken ona iyi yanlarını gösterip genç kadını biraz yumuşatmak ve sonra evlenmelerinin ne kadar pratik olacağına dikkat çekmekti.

Bu ne kadar zor olabilirdi ki?

İkinci Bölüm

Lord Gabriel onu dans pistine götürürken, Virginia yarış gününü hayal ediyordu. Erkek kardeşinin aksine, o sarhoş olmayacaktı. Bitiş çizgisine Lord Gabriel'dan önce varacak, kayalara varmadan önce onun önüne geçecekti. İnsanlar, "Şu Waverly'ler gerçekten de yürekli," diye tezahürat edeceklerdi. Arkadaşları bir kadına karşı yarışı kaybettiği için Lord Gabriel'la dalga geçecekti.

Ona siyah faytonundan, kıyafetlerinden ve şanından korkmadığını gösterecekti Virginia. Lordun Ölüm Meleği pozlarına son verecek ve böylece Roger nihayet huzur içinde uyuyabilecekti. Ve Lord Gabriel tehlikeli bir yarışa her katıldığında, Virginia ağabeyinin mezarı çiğneniyormuş gibi hissetmeyecekti.

"Bu gece çok hoş görünüyorsunuz," dedi Lord Gabriel.

İltifatı Virginia'yı şaşırtmıştı. "Bunun konumuzla ne ilgisi var?" Yarış hakkında konuşuyor olmaları gerekirdi.

Lord Gabriel göz kırptı. "Ben sadece bu elbisenin içinde güzel göründüğünüzü söyledim."

Virginia dik dik baktı. "Elbisemin üç sene öncesinin modasına uygun olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Kollarının gülünç göründüğünü biliyorum, ama yenilemek için elimden geleni yaptım ve... "

"Bayan Waverly! Size iltifat etmeye *çalışıyorum*."

Virginia'nın yanakları kızardı. "Ah." Gözlerini kıstı. "Neden?"

"Çünkü bir centilmen bir leydiyle dans ederken ona iltifat eder," dedi Lord Gabriel sinirli bir şekilde.

"Önemli bir konuda konuşmak için sadece bir valslik süresi varsa iltifat etmekle vakit harcamaz," diye karşılık verdi Virginia. "Yarışı ne zaman yapacağımızı konuşmamız gerekiyor. Ve çok vaktimiz yok."

"Off, Tanrı aşkına," diye homurdandı Lord Gabriel.

"Bana iltifat ederseniz, bu konuyu unutacağımı mı sandınız?"

Mum ışığında adamın gözleri açık yeşil görünüyordu; orman tonunda değil, daha çok okyanus tonundaydı. "Hayır. Size dünyadaki konumunuzu hatırlatmayı umuyordum."

"Neymiş?"

"Sosyetenin saygıdeğer bir üyesi olduğunuzu mesela. Balolara katılan ve danslara kaldırılmak istenen biri olduğunuzu." Lord Gabriel'ın sesi kalınlaştı. "Rezil bir yarışa katıldığı için dışlanan biri *olmadığınızı*."

Adam en az Pierce kadar kötüydü. "Size karşı yarışmak rezilce değil," diye karşılık verdi Virginia sert bir ifadeyle. "İnsanlar bunu sürekli yapıyor."

"Sizin de bildiğiniz gibi erkekler ve kadınlar için kurallar farklıdır, özellikle de bekâr olanlar için. Bana karşı yarışmanız evlilik şansınızı anında düşürecektir."

Bu adam bunu neden umursuyordu ki? "Size karşı yarışmazsam, lordların ve zengin tüccarların bir ziyafetin orta yerine düşmüş dilenciler gibi ayaklarıma kapanacaklarını sanıyorsunuz demek."

Lord Gabriel'ın gözlerinde boş bir ifade belirdi. "İstediğiniz bu mu? Bir lordun sizinle evlenmek için yalvarmasını mı istiyorsunuz?"

"Hayır, bunu istemiyorum," dedi Virginia, Lord Gabriel onu dans pistinde ustalıkla döndürürken. Adamın iyi bir dansçı olması sürpriz değildi. Kadınlara karşı kol gücü gerektiren hemen her şeyde iyi olmalıydı. "Evde kalıp büyükbabam ölene kadar onunla ilgilenmek istiyorum. Hiçbir lord buna izin vermez. Bana yalvaran birini bulsam bile."

"Anlıyorum. Peki büyükbabanız bu plan hakkında ne düşünüyor?"

Virginia'nın yanaklarını sıcak bastı. "Bu sizi ilgilendirmez."

"Ah, ama ilgilendiriyor." Lord Gabriel derin bir nefes aldı. "Roger öldüğü için general öldüğünde evinizi kaybedeceksiniz. Waverly Çiftliği kuzeninize miras kalacak."

Virginia'nın içini bir ürperti kapladı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Bana meydan okuduktan sonra durumunuza bakması için bir Bow Street dedektifi tuttum."

Virginia ağzı açık bir şekilde adama baktı. "Siz... siz *ne yaptınız*?"

"Adamım bana durumunuzun kötü olduğunu söyledi. Büyükbabanız at çiftliğinizin Roger'a miras kalmasını ve çiftliği yönetmesinde ona yardımcı olmasını planlıyormuş. Sonra Roger ölmüş. Siz on altı yaşındayken de, gene-

ral attan düşmüş ve ciddi bir şekilde yaralanmış, iyileşmesi oldukça uzun... "

"Buna *nasıl* cüret edersiniz!" diye çıkıştı Virginia. Bu adam ailesinin özel meselelerine burnunu mu sokmuştu yani? Bu ne korkutucu bir şeydi! "Büyükbabamın durumu iyi. Biz iyiyiz, sizi... seni kendini bilmez alçak."

Lord Gabriel'ın yanından uzaklaşmaya çalıştı, ama adam elini ve belini o kadar sıkı tutuyordu ki, ondan kurtulmak için olay çıkarması gerekirdi. Bu adamın ve kibirli arkadaşlarının önünde kendisini küçük düşürmeyecekti, şu an bile onlara güldüklerinden emindi.

Lord ona doğru eğildi, ifadesi tuhaf bir şekilde sakindi. "At çiftliği zor durumdaymış ve büyükbabanız size bir sezon ya da yeterli drahoma sağlayamıyormuş. O yüzden evlenmeye karşı olmak gibi bir seçeneğiniz varmış gibi davranmayın. Doğrusu, içinde bulunduğunuz durum bir eş bulmanızı zorlaştırıyor. Sadece kötünün iyisiyle bir şeyler yapmaya çalışıyorsunuz."

Virginia yer yarılsa da içine girsem diye düşünüyordu. Hayır, sorunlarından duygusuz bir şekilde bahsettiği için bu adama tokat atmak istiyordu.

"Bu geceki balo katıldığınız ilk balo," diye devam etti Lord Gabriel. "Ve burada olmanızın tek sebebi, dükü sizi ve ailenizi davet etmeye ikna etmiş olmam."

Virginia kalbine bir kazık sapladığını hayal etti. "Bilmem gerekirdi. Meydan okuyarak sizi alay konusu yaptığım için beni arkadaşlarınızın önünde küçük düşürerek intikam almak istiyorsunuz."

"Ah, Tanrı aşkına..." Lord Gabriel bıkkınlıkla nefes verdi. "Beni alay konusu yapmış olsanız bile, ki yapmadınız, sizi küçük düşürmek gibi bir amacım yok." Durup ona

baktı. "Sizi bir teklifte bulunmak için baloya davet ettirdim. Büyükbabanızın sizinle görüşmeme izin vermeyeceğini düşündüğümden bu meseleyi kendim halletmem gerekti."

Adamın bakışları o kadar yoğun ve ciddiydi ki, sinir bozucuydu. Virginia'nın içini tuhaf bir ürkeklik kaplıyordu. "Yarışımızla ilgili bir teklif mi?" diye sorarken kalp atışları kulaklarında şiddetle zonkluyordu.

"Yarışın canı cehenneme, hayır! Sizinle yarışmakla ilgilenmiyorum."

"Aha! Şimdi gerçek ortaya çıkıyor işte. Korkak olduğunuzu bilmiyordum."

Lord Gabriel'ın gözlerinde bir ışık parıldadı. "Ben de sizin aptal olduğunuzu bilmiyordum."

Adamın ses tonu Virginia'nın ürpermesine neden oldu, üstelik sadece korkudan da değil.

Roger'ın arkadaşı olduğu dönemlerde Lord Gabriel'la tanışmamıştı. Roger kurumlu arkadaşlarıyla beraberken, Virginia'nın henüz on üç yaşında bir kız olarak kendisiyle takılamayacak kadar küçük olduğunu düşünüyordu. Ayrıca bu genç adamlar genellikle okulda zaman geçiriyorlardı, orada olmadıklarında ise ya Londra'da bir meyhanede ya da Lord Gabriel'ın büyükannesi Bayan Plumtree'nin kasaba evinde buluşuyorlardı.

Virginia, Lord Gabriel'ı sadece bir kez görmüştü: Roger'ın cenaze töreninde. O bile anlık bir şeydi, çünkü büyükbabası gelir gelmez Gabriel'ı oradan kovmuştu.

Yine de, o küçük bakış bile ağabeyinin öldüğü yarıştan sağ kurtulduğu için bu adamdan nefret etmesine yetmişti. Gerçi belki de Lord Gabriel tam olarak düşündüğü gibi biri değildi.

"Pekâlâ, korkak değilsiniz," dedi. "Ama neden benimle yarışmaya isteksiz olduğunuzu anlayamıyorum. Size meydan okuyan herkesle yarışmaya hazır görünüyorsunuz."

"Kadınlar hariç." Adamın bakışları içini yakıyordu. "Roger'ın kız kardeşi hariç."

"Sanki bunun bir önemi varmış gibi," dedi Virginia öfkeyle. "Daha önce aileme karşı hiç ilgi göstermemiştiniz."

"Çünkü farkında değildim; hakkımda ne düşünürseniz düşünün, Roger benim en yakın arkadaşımdı. Onu o kadar severdim ki, şimdi kız kardeşinin bir skandala karıştığını görmek istemiyorum. Bunun yerine size bir teklifte bulunmak istiyorum."

Virginia bunun ne olabileceğini tahmin edemiyordu. "Sizinle flört etmek istiyorum," diye sözlerini bitirdi Lord Gabriel.

Virginia bir an onu yanlış anladığını sandı. Sonra yüzündeki beklenti dolu bakışı görünce son derece ciddi olduğunu anladı.

"*Siz*? Benimle *flört etmek* mi istiyorsunuz?" Kelimeleri elinden geldiğince küçümseyerek vurguladı. "Bu duyduğum en saçma şey."

Adam hiç de gücenmiş gibi görünmüyordu. "Beni dinleyin," dedi onu cilalı parke zeminde döndürürken. "Benim yüzümden, geçiminizi sağlayacak kimseniz yok. Roger hayatta olsaydı, Waverly Çiftliği ona kalacaktı ve her zaman bir eviniz olacaktı, ama artık hayatta olmadığından, büyükbabanız öldüğünde çiftliği kaybedeceksiniz."

"Ve sizinle evlenmenin bir çözüm olduğunu düşünüyorsunuz," dedi Virginia, hâlâ teklife inanmakta güçlük çekiyordu.

"Bu yapabileceğim tek şey. Teklifimi dünden razıymış

gibi kabul etmenizi beklemiyorum, ama en azından arkadaş olmamızı gözden geçirebilirsiniz." Gaz lambalarının sıcak ışıltısında Lord Gabriel'ın gözleri ışıldıyordu. "Beni tanıdığınızda o kadar da kötü biri olmadığımı göreceksiniz."

"Küstah, her şeye burnunu sokan ve yersiz çıkarımlar yapan biri olduğunuzu bilecek kadar sizi tanıyorum..."

"Durumunuz hakkındaki gerçekleri söyledim. Kabul edin."

"Sınırlarınızı aştınız," dedi Virginia sertçe. "Buna hiç hakkınız yok."

Lord Gabriel kısık sesle bir şeyler mırıldandı. "Size yardımcı olmaya *çalışıyorum*."

Küçük düşmüştü Virginia. En azılı düşmanının ona acıdığını bilmek, ona evlenme teklif etmesinden daha kötüydü. "Yardımınıza ihtiyacım yok, efendim. Ve sizi bir eş olarak istemediğime de eminim."

Alçak adam kılını bile kıpırdatmadı. "Sırf hakkımda aptalca bir dedikodu duyduğunuz için. Bana bir şans verin. Sizi şaşırtabilirim." Lord Gabriel kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ona baktı. "Erkek kardeşiniz beni çok severdi."

"Evet ve sonuçta canından oldu," diye sertçe karşılık verdi Virginia.

Adamın yüzünde üzgün bir ifade belirince Virginia neredeyse sözlerini geri alabilmeyi istedi. Ancak Lord Gabriel'ın suratındaki o ifade kaybolup yerine onu korkutan katı bir kararlılık yerleşince bu isteği uçup gitti.

"Sizinle evlenerek bunu telafi etmek istiyorum," dedi adam soğuk, duygusuz bir sesle. "Çünkü kendinize bir eş bulamazsanız sizi kötü bir gelecek bekliyor."

Doğru olsa bile ne kadar acımasız bir sözdü bu. Virginia çenesini kaldırdı. "Büyükbabamla yaşamaktan son derece memnunum."

"Sonsuza kadar yaşamayacak. Ve öldüğünde de..."

"Bir leydinin arkadaşı olarak hayatımı sürdürmeye çalışırım."

Lord Gabriel suratını astı. "Patronunuzun her kaprisine maruz mu kalacaksınız yani?"

"Eşiniz olarak da *sizin* kaprislerinize maruz kalırdım. Neden bu daha iyi olsun ki?"

"Çünkü ben sizin iyiliğinizi düşünüyorum. Patronunuz bunu düşünmez."

"O halde ben de mürebbiyelik yaparım."

"Kendini ejderha suratlı bir kadınla yedi çocuğunun merhametine mi bırakacaksın yani? Eğitimli ve iyi yetiştirilmiş bir kadın için bu nasıl tatmin edici bir hayat olabilir ki?" Lord Gabriel'ın bakışları Virginia'nın yüzünde dolaştı. "Peki ya güzelliğin seni çapkın bir kocanın ya da şehvet düşkünü bir erkek çocuğun merhametine bırakırsa?"

Görünüşü hakkında yaptığı ikinci şaşırtıcı iltifatı görmezden gelip ona sertçe baktı Virginia. "Herkesin ahlakının sizinki gibi olduğunu sanıyorsunuz, efendim."

"Benim ahlakım böyle değil," diye çıkıştı Lord Gabriel. "Ama birçok erkek böyledir ve Roger'ın kız kardeşinin bu gibi insanlara yem olduğunu görmeyi hiç istemem."

Adam yine aynı şeyi yapmış, Virginia'dan Roger'ın kız kardeşi olarak söz etmişti. Gerçekten de olanlar yüzünden kendini suçlu mu hissediyordu? Virginia onunla Turnham Green'de yüzleştiği gün, Lord Gabriel'ın vicdan azabı duyduğu belliydi, ama Virginia bunun sadece kendisi hakkında kötü şeyler düşünmesini istemediği kendi ailesi-

nin karşısındayken böyle olduğunu sanmıştı. Ama adamın yüzünde yine aynı vicdan azabının izleri vardı işte.

Alaycı bir ses çıkardı. Bu adamın gösterdiği pişmanlık değil, kibirdi. Çok alışıldıktı. Şehirde ölüme gülerek dolaşması, Roger'ın kazasından hiç etkilememiş gibi davranması Virginia'yı çileden çıkarıyordu.

Ayrıca, evlilik teklifinde bulunmuş olması da karakterine hiç uymuyordu. Virginia sosyetede çok fazla yer almasa da, Sharpe kardeşlerin kadınlarla olan maceralarını duymuştu. Bu adam neden birdenbire evlenmek istiyordu ki? Ve neden onunla evlenmek istiyordu?

Gerçekten de bazı şeyleri telafi etmek istediğine bir an olsun inanmamıştı Virginia. Roger'ın ölümünden hemen sonra büyükbabasına yazdığı mektuplardan bu yana Lord Gabriel böyle bir şey yapmaya hiç kalkmamıştı. Ve bu – yani evlenerek kendi ayaklarına ömür boyu zincir vurdurmak– bazı şeyleri telafi etmek için fazla aşırı bir çözümdü. Hayır, başka bir sebebi olmalıydı. Ancak Virginia bunun ne olduğunu henüz bilmiyordu.

Gerçi önemi yoktu. Bu adamla hiçbir şekilde evlenmeyecekti.

"Yaşam koşullarımı daha iyiye götürmek için hevesli olmanızdan ötürü her ne kadar gururum okşansa da, efendim," dedi kesin bir sesle, "korkarım, teklifinizi reddetmek zorundayım. Sizden istediğim tek şey, size karşı yarışma şansı. Eğer bu teklifimle ilgilenmiyorsanız, bu konuşmayı daha fazla sürdürmemize gerek olduğunu sanmıyorum."

Lord Gabriel'ın yüzünde bir hüsran ifadesi belirirken, Virginia bundan tuhaf bir zevk aldı.

Neyse ki, dans sona eriyordu. Pierce'ı bulacak ve bura-

dan gidecekti, ne de olsa artık buraya davet edilmesinin bir oyun olduğunu biliyordu.

"Ya farklı bir yarış yapmayı kabul edersem?" dedi Lord Gabriel valsin son notaları duyulurken. "Kardeşinizin öldüğü yolda değil, başka bir yolda."

Virginia şaşkınlıkla ona baktı. "Bir at arabası yarışı mı yani?" dedi, lordun söylemek istediğini doğrulatmak amacıyla.

Lord Gabriel onu dans pistinden uzaklaştırıp elini ellerinin arasına aldı. "Aramızda kalsın. Kazanırsanız, sizinle diretip durduğunuz gibi Turnham Green'de yarışırım." Ona meydan okurcasına bir bakış attı. "Ama eğer *ben* kazanırsam, sizinle flört etmeme izin vereceksiniz.

Virginia nefesini tuttu. Turnham Green'de yarışma şansını yakalayabilirdi. Tabii Lord Gabriel'ın teklif ettiği bu yeni yarışı kazanırsa.

"Hatta yarışacağımız pisti siz seçebilirsiniz," dedi Lord Gabriel.

Virginia kanının heyecanla ısındığını hissetti. Yarış pistini kendi seçerse, kazanma şansı daha fazla olabilirdi. Ve bu adamı iki kez yenmek harika olmaz mıydı? Özellikle de evlilik hakkında yaptığı haddini bilmez yorumlardan sonra. Lord Gabriel arkadaşlarının yanında bir daha başını asla dik tutamayacaktı!

"İstediğim herhangi bir pist olabilir mi?" diye sordu Virginia.

Lord Gabriel başıyla onayladı. "Letty Lade'e karşı yarıştığınız pist bile olabilir."

Asla. Leydi Lade'e karşı Waverly Çiftliği'nde, Lade'ler büyükbabasının damızlıklarından biriyle çiftleştirilmiş bir kısrak almaya geldiklerinde yarışmıştı Virginia. Bir buçuk

kilometrelik toprak bir yolda yarışmışlardı. Ünlü Ölüm Meleği'nin onunla o zararsız pistte yarışmasını beklemek utanç verici olurdu.

Ama Virginia'nın aklına başka bir şey geldi. "Siz ve Roger'ın sürekli yarıştığınız Ealing yakınlarındaki yola ne dersiniz?" At arabasıyla oradan yüzlerce kez geçmişti. Roger alıştırma yapmak istediğinde onu oraya götürür ve alıştırmalarını ona karşı yapardı.

Lord Gabriel tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Orayı biliyor musunuz?"

Virginia umursamaz bir ifade takındı. "Roger sık sık size karşı yaptığı yarışlardan bahsederdi. Sizi daha sık yenememek onu sinir ederdi."

"Beni yeterince sık yenerdi," dedi Lord Gabriel gergin bir şekilde.

Önemli olduğu zamanlar hariç.

Pierce'ın elinde iki punch kadehiyle gözlerini kısarak onu izlediği köşeye giden yolun yarısını geride bırakmışlardı.

Virginia kuzenine aldırış etmedi. "O halde anlaştık mı? Ealing yakınlarındaki yolda yarışacağız, değil mi?"

Lord Gabriel rahatsızlık verici bir dikkatle gözlerini onunkilere dikti. "Şartlarımı kabul ediyor musunuz?"

Virginia tereddüt etti. Ama nasıl etmezdi? Lord Gabriel'ın şartlarının flörtleşme maddesini içermesinin hiçbir önemi yoktu – nasıl olsa Virginia yarışı kazanacaktı. Atları o yolu yeterince iyi biliyordu. Lord Gabriel'ın hızlı atları olabilirdi, ama Virginia'nın atları da hızlıydı, ayrıca Lord Gabriel'dan daha ufak ve zayıf olma avantajına da sahipti.

"Şartlarınızı kabul ediyorum."

Lord Gabriel'ın yüzünde onu neredeyse nefessiz bıra-

kan bir gülümseme belirdi. İstediğinde bu kadar yakışıklı görünebilmesi gerçekten de sinir bozucuydu.

"Pekâlâ," dedi Lord Gabriel, "Ealing yakınlarındaki yolda yarışacağız. Bu cuma sizin için çok mu erken olur?"

Hazırlanması için üç günden biraz daha fazla süresi vardı, ama bu yeterliydi. "Öğlen birden sonra olduğu sürece benim için kesinlikle uygun, böylece büyükbabam öğleden sonra gezisine çıktığımı düşünür." Pierce'a yaklaştıkları sırada Virginia adımlarını yavaşlatıp sesini alçalttı. "Kuzenime söylemeyin. Hemen büyükbabama söyler."

Lord Gabriel'ın yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. "Bu gizli bir yarış yapacağımız anlamına mı geliyor? Sadece ikimiz mi?"

Lord Gabriel'ın haylaz gülümsemesi Virginia'yı tetikte olmaya zorladı. Ve kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı.

Suratını astı. "Saçmalamayın. Pierce'ın orada olması gerekiyor. Hile yapmadığınızdan birinin emin olması lazım."

"Tanrı aşkına..."

"Ama ona son ana dek söylemeyeceğim. Beni Turnham Green'e getirdiğinde bu yöntem işe yaramıştı." Virginia çenesini kaldırdı. "Pierce'a istediğim her şeyi yaptırabilirim."

"Sizi büyükbabanıza şikâyet etmesini önlemek dışında," dedi Lord Gabriel ilgisizce. "Devonmont'un bile kaprislerinize katlanmasının bir sınırı olmalı."

"Ama bu sınırları zorlamadım."

"Henüz."

Lord Gabriel, onun kuzeniyle olan arkadaşlığını anlamıyordu. Virginia, Pierce'ın neredeyse kız kardeşi sayılırdı.

Pierce yanına gelmelerini bekleyemeyecek kadar sabırsızlanıp onlara yaklaşırken, Virginia kuzeninin hoşgörüsünün sınırlarının olup olmadığını merak etti.

"İyi akşamlar, Sharpe," dedi Pierce sakin bir sesle. Kadehlerden birini Virginia'ya uzattı. "Susadığını söylemiştin."

"Gerçekten de susadım. Teşekkür ederim."

Pierce, Lord Gabriel'a baktı. "Virginia'nın senden hiç hoşlanmadığı düşünülürse, ikinizi dans ederken gördüğüme şaşırdım, Sharpe."

"Köprünün altından çok sular aktı," dedi Lord Gabriel önemsemez bir gülümsemeyle.

Virginia yan gözle ona baktı. Adamın canı ne isterse ona inanmak gibi sinir bozucu bir huyu vardı.

Tanıdık görünen bir beyefendi onlara doğru yürüdü, adamın yaklaştığını gören Pierce ve Lord Gabriel omuzlarını dikleştirdiler.

"Kimleri görüyorum," dedi adam ilgiyle küçük grubu süzerek, "seni burada görmek ne büyük sürpriz, Sharpe. Bugünkü yarışı kaçırdın."

Lord Gabriel omuzlarını silkti. "Gelmek için bir sebebim yoktu. Jessup'ın kısrağının kazanacağını biliyordum."

"Buna ne diyeceksiniz, Bayan Waverly?" dedi yabancı adam yapmacık bir tavırla. "Sharpe ile görüş alışverişinde bulunmamanız çok kötü. Büyükbabanız hiç zahmete girmeyip Ghost Rider'ı ahırda tutabilirdi."

Virginia adamdan hiç hoşlanmamıştı. "Özür dilerim, efendim, ama sizi tanıdığımı sanmıyorum."

Pierce araya girip Teğmen Chetwin'i onunla tanıştırdı. "Chetwin, Turnham Green'de Sharpe'a karşı yarışmıştı," diye de ekledi.

"Ah, evet, hatırlıyorum." Kimin canının yanacağını umursamadan sırf heyecan yaşamak için her şeyi yapabilecek düşüncesiz bir adam daha. Ama Pierce'ın onu tanımasına şaşırmıştı Virginia. Kuzeni bu adamdan hiç bahsetmemişti.

"Söyleyin, Bayan Waverly," dedi teğmen sırıtarak, "Sharpe hâlâ sizinle yarışmamak için diretiyor mu?"

"Bunun sizi neden ilgilendirdiğini bilmiyorum," dedi Virginia soğuk bir şekilde.

Bu, adamın yüzündeki sırıtmaya silmeye yetti. "Ben sadece bana karşı yarışmaya korktuğu gibi sizinle yarışmaktan da korkup korkmadığını merak etmiştim, hepsi bu. Onu Turnham Green'de yeniden yarış yapmaya ikna etmeye çalışıyorum, ama reddediyor. En son, onu hareket geçirmek için annesine hakaret etmek zorunda kalmıştım."

"Ve seni yendim," dedi Lord Gabriel yavaşça, ama gözleri ışıldıyordu. "Ayrıca orada ilk yarıştığımızda kayaya çarpıp faytonumu mahvetmeseydim, seni iki kez yenmiş olurdum."

"Evet, ama amaç kayalara çarpmamak, tatlı çocuk," diye alay etti Teğmen Chetwin. "Sizce de öyle değil mi, Bayan Waverly?"

Bu berbat herif ağabeyinin ölümüne mi atıfta bulunuyordu? "Bana kalırsa, amaç *kazanmak*, efendim. Ve siz kaybetmişsiniz."

Teğmen Chetwin'in ifadesi dondu. "Sharpe'ın da çok iyi bildiği gibi atlarımdan birinin toynağı taşa takıldı. Ayrıca, kayalara çarpmadan önce duracak kadar da akıl sahibiyim."

Adamın bu sözünün üzerine Virginia sustu. Ne tür bir hödük başka birinin üzüntüsüne saygısızlık ederdi?

"Haddini aşıyorsun, Chetwin. Gerçi, hiçbir zaman bir leydiyle nasıl konuşman gerektiğini öğrenemedin," dedi Lord Gabriel.

Chetwin ona umursamaz bir bakış attı. "Bir leydi katılmayı asla düşünmediği bir yarışla bir beyefendiye meydan okumaz."

"O yarışı *elbette* istiyorum!" dedi Virginia öfkeyle. "Cuma günü Lord Gabriel'ı Ealing'de yener yenmez!"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu.

"İzninizle, Bayan Waverly bir sonraki dansı bana lütfetmeyi kabul etmişti," diyen Lord Gabriel onu tekrar dans pistine çekti.

Çok sayıda dönüş gerektiren bir danstı bu. Çok da uygundu, çünkü Virginia'nın da başı da dönüyordu.

Lord Gabriel o çirkin Chetwin'e karşı onu savunmuştu. Virginia ağzından kaçırana dek, yarışı da sır olarak saklamıştı, oysaki teğmenin üstü kapalı sözlerine böbürlenerek çok rahat karşılık verebilirdi.

Virginia'nın belinden tutup dans sırasına girdi. "Bunun için özür dilerim, Bayan Waverly. Chetwin saygısız herifin tekidir," dedi.

"Katılıyorum. Neden sizden bu kadar nefret ediyor?"

Lord Gabriel'ın çenesindeki kaslardan biri seğirdi. "Tüm süvari birliğinin önünde yaptığımız bir yarışta onu yendim ve emrindeki adamların önünde onu küçük düşürdüm. O zamandan beri benden nefret eder. Bu yüzden onunla yeniden Turnham Green'de yarışmam için beni rahatsız edip duruyor."

"*Bana kalırsa*, davranışının sebebi bu olamaz," dedi Virginia birbirlerinden tekrar ayrılmadan önce.

Dansta tekrar bir araya geldiklerinde, "Ona onu yendiğimi hatırlattınız," dedi Lord Gabriel. "Bu, sizden nefret etmesi için yeterli bir sebep. Benden nefret ettiğinizi iddia ederken, neden böyle bir şey yaptınız?" Bundan sahte bir anlam çıkarmış gibi gözleri ışıldadı.

Virginia burnunu çekti. "Sizi eleştirmesi gereken biri varsa, o kişi *benim*, Lord Gabriel, hayattaki tek amacı sorun çıkarmak olan aptalın teki değil."

Lord Gabriel güldü ve dans onları bir kez daha ayırdı.

Bunun ardından başka bir şey konuşmadılar, ama aralarında bir şeyin değiştiğinin farkındaydı Virginia.

Teğmenin söyledikleri aklına geldi: *En son, onu harekete geçirmek için annesine hakaret etmek zorunda kalmıştım*. Lord Gabriel o alçak herifle bu yüzden, yani annesine hakaret ettiği için mi yarışmıştı?

Elbette bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ama... bir ölçüde... hafifletiyordu, ne de olsa Lord Gabriel'ın ailesi de skandal yaratan bir olay sonucunda ölmüştü.

Yıllar önce merhum Lord ve Leydi Stoneville hakkında anlatılan dedikoduları duymuştu Virginia. Resmi hikâye Leydi Stoneville'in kocasını yanlışlıkla öldürdükten sonra üzüntüsünden kendisini öldürmüş olduğuydu, ama bunun dışında çok sayıda söylenti çıkmıştı. Mesela en büyük oğulları olan şimdiki Lord Stoneville'in servetleri için onları öldürdüğünü söylüyorlardı. Ya da Leydi Stoneville'in kocasını kıskançlıktan öldürdüğünü.

Lord Gabriel'ın adamın meydan okumasını kabul etmiş olmasına şaşırmamak gerekirdi.

Virginia kaşlarını çattı. Ağabeyinin katili için nasıl ba-

haneler üretebiliyordu? Bu adam ahlaksız, düşüncesiz bir aptaldı, kendisiyle evlenmek istediği için Virginia'nın minnettar olması gerektiğini düşünen küstah herifin tekiydi... Ve yedi yaşındayken ailesini korkunç bir şekilde kaybetmiş olmasına rağmen hayattan hâlâ keyif almasını bilen bir adamdı.

Dansta farklı eşlerle döndükleri sırada Virginia ona baktı. Döndürdüğü kadın gülümseyerek Lord Gabriel'a bakıyor, o da kadına sırıtarak karşılık veriyordu.

Pekâlâ, Virginia bazı kadınların onu neden çekici bulduklarını anlayabiliyordu. Lord Gabriel yanında olduğu kadına tüm ilgisi onun üzerindeymiş gibi hissettiriyordu.

Dans onları ne zaman bir araya getirse Lord Gabriel gülümsüyor ve her gülümsediğinde Virginia'nın nabzı daha hızlı atmaya başlıyordu.

Anlaşılan, Virginia sosyetenin içine yeterince çıkmamıştı. Nabzı erkekler konusunda oldukça zevksizdi.

Derken dansı bitirdiler ve Lord Gabriel onu pistten salona doğru götürmeye başladı. "Artık sır ortaya çıktığına göre," dedi, "kuzeniniz hakkında ne yapacaksınız?"

"Pierce'ı bana bırakın. Cuma günü bir buçukta sizinle buluşacağım. Orada olun."

Pierce istediği kadar dırdır edebilirdi. Virginia Lord Gabriel'a karşı yarışacak ve kazanacaktı; önce Ealing'de, sonra da Turnham Green'de. Ardından onu, yakışıklılığını ve vahşi şöhretini sonsuza dek aklından çıkaracaktı.

Üçüncü Bölüm

Hetty Plumtree bir saattir Halstead Hall'un kütüphanesinde oturuyordu. En küçük torununun şimdiye kadar evde olması gerekirdi. Ailesinin geri kalanı bir süre önce Marsbury Malikânesi'ndeki balodan geri dönmüştü. Ve ona anlattıklarını düşündüğünde, Gabe'in yokluğunu neye yorması gerektiğini bilmiyordu.

Gerçi Gabe hiçbir zaman beklenildiği gibi davranmazdı. Haylaz herif, tepeden tırnağa isyankârdı. Mesela bir keresinde...

"Beklemene gerek yoktu," dedi bir ses Hetty'nin dirseğinin dibinden.

Hetty irkildi, sonra bastonunu Gabe'e doğru savurdu. "Bu şekilde yanıma gelerek bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun? Hem sen nereden çıktın, seni küçük şeytan?"

Bir doksanlık torunu gülüp arkasında açık olan pencereye işaret etti. Eğilip yanağından öpünce Hetty torununun üzerindeki at kokusunu aldı. Gabe atını tımar etmek

için ahırda oyalanmış olmalıydı, bu onu alarma geçirdi. Gabe ancak bir şey canını sıktığında bunu yapardı.

"Nerelerdeydin?" diye çıkıştı Hetty. "Herkes saatler önce eve döndü."

"Bildiğim kadarıyla," dedi Gabe onun karşısındaki sandalyeye otururken, "eve giriş çıkış saatlerim hakkında rapor vermem gerekmiyor."

"Küstahlaşma," diye homurdandı Hetty.

Gabe tekrar güldü. Torunu dünyayla bu şekilde dalga geçiyordu. Genç hayatında önce anne babasının ölümüyle, sonra da Roger Waverly'nin ölümüyle kalbi kırılmamış gibi yapıyordu.

Yaralarının üzerini şakalaşarak ve umarsızca gülümseyerek örterdi, ama son altı haftadır, yara bandı açılıyor gibiydi. O göremiyor olabilirdi, ama büyükannesi görüyordu. Ve yaraları tekrar kanamaya başladığında, dünyadaki tüm şakalar bile kanını durduramayacaktı.

"Balo nasıldı?" diye sordu Hetty, gerçekten konuşmak istediği konuyu nasıl açacağını bilmiyordu.

Gabe'in gülümsemesi kayboldu. "Nasıl olduğunu çok iyi biliyorsun. Diğerlerinin sana anlattıklarına eminim."

Keşke *kartlarını* masaya koysaydı... "Bayan Waverly ile dans ettiğini söylediler. Hem de iki kez."

"Evet."

"Meydan okumasına karşılık vermeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Aslına bakarsan, onunla evlenmeyi düşünüyorum."

Hetty şaşkınlıkla torununa baktı. "Senden nefret etmesine rağmen mi?" Ciddi miydi?

Gabe suratını astı. "Neden herkes böyle söyleyip duruyor?"

"Çünkü bu doğru."

"Benden nefret ediyor olamaz, beni tanımıyor. Erkek kardeşinin benimle yarışırken ölmüş olmasından nefret ediyor, ama bu *benden* nefret ettiği anlamına gelmiyor." Gabe kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Onu dans etmeye ikna ettim, değil mi?"

"Ne yaptın peki? Seninle dans ederse onunla yarışmayı kabul edeceğini mi söyledin?" Gabe omuzlarını silkince, Hetty alaycı bir ses çıkardı. "Siz çocukların kadınlar hakkında bilmediği şeyler koca bir okyanusu doldurur. Bir kadına karşı dalavereler çevirmek uzun vadede insana hiçbir şey kazandırmaz."

"Ama sen dalavereler çevirip bizi idare etmeye devam ediyorsun," dedi Gabe soğuk bir şekilde.

"Bu farklı. Torunlarının başına bela olmayacaklarsa, büyükannelerin ne anlamı var?"

Hetty torununun kasılan çenesine ve düşünceli gözlerine bakınca, aniden göğsü sıkıştı. Kaygısız tavırları, korkusuzluğu ve ölüme meydan okuyan gülümsemesiyle Gabe'e asla dayanamazdı. Ama ona ulaşmak konusunda hep çaresizdi.

"Senin için istediğim bu değildi," dedi kısık bir sesle. "Senin için sevgi, hayat ve mutluluk istedim. Hayatını cehenneme çevirecek bir kadın değil."

Dobra sözleri torununu sinirlendirmiş gibi görünüyordu, çünkü Gabe kaskatı kesilmişti. "O halde o tür bir ültimatom vermeyecektin."

"Senden nefret etmek için her türlü sebebi olan bir kadını seçmek zorunda değilsin."

"Benim yüzümden, kız büyükbabası öldüğünde beş

parasız kalacak. En azından onunla evlenebileceğimi düşündüm."

Hetty torununa şüpheli bir bakış attı. "Peki kabul etti mi?"

"Edecek. Eninde sonunda."

"Gabriel..."

"Yeter," dedi Gabe ayağa kalkarken. "Kendime bir eş bulduğum sürece şikâyet etmek için hiçbir sebebin yok."

Hetty sertçe, "Bunun sayılması için nikâha kadar hayatta kalman gerekiyor, biliyorsun," dedi ve uzaklaştı.

Torunu dönüp ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona karşı yarışmayı düşünüyorsan..."

"Ah. Turnham Green'deki kayaların arasından geçerken canımdan olacağımı mı sanıyorsun?"

"Üç kez şansın yaver gitti. Kimsenin şansı sonsuza dek sürmez."

Gabe kaşlarını çattı. "Peki ya Bayan Waverly'ye ya da başkalarına karşı bir daha asla o pistte yarışmayacağıma yemin edersem? Bana ne verirsin?"

Hetty tereddüt etti. Böylesine bir yemin en büyük korkusunu –yani Gabe'in o lanet olası pistte yarışıp kendisini ya da başka birini öldürmesi endişesini– ortadan kaldırırdı.

Yine de, torunuyla anlaşma yapmak riskliydi. Jarret'la yaptığı anlaşma kendi yararına sonuçlanmıştı, ama Gabe tamamen farklı bir hikâyeydi. "Ne istiyorsun?"

"Ültimatomunu geri almanı istiyo..."

"Böyle bir şey asla olmayacak," diye sözünü kesti Hetty. "Ayrıca, Bayan Waverly'ye yardımcı olmak için onunla evlenmek istediğini söyledin."

"Evet. Ama istediğim bana verdiğin ültimatomu geri alman değil. Celia'ya verdiğin ültimatomu geri alman."

Hetty şaşkınlıkla torununa baktı. "Neden?"

"Sonuçta dördümüzü evlendirmiş olacaksın. Diğerlerinin çok uzun süre oyalandıklarını biliyorum, ama Celia henüz yirmi dört yaşında. Acele etmeden kendisine bir eş bulmasına izin ver. Onun bir hazine avcısıyla evlendiğini görmek istemiyorum, bunu sen de istemezsin. Minerva konusunda şanslıydın, ama Celia... o farklı."

"Eğlenmek için silahla atış yapmasından mı bahsediyorsun?"

"Celia'nın ültimatomuna karşı sağlam duracağından bahsediyorum. Seni zorlayıp iki arada bir derede bırakacaktır. Hepimizi mirastan men etmeyi istemezsin. Özellikle de onun dışında herkes senin şartını yerine getirdiğinde, böyle bir şeyi yapmayı isteyeceğini sanmıyorum."

Torunu haklıydı, ama Hetty ona bunu söylemeyecekti. "Yapmam gereken neyse onu yapacağım."

Gabe'in dudakları ince bir çizgi halini aldı. "O halde istediğim kişiyle istediğim yolda yarışırım."

Hetty kaşlarını çatarak ona baktı. "Söylediklerimi unutma. Evlenmeden önce ölürsen, hiç kimseye miras kalmayacak."

"Gerçekten mi? Ölmeye cüret edip planlarının sonuçlandığını görmene engel olduğum için yas tutan kardeşlerimi mi cezalandıracaksın? Hiç sanmıyorum." Bunu söyledikten sonra Gabe'in gözlerinde o arsız ışık belirdi, küçükken ahıra kaçmasını engellemek için Hetty ne ceza uydurursa uydursun, sözlerini dinlemediğinde gözlerinde gördüğü ışık. "Hem bilmiyor musun? Ben Ölüm Meleği'yim, ölemem."

Hetty'nin içi ürperdi. Lanet olası aptal. Böyle bir şey söylemek, kadere meydan okumaktı.

Torunu ona doğru yaklaşıp sesini alçaltı. "Sırf Celia'nın seni kıvrandırmasını izlemek için yaşayacağım, büyükanne. Bana öyle geliyor ki, Celia kendisine bir eş bulduğunda, böyle bir plan kurduğun için pişman olacaksın. Sakın seni uyarmadığımı söyleyeme."

Gabe gitmek üzere arkasını döndüğünde Hetty, "Bunu düşüneceğim," dedi.

Torunu ona baktı.

"Teklifini kabul edeceğimi söylemiyorum. Ama bunu düşüneceğim."

"Bir an önce bir karar versen iyi olur," dedi Gabe yavaşça. "Üç gün sonra Bayan Waverly ile yarışacağım." Sonra da uzun adımlarla uzaklaştı.

Lanet olası çocuk! İnsanları idare etmek konusundaki tüm becerisini büyükannesinden almış gibi görünüyordu. Eğer Hetty dikkatli olmazsa, bu savaşta üstünlüğü o kazanabilirdi.

Ayağa kalkmak için bastonunu kullandı.

Ama torunlarının şikâyetlerine aldırmadan işi buraya kadar getirmişti. Gabe'in tehditleri yüzünden pes etmeyecekti.

Yine de, yatak odasına geçerken Gabe'in söyledikleri zihninde yankılandı. *Ben Ölüm Meleği'yim, ölemem.* Ölümün insanı en ummadığı anda yakalayabileceğini herkesten çok daha iyi biliyordu. Ve sevdiği birini bir daha ölümün açgözlü ellerine verdiğini düşünmek istemiyordu.

***

Büyük erkek yeğeni odaya girdiğinde, General Isaac Waverly çırpılmış yumurta ve domuz pastırmasından olu-

şan kahvaltısını yemekle meşguldü. Hâlâ önceki gün kaybettiği Marsbury Kupası'nın yasını tutan Isaac kafasını bile kaldırmadı.

Ghost Rider'ın kazanması gerekirdi: Tay burun farkıyla yarışı kaybetmişti. Atlar ödül kazanamazlarsa, Waverly Çiftliği borçlarını nasıl ödeyecekti?

At çiftliklerinin ömrü yarış atlarının performanslarına bağlıydı ve uzun süredir iyi bir yarış atı olmamıştı. Damızlık atlardan giderek daha az para kazanıyordu ve son zamanlardaki kuraklık sebebiyle az sayıdaki kiracıları sıkıntı yaşıyordu. Birçok toprak sahibi için zor bir yıl olmuştu, ama Virginia için kenara para ayırması gerekiyordu.

Küçük çeyiziyle Virginia'nın kendine bir eş bulamamasından çok korkuyordu. Tecrübe eksikliği ve gerektiğinde dilini tutamaması sebebiyle torununun her türlü yardıma ihtiyacı vardı. Ona bunu borçluydu. Sakatlandıktan sonra kız ona bakabilmek için geleceğinden vazgeçmişti ve hayatında onun gibi huysuz bir ihtiyara bakmaktan daha fazlasını hak ediyordu.

Isaac başını kaldırıp Pierce'a baktı. "Balo nasıldı? Kızımız biriyle dans etti mi?"

Pierce kendisine bir fincan çay doldurdu. "Öyle diyebiliriz."

"Tanıdığım biri mi?"

Yeğeni tereddüt etti, sonra hizmetkârlarla neşeli bir şekilde sohbet eden Virginia'nın sesinin duyulduğu mutfağa açılan kapıya baktı.

Torununun misafir odasında olduğu kadar mutfakta da rahat olması Isaac'i hiç şaşırtmıyordu. Attan düştükten sonra yatağından kalkamadığı uzun aylar boyunca, arada

sırada ziyarete gelen Pierce dışında Virginia'nın tek dostu hizmetkârlar olmuştu.

Çalışanlar ona bayılıyorlardı. Keyfi olmadığında Isaac'in aşçısı Virginia'ya zencefilli kekinden yapar; hesaplar ve mönüler hakkında evin baş hizmetçisi ona danışır ve seyisleri, Isaac'in torununa binmeyi kesinlikle yasakladığı atlar da dahil olmak üzere Virginia'nın hangi atı isterse ona binmesine izin verirdi.

Kız annesinin enerjisini ve babasının sinirini almıştı. Virginia'nın evde düzen kurmak için yapmaya kalkıştığı her şey hakkında tartışıyorlardı. Bazen torununun istediği şeyi yapmasına izin vermesi Isaac için daha kolay oluyordu.

"Peki kiminle dans etti?" diye sordu Pierce'a.

"Gabriel Sharpe'la."

Isaac'in içinde bir huzursuzluk çöktü. "Neden o küstah herifle dans etti?"

Yeğeni suratını buruşturdu. "Sana bir ay önce, sıcağı sıcağına söylemem gereken bir şey vardı. Ama aklının yeterince meşgul olduğunu düşündüm ve Virginia'nın bunu yapacağına da ihtimal vermedim. Ama artık o kadar emin değilim."

"Neyi yapacağına ihtimal vermiyordun?" diye sordu Isaac, kanı donmuştu.

Pierce, ele avuca sığmayan torununun ne işler çevirdiğini ona birkaç kelimeyle özetledi.

Isaac saçmayla bacağından vurulmuş bir süvari atı gibi kahvaltı masasından fırladı. "Virginia Anne Waverly!" diye bağırdı. "Hemen buraya gel!"

Küçük arsız bir elinde kızarmış ekmek tabağı, diğerinde

yağ tepsisi ve yüzünde de Isaac'i bir an olsun kandıramayacağı masum bir ifadeyle odaya girdi. "Evet, büyükbaba?"

Isaac suratını astı. "Pierce, Lord Gabriel Sharpe'a karşı aptalca bir yarış yapmaya niyetin olduğunu söyledi."

Virginia tabağı ve tepsiyi masaya bırakırken kuzenine kötü bir bakış attı. "*Senin için* bir daha asla terlik işlemeyeceğim."

Pierce çay fincanının üzerinden ona sakince baktı. "Benim için daha fazla terlik işlersen, fazladan ayaklara ihtiyacım olacak zaten."

"Çok sayıda terliğe ihtiyacın olduğunu çok iyi biliyorsun," dedi Virginia. "Onları o kadar çabuk eskitiyorsun ki..."

"Pierce'ın lanet olası terlikleri umurumda değil!" diye bağırdı Isaac. "Sharpe'a meydan okumak için kulağına hangi cinlerin fısıldadığını bilmek istiyorum! Böylesine aptalca bir şey yapmak senin huyun değil."

Virginia'nın öfkeden suratı kızardı. "Endişelenecek bir şey yok, Ealing'deki yolda küçük bir at arabası yarışı olacak. Orayı hatırlıyor olmalısın, hiç tehlikeli bir yer değil."

"Her türlü yarış tehlikelidir, genç bayan!"

"Büyükbaba, otur," dedi torunu yanına gidip onun kolunu tutarken. "Doktorun sinirlenmekten kaçınman gerektiğini söylediğini biliyorsun."

"O halde, beni sinirlendirmekten vazgeç!" Isaac torununun elini itti. "Pierce iğne deliğinden iplik geçirmek için adama meydan okuduğunu söyledi, aklından neler geçiyor söyler misin?"

Virginia'nın yanakları kızardı. "Onu yeneceğimi ve böylece şehirde insanların ölümüne karşılık kahramanlık taslayarak dolaşamayacağını düşündüm."

Bu, Isaac'in sinirini hafifletti. Roger'ın ölümü ikisini de çok etkilemişti, ama Virginia'yı daha çok etkilemişti. Virginia erkek kardeşini taparcasına severdi; Roger'ın ölümü Virginia'nın küçüklüğünden beri inşa ettiği Roger abidesinin üzerinin kalın bir küf tabakasıyla kaplanmasına neden olmuştu. Söz konusu Roger olduğunda doğru düzgün düşünemiyordu.

"Ah, minik kuzum benim," dedi Isaac. "Sharpe'ı düşünüp durmayı bırakmalısın. Adamdan senin gibi ben de hoşlanmıyorum, ama..."

"Keşke onu geçen ayki yarışta görseydin, Teğmen Chetwin'i nasıl yendiğini anlatarak böbürleniyordu." Virginia yumruklarını sıktı. "Roger'ın o yolda ölmesini hiç umursamadı! Birinin Lord Gabriel'a haddini bildirmesi, ona alçakgönüllü olmayı öğretmesi ve... ve biraz terbiye vermesi gerek!"

"O kişinin sen olması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Neden olmasın?" Virginia'nın sesi yalvarır gibi bir hal aldı. "Bunu yapabileceğimi biliyorsun. At arabasını şimdiye kadar gördüğün tüm erkeklerden daha iyi kontrol ettiğimi sen söylemiştin."

"Onca erkek varken o adama karşı yarışarak hayatını ve geleceğini tehlikeye atmanı izlemeyeceğim. Şapkanı al. Lord Gabriel Sharpe'ı ziyaret edeceğiz. Ve sen, tatlım, ona yanlış bir karar aldığını ve onunla yarışmayı reddettiğini söyleyeceksin."

"Böyle bir şey yapmayacağım!" diye bağırdı Virginia. "Bir korkak olduğumu düşünmesine izin veremem."

"Ben de o herife bir torunumu daha vermeyi kabul edemem."

Virginia'nın rengi soldu. "Beni kaybetmeyeceksin, söz veriyorum."

"Haklısın, kaybetmeyeceğim," dedi Isaac kalbinde bir korku hissederek. "Buna dayanamam."

Yarımada'da kendisine ve süvari birliğine eşlik ederken karısının göğüs zarı iltihabından ölmesinden sonra çok zor günler geçirmişti Isaac. Ardından oğluyla gelini de ölmüş ve o da at çiftliğini yönetmek için eve geri dönmüştü, kaybettikleri yüzünden üzgündü, bir deliğe girip tek başına yas tutmaktan başka hiçbir şey istemiyordu.

Virginia ve Roger'ın bakımını üstlenecek bir akraba bulmayı planlamıştı, ta ki küçük kızı görene dek. Virginia o sırada üç yaşındaydı ve teselli edilemez bir durumdaydı. Dudakları titreyerek büyükbabasına bakıp, "Babam gitti mi?" diye sormuştu.

"Baban gitti, kuzucuk. Ama büyükbaban burada," diye ona cevap verirken boğazına bir yumru takılmıştı Isaac'in.

Virginia yaşlarla dolu kocaman gözleriyle ona bakıp küçük tombul kollarını bacaklarına dolamış ve, "Büyükbaba gitme," demişti.

İşte o an Isaac'in kalbini küçük yumruklarıyla sarmıştı. Onun "büyükbabacığı" olmuştu, Virginia da onun "kuzucuğu".

Ve Isaac onu *asla* kaybetmeyecekti. "Seni Sharpe'la yapacağın bu yarıştan çekeceğiz, yoksa Tanrı'ya yemin ederim ki seni odana kapatır ve bir daha dışarı çıkmana asla izin vermem."

Kız ona var gücüyle karşı çıkmaya devam etti. At arabasının getirilmesini beklerken de karşı çıktı. Ealing'e doğru yol alırlarken ona yalvardı. Ama Halstead Hall'a yaptıkları bir saatlik yolculuk boyunca tüm çabaları sonuçsuz kalın-

ca düşünceli bir sessizliğe gömüldü. Isaac hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi.

Halstead Hall'a yaklaştıklarında iyice öfkelenmişti ve geniş, etkileyici malikâneyi görünce öfkesi daha da arttı. Sharpe'ın bir markinin kardeşi olduğunu ve İngiltere kadar eski bir aileden geldiğini biliyordu. Hatta adamdan nefret etmesinin bir sebebi de buydu.

Sharpe, Roger'ı vahşi ve düşüncesiz bir hayat tarzına alıştırmasaydı, çocuk muhtemelen bugün hayatta olurdu. Roger genç lorda tapardı ve arkadaşını etkilemek için hemen her şeyi yapmaya hazırdı.

Okulda oldukları yıllarda, dostlukları Isaac'i endişelendirmemişti. Roger'ın yüksek sınıftan biriyle ilişkisinin olmasının uzun vadede ona yardımı dokunabilirdi. Sonuçta Isaac'in kendisi de faydalı arkadaşlıklar kurarak generallik mertebesine erişmişti, o nedenle bunun önemini biliyordu.

Yarış yapmaları bile onu rahatsız etmemişti. Ne de olsa, onlar genç adamlardı. Ama sonra Roger tüm zamanını Londra'nın genelevlerinde geçirmeye başlamıştı, içki içip umursamazca kumar oynuyordu ve işte o zaman Isaac endişelenmeye başlamıştı.

Halstead Hall'u görmek her şeyi tekrar aklına getirmişti. Roger'ın Sharpe'tan ve o dükün oğlundan hoşlanmasına şaşırmamalıydı; kendi şartları oldukça mütevazıyken, bu tür avantajlar çocuğu nasıl cezbetmezdi ki?

Isaac'in hâlâ fırsatı varken ona söztünü geçirmesi gerekirdi. Sharpe'ı topraklarından kovmak için Roger'ın cenaze töreninin yapılmasını beklememesi gerekirdi.

Başka bir trajedinin olmasına izin vermeyecekti.

Çok geçmeden geniş ön kapılara yanaştılar. Halstead

Hall bir kralı barındırmaya uygun Tudor tarzı bir malikâneydi ve anlaşılan iki yüz yılı aşkın bir süre önce Sharpe ailesine verilmeden önce bir krala aitti.

"Şimdi beni dinle," dedi Virginia'ya, kâhyalar ve seyisler at arabalarına doğru koşarken. "Sharpe'la görüşene dek benim konuşmama izin vereceksin. Sonra onunla yarışmak hakkındaki kararını değiştirdiğini söyleyeceksin ve konu kapanacak. Anladın mı?"

"Ama büyükbaba..."

"Ben ciddiyim, Virginia." Torunu meydan okurcasına kollarını göğsünün üzerinde birleştirince, Isaac içini çekti. "Söylediklerimi yaparsan, sana yeni elbiseler alacağıma söz veriyorum. Bir iki baloya katılmak için Londra'ya bile gidebiliriz. Pierce'ın bize bir yerlerden davetiye ayarlayabileceğine eminim."

Ancak böyle bir şey için konaklayabilecekleri bir yeri nasıl ayarlayacağını şimdilik bilmiyordu. Pierce'ın bekâr evinde kalamazlardı.

Virginia'nın yüzünde incindiğini gösteren bir ifade belirdi. "Yeni elbiseler ve balolar için paramız olsa bile, ben bunlarla kandırabileceğin budala bir sosyete kızı değilim. Prensiplerim söz konusu."

Derin bir iç çekip at arabasının penceresinden dışarı baktı.

Lanet, lanet, lanet. Kuzucuğu Isaac'i nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu. Ona yeni elbiseler teklif etmek gururunu incitmişti ve kızın sahip olduğu bir şey varsa, o da okyanuslar kadar uçsuz bucaksız olan gururuydu.

Bu sırada kapı açıldı ve arabadan indiler. Hizmetkâra isimlerini verip Lord Gabriel ile görüşmek için geldiklerini söyledikten sonra, uzun bir kemer altından ve bir bah-

çeden geçerek sıradan bir insanı sindirebilecek geniş bir salona götürüldüler.

Ama Isaac buna benzer bir dünyada büyümüştü. "Görgü"nün sonradan görmelere haddini bildirme yeteneği olarak tanımlandığı, erkeklerin karakterleriyle değil, ceketlerinin kesimleriyle değerlendirildiği bir dünyaydı bu.

Gösteriş ve boş sözlerin olduğu bu dünyadan nefret ediyordu Isaac. Genç bir adamken subay olup hayatında önemli bir şeyler yapmak için bu dünyayı terk ettiğinde çok mutlu olmuştu. Vimeiro ve Roliça'daki savaşlardan sağ çıkmış ve sayısız kez kötülükle yüz yüze gelmişti. Tanınmış bir ailenin sorun çıkaran çocukları *onu* sindiremezdi.

Virginia için ise emin değildi. Salonun bir tarafını tamamen kaplayan meşe ağacından yontulmuş antika bölmeye ve yan duvarında bulunan devasa mermer şöminelere ağzı açık bir şekilde bakıyordu genç kız.

Hizmetkâr adamı getirmek için giderken, "Lord Gabriel gerçekten de burada mı yaşıyor?" diye fısıldadı.

"Öyle duydum." Isaac kaşlarını çatarak torununa baktı. "Geçmişini biliyorsundur herhalde."

"Evet, ama böyle bir evde yaşadığını hiç düşünmemiştim... Ben sadece onun maceralarına dikkat ettim."

"Halstead Hall bu bölgede büyüklüğüyle ünlüdür, üç yüz altmış beş odası vardır. Bahçeleri kocamandır ve İngiltere'deki en büyük labirentlerden birine sahiptir. Duyduğuma göre, arazisinde yetmiş kiracısı varmış."

"Yüce Tanrım," dedi Virginia. "Ailesi çok zengin olmalı."

"İstedikleri herkesi ve her şeyi satın alabilecek kadar zenginler. Onlardan biriyle yarışmak gibi aptalca bir şey

düşünürken bunu sakın aklından çıkarma." Isaac sesini alçaltmaya gerek duymuyordu; Sharpe'ların zenginlikleriyle gözünü korkutmalarına izin vermeyecekti. "Ama duyduğum kadarıyla, para annesinin tarafından geliyormuş, markinin tarafından değil."

"Doğru duymuşsunuz, efendim. Torunlarım paralarını benden alır."

Isaac irkildi ve arkasını dönünce kendi yaşlarındaki bir kadının boyalı merdivenlerden aşağı indiğini gördü. Yavaş adımları kadına soylu bir hava katıyordu, Isaac bir an için ona hayranlıkla baktı. Tam o sırada kadının elindeki bastonu görünce yavaş adımlarının bacaklarının güçsüzlüğünden kaynaklandığını anladı.

Attan düştüğünden beri doğru düzgün çalışmayan kendi kolunu dalgın dalgın ovuşturdu. İnsanın kendi vücudunun ihanetine uğramasının ve istediği şeyleri yapamamasının nasıl bir his olduğunu biliyordu. Kadına karşı bir an sempati duydu.

Ama bunu acımasızca bastırdı.

"Siz General Waverly olmalısınız," dedi kadın onlara doğru yürürken. "Ben Hester Plumtree, büyükanneleri oluyorum..."

"Kim olduğunuzu biliyorum," dedi Isaac sertçe.

Bira fabrikasını demir yumruğuyla yönetmesiyle tanınan ve tüm erkek bira yapımcılarını işten çekilmeye zorlayan Hetty Plumtree'yi kim tanımazdı ki?

Ama Isaac acımasız bir sesi ve erkeksi tavırları olan ejderha suratlı bir kadın göreceğini sanmıştı. Yaşlı bir adamın kanını tekrar kaynatabilecek pembe-beyaz yüzlü bu narin görünümlü yaratığı değil.

Lanet olsun, kadının onu etkilemesine izin veriyordu.

"Lord Gabriel ile görüşmek için geldik," dedi. "Bu mesele sizi ilgilendirmiyor, hanımefendi."

Kaba sözleri üzerine kadın ne irkildi ne de kaşlarını çattı. "Korkarım şu an tam olarak nerede olduğundan emin değilim. Ama hizmetkârlar onu ararken, belki biraz çay içmek istersiniz? Uzun yolculuğunuzdan sonra diliniz damağınız kurumuş olmalı."

"Çay falan istemiyorum," diye kestirip attı Isaac, huysuz bir ihtiyar gibi davrandığının farkındaydı ama kendisine engel olamıyordu.

"Çay çok iyi olur," dedi Virginia kocaman bir gülümsemeyle. "Teşekkür ederim."

Kız *şimdi de* iyi yetiştirilmiş genç bir leydi gibi mi davranacaktı yani? Onu erkenden mezara sokmaya niyetli olmalıydı.

Bayan Plumtree hizmetkâra çay getirmesini ve çayı kütüphanede içeceklerini söyledi. "Bu taraftan," dedi koridora doğru işaret ederken. "Konuşurken rahat olalım. Hem bu oda çok geniş, sizce de öyle değil mi? Kendimi konferans veriyormuşum gibi hissettiriyor."

Isaac nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Kadın arkadaş canlısıymış gibi davranarak onu başından atmaya mı çalışıyordu, yoksa gardlarını indirmeleri için onları yatıştırmaya mı çalışıyordu? Bu işe yaramayacaktı. Vücut hatları ne kadar biçimli olursa olsun, hiçbir kadın Isaac'in sırtını yere getiremezdi.

Kütüphaneye varır varmaz Bayan Plumtree, "Buraya gelişinizin torunumla torununuzun yapmayı kararlaştırdıkları yarışla ilgili olduğunu sanıyorum, yanılıyor muyum?" diye sordu.

"Size söylemiştim, bu sizi ilgilendiren bir mesele değil."

"Elbette, beni de ilgilendirir. Sizin gibi ben de onların incindiğini görmek istemiyorum. Ve o Turnham Green'deki pist..."

"Turnham Green!" Isaac kaşlarını çatarak Virginia'ya baktı. "Bana Ealing'de yarışmayı planladığınızı söylemiştin!"

"Orada yarışacağız, büyükbaba, söz veriyorum!"

"O halde bu kadın neden bahsediyor?"

"Bağışlayın beni, efendim," diye araya girdi Bayan Plumtree. "Torunumu yanlış anlamış olmalıyım. Aslında düşününce, tam olarak nerede yarıştıklarını hiç söylemedi. Ben sadece orada yarışacaklarını..." Gözlerini kıstı. "Sanırım onunla bir konuşma daha yapmam gerekiyor."

"Hangi pistte yarışacaklarının önemi yok. Yarışmamaları gerekiyor."

Virginia öne doğru eğildi. "Büyükbabama bunun son derece güvenli olduğunu açıklayıp duruyorum."

"Güvenliymiş!" diye kükredi Isaac. "Tekerlek izleriyle dolu bir yolda fütursuzluğuyla tanınan, kazanmak için her şeyi yapacak bir adama karşı yarışmak mı güvenli?"

"Eğer ima ettiğiniz şey buysa torunum ona zarar gelmesine asla izin vermez, efendim," dedi Bayan Plumtree soğuk bir ifadeyle.

Ah. Ejderha kadın nihayet ortaya çıkmıştı. "Bağışlayın beni, hanımefendi, ama torununuzun yarışırken ne büyük sorunlara yol açtığını gördüm."

"Herhalde, böylesine tehlikesiz bir yolun kimseye zararı olmaz," diye karşı çıktı Bayan Plumtree.

"Ben de ona böyle söylüyorum, Bayan Plumtree," diye

araya girdi Virginia. "Gerçekten, büyükbaba, bunun kimseye zararı..."

"Yeter." Isaac kaşlarını çatarak torununa baktı. "Ben Bayan Plumtree ile konuşurken git ve koridorda bekle."

"Ama..."

"Hemen, Virginia!"

Virginia burnunu çekerek kalkıp dışarı çıktı.

O kütüphaneden çıkar çıkmaz, Isaac öfkeyle Bayan Plumtree'ye baktı. "Bu çılgın fikir konusunda nasıl olur da onu cesaretlendirirsiniz!"

Kadın onu soğuk gözlerle süzdü. "Geçmişte onun çılgınca fikirlerini bastırmakta başarılı oldunuz mu?"

Isaac bu sözler karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. "Geçmişte çılgınca fikirleri *olmadı*. Torununuz karşısına çıkana dek, sorumlu ve aklı başında biriydi..."

"Torunum onun karakterini değiştirmedi, efendim. Belki sadece içinde olanları dışarı vurmasına yardımcı olmuştur."

"Torunumu tanımıyorsunuz."

"Genç kadınları bilirim. Benim de iki kız torunum ve onlardan büyük bir kızım var. Genç bayanların ne kadar inatçı olabileceklerini çok iyi biliyorum, özellikle de torununuz gibi tutkulu olanların. Aşırı kuralcı olursanız, sizin arkanızdan işler çevirir. Torunumla yarışmak istediğini ne zaman öğrendiniz?"

Isaac uğursuz gözlerle kadına baktıktan sonra ayağa kalktı, torununun vasisi olarak başarısız olduğunun yüzüne vurulmasından hoşlanmamıştı. "Bugün."

"Torununuz torunuma bir ay önce meydan okudu. Bunun size bir şeyler anlatması gerek."

"Lanet olası torununuzun o lanet olası Turnham Gre-

en'deki yolda yarışmak gibi aptalca şeyler yapmasına engel olabilseydiniz..."

"Ben elimden geleni yapıyorum," dedi kadın sert bir şekilde. "Ama idare etmeniz gereken tek bir torununuz olduğunu unutuyorsunuz. Benimse beş torunum var."

Isaac buna karşı çıkamazdı. Tanrı aşkına, bu yaşlı halinde beş torunun sorumluluğunu üstlense ne yapardı? Bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Ayrıca," diye devam etti Bayan Plumtree, "torunum yirmi yedi yaşında yetişkin bir adam. Büyükannesinin ona söylediklerini dinlemeyecektir."

Isaac kadının yanına gidip ona tepeden baktı. "Onu men edebilirsiniz, parasını kısabilirsiniz..."

"Zaten bu tür bir şeyle onu tehdit ettim. Ama şimdiye kadar davranışları üzerinde en ufak bir etkisi olmadı."

"Öyle görünüyor, yoksa Virginia'ya karşı yarışmayı kabul etmezdi."

Bayan Plumtree, Isaac'in onu sindirmek için kasten aldığı duruş şekline aldırış etmeyerek ayağa kalkıp ona baktı. "Peki ya sizin torununuz? Görünüşe bakılırsa, taktikleriniz ona karşı pek etkili olmuyor."

O kadar yakınlardı ki, Isaac kadının dipsiz mavi gözlerini görebiliyor ve sürdüğü gülsuyunun kokusunu alabiliyordu. Bayan Plumtree onu deli ediyordu. Heyecan vericiydi. Lily'si öldüğünden beri yıllardır hiçbir kadını heyecan verici bulmamıştı. Ama bu kadın...

Bir anda kaskatı kesildi. "O halde ne yapmamızı öneriyorsunuz? Birbirlerini öldürmelerine izin mi verelim?"

"Off, lütfen," dedi Bayan Plumtree umursamazca. "Siz erkekler durumu hep abartıyorsunuz. Birbirlerini öldürmeyecekler. Yarışmalarına izin verirseniz, yarışın ne za-

man, nerede ve nasıl olacağının kontrolü sizde olur. İkimiz de orada olup durumu gözlemleyebiliriz. Torununuz buna o kadar sevinecek ki, sizinle tartışmayı bırakacak. Ayrıca torunumla yarışmak da intikam alma isteğini hafifletecek. O zaman karşılaşmalarından daha fazla endişe etmenize gerek kalmayacak."

"Peki ya izin vermezsem?"

"Yarışı gizli bir şekilde düzenlemenin bir yolunu bulacaklar. Onu sonsuza dek kapalı tutamazsınız, biliyorsunuz."

Isaac kabul etmekten nefret etse de, kadının sözleri mantıklıydı. Bir strateji uzmanını gördüğü zaman tanırdı. "Bana öyle geliyor ki, torunlarınızı yönetme konusunda yeterince tecrübelisiniz, hanımefendi. Sizinle daha fazla işbirliği yapmamalarına şaşırdım, doğrusu."

"Ben de şaşırıyorum," dedi Bayan Plumtree kaygısızca.

Isaac kendine engel olamayıp güldü.

Onun güldüğünü duyunca kadının bakışları yumuşadı. "Aslına bakarsanız, son birkaç ay içinde üçünü evlendirmeyi başardım. Eskiye göre daha uysallar."

"Böyle bir şeyi nasıl başardığınız hakkında bana ders vermelisiniz," dedi Isaac gülümseyerek.

"Şeref duyarım." Bayan Plumtree'nin dudaklarında mahcup bir gülümseme belirdi. Dudaklarının güzel olduğu Isaac'in dikkatinden kaçmadı.

Ama Isaac hemen kendini toparladı. Ne yapıyordu böyle? Tanrı aşkına, kadın Sharpe'ın büyükannesiydi! Alçak herif pervasızlığını ailesinden almış olmalıydı; Isaac, Hetty Plumtree'yi bir at arabasını son sürat patikadan aşağı doğru sürerken hayal edebiliyordu.

"Torunumla görüşmeliyim," diye homurdanarak uzak-

laştı. Bataklığa saplanmadan önce bu kadından ve entrikalarından kaçmalıydı.

Buraya gelmeleri bir hataydı. Kızı cuma günü odasına kapatacaktı; yarışmak istiyorsa Sharpe peşinden gelebilirdi.

Koridora çıktı. "Virginia, eve dönüyoruz."

Kimse yoktu. "Virginia!" diye bağırdı.

Kimse gelmedi, ayrıca Virginia'nın nereye gitmiş olacağına dair hiçbir iz de yoktu.

"Lanet olsun! Torunum nerede?"

Dördüncü Bölüm

Virginia kibar uşağın verdiği, ahıra giden yolun detaylı tarifini takip etti. Malikâne inanılmazdı. Böylesine bir yerde kim yaşardı ki?

Lord Gabriel'ın kendinden bu kadar emin olmasına şaşırmamalıydı. Doğduğu andan beri her şey önüne gümüş tepside getirilmişti ve bu yüzden her şeyi yapmaya hakkı olduğunu sanıyordu.

Ama Virginia onun kibrini kıracaktı.

Yarış konusunda büyükbabasının bu kadar inatçı olması çok kötüydü. Büyükbabası, Lord Gabriel'ın toplum içinde küçük düştüğünü görmek *istemiyor muydu*?

Virginia'nın bir planı vardı. Eğer Lord Gabriel'ın arabasını çeken atlara bakabilirse, büyükbabasına karşı tartışmasında bir kozu olacaktı. Güçlerini ve zayıflıklarını saptayıp kendi atlarıyla onları nasıl yeneceğini bulacaktı. Ne de olsa, istediği atı seçebileceği kocaman bir at çiftlikleri vardı. Lord Gabriel'ın böyle bir seçeneği olduğunu sanmıyordu.

Ayrıca, adamın arabasına göz atmasının da bir zararı olmazdı. Kendi arabasını geliştirmesinin bir yolu olmalıydı. Yarışı kaybetmeyeceğine büyükbabasını ikna edebilirse, büyükbabası pes edebilirdi.

İçinde çeşitli atların barındığını düşündüğü geniş bir yapıya yaklaştı, yakınında yine ahıra benzeyen küçük bir yapı daha vardı. Acaba Lord Gabriel'ın atları ve faytonu hangi binadaydı? Ve Virginia amacını belli etmeden, atlara bakması için seyislerin ona yardım etmelerini nasıl sağlayacaktı?

Birdenbire büyük yapıdan kova taşıyan bir seyis çıktı. Virginia hemen bir kapı eşiğine gizlenip adamın genç bir seyise seslenmesini izledi. Genç seyis dışarı çıkar çıkmaz, yaşlı olan ona kovayı verip, "Lord Gabriel'ın yeni atı için istediği özel karışım bu. Hayvanın hepsini yediğinden emin ol. Bu hazmını kolaylaştıracak," dedi.

Genç seyis hemen küçük yapıya doğru koşup kovayla birlikte içeri girdi ve kısa bir süre sonra kova olmadan dışarı çıktı.

Virginia derin bir nefes verdi. Lord Gabriel'ın yeni atı faytonu için olmalıydı. Küçük ahır büyük ahır kadar işlek olmadığından, Virginia belki de fark edilmeden içeri girmeyi başarabilirdi.

Girişe doğru yaklaşırken büyük ahırdan çıkabilecek seyisler için tetikteydi. Kendisine doğru yaklaşan sesler duyunca hemen küçük ahıra girdi.

Sonra aniden durdu. Çünkü dar koridorda Lord Gabriel'ın ta kendisi duruyordu.

Lord Gabriel karışım kovasını elinde tutmuş, Virginia'nın bölmeden burnunu çıkardığını gördüğü atı besliyordu. Lord hazretlerinin üzerinde ne ceketi ne de kravatı

vardı; sadece kaslı kollarını gözler önüne seren, kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı bir gömlek ve yelek giymişti.

Virginia nefesini tuttu. Lord Gabriel gömleği, binici pantolonu ve çizmeleriyle oldukça etkileyici, boylu boslu ve yakışıklı bir adam gibi görünüyordu. Bir kadına aklını kaybettirecek kadar yakışıklıydı.

"Al bakalım, benim küçük kısrağım," dedi ata. "Bu sana kendini iyi hissettirecek."

Yatıştırıcı ses tonu Virginia'nın içinde bir şeyin kıpırdanmasına neden oldu. Bir hayvanla bu kadar özenli bir şekilde ilgilenen bir adamdan etkilenmemek güçtü. Bir kadına karşı nasıl olacağı merak uyandırıcıydı doğrusu.

Virginia içinden küfretti. Böyle bir şeyi merak etmiyordu. *Etmiyordu*!

"Seyislerle kavga etmeyi bırak, olur mu?" dedi kısrağa Lord Gabriel. "Enerjini St. Leger Stakes'e saklamalısın. Onları mahvedeceksin, benim güzel kızım. Rüzgâr gibi koşup o aptal tayları geride bırakacaksın."

Lord Gabriel St. Leger Stakes'e bir safkan sokmayı mı planlıyordu? Tanrı aşkına, Virginia'nın büyükbabası da aynı şeyi planlıyordu. Ve eğer Lord Gabriel onu burada yakalarsa...

Yüreği ağzında, geri çekilmeye başladı Virginia. Ama yakınındaki bir at kişneyince, Lord Gabriel başını çevirdi. Onu görünce gözlerini kısıp kovayı yere bıraktı ve ona doğru yürümeye başladı.

Virginia koşmaya yeltendi ama genç adam iki adımda yanına gelip onu kollarından yakaladı. "Bir dakika," diye kükreyip onu kendisine doğru çevirdi. "Burada ne arıyorsunuz?"

"Ben... şey... büyükbabam sizi ziyaret etmek istedi,

ama büyükannenizle konuşuyor ve..." Hızla düşündü. "Ve çok güzel bir labirentiniz olduğunu duyduğum için ona bakmaya çıktım. Sonra kaybolup soluğu burada aldım."

"Labirentimizi arıyordun yani?" dedi Lord Gabriel şüpheli bir şekilde.

"Labirentlere bayılırım."

"Demek bunun rakibinizi gözlemlemekle hiçbir ilgisi yok?" Gözlerini Virginia'ya dikmişti.

"Hayır, elbette yok! Yarışa sokmaya niyetli olduğunuz bir safkana sahip olduğunuzu... yani demek istediğim..."

"Beni Rüzgâr Jane'le konuşurken duydunuz," diye onu suçladı Lord Gabriel. "Küçük, sinsi."

İşte şimdi Virginia'nın başı gerçekten beladaydı. Yarış dünyası dalaverelerle doluydu. Atın hakkında edinilen bilgilere göre bahse tutuşulduğundan, tüyocular genellikle ahırlara gizlice girer ya da atlar hakkında bilgi toplamak için gizli antrenmanlarda onları gözetlerlerdi. O nedenle safkan sahipleri rakiplerinin atlarının yakınına yaklaşmasından şüphelenirlerdi, özellikle de St. Leger Stakes gibi önemli bir yarıştan önce.

"Bu tamamen bir tesadüftü, yemin ederim!"

"Şimdi de büyükbabanıza koşup ona rakibi hakkında bilgi vereceksiniz."

"Hayır!" Virginia, Lord Gabriel'ın kaşlarını kaldırdığını görünce ekledi: "Kimseye söylemeyeceğim. Bunu asla yapmam."

"Gerçekten." Lord Gabriel'ın elleri omuzlarından kollarına doğru kaydı. "Kayboldunuz ve birkaç erkek seyisin olduğunu bildiğiniz bir ahıra tek başınıza girmeye karar verdiniz."

"Ben bir at çiftliğinde yaşıyorum. Ahıra hep tek başıma giderim."

"Ama seyisleriniz patronlarının torununa el sürmemeleri gerektiğini bilir. Bu seyisler ise sizi tanımıyor."

Virginia, Lord Gabriel'ın onu sıkıca tutmasından rahatsız olmuştu. Adam ona çok yakın duruyordu ve bu onu tedirgin ediyordu. Özellikle de bu kadar rahat giyinmişken. Siyah gömleğinin açık yakasından lordun göğsündeki tüylerin bir kısmını görebiliyordu.

"Sanırım bana sizden çok daha iyi davranırlardı," diye karşılık verirken çenesini kaldırdı. "Lütfen beni bırakın."

"Beni daha iyi gözetleyebilmeniz için mi?" dedi Lord Gabriel yavaşça

"Sizi *gözetlemiyordum*."

"O halde buraya gelmenizin başka bir sebebi olmalı," dedi genç adam, sesi giderek kalınlaşıyordu. "Belki... daha kişisel olan bir sebep."

"Kişisel mi?" dedi Virginia tiz bir sesle.

"Belki de *beni* arıyordunuz."

Off, bu adam ne kadar küstahı böyle. "Elbette sizi aramıyordum. Onca yer dururken sizi neden burada arayayım ki?"

"Uşaklar sabah saatlerini genellikle burada geçirdiğimi size söylemiş olmalı." Lord Gabriel'ın sesi boğuklaşmıştı, yukarı ve aşağıya doğru hareket ettirdiği elleriyle kollarını ısıtırken Virginia'nın kalbi kontrolsüz bir şekilde atıyordu.

"Uşaklara sormadım... Demek istediğim, onlara sadece alır... yani şey, labirenti sordum, ama..." Tanrı aşkına, küçük bir kız gibi kekeleyip duruyordu. "Burada olduğu-

nuzu bilmiyordum," diye beceriksizce sözlerini tamamladı. "Saçmalıyorsunuz."

"Yüzünüzün kızarmasına bakılırsa, hiç de saçmalamıyorum," diye mırıldandı Lord Gabriel.

Eli Virginia'nın yanağına gitti. Virginia kızarıyor muydu? Tanrı aşkına, evet, kızarıyordu. "Her kelimenize ayılıp bayılan basit kadınlardan olmadığımı biliyorsunuz."

"Onların ayılıp bayıldıkları, kelimeler değil." Lord Gabriel ellerini beline koyup onu iyice kendine doğru çekti. "Ancak basitlikle uzaktan yakından alakan olmaması beni merak etmediğin anlamına gelmiyor."

Virginia'nın nefes alıp verişleri emirlerine uymayı reddederek hemen hızlandı. Bu adama tokat atıp onu itmeliydi. "Bu saçmalık. Sizin gibi nam salmış bir... alçağı neden merak edeyim ki?"

"Çünkü o şöhrete nasıl kavuştuğumu bilmek istiyorsun. Hak edip etmediğimi. Kadınların yatağımda gerçekten 'kendilerinden geçip geçmediklerini' merak ediyorsun."

Virginia'nın ağzı açık kaldı. Bu adamın ona bu tür şeyler söylememesi gerekirdi. Ayrıca sözlerinin nabzını hızlandırıp avuçlarını terletmesine de Virginia'nın izin vermemesi gerekirdi. Neyi vardı böyle?

"Biliyor musunuz," diyerek ona doğru başını eğdi Lord Gabriel. "Neden merakınızı bir ölçüde gidermeyi denemiyorum?" Virginia'nın dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Virginia bu mahrem saldırısı karşısında donup kaldı. Ne kadar dehşet vericiydi. Ne kabul edilemez bir şeydi.

Ve ne baş döndürücüydü! Lord Gabriel, dudakları bir-

çok kadını öpmüş bir adamın kendine duyduğu güvenle dudaklarını dudaklarının üzerinde hareket ettirdi. Virginia'nın içinde aniden muhteşem bir his oluşmuştu.

Adamın ağzının altında dudaklarının yumuşadığını, nefesinin Lord Gabriel'ın dudaklarına vurduğunu ve kanının damarlarında hızla dolaştığını hissedebiliyordu. Bu yanlıştı, hem de çok yanlış. Ancak ona son derece doğru geliyordu.

"Ah, huysuz kadın," diye fısıldadı genç adam dudaklarına doğru. "Ne öpülesi dudakların varmış."

Öyle miydi gerçekten? Daha önce onu hiçbir erkek öpmemişti.

"Lord Gabriel, ben gerçekten..."

"Gabe," diye mırıldandı Lord Gabriel. "Arkadaşlarım bana Gabe der."

"Ben sizin arkadaşınız değilim."

"Haklısın. Sen daha... yakın birisin. O yüzden bana Gabriel de. Kimse beni böyle çağırmaz. Daha da iyisi, bana 'sevgilim' de. Kimse bana böyle hitap etmez, tatlım." Virginia onun bu arsızlığına karşılık veremeden Lord Gabriel dudaklarını tekrar öptü.

Ama bu kez daha kesin ve ateşliydi. Onu sertçe kendisine doğru çekip dudaklarının üzerinde ağzını açtı ve dilini içeri sokabilmek için onu ağzını açmaya teşvik etti.

Tanrı yardımcısı olsun. *Bu da* neydi böyle? Virginia böyle bir şeyi hiç hayal etmemişti...

Muhteşemdi. Lord Gabriel dilini kendisininkine dolaması için onu teşvik ederken adeta oyun oynuyordu. Hem de nasıl. Ağzıyla onu yiyip bitiriyordu, dilini Virginia'nın anlamadığı şeyleri istemesine, hiç bilmediği şeylere *ihtiyaç*

duymasına neden olan yavaş ve ipeksi dokunuşlarla ağzına sokuyordu.

Virginia daha farkına varmadan genç adam onu iki bölmenin arasında duvara yaslayıp dudaklarıyla baştan çıkarmaya devam etti. Virginia ne nefes alabiliyor ne de düşünebiliyordu.

Ellerini Lord Gabriel'ı itmek için göğsüne koydu, ama parmakları küçük hainler gibi yeleğinin üzerinde kıvrıldı.

Dakikalar içinde tüm dünyası, dudaklarını ele geçiren, ellerini vücudunda gezdirirken baş parmakları göğüslerine değen bu adamdan ibaret olmuştu ki...

Kolunda hissettiği ani bir acı Lord Gabriel'ın dudaklarına doğru bağırıp onu itmesine neden oldu. "Bu da ne?"

"Jacky Boy!" diye kükredi genç adam, Virginia'yı ısıran midilliye. "Kes şunu!"

Virginia başını çevirince, dudaklarını geri çekip dişlerini gösteren midilliyi gördü. Eğer bir hayvanın dik dik bakması mümkünse, bu hayvan kesinlikle öyle yapıyordu.

Gabriel endişeli bir şekilde Virginia'nın kolunu inceledi. Isırığın kumaşı kesmediğini görünce, midilliye döndü. "Böyle yapmaman gerektiğini biliyorsun, ufaklık," diye atını azarladı. "Hanımefendileri ısırıp duramazsın."

Midilli başıyla Gabriel'ı dürtüp onları ayırmak istercesine aralarına girdi.

Gülmemek için kendisini zor tutan Virginia, midillinin ona erişemeyeceği bir yere gitti. Gabriel bu hayvana "ufaklık" diyor olabilirdi, ama yaşlı midillinin en iyi yıllarını geride bıraktığı belliydi. Zavallı hayvanın muhtemelen birkaç senelik ömrü kalmıştı. Ve sahibine çok bağlıydı.

Tanrı'ya şükür. Çünkü Virginia kim bilir neler yapmak üzereydi!

"Özür dilerim," dedi Gabriel. "Jacky Boy benim ilk atım, o yüzden kıskançlık yapmaya meyilli. İlgi gösterdiğim herkesi kıskanır. Rüzgâr Jane'in ahıra gelmesine kızdığı için sinirini senden çıkardı."

"Beni kıskanması için hiçbir sebep yok," dedi Virginia.

Ona yaklaşırken Gabriel'ın gözleri karardı. "Kesinlikle var." Virginia'nın nefesinin sıkışmasına neden olabilecek bir tutkuyla bakışlarını üzerinde gezdirdi. "Ama buna alışmak zorunda."

Gabriel'ın ortak bir geleceklerinin olduğunu ima etmesi Virginia'yı müthiş bir telaşa düşürdü. Geri çekildi, bu adamla bu kadar ileri gitmiş olması onu dehşete düşürmüştü.

"Hayır, hayır," dedi kafasını sallayarak. "Erkek kardeşimin katiliyle flört etmeyeceğim."

Gabriel'ın yüzü taş kesildi, ama gözlerinde Virginia'nın içini dağlayan bir ateş yanıyordu. "Bu tartışmadan hiç bıkmadın mı, Virginia?" dedi genç adam, sanki onu boğazlamamak için kendisini zor tutuyordu. "Erkek kardeşini ben öldürmedim. Cinayetin işlenmesi için kasıt gereklidir. Olan trajik bir kazaydı... "

"Ağabeyim sarhoşken ondan faydalanarak neden olduğun bir kaza," diye karşılık verdi Virginia. "Roger ne yaptığını bilmeyecek kadar sarhoştu."

"Yarıştığımız sırada son derece ayıktı."

"Büyükbabam öyle söylemiyor."

"Büyükbaban orada değildi. Suçlayacak birine ihtiyacı olduğu için beni suçluyor. Ama bu geçerli bir sebebi olduğu anlamına gelmiyor."

"Onun... onun yalan söylemek için de bir sebebi yok ki."

"İnsanlar bazen kendilerini kandırır." Gabriel yine ona doğru yaklaştı. "Gerçekle yüzleşmekten daha iyidir, erkek kardeşinin..."

"Burada neler oluyor böyle?" dedi büyükbabası ahırın girişinden.

Gabriel durdu. "Günaydın, General," dedi gözlerini Virginia'dan ayırmadan. "Torununuz ve ben bir yarıştan bahsediyorduk."

Büyükbabası kaskatı kesilirken Virginia telaşla ekledi: "Ahıra gelmemin sebebi Gabriel'ın... şey, yani, Lord Gabriel'ın arabasına ve atlarına bakmaktı büyükbaba, ama lord hazretlerini karşımda buldum."

Gerçeği itiraf etmesi daha iyiydi. En azından böylece Gabriel onu aramaya çıktığını iddia edemezdi. Veya, daha da kötüsü, büyükbabasının St. Leger Stakes'te avantajlı olması için safkanını gözetlediğini düşünmekten vazgeçerdi.

"Tek başına ahırda dolaşmamalısın," diye çıkıştı büyükbabası.

"Lord hazretleri de az önce aynı şeyi söylüyordu. Bana içeriye kadar eşlik etmek üzereydi."

Büyükbabası şüpheli bir şekilde bir ona bir Gabriel'a baktı. Virginia da yalan söylediğini, az önce Gabriel'la öpüştüğünü anlamaması için dua etti.

O sırada, ahıra dalan Bayan Plumtree aniden durdu. Virginia'nın büyükbabasından daha fazlasını fark etmiş gibi görünüyordu, gözlerini Virginia'nın kızarmış olması muhtemel dudaklarına uzun bir süre dikince, Virginia bakışlarını yere çevirmek zorunda kaldı.

"Ne kadar hoş," dedi yaşlı kadın. "Gizli buluşmalar çoktan başlamış bile."

Virginia'nın büyükbabası omuzlarını dikleştirip Bayan Plumtree'ye uğursuz bir bakış attı. Sonra bakışlarını Gabriel'a dikti. "Pekâlâ. Şöyle olacak. İkiniz cuma günü yarışacaksınız. Bayan Plumtree ve ben orada olup yarışın adil ve güvenli olduğundan emin olacağız. Sonraysa..."

"Hepimiz akşam yemeği için Halstead Hall'a geleceğiz," diye araya girdi Bayan Plumtree. "Ne dersiniz, General? Günü sona erdirmek için harika bir seçenek değil mi?"

Virginia nefesini tuttu. Bu yarıştan sonra, Gabriel'la ya Turnham Green'de yarışacağını ya da onunla flört edeceğini söyleyecek cesareti yoktu. Büyükbabası bunu duyarsa, onu odasına kapatıp anahtarı fırlatıp atardı.

"Kulağa harika bir plan gibi geliyor," dedi Gabriel.

"Evet," diye ona katıldı Virginia. Yarış biter bitmez o ve Gabriel anlaşmalarının geri kalanını gizlilik içinde halledebilirlerdi.

"Pekâlâ." Büyükbabası kolunu uzattı. "Gel kızım, eve dönüyoruz."

Virginia büyükbabasının koluna girdi; gözlerinde görebileceği şeyden ve sonrasında hissedebileceklerinden korktuğu için Gabriel'a bakmaya cesaret bile edemedi.

"Bayan Waverly!" diye arkasından seslendi Gabriel.

Virginia durup arkasına baktı. "Evet?"

Gabriel'ın bakışları bakışlarına kilitlendi. "Jacky Boy hakkında söylediklerimde ciddiydim. Kızmak için her türlü sebebi var. Çünkü vazgeçmeyeceğimi biliyor."

Virginia güçlükle yutkundu. Bu hatırlatma onu olması gerektiği kadar dehşete düşürmemişti. Canı cehenneme.

At arabalarının beklediği diğer ahıra doğru giderlerken, "Bu da ne demekti?" diye sordu büyükbabası.

"Lord hazretlerinin atlarını yetiştirme metotlarından bahsediyorduk," diye yalan söyledi Virginia. "Ona birkaç öneri veriyordum."

Büyükbabası alaycı bir ses çıkardı. "Sharpe'ın öneriye ihtiyacı olduğunu hiç sanmıyorum."

Evet, Gabriel kadınlarla da, atlarla da ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ne yazık ki!

"Sharpe ile aranda bana söylemediğin bir şey mi var?" diye sordu büyükbabası.

Virginia nefesini tuttu. "Neden böyle söyledin?"

"Genç kadınların bazen göründüklerinden farklı olabileceklerini duydum da."

Büyükbabasının onu olduğu gibi görmesini çok istese de, Gabriel'ı öpmekten hoşlandığını bilmesini istemiyordu Virginia. "Ben her zaman senin kuzucuğun olacağım, büyükbaba. Bu konuda endişelenmene gerek yok." Kaçamak bir cevaptı, ama büyükbabasına yalan söylemeye dayanamıyordu.

Neyse ki, bu büyükbabasını memnun etmiş görünüyordu. "Ben de böyle düşünmüştüm."

Virginia suçluluk duygusuyla sessizleşti.

Eve dönerlerken, aklına bir şey geldi. "Büyükbaba, Roger, Lord Gabriel'a karşı yarışırken sarhoş muydu?"

Büyükbabası kaskatı kesildi. "Neden sordun?"

"Lord Gabriel'ın söylediği bir şey yüzünden."

"Roger onun yarış teklifini kabul ettiğinde kesinlikle sarhoştu."

Virginia bir an nefessiz kaldı. "Demek yarışmayı teklif edip meydan okuyan Lord Gabriel'dı?"

Büyükbabası düşünceli bir şekilde önüne baktı. "Öyle olmalı. Yoksa uzun zaman önce suçu Roger'a atmış olurdu."

Virginia, Gabriel'ın söylediklerini düşündü. Lord Gabriel meydan okumanın kimden geldiğine değinmemişti. Ama görünüşe bakılırsa, Roger'ın sarhoşluğu hakkında Virginia'ya yalan söylemişti. "O halde, yarış sırasında Roger *sarhoştu*."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra büyükbabası kısık bir sesle küfretti. "Bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yarış saatler sonraydı. Öğlen yarıştılar."

Virginia'nın karnına bir ağırlık çöktü. "Ama ben Lord Gabriel'ın tüm gece ve sabahın yarısı boyunca beraber içki içtikten sonra ona meydan okuduğunu sanıyordum. Sonra da dışarı çıkıp yarıştıklarını."

"Tam olarak öyle olmadı."

Virginia'nın tüm dünyası tepetaklak oldu. Bunca zamandır, böyle olduğunu sanmıştı... "O halde *ne* oldu?"

"Ne fark eder?" diye çıkıştı büyükbabası. "Roger'ı sarhoşken yarışmaya ikna etmiş olması ve sonra onu o lanet olası yola sürüklemiş olması yeterli değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi Virginia kısık bir sesle.

Ama bu tam olarak doğru değildi. O hep Gabriel'ın Roger'ı yenebilmek için onu kasıtlı bir şekilde sarhoş ettiğini sanmıştı. Ama Roger'ın yarışmayı kabul ettiği anla yarışa başladıkları an arasında eğer saatler varsa...

Kaskatı kesildi. Hayır, büyükbabası haklıydı. Ne olursa olsun, Gabriel Roger'ın durumundan faydalanmıştı. Ağabeyi ayık olsaydı, o yarışa asla katılmazdı.

Waverly Çiftliği'ne dönerken Virginia tüm yol boyunca kendisine böyle söyleyip durdu.

Beşinci Bölüm

Gabe kendisini neyin daha çok rahatsız ettiğinden emin değildi. Sakladığı safkanı büyükannesinin keşfetmiş olmasının mı... yoksa onu Virginia'yı öperken neredeyse yakalamış olmasının mı?

Muhtemelen ikincisi daha çok rahatsız ediyordu. Yatak odasında iyi olmasıyla tanınması ve büyükannesinin neredeyse bu yeteneğine tanık olmak üzere olması apayrı şeylerdi.

Özellikle de bu kadar sarsılmış olduğu bir anda. Virginia Waverly'nin dudakları kesinlikle çok tatlıydı. Tadını daha fazla çıkarmış olmayı istiyordu. Onu samanların üzerine yatırıp, bugünkü modası geçmiş –onu limon gibi gösteren sarı ve beyaz muslinden– elbisesinin altında ne tür sırlar sakladığını keşfetmek istiyordu. Ki bu çok uygundu, çünkü onu soyup tadını çıkartmak ve bir bütün olarak yutarak tatlıya olan düşkünlüğünü tatmin etmek istiyordu.

"Bana yalan söyledin," dedi büyükannesi lafı dolandırmadan.

Bu, bütün güzel hayallerini bozdu. Büyükannesinin ne demek istediğini düşünmeye çalışırken, Rüzgâr Jane'in bölmesinin dışında bıraktığı karışım kovasını almaya gitti. Atı fark etmeden büyükannesini buradan çıkarması gerekiyordu; büyükannesi yarış fikrine karşı son derece önyargılıydı. "Ne hakkında?"

"Bayan Waverly ile Turnham Green'de iğne deliğinden iplik geçireceğinizi söylemiştin, ancak Ealing'de başka bir yarış yapmayı planlıyormuşsunuz."

Ah, *şu mesele*. Büyükannesinin bunu bu kadar çabuk öğrenmesi çok kötüydü. Oysa büyükannesinin onun için endişelenmesinin Celia'yı evlilik ültimatomundan kurtaracağını ümit etmişti.

Belki de bunu hâlâ başarabilirdi.

"Yalan söylemedim." Paltosunu giyip, büyükannesinin ahırın kapısında durduğu yöne doğru ilerledi. "Bayan Waverly ve ben iğne deliğinden iplik geçirip geçirmeyeceğimize karar vermek için yarışıyoruz. Ben kazanırsam, onunla flört etmeme izin verecek. Ama o kazanırsa, iğne deliğinden iplik geçireceğiz."

Büyükannesi alaycı bir ses çıkardı. "Sen kazanacaksın tabii, bunu bal gibi biliyorsun."

Gabe omuzlarını silkip ahırdan çıktı ve karışım kovasını yanına koşan ilk seyise verdi. "Yarışlarda ne olacağı belli olmaz." Büyükannesine sinsi bir bakış attı. "Ayrıca Ealing'de yarışırken kaza geçirmeyeceğim diye bir şey de yok."

Büyükannesi gözlerini devirdi. "O basit yolda kaza yaparsan, kaybetmeyi hak ediyorsun demektir zaten. O halde Celia'yı isteklerimden azat edip etmeyeceğime karar vermek için bekleyip kimin kazandığını görmem gerekecek."

"Keyfine bak." Gabriel eve doğru döndü ve adımlarını büyükannesinin yavaş adımlarına uydurdu.

"Bayan Waverly çok güzel bir kız olmuş. Buna şaşırmadım: annesi çok güzel bir kadındı."

"Annesini tanıyor muydun?"

"Annenle aynı dönemde sosyete takdim edilmişti. Kadının gözü babanın üzerindeydi, ama Prudence buna izin vermedi. Lewis anneni tamamen büyülemişti, zavallı kız. Babanla tanıştıktan sonra gözü başka kimseyi görmedi ve hiçbir kadının ona sahip olmasına da izin vermedi."

"Babamın aynı şekilde hissetmemiş olması çok kötü," dedi Gabe sertçe. Oliver'ın aksine, Gabe anne babasının evliliklerinde ters giden her şey yüzünden babasını suçlamıyordu. Ama babalarının evlilik dışı ilişkileri annelerinin diğer sorunları görmezden gelmesini oldukça zorlaştırmıştı.

Büyükannesi ona sert bir bakış attı. "Yatağından kadın eksik olmayan biri için fazla sert bir söz, değil mi?"

Gabe dişlerini sıktı. Arada sırada bir dulla ya da bir kadın barmenle gönül eğlendirdiği oluyordu, ama günün büyük bir kısmını atlarıyla geçiriyordu. Büyükannesinin sandığı gibi zampara değildi. Hovardalık konusunda babasıyla kesinlikle yarışamazdı. Ne de erkek kardeşleriyle.

"En azından ben sadakate inanıyorum, aynı şeyi babam için söylemek mümkün değildi," dedi. "Kendi evliliğimde çok daha iyisini yapmayı umuyorum."

"Bayan Waverly'nin seninle evlenmeyi kabul ettiğini varsayacak olursak."

Gabriel büyükannesine küstah bir gülümsemeyle baktı. "İstediğim bir kadını hiç elde edemediğimi gördün mü?"

"Elde ettiğin türdeki kadınlar sayılmaz, onlar satın alı-

nabilirler. Bayan Waverly'nin satın alınabileceğini sanmıyorum."

"Tanrıya şükürler olsun ki," dedi Gabe soğuk bir sesle, "Celia da evlenirse senden sadece para alacağım ve Celia'nın evlenmesinin hiçbir garantisi yok."

Eve girip misafir odasına doğru ilerlediler.

"Bayan Waverly ile evlenmene rağmen gelirini kesersem ne yapacaksın?" diye sordu büyükannesi mesafeli bir tonla.

"Bazı düşüncelerim var," dedi Gabe kaçamak bir yanıtla.

"Ne tür düşünceler? Sakladığın safkan kısrakla herhangi bir ilgileri var mı?"

Gabriel kaskatı kesildi. Lanet olası büyükannesi ve dikkatli gözleri. "Onu sakladığımı da nereden çıkarıyorsun?"

Büyükannesi gözlerini kısarak ona baktı. "Yıllardır sadece Jacky Boy'un olduğu eski ahırdaydı. Umarım onu at yarışına sokmak gibi aptalca bir fikrin yoktur. Babanın evlenmek zorunda kalmasının sebebi *babasının*... "

"Biliyorum, büyükanne. Bu nutku daha önce de dinlemiştim."

Hem de sayısız kez. Büyükbabaları atlara delicesine düşkündü. Ne yazık ki, kötü terbiyeciler ve daha da kötü atlarla lanetlenmişti. Safkanlarını yarıştırabilmek için ahırlarına yüz binlerce sterlin harcamıştı ama atların hiçbiri ona para kazandırmamıştı.

Bu yüzden Gabe safkan atlardan oluşan kendi ahırını kurmayı ümit ettiğini büyükannesinin öğrenmesini istememişti. Büyükannesi başaracağına asla inanmazdı. Atlar konusunda Gabe'in gözleri büyükbabasından daha dikkat-

liydi ve onlara binecek doğru jokeyi bulduğu sürece onları eğitebilirdi.

Ama büyükannesi safkan yarışlarının kumarbazlar için olduğunu düşünüyordu ve kumar oynamak onun için para kaybından başka bir şey değildi.

Gabe'in umurunda değildi. Zaten evlilik meselesiyle hayatını yeterince mahvetmişti. Bu, Celia evlenmemeyi tercih edecek olursa Gabe'in sigorta poliçesi olacaktı.

"Peki o safkanla ne yapmayı planlıyorsun?" diye üsteledi büyükannesi.

"Seni ilgilendirmez," dedi Gabriel misafir odasına yaklaştıkları sırada. "O benim atım. Onu, kazandığım at arabası yarışından elde ettiğim parayla satın aldım. Onunla ne yapacağım beni ilgilendirir."

Büyükannesi misafir odasına girdi. "Onu yetiştirmek için Oliver'ın ahırını kullandığın sürece..."

"Gabe ahırımı yine ne için kullanıyormuş?" diye sordu Oliver kanepedeki yerinden.

Gabe, Oliver'ı ve ailesinin geri kalanını odada görünce şaşırdı. Sadece Jarret'ın Burton'da ailesini ziyaret eden üvey oğlu George ve Minerva'nın muhtemelen bir duruşmayla buraya gelemeyecek kadar meşgul olan kocası Giles eksikti. Ama Bow Street dedektifi Jackson Pinter buradaydı.

Lanet olsun, Pinter ve kardeşlerinden bugün öğlen Halstead Hall'un misafir odasında toplanmalarını istediğini unutmuştu Gabe. Artık bu tartışma için dinleyicileri de vardı.

"Eski ahırda tuttuğum bir at satın aldım," dedi kavgaya hazırlanarak. "Rüzgâr Jane'le genellikle kendim ilgileniyorum. Ama eğer bu senin için bir sorunsa..."

"Sorun olduğunu söylemedim," diye karşılık verdi Oliver.

"Sıradan bir at değil," diye çıkıştı büyükannesi. "Gabriel bir safkan satın almış. Hiç şüphesiz yarıştırmak amacıyla."

"Onun adına sevindim," dedi Jarret. Gabe'in ağzı açık kalınca, Jarret ona göz kırptı. "Halstead Hall'un ahırlarının fayton atları ve bindiğimiz birkaç diğer at dışında kullanılmasının zamanı gelmişti. Safkanlar için yeterince yer var."

Büyükannesi patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Senin için söylemesi kolay. Ahırların bakımından sen sorumlu değilsin."

"Hayır," dedi Oliver sertçe, "ben sorumluyum. Bunu unutup duruyorsun, büyükanne. Malikâne kendisini çok iyi idare ediyor. O nedenle ahırımda neyi barındırdığım konusunda söz söyleme hakkına sahip değilsin."

Oliver da mı aynı fikirdeydi? Gabe buna inanamıyordu.

Büyükannesi tam anlamıyla afallamış görünüyordu. Önce Oliver'a, sonra öfkeyle Gabe'e baktı. Ne söyleyeceğini bilemediğini görmek ne güzeldi.

Gabe kendisini açıklama fırsatını değerlendirdi: "Kısrağın masraflarını ben karşılıyorum ve gerektiğinde onunla ilgilenmeleri için seyislere ekstra para veriyorum. Oliver'dan ahırda ona yer ayırması dışında hiçbir şey beklemiyorum ki Jarret'ın da dediği gibi zaten yeterince yer var."

"Gerçekten de atı yarışa sokmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Jarret'ın eşi Annabel.

Gabe duraksadı. Ama şimdilik hepsi son derece mantıklı olduklarına göre... "Onu St. Leger Stakes için hazırlıyorum," diye itiraf etti.

"Sen aklını kaçırmışsın," diye homurdandı büyükannesi.

"Hem de harika bir şekilde kaçırmış," dedi Minerva, yeşil gözleri ışıldıyordu. "Gabe'in yeni macerasının nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Onu teşvik etmeyi bırakın," diye çıkıştı büyükanneleri. "Bu faydasız bir çaba."

"En azından kendisini öldüreceğinden endişe etmemize gerek yok, ne de olsa bu yarışlarda binicilik yapmayacak," dedi Celia.

"Elbette yapmayacağım," dedi Gabe, kardeşlerinin bu durumu çok iyi karşılamış olmalarına sevinmişti. "Ama bir jokey bulmalıyım."

"İş arayan iyi bir jokey biliyorum," diye teklifte bulundu Jarret.

"Ben de," dedi Pinter, Gabe'i şaşırtarak.

"Hepiniz delisiniz," dedi büyükanneleri burnunu çekerek. "Hem de her biriniz."

Büyükannesinin haline acıyan Gabe kolunu onun omuzlarına doladı. "Rahatla, büyükanne. Evlenmek için elimden geleni yapıyorum. Bu yeterli değil mi?"

Minerva'nın gözleri ışıldadı. "Birini seçtin mi?"

"Seçtim."

Celia, içini suçluluk duygusuyla dolduran bir bakış attı.

Küçük kız kardeşiyle arasında üç yaş olmasına rağmen, Gabe ve Celia hep birbirlerine yakın olmuşlardı. Jarret ve Oliver okuldayken, Minerva ikisine de annelik yapmıştı, o nedenle Gabe ve Celia birbirlerinin suç ortakları olmuşlardı. Celia'ya silah kullanmayı Gabe öğretmiş, kendisi yarışmak için her kaçtığında da Celia onun adına yalan söylemişti.

Ve şimdi, Celia'nın gözlerindeki ihanete uğramışlık ifadesi kalbini parçalıyordu. Ama Celia'nın ikisinin de bü-

yükannelerine karşı direnmeleri yönündeki planı asla işe yaramazdı, o nedenle Gabe'in kendi başına bazı şeyler denemesi gerekiyordu. Kartlarını doğru oynarsa, hâlâ özgürlüğünü kazanma şansı olabilirdi.

"Kiminle evlenmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Annabel, hepsi merakla gülümsüyordu.

"Tanıdığımız biri mi?" diye üsteledi Minerva.

"Haydi ama, dostum," dedi Jarret. "Söylesene."

"Bayan Waverly," dedi büyükanneleri.

Odaya hayret dolu bir sessizlik çöktü.

Derken Minerva'nın, "Ama o senden nefret ediyor!" diye attığı çığlık sessizliği böldü.

"Benden nefret etmiyor." Virginia ahırdayken ona yeterince kanıt vermişti.

Herkes aynı anda konuşmaya başladı.

"Faydasız çaba demişken..." diye homurdandı Oliver.

"Peki kız onunla evlenmek istediğini biliyor mu?" diye sordu Jarret.

"Peki ya büyükbabası?" diye sordu Minerva. "Buna asla izin vermez."

Celia orada oturmuş sırıtıyordu, Gabe'in eş olarak kimi düşündüğünü artık bildiği için daha az endişeli görünüyordu.

Büyükannesi Gabe'in yerine cevap vererek onu şaşırttı. "Bayan Waverly'nin Gabe'in niyetinden haberi var ve sanırım bu fikre iddia ettiği kadar karşı değil. Az önce kardeşinizle bir yarış düzenlemek için buradaydı. Umarım hepiniz bu yarışa katılırsınız. Roger'ın ölümünden beri zihninde yarattığı gibi birer canavar olmadığımızı kıza göstermemiz iyi olur."

Bu açıklama yeni sorular doğurdu ve Gabe yarışa bağlı

bahisten bahsetmeden soruları yanıtladı. Waverly ailesinin hayli kötü olan maddi koşullarından bahsetmeye başladığında, Celia, Bow Street dedektifine döndü.

"Bu işe de burnumu soktuğumu tahmin etmeliydim," diye çıkıştı.

Pinter gözlerini kırpıştırdı, Celia'nın saldırısı karşısında hazırlıksız yakalandığı açıktı. "Anlayamadım?" diye sordu kalın ve boğuk sesiyle.

"Elbette, anladın." Celia yerinden kalkıp dedektifin yanına gitti ve ellerini beline koyup öfkeyle ona baktı. "Kadını Gabe'e öneren sen olmalısın. Hepimizi evli ve perişan halde görene dek tatmin olmayacaksın."

Pinter gözlerini kıstı, sert bir karşılık vermek üzereyken Oliver, "Hey, Celia, ben perişan değilim," diye araya girdi. "Görebildiğim kadarıyla Jarret da değil."

"Ben de değilim," diye araya girdi Minerva.

"Bu sizi ilgilendirmez!" diye bağırdı Celia. "Bu *benim* geleceğimi ilgilendiriyor! Gabe evlenirse, bu benim de..." Bıkkınlıkla cümlesini yarıda bıraktı. "Anlamıyorsunuz. Gabe'in anladığını sanıyordum, ama anlaşılan büyükannemiz onu da avucunun içine almış."

Tekrar Pinter'a döndü, gözleri alev alev. "Ve siz, bayım, büyükannenin sizi ruhen ve bedenen satın almasına izin verdiğiniz için utanmalısınız."

Pinter yerinden kalkarken kara kaşlarını iyice çattı. "Ve *siz* leydim, onunla bu şekilde kavga ettiğiniz için utanmalısınız. Dikkat edin de sizi besleyen eli ısırırken dişinizi kırmayın."

Yanakları kızaran Celia yüzünü Pinter'ınkine yaklaştırdı. "Bana nutuk atmak size düşmez, efendim."

Pinter karşısında dağ gibi yükseliyordu. "Ben sadece

büyükannenizin sizin iyiliğinizi istediğini söyledim, ama bakıyorum da siz bunu anlamakta zorluk çekiyorsunuz."

"Çünkü sizin gibi insanların, yani büyükannemin söylediği ve yaptığı her şeyi desteklemek için parayla tutulmuş kişilerin aksine, onun hatalı olduğunu görebiliyorum. O nedenle eğer burada durup büyükannemin *yalakasının* beni azarlamasını dinleyeceğimi sanıyorsanız..."

"Celia!" diye bağırdı, Pinter'ın gözlerini kıstığını fark eden Gabe. Adam çok iyi gizlediği karanlık bir yöne sahipti, ama Celia onu kışkırtmaya devam ederse, bu yönünün ortaya çıkmasına izin verecekti. "Pinter bugün onca yolu benim isteğim üzerine geldi, o nedenle ona medeni bir şekilde davranırsan iyi olur."

Pinter, Gabe'in duraksamasına neden olan bir ilgiyle Celia'nın geri çekilmesini izledi. Adam Celia'yı *istiyor* olabilir miydi?

Hayır, bu fikir çok saçmaydı. İkisi sürekli kavga ediyorlardı. Ve Gabe, Celia'nın adamdan hiç hoşlanmadığını biliyordu.

Virginia'nın senden hiç hoşlanmadığı gibi mi?

Yerine otururken bu rahatsız edici düşünceyi aklından çıkardı. "Pinter, annemle babamın öldürüldüğü gün olanlar konusunda bildiklerimi sana anlatmak için buraya gelmeni istedim."

Bu herkesin dikkatini çekti. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Oliver.

Gabe titrek bir nefes aldı. Bu sandığı kadar kolay olmayacaktı. Ama alçak kuzenleri Desmond Plumtree annesiyle babalarının vurulduğunu duymasının ardından av köşküne doğru atla giden bir adam gördüğünü söylediktен

sonra, Gabe o gün karşılaştığı adamı tekrar merak etmeye başlamıştı.

"Annem av köşküne gittikten kısa bir süre sonra ahırdaydım." Karşılaştığı adamla ilgili hatırladığı her şeyi onlara anlattıktan sonra ekledi: "Desmond'un sol arka ayağı ve yüzü beyaz lekeli olan siyah bir at gördüğünü söylediğini hatırlıyorsunuz, değil mi? O gün ahırda karşılaştığım yabancının böyle bir at seçtiğine eminim."

Oliver öne doğru eğildi, gözleri heyecanlıydı. "Desmond'la o mesele neredeyse iki ay önceydi. Neden o zaman bir şey söylemedin? Aynı şekilde, neden yıllar önce bize bu adamdan bahsetmedin?"

"Bu yılın başında, sen o gün annemizle hangi konuda tartıştığını anlatmayı lütfedene kadar," dedi Gabe, "hiçbirimiz o gün olanlar hakkında büyükannemizin anlattığı hikâyenin tam olarak doğru olmadığını bilmiyorduk. Gördüğüm adamın anne babamızın ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünmek için hiçbir sebebim yoktu."

Oliver homurdanarak sandalyesine geri yaslandı. Eşi Maria elini tuttu. Hamileliği belli olmaya başlamıştı ve Oliver'ın huzursuzluğunu yatıştıran hoş bir ışıltısı vardı.

Nedense, Gabe buna biraz içerledi. Kimse onu yatıştırmak için uğraşmıyordu. "Sonra sen ve Jarret onları Desmond'un öldürmüş olabileceğine karar verdiniz, o nedenle o yabancının bu işin içinde olduğunu düşünmek için yine sebebim olmadı. Desmond köşke doğru birinin gittiğini gördüğünü itiraf ettikten sonra bile, bunun olayla bir ilgisini kuramadım. Adam bana karşı nazikti. Sinirli ya da birini arıyormuş gibi bir hali yoktu. Olay yerine yakın bir yerden atla geçmiş olmasının tamamen tesadüf olduğunu düşündüm."

"Ancak adam gördüklerini hiç kimseye söylemedi," diye dikkatlerini çekti Jarret, gözleri mum ışığında parlıyordu.

"Evet, bunu da düşündüm. Ama iki cesede rastlasan bundan birine bahseder miydin? Hiçbir şey yapmamış olsan bile, ölümlerinden sorumlu tutulabileceğinden endişe etmez miydin? Özellikle de içeri girdiğinde onları o şekilde bulduğu düşünülürse."

Odaya çöken sessizliği Minerva bozdu: "Adamın oradaki varlığını konuyla ilgisiz buluyorsan, bunu neden şimdi bize söylüyorsun?"

Gabe parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. "Çünkü gerçeği bulmak konusunda hiçbir yere varmadık. İki ay oldu ve Pinter eski baş seyisimiz Benny May'in izini tamamen kaybetmiş görünüyor."

"İzini kaybetmedim," diye karşı çıktı Pinter. "Sadece onu bulamıyorum."

"Birkaç ay önce Jarret seni onu aramaya gönderdiğinde adamı kolayca bulmuştun," dedi Gabe. "Annemizin o gün nereye gittiğini babamıza söylememesi için onu uyardığını itiraf ettikten sadece birkaç ay sonra ortadan kaybolmuş olmasını tuhaf bulmuyor musun?"

"Ortadan kaybolmadı," dedi Pinter sakin bir ifadeyle. "Manchester yakınlarındaki bir arkadaşını ziyarete gitmiş. En azından ailesi böyle söyledi."

"Ancak ondan haber alamadılar."

"Benny onlara mektup yazamaz," dedi büyükanneleri. "Adamın okuma yazması yok."

"Doğru," dedi Gabe. "Ama Pinter geçen hafta Manchester'a yaptığı ziyaret sırasında da onu bulamadı."

"Çünkü oraya farklı bir yoldan gitmiş," dedi Pinter. "Manchester'da izlediği yolu bulduğumda, ondan sadece

birkaç gün gerideydim. Ama Woburn yakınlarında bir yerde durmuş olmalı, çünkü izini orada kaybettim. Ailesine de geri dönmemiş."

"Can sıkıcı olan da bu," dedi Gabe. "Sanırım bulunmak istemiyor olması da mümkün. Belki de bir şeyler biliyor. Belki o da adamı gördü ve onu tanıdı."

"Sen adamı tanımadın mı?" diye sordu Annabel.

"Yüzünü görmedim. Bölmede saklanıyordum, başımın belaya girmesinden korkuyordum. Sadece sesini duydum. Ve bu da onun kim olduğunu anlamak konusunda hiç yardımcı olmadı. Çok küçüktüm, o yüzden konukların hiçbiriyle tanışmamıştım."

"Adamın konuklardan *biri* olduğundan bile emin değiliz," diye dikkatini çekti Jarret.

"Ama öyle olmalı," dedi Oliver. "Başka hiç kimse ahıra girip bir at çalacak kadar rahat davranamaz. Ayrıca, Gabe adamın isimlerimizi bildiğini ve Gabe'in kim olduğunu tahmin ettiğini söyledi. Bu bir at hırsızı olamaz."

"Benny'yi bulabilirsek, atın ahıra dönüp dönmediğini ve döndüyse kimin getirdiğini öğrenebiliriz," dedi Minerva.

"İşte bu yüzden bu konuyu şimdiye kadar hiç açmadım," dedi Gabe onlara. "Benny'yle konuşmadan bir adım ilerleyemeyeceğimizi biliyordum. Benny'nin ortaya çıkıp adamın kim olduğunu söyleyebileceğini umuyordum."

Ayağa kalkıp yürümeye başladı. "Ama çok zaman geçti. Benny için endişelenmeye başladım. Bir şey gördüyse ya da biliyorsa ve adama yaklaştıysa..." Kafasını iki yana salladı. "Ortadan kaybolması hakkında içimde kötü bir his var."

Bu kez odaya çöken sessizlik huzursuzluğunu yansı-

tıyordu. Anne babasının ölümünü kurcaladıkça, pis işler ortaya çıkıyordu. Bazen Gabe meselenin kökenine inmeye çalışarak bir hata yapıp yapmadıklarını merak ediyordu. Ne de olsa, olayın üzerinden on dokuz sene geçmişti. Hiçbir şey anne ve babalarını geriye getiremezdi. Ama yine de...

Olay bir cinayetse, annesiyle babası adaletin yerini bulmasını hak ediyordu. Ve katilleri de yetim kalmasına neden olduğu çocukların gazabını üzerine çekmeyi. Çünkü ölüm en kötü suçtan yakayı sıyıracaksa ona nanik yapmanın ne anlamı kalırdı?

"Adamın Yüzbaşı Rawdon olabileceği aklınıza geldi mi?" dedi Jarret. "O ve karısı annemizle babamızın öldüğü gece aceleyle ayrıldılar. Oliver'la ilgili mesele yüzünden olduğunu sanmıştık, ama daha karanlık bir sebebi olabilir. Eğer karısı adamı babamızla aldattıysa..."

"Aldatmıyordu," diye araya girdi Pinter.

Hepsi şaşkınlıkla ona baktı.

Oliver kaşlarını çattı. "Aldatmış olmalı. Annemiz kadına, '*Ona* zaten sahip oldun,' demişti. Başka ne demek istemiş olabilir ki?"

"Babanızın daha önceki vukuatları düşünüldüğünde, annenizin onun kendisini Bayan Rawdon'la aldattığını *sandığından* şüphem yok," dedi Pinter. "Ama bu babanızın böyle bir şey yapmış olduğu anlamına gelmiyor. Birkaç gün önce babanızın uşağını buldum. Babanızın tüm sırlarını bildiğini söyledi ve bir tane değildi."

Bu hepsini şoke etti. "Yalan söylüyor olabilir," dedi Jarret.

"Olabilir, ama sanmıyorum. Artık babanıza hizmet etmiyor ve annesinden ona biraz para kalmış, o nedenle doğruyu söyleyerek kaybedeceği bir şey yok."

"Aman Tanrım," dedi Oliver boğuk bir sesle. "Eğer bu doğruysa, o halde kadın neden beni baştan çıkardı?"

Pinter omuzlarını silkti. "Çünkü bunu yapabilecek güçteydi. Ya da babanızı baştan çıkarmaya çalışıp başarısız olunca, şansını sende denemeye karar verdi. Belki de annenizden hoşlanmıyordu."

Oliver ürperdi. "Buna inanamıyorum." Pinter'a baktı. "Eğer annemiz Bayan Rawdon yüzünden sinirlenip babamızı öldürdüyse, her şey bir hiç uğruna olmuş olabilir mi? Annemin kıskançlığı yüzünden olmuş olabilir mi?"

"Korkarım, bu mümkün. Yine de Rawdon'larla konuşmak istiyorum, ama yüzbaşı birkaç seneliğine Hindistan'a gönderilmiş. Siz anne babanızla olan dostluklarından bahseder bahsetmez, ona ve üstlerine birçok sorunun yer aldığı bir mektup gönderdim, ama cevap almam aylar sürebilir. Ayrıca bir mektupta annenizin şiddete meylinden söz etmek istemeyebilirler."

"Annemiz babamızı *öldürmedi*," dedi Minerva cesurca. "Giles bundan neredeyse emin. En azından ilk olarak düşündüğümüz şekilde değil."

"Ama bu seçeneği tam olarak gözden çıkarmış değiliz," dedi Pinter kederli bir ifadeyle. "Ayrıca, kuzeninizin gördüğü kişi Yüzbaşı Rawdon'sa bile, onları öldüren o olamaz. Desmond gizemli adamın av köşküne cinayetlerin ardından geldiğini söyledi."

"O halde, yine o adamın ne gördüğünü ve neden oraya gittiğini bilmek zorunda olduğumuz noktaya döndük," dedi Gabe gergin bir şekilde.

"Pekâlâ," dedi Oliver. "Şöyle yapacağız. Pinter sen gidip o sıralarda ahırımızda çalışan diğer seyisleri de bul ve o atı ya da atı kimin geri getirdiğini hatırlayıp hatırlamadıklarını

öğren. Benny ile olan bağlantılarını da sor. Bazıları arada sırada onunla görüşüyor olabilirler."

"Peki," dedi Pinter. "İsterseniz, Benny'nin ailesiyle tekrar konuşur, nerede olduğunu bilen birilerini tanıyıp tanımadıklarını sorarım. Eğer hiçbir şey işe yaramazsa, Manchester'a bir ziyaret daha yaparım."

"Yapabileceğin her şeyin yardımı olur," dedi Oliver.

"Manchester'a gidersen," dedi Gabe, "bana haber ver. Ben de seninle gelmek istiyorum."

O gün olanların anahtarının Benny'de olabileceği düşüncesi onu rahat bırakmıyordu. Adamla konuşup Benny'nin hiçbir şey bilmediğini duyana dek rahat uyuyamayacaktı.

Altıncı Bölüm

"Yarış için kötü bir gün," dedi Virginia'nın büyükbabası Ealing'e doğru yol alırlarken.

Virginia at arabasının penceresinden yağmur yağacakmış gibi görünen karanlık gökyüzüne baktı. Saatler önce yarış alanına gönderilen atları hava iyi olduğunda şeytan gibi koşarlardı. Ama kötü hava her şeyi berbat edebilirdi, özellikle de rüzgâr çıkarsa. Atlar rüzgârdan hoşlanmazdı.

"Hava yüzünden mi keyifsizsin?" diye sordu Pierce. Yarış olmasaydı önceki gün evine dönecekti. Anlaşılan malikânesinde ona ihtiyaç vardı.

"Elbette," diye yalan söyledi Virginia.

Halstead Hall'un ahırından ayrıldığı günden beri keyifsizdi. O şeytan Gabriel aklından çıkmıyordu. Sıkı vücudunun kendi vücudu üzerindeki baskısını hissedip duruyordu. Bir kadının ona sokulup sarılmayı isteyeceği türden kaslara sahipti Gabriel. Böylesine güzel bir fiziğe sahip olmak suç olmalıydı.

Ya onu öpmesi? Tam anlamıyla cennetti. Gabriel'ın ateşli dudaklarını ve dilini keşfe çıkan şeytani dilini düşünmeden duramıyordu.

Yanakları kızardı. Tanrı aşkına, kendisi de en az onun kadar kötüydü. O adamın kendisini tekrar öpmesini istemiyordu. Çok kötüydü. İğrençti. Alçaktı.

Ama ne yazık ki, her geçen gün bu kararlılığı giderek zayıflıyordu. Büyükbabası Turnham Green'de olanlar hakkında içine şüphe düşürdüğünden beri, dengesizleşmişti.

Ama Roger'ın ölümünden tamamen Gabriel sorumlu olmasa bile, Virginia'nın onunla evlenme fırsatına balıklama atlayacağını düşünen küstah herifin tekiydi işte. Virginia erkeklerin onun için neyin daha iyi olduğunu ve bunun nasıl başarılabileceğini düşünmelerinden *nefret ederdi.*

Yarış yerine vardıklarında, öfkesi iyice artmıştı. Kolaysa Gabriel bugün onu öpmeye çalışsındı! Ona gününü göstermekten asla kaçınmazdı. Ona o müthiş kaslarına, güzel yeşil gözlerine ve kendini beğenmiş gülümsemesine kapılacak bir aptal olmadığını söylemekten kesinlikle geri durmazdı.

Derken onu her zamanki siyah kıyafetleri ve parlak çizmeleri içinde yarış alanında görünce içinde bir şeyler kıpırdadı. Lanet olsun. Bu adam neden onu bu şekilde etkiliyordu?

"Sana atların ağzını hafifçe yoklaman gerektiği konusunda söylediklerimi unutma," dedi büyükbabası at arabasına doğru yaklaşırlarken. "Ağızlarını acıtmak istemezsin."

"Evet, büyükbaba, biliyorum. Bunu daha önce de yaptım."

"Ve dönüşleri yaparken gözün tekerleğin önündeki atta olsun, yoksa arabayı devirivcrir."

"Belki de atları kendi hallerine bırakıp yarışı kendi kendilerine koşmalarına izin versem daha iyi olur, ne dersin?" dedi Virginia kayıtsızca

Büyükbabası şaşırdı, sonra kaşlarını çattı. "Bu ciddi bir iş, kızım."

Virginia büyükbabasının eline hafifçe vurdu. "Farkındayım. Ama beni kendi halime bırakıp neler yapabileceğimi görmenin vakti geldi."

"Bundan hoşlanmadım," diye homurdandı büyükbabası. "Hem de hiç."

"Kazanamayacağımı mı düşünüyorsun?"

General Isaac ona uzun bir bakış attı. "Sharpe'ı yenecek biri varsa, o da sensin."

"Ama..."

"Ama onun pervasız ruhuna sahip değilsin. Bu kazanmana engel olabilir. Senin aklın başında. Onunsa değil."

Virginia sert bir karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Büyükbabası nasıl oluyor da onun gerçek benliğini göremiyordu? Virginia her zaman aklı başında değildi, düşüncesizce davrandığı anlar da oluyordu. En azından öyle yapmayı istediği anlar, ama eline çok az fırsat geçiyordu.

Ama şimdi bir fırsatı vardı ve bunu iyi değerlendirecekti. "O yenilmez değil ve sana bunu kanıtlayacağım."

Büyükbabası dışarıya doğru baktı. "Kalabalık toplanmış. Bununla baş edebilir misin?"

Virginia büyükbabasının bakışlarını takip etti. Tanrı aşkına, büyükbabası haklıydı. Yolun iki yanına dizilen insanlar at arabasından inişini izlemek için eğilmişlerdi. "Lord Gabriel'ın ailesinin burada olmasını anlayabiliyorum, ama ya diğerleri?"

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Pierce. "Chetwin'in yarışı

herkese duyurması sosyetenin yarısının buraya gelmesine neden oldu. Sosyete ilginç ve skandal potansiyeli taşıyan bir yarışa bayılır."

O an Virginia'nın kalbi duracak gibi oldu. Gabriel'ın arkadaşlarının önünde küçük düşmesini istemişti, ama aynı zamanda basit bir yarış olmasını da istemişti. Böylesine bir kalabalık toplanmışken ve onları dizginleyecek parmaklıklar yokken, yarış basit olmayacaktı.

Birden büyükbabasının omzunu sıktığını hissetti. "Git ve ona gününü göster, kuzucuk."

Bu, cesaretini toplamasını sağladı. "Göstereceğim. Endişelenme."

Pierce arabadan atlayıp inmesine yardım etti, sonra da eğilip alnından öptü. "Sharpe'ı yenmenin vakti geldi, kuzen. Senin üzerine yirmi sterlin bahse girdim."

Virginia tedirgin bir şekilde güldü, ama Gabriel'ın Pierce'a sert bir şekilde baktığı dikkatinden kaçmadı. Gabriel konuşmalarını duymuş olabilir miydi? Herhalde Virginia'nın kuzeninin *onun* üzerine bahse girmesini beklemiyordu.

Büyükbabası ve Pierce onu bekleyecekleri bitiş çizgisine doğru giderken, Virginia Gabriel'ın faytonunun sağ tarafında duran kendi at arabasına doğru yürüdü.

At arabasına binip seyisten dizginleri aldığında, Gabriel ona bakıp şapkasını çıkardı. "Caymak için çok geç," dedi sinirini bozan küstah bir gülümsemeyle.

"Ah, caymak mı istiyordun?" dedi Virginia tatlılıkla. "Kabul etmekten mutluluk duyarım."

Bu, Gabriel'ın yüzündeki gülümsemenin kaybolmasına neden oldu. Lord hazretleri dizginlerini eline aldı, gözleri ona meydan okurcasına ışıldıyordu. "İyi olan kazansın."

"Kazanacak, merak etme," diye karşılık verdi Virginia.

Bu sırada bir kadın, "Bravo!" diye seslendi ve Virginia dönüp bakınca ailesinin yanında duran bir kadın gördü. Gabriel'a meydan okuduğu gün yarışta olan yeni evli Leydi Minerva'ydı bu. Artık ismi neydi? Ah evet, Bayan Giles Masters'tı.

"İyi şanslar, Bayan Waverly," diye seslendi Bayan Masters. "Kardeşimi yenerseniz, size tüm romanlarımdan oluşan bir set vereceğim."

"Onu kaybetmeye teşvik ettiğin için teşekkür ederim, Minerva," dedi Gabriel keyifle, görünüşe bakılırsa kız kardeşinin rakibine tezahüratta bulunmasından hiç de rahatsız olmamıştı.

"Dikkatli ol, kardeşim," diye karşılık verdi kız kardeşi, "yoksa *seni* de kitaplarımdan birine koyarım. Nasıl bir şey olduğunu Oliver'a sorabilirsin."

"Ah, ama en sonunda doğru düzgün bir kahramanın olur," dedi Gabriel hınzırlıkla.

"Kahraman olacağını da nereden çıkardın?" dedi Bayan Masters kibirli bir gülümsemeyle.

Virginia iki kardeşin dalaşmalarını imrenerek izledi. Bir erkek kardeşinin olmasının ne kadar güzel olduğunu unutmuştu. Aynı kanı taşıyan ve hiç kimsenin anlayamadığı şekilde insanı anlayan bir kardeşe sahip olmanın özel bir yanı vardı.

Gabriel işte bunu benden aldı, diye kendine hatırlattı, ona bunu ödetecekti.

Lyons Dükü gelip at arabalarının önünde durdu. Gabriel, Lyons'un sadece Jokey Kulübü'nün değil, aynı zamanda eski Dört Atlılar Kulübü'nün de üyesi olduğunu açıkladı. O nedenle yarışın kurallarını açıklamak için son

derece uygun bir kişiydi. Jokey Kulübü'nün diğer üyeleri ise Virginia'nın yarışa uygun olup olmadığına karar verecek olan yarış hakemleri olarak görev alacaklardı.

Virginia elbette yarışa uygundu. Bu adamlar Gabriel'in arkadaşları olabilirlerdi, ama aynı zamanda katı ahlak kurallarıyla tanınan centilmenlerdi. Hiçbir yarışa adaletsiz bir biçimde hakemlik yapmazlardı.

"Birinci kural," dedi dük. "Diğer at arabasını yoldan çıkarmaya teşebbüs eden yarışı kaybetmiş sayılacak."

Sanki Virginia böyle bir şey yapmaya kalkacakmış gibi! Kazanmak için başka bir insanın hayatını riske atan bu aptal lordlardan değildi.

"İkinci kural. Sürücülerin başı açık olacak. Uçan bir şapka ya da başlıkla atları korkutma riskine girmek istemiyoruz."

Gabriel şapkasını erkek kardeşlerinden birine atarken, o da başlığını çıkardı. Zaten rüzgârı saçlarında hissetmeyi severdi.

"Üçüncü kural. Diğer sürücünün atını kamçılayan yarışı kaybetmiş olacak."

İnsanlar gerçekten de bu tür şeyler yapıyorlar mıydı? Tanrı aşkına, bu centilmenliğin çok ötesindeydi.

"Dördüncü kural. Arabadan düşerseniz, yarışı kaybedersiniz. Arabanızın tekerleği çıkarsa, yarışı kaybedersiniz. Atlarınız çarpışırsa..."

"Yarışı kaybedersiniz," diye onun yerine tamamladı Gabriel sinirli bir şekilde. "Sadede gel, Lyons."

Dük ona sakin bir şekilde gülümsedi. "Pekâlâ. Jokey Kulübü'nün çıkış hakemi bir bayrak sallayarak yarışı başlatacak." Virginia'ya baktı. "Hazır mısınız, hanımefendi?"

"Elbette."

Virginia dükün Gabriel'a aynı şeyi sormadığını fark etti, bu arada Gabriel'ın tavrı rahatsızlık verici bir şekilde değişmişti. Mesafeli, dikkatli ve soğuk görünüyordu. Ölüm Meleği'nin vücut bulmuş hali gibiydi.

Virginia ürpererek dikkatini yarış pistine verdi.

Dük çıkış hakemine işaret edince, adam yarış pistinin kenarına geçip bayrağı kaldırdıktan sonra, "Hazır olun!" diye bağırdı.

Virginia gerildi ve dizginleri sıkıca tuttu.

Hakemin bayrağı indirmesiyle yarışa başladılar.

Pist üç kilometreydi, iyi bir test alanıydı, ama birkaç yüz metrelik düzlükten sonra bir tepenin yarısını dönüyor ve bitiş çizgisine giden başka bir düzlükle son buluyordu. O nedenle, tepenin eteklerindeki kısım ustalık gerektirecekti. Meydan okuyan kişi olarak başlangıçta daha az avantajlı çıkış pozisyonu Virginia'ya vermişti. Baş baş kalırlarsa, Gabriel yolun iç tarafından dönecekti. Virginia yolun iç tarafını ele geçirmek için tepeye varmadan önce onu geçmek zorundaydı.

Ama rüzgâr o kadar çoktu ki, saçlarını tokalarından kurtarıp atlarını huzursuz etmişti. Atlar dizginleri zorluyor, Virginia'nın onları kontrol etmek için harcadığı çabadan omuzlarının ağrımasına neden olana dek ellerini çekiştiriyorlardı. Virginia Gabriel'a bakınca rakibinin son derece rahat olduğunu gördü. Gabriel dikkatini sadece yola ve atlarına vermişti.

Yolun iki yanını saran insanlar yüzünden iki at arabasının kendilerine zor yeten dar bir çizgide ilerlediklerini fark etmemiş gibi görünüyordu. Virginia atlarını kırbaçlasa da, kendisini biraz tuttuğunun farkındaydı.

Ya kalabalıktan birine çarparlarsa? Bu korkuyu aklından

atamıyordu. Şimdiki yarış, seyislere ve Roger'a karşı yaptığı çok sayıdaki yarışa hiç benzemiyordu.

Atlar da tereddüt ettiğini hissetmiş olmalıydılar, çünkü son hız koşmuyorlardı. Anlaşılan, Gabriel'ın atları kalabalığa daha alışkındı – Virginia onun atlarının tüm güçleriyle uğraştıklarını, tüylerinin terlediğini ve gözlerinin acımasız olduğunu görebiliyordu.

Gabriel neredeyse bir boy öndeydi. Virginia dişlerini sıktı. Bu adamın kazanmasına izin veremezdi! Kamçısını vurarak atlarını hızlanmaya teşvik etti ve "Hi yah!" diye bağırarak kalabalığa aldırış etmemeye çalıştı. Ve böylece atları Gabriel'ınkilere yaklaşmaya başladı.

Evet! Bunu yapabilirdi. Onu *yenebilirdi*.

Sevinçle oturduğu yerden öne doğru eğildi, yarış heyecanı kanını ateşlemişti. Kazanmalıydı. Kazanmak zorundaydı!

İki atı uçarcasına ilerlerken kafaları inip kalkıyordu. Öne çıkmaya başlamıştı, gözlerine giren toz bile onu amacından uzaklaştıramazdı.

Ancak ne yazık ki, tepeye yaklaşıyorlardı ve yolun iç tarafından dönmek için Gabriel'ı geçememişti. Sadece yarım boy öndeydi. Atlarını daha da kırbaçladı ama hızlanmaları için yeterli değildi. Tepenin etrafındaki dönemeci aldıkları sırada, hâlâ yolun dış tarafındaydı.

Sağ tarafında insanlar cesaret edebildikleri kadar yakına toplanıyorlardı. Gabriel'ın sol tarafında tepe vardı. Virginia liderliğini sürdürmeye çalışırken tepenin yarısını geride bırakmıştı ki izleyicilerden biri önüne düştü. At arabasını kalabalığa doğru sürmekle Gabriel'a doğru sürmek arasında bir seçim yapmak için sadece bir saniyesi vardı. Gabriel'ın olanları gördüğünü ve onun önüne geçmesi

için zamanında dizginleri çekeceğini umarak, ikinci seçeneği seçti.

Ama aksine, Gabriel atlarını dik tepeye doğru sürdü. Virginia diğer izleyiciler tarafından yoldan çekilen düşen adamın yanından geçerken, Gabriel'ın at arabası ona doğru neredeyse yan yatmak üzereydi.

Faytonu devrilirse, ikisini de öldürebilirdi! Virginia küfrederek yavaşladı, Gabriel'ın at arabası onunla ve atlarıyla birlikte yuvarlandığında kendi atlarını kontrol edebilmek için dua etti.

Ama Gabriel'ın faytonu devrilmedi. Lord mucizevi bir şekilde hızını korudu ve at arabasını yola indirmeyi başardı... üstelik Virginia'dan çok öndeydi.

Virginia'nın onun usta sürücülüğüne duyduğu hayranlık çok geçmeden öfkeye dönüştü. Böyle bir riske girerek ne yaptığını sanıyordu bu adam? Delinin tekiydi! Tehlikeli, umursamaz ve hiçbiri iyi olmayan binlerce şeydi!

Virginia herkesi toz içinde bırakacak bir şekilde atlarını kamçıladı, ama şans Gabriel'dan yana görünüyordu, çünkü atları rüzgârdan daha hızlı seyrediyordu. Bitiş çizgisine vardıklarında, Virginia'dan hâlâ bir boy öndeydi.

Alçak herif kazanmıştı! Üstelik neredeyse kendini öldürecekti!

Virginia haklı bir öfke hissederek dizginlerini çekti ve aşağı atladı, dizginleri koşarak yanına gelen seyislerine verdi. Sonra Gabriel'ın faytonundan indiği yere doğru gitti.

Ona doğru ilerleyen büyükbabasına ve Pierce'a aldırış etmeden Gabriel'ın yanına yürüdü. "Sen aklını mı kaçırdın? Tehlikesiz bir pisti ancak sen bir ölüm tuzağına dönüştürebilirsin!"

Gabriel gözlerini kırpıştırıp omuzlarını silkti. "Ben Ölüm Meleği'yim. Ne bekliyordun ki?"

Ah, ama bu çok fazlaydı! Virginia, rakibinin yüzüne sert bir tokat indirdi. "İnsan hayatına biraz saygı göstermeni beklerdim!" Kanı kulaklarında zonkluyordu. "Hem biz yaralanabilirdik hem de atlar!"

Genç adam gözleri ışıldayarak, Virginia'nın vurduğu çenesini ovuşturdu. "Ah, ama kimseyi incitmedim."

"Şeytanın şansına sahip olduğun için!"

Gabriel gözlerini kısarak ona baktı. "Ve atlarımı nasıl kontrol edeceğimi bildiğim için. Kazandığım için öfkelisin, hepsi bu."

İşte bu bardağı taşıran son damlaydı. "Böylesine büyük bir riske girdiğin için öfkeliyim! Fayton o hızdayken yuvarlansaydı, boynunu kırabilirdin!"

Lord sinsice kaşlarını kaldırdı. "Demek benim için endişelendin?"

Alçak herif olaya bu açıdan bakıyordu. "Kendim ve atlarım için endişelendim. Yarış yaparken ölmek isteyip istememen umurumda değil, ama bu sırada beni öldürmediğin için teşekkür ederim!"

En sonunda Gabriel'ın soğukkanlı ifadesi bozuldu ve yüz hatlarında öfke belirdi. "Canının yanacağını düşünseydim, böyle bir riske girmezdim. Doğrusu, hiçbir şey düşünmüyordum, tepki vermek için bile zor fırsatım oldu. Arabayı benim önüme doğru yönlendirince, ben de kenara yönlendirdim. Tepeye doğru çıktığımı fark edince, o şekilde devam etmenin en iyisi olduğunu düşündüm."

Bu, Virginia'nın öfkesini biraz yatıştırdı. "Atlarını dizginlemeliydin. Ama bunu hiç yapmıyorsun, değil mi?"

dedi sertçe, Roger'ı düşünerek. "Yenilgiyi kabul edemiyorsun."

"Evet, edemiyorum." Gabriel şimdi onunla burun burunaydı ve gözleri öfkeyle ışıldıyordu. "Seninle flört etmenin tek yolu kazanmaktan geçtiği için başka seçeneğim yoktu."

Kalabalık aralarında geçen konuşmanın her kelimesini duymak için kulak kabartırken, Virginia şaşkınlıkla ona bakakaldı. Gabriel onunla flört etmeyi bu kadar çok mu istiyordu yani? Gerçekten mi?

"Seninle flört etmek mi?" diye sordu büyükbabası.

"Seninle flört etmek mi!" diye tekrarladı Pierce.

Tanrı aşkına, bunu tamamen unutmuştu Virginia. Gerçeği ailesinden buraya kadar saklayabilmişti. Ve Londra'daki dedikoducuların yarısından.

O sırada bitiş çizgisinde beliren tüm Sharpe ailesi boks maçındaki izleyiciler gibi etraflarını sardı.

"Bir anlaşma yapmışlardı," diye açıkladı Bayan Plumtree, Virginia'nın büyükbabasına. "Virginia kazanırsa, Gabriel onunla Turnham Green'de yarışacaktı. Ama Gabe kazanırsa, Virginia onunla flört etmesine izin verecekti."

"Ve bu bilgiyi benden sakladınız, öyle mi?" diye çıkıştı büyükbabası, Bayan Plumtree'ye.

"Siz gidene kadar bundan benim de haberim yoktu," diye karşılık verdi kadın.

"Ne tür bir anlaşma yaptıkları umurumda değil," diye karşılık verdi büyükbabası, "torununuz torunumla flört etmeyecek!"

Gabriel öfkeyle Virginia'ya bakıyordu. "Anlaşmamızdan dönmek mi istiyorsun?"

Virginia omuzlarını dikleştirdi. "Elbette hayır," dedi

büyükbabasının öfke patlamasına aldırış etmeden. "Ama bu tür davranışlara devam edeceksen, benimle flört etmenin sana pek faydası olmayacak. Böylesine düşüncesiz bir adamla asla evlenmem."

Gabriel'ın dudaklarında tatsız bir gülümseme belirdi. "Asla asla deme, tatlım."

Torununa "tatlım" dendiğini duyunca kaşlarını çatan Virginia'nın büyükbabası aralarına girdi. "Torunumun sizinle yaptığı anlaşma umurumda değil, efendim. Onunla flört etmenize izin vermeyeceğim."

"Onları rahat bırakın, General Waverly," dedi Bayan Plumtree sertçe. "Meseleyi kendi aralarında halletmelerine izin vermelisiniz."

Büyükbaba, Bayan Plumtree'ye kötü bir bakış attı. "Daha önce de böyle söylemiştiniz. Aralarındaki çekişmenin sona ereceğini söyleyerek bu yarışa izin vermem için beni ikna etmiştiniz. Ama bunun işe yaramayacağını biliyordunuz. Kötü niyetli, insanları parmağında oynatan dişi bir şeytansınız... "

"Sözlerinize dikkat edin, efendim," diye araya girdi Gabriel. "Hakaret ettiğiniz kişi benim büyükannem."

"Baştan çıkarmaya çalıştığınız da benim torunum!"

"Büyükbaba!" diye bağırdı Virginia, yanakları kızarmıştı.

"Yeter!" Stoneville Markisi ortaya çıkınca herkes sessizleşti.

Lord Stoneville, Virginia'nın büyükbabasıyla Gabriel'in arasında durdu. "Şu an herkesin siniri gergin. Birbirinizi insanların önünde suçlamadan önce, her iki tarafın da durumu düzgünce değerlendirmesi çok önemli." Etrafındaki

meraklı kalabalığa göz gezdirdi. "Ve bu tür tartışmaların sakin bir yerde yapılması daha doğru olur."

Virginia'nın büyükbabasına hafif bir gülümsemeyle baktı. "General, Bayan Waverly'ye Halstead Hall'a kadar eşlik eder misiniz, büyükannem siz ve aileniz için harika bir ziyafet hazırladı. Yoldayken genç hanıma erkek kardeşimle ne tür bir anlaşma yaptığını sorabilirsiniz."

Daha sonra Gabriel'a dönen markinin bakışları soğuklaştı. "Bu arada, kardeşim, sen de benimle birlikte gelecek ve ailemize bahsetmeden bu saygıdeğer hanımefendiyle ne tür bir anlaşma yaptığını açıklayacaksın." Bayan Plumtree'ye bir bakış attı. "Ve büyükannemiz de neden bunu her iki aileden de gizlediğini açıklayabilir."

Bayan Plumtree sadece burnunu çekmekle yetindi.

Virginia'nın büyükbabası markiye baktı. "Söylediğiniz gibi yapacağım, efendim – ama sırf arkadaşlarınıza eğlence malzemesi olmaktan hoşlanmadığım için. Gel, Virginia." Virginia'yı kolundan tutup at arabasına doğru çekti.

İnsanlardan uzaklaşır uzaklaşamaz, "Başın çok büyük dertte, genç hanım," dedi.

Neden? Bir kez olsun kendi arzularımı tatmin etmek için bir şey yaptığım için mi? Ama bu sadece büyükbabasının duygularını incitirdi ve büyükbabası onu yine de anlamazdı.

Virginia, kuzeni ve büyükbabası Halstead Hall'a doğru yol almaya başladıkları anda, büyükbabası nutuk çekmeye başladı. "Kepaze adamlarla bahse girerek ve onlara meydan okuyarak ne yaptığını sanıyorsun? Sen aklını kaçırmışsın." Kaşlarını çatarak Virginia'ya baktı. "Gerçekten de kazandığı takdirde o hainin seninle flört etmesine izin mi verdin?"

"Evet," diye cevap verirken saçlarını düzeltti Virginia. "Ama..."

"Ve *sen*," diye devam etti büyükbabası öfkesini Pierce'a çevirerek. "Bundan haberin var mıydı?"

"Büyükbaba, bu..." diye söze başladı Virginia.

"Elbette yoktu," diye çıkıştı Pierce. "Baloda Sharpe'la dans ederken anlaşmış olmalılar."

"Torunuma göz kulak olacağını düşünerek onu seninle birlikte gönderdim. Ama görüyorum ki, rezaletle sonuçlanacağı kesin olup torunumun evlilik şansını da tamamen mahvedecek olan bir bahse..."

"Büyükbaba!" diye bağırdı Virginia.

Bu en sonunda büyükbabasının dikkatini çekti. "Ne? Durumu iyileştirecek ne söyleyebilirsin ki?"

"Lord Gabriel'ın gerçekten benimle evlenmek istediğini sanmıyorum." İki adamın da dikkatini çekmeyi başarınca ekledi Virginia: "Herkesin onu sevmesi için, ailesine yanlış yaptığı kadınla flört etmek istiyor olmalı sadece."

"Herkes onu zaten yeterince seviyor," dedi büyükbabası sıktığı dişlerinin arasından. "Onu bir tek sen ve ben suçluyoruz."

Büyükbabası haklıydı. "Pekâlâ, belki de düşünemediğimiz başka bir sebebi vardır. Belki de, gerçekten Roger'a yaptıklarını telafi etmek istiyordur. Sebebinin bu olduğunu söyledi. Ve bu konuda ciddi olduğuna inanmaya başladım."

Kaşlarını çatan Pierce, rahatsız edici bir dikkatle bakışlarını büyükbabasıyla onun üzerinde gezdiriyordu. Her zamanki gibi fikrini dile getirmeye kalkmamış olması tuhaftı.

"Sana bu adamın ne istediğini söyleyeyim," dedi büyükbabası. "Seni mahvetmek istiyor. Bunu sana bakış tar-

zından görebiliyorum, sanki kıyafetlerinin içini görebiliyor."

Virginia alaycı bir ses çıkardı. "Off, lütfen, amacı bu değil." En azından, etrafta birileri varken değildi. O gün ahırda, Gabriel'ın ona gerçekten de yakıcı bir tutkuyla baktığı doğruydu. Ve öpücükleri...

Hayır, yine bu tür şeyleri *düşünmeye başlamayacaktı*, özellikle de büyükbabası yanında oturmuş yüzünün kızarmasını izlerken bunu düşünemezdi.

Kendini ele vermiş olmalıydı, çünkü aniden ona dönen büyükbabası karanlık bir bakış attı. "Sakın bana ondan hoşlandığını söyleme."

"Elbette hoşlanmıyorum." Bu doğruydu. Yani, hemen hemen. "Bazı kadınlar o adamın umursamaz tavırlarını çekici bulabilir, ama ben bulmuyorum."

Çekici bulduğu şey, Lord Gabriel'ın ona ve ailesine karşı bariz bir endişe duyuyor olmasıydı. Şeytani gülümsemesi ve ciğerlerine dolan havayı bile ısıtan öpücükleriyse cabasıydı...

Tanrı aşkına, bu deliliğe bir son vermeliydi!

"Ben o kadar sığ değilim," dedi, kısmen kendini uyarırcasına. "Çekici bir yüze, güçlü kaslara ve atları kontrol etmede şaşırtıcı bir yeteneğe sahip olan bir adamın beni etkilemesine izin..." Büyükbabasının yüzündeki felç geçirircesine ifadeyi görünce cümlesini tamamlayamadı. "Kesinlikle izin vermem."

"Sırf seninle flört edebilmek için pistte o tür risklere girmesinden de mi etkilenmedin?" diye sordu büyükbabası.

"Hayır! Şey... tam olarak değil. Bazı kadınlar, bir erkeğin onlarla flört edebilmek için canını ortaya koymasını... çok romantik bulabilirler, ama ben..."

"Hayır, bütün bunların başka bir sebebi var," diye araya girdi Pierce.

Virginia irkildi. Şimdiye kadar sessizliğini korumuştu. "Ne demek istiyorsun?"

"Az önce söylediğimi." Pierce'ın yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bilgi bana ikinci elden ulaştı, o yüzden hiçbir şeyden söz etmeyecektim. Ama o adi herif yüzünden ikiniz de aklınızı kaçırmak üzere olduğunuza göre..."

"Sebebi ne?" diye sordu Virginia.

"Paraya ihtiyacı var," dedi Pierce ters bir şekilde.

Virginia şaşkınlıkla ona baktı. "Benden para falan alamaz. Bunu biliyorsun."

"Senden değil." Pierce'ın gözlerinde kasvetli bir ifade belirdi. "Büyükannesinden. Evlenmezse mirastan men edilecek."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye araya girdi büyükbabası.

Kuzeni soğuk bir şekilde bakışlarını büyükbabasına dikti. "Büyükannesi ona ve kardeşlerine bir ültimatom vermiş, ya önümüzdeki ocak ayına kadar hepsi evlenmiş olacak ya da hepsini mirastan men edecek."

Virginia söylenenleri idrak etmeye çalışarak Pierce'a baktı. Her şey, yarış, flört... Gabriel'ın mirasa hak kazanması için miydi?

Hayal kırıklığına uğramıştı. Demek Gabriel'ın amacı Virginia'nın ailesine yaptıkları yüzünden bazı şeyleri telafi etmek değildi. Ayrıca gösterdiği hoşlanma emareleri de...

Hayır, Virginia bunu aklından hiç geçirmemişti. Öyle değil mi?

Ama elbette küçük, aptal yanı bunu düşünmüştü. Öpüş

cükler, danslar ve Gabriel'ın bahsi kazanmak için gösterdiği kararlılık...

Gözlerine batan gözyaşlarını güçlükle tuttu. "Emin misin?" Bunu tahmin etmiş olması gerekirdi. Lordun bir şeyler çevirdiğini biliyordu, ayrıca ilk teklifi son derece duygusuzdu, tutkulu olmaktan çok planlıydı. Neden bu haber onu şaşırtmıştı ki? Lord Gabriel'ı tanıdığı kadarıyla bu davranış ona çok uyuyordu.

Ama yine de üzülmüştü. "Sana mirastan söz eden kimdi?"

"Chetwin."

Tuhaf bir rahatlama hissetti. "*Teğmen* Chetwin mi? O adam Gab... şey, Lord Gabriel'dan nefret eder. Her zamanki gibi lordun başına bela açmak istiyor."

"Belki de," dedi Pierce, "ama sanmıyorum. Chetwin bunu sağlam bir kaynaktan duyduğunu söyledi, bir süre önce Sharpe kardeşler kâğıt oynayıp bu konu hakkında konuşurlarken onların ağzından duyan birinden. Hem adamın kardeşlerinden üçünün son birkaç ay içinde evlenmiş olması dikkatini çekmedi mi? Yıllarca evliliğe hiç ilgi göstermeden yaşadıktan sonra?"

"Belki de hepsi aynı anda doğru kişiyle karşılaşmıştır." Bu ona bile aptalca geliyordu.

"Evlenmek istemesinin başka bir sebebinin olabileceğini söyleyen sendin," dedi büyükbabası.

Virginia başıyla onayladı, boğazına bir yumru oturmuştu. Bunun onu üzmemesi gerekirdi. Lord Gabriel'ın tam bir alçak olduğunu bilmeyen yoktu ve alçaklar sebepsiz yere evlenmeye kalkmazdı.

Ama gerçekten de bir ara Lord Gabriel'a haksızlık yap-

tığını düşünmeye başlamıştı. Muhakeme yeteneği bu kadar kötü müydü? Ama öpücükleri...

Öpücüklerini düşünmeyi bırak! O adam yüzlerce kadınla öpüştü; ona hiçbir şey ifade etmemiş olmalı.

Ama kendisine bir şeyler ifade etmiş olması durumu daha da acınası hale getiriyordu.

Aptal. Sersem. Kucağında yumruklarını sıktı. Nasıl bu kadar kolay kanabilirdi? Vahşi içgüdülerine teslim olursa olacağı buydu işte. Bundan hiçbir iyilik gelmezdi.

Büyükbabası pencereden dışarı baktı. "Neredeyse geldik. Ne yapmak istiyorsun? İstersen hemen Waverly Çiftliği'ne gidebiliriz."

Ah, Virginia bu teklifin üzerine atlayıp kaçmayı ve Gabriel Sharpe'la tanıştığını unutmayı ne kadar isterdi. Ama yapamazdı. "Hayır, bu kabalık olur. Ayrıca, hakikatin ne olduğuna kendim karar vermek isterim. Üzerine alınma, Pierce."

"Alınmadım," dedi Pierce. "Sağlam bir kanıtın olana dek buna inanmayacağını biliyorum"

"Ah, elbette inanıyorum," dedi Virginia, ses tonunu sabit tutmaya gayret ederek. "Ama bildiğimi *bilmesini* istiyorum. Böylece teklifini neden kabul edemeyeceğimi anlayacak."

"Teklifini unut," diye homurdandı büyükbabası. "O alçak herifle tekrar konuşmana gerek bile yok. Eve gidebiliriz."

"Bir anlaşma yaptım," dedi Virginia kararlı bir şekilde. "Erkek olsaydım ve sözümden dönseydim, bana kızardın. Kadın olduğum için durum neden farklı olsun ki?"

Büyükbabasının yüzündeki bıkkınlığı görebiliyordu.

"O halde seninle flört etmesine izin mi vereceksin?" diye çıkıştı büyükbabası.

"Endişelenme, uzun sürmeyecek. Sözümden dönmeden bu işe bir son vereceğim."

O adamı kıvrandıracaktı. Onu ve ailesini önemsiyormuş gibi yaptığı için Lord Gabriel'ı pişman edecekti. Alçağın planını ortaya çıkaracak ve sonra mirastan men edilmesine neden olacaktı.

"Bu akşamki yemeğin sonunda, Lord Gabriel'ın benimle flört etmekle ilgili fikri değişecek. Değiştiğinden emin olacağım." Virginia'nın sesi sertleşti. "Çünkü benimle evlenerek mirasına hak kazanması için cehenneme kar yağması gerek."

Yedinci Bölüm

Oliver'ın at arabası yalpalayarak Halstead Hall'a doğru giderken, Gabe neden bu kadar sinirli olduğunu bilmiyordu. Genelde bir yarış kazanmak ona kendisini kral gibi hissettirirdi. Ama galibiyeti karşısında Virginia'nın verdiği tepki onu rahatsız etmişti.

"Haklıydı, biliyorsun," dedi, Maria ve büyükannelerinin karşısında, Gabe'in yanında oturan Oliver.

"Ne hakkında?" dedi Gabe. Oliver'a kimden bahsettiğini sormasına gerek yoktu.

"Yarış pistinde girdiğin büyük risk hakkında. İkinizin de ölümüne sebep olabilirdin."

Lanet olsun, *Virginia'nın* şikâyet etmesi ayrı bir şeydi. Bu yüzden ağabeyinin onu azarlaması ise apayrı bir şeydi. "Tanrı aşkına, tepeye çıkmayı planlamamıştım. At arabasının yönünü değiştiren ben değildim."

"Ama yönü değiştirdiği için onu suçlayamazsın. Ya öyle yapacaktı ya da kalabalığın arasına girecekti. Bu zor du-

rumun üstesinden gayet iyi geldi ve paniklemedi, yerinde olan birçok erkek böyle yapmazdı."

Gabe'in bunu duymaya ihtiyacı yoktu. Virginia yarışın başından itibaren kusursuz bir sürücü olduğunu kanıtlamıştı; atlarını kontrol etmede ustaydı, hayvanların en iyi yanını ortaya çıkarmakta başarılıydı ve el bebek gül bebek yetiştirilmiş genç bir kadından beklenmeyecek kadar cesurdu. "O kararını verince, ben de kazanmak için gereken şeyi yaptım." Her zaman yaptığı gibi.

"Dizginleri çekmen gerekirdi," dedi Oliver.

Gabe öfkeli bir şekilde ağabeyine baktı. "Neden? O sırada her şey kontrolüm altındaydı."

"Gerçekten mi? Faytonun kızın arabasının üzerine devrilmek üzereydi."

Gabe hiçbir şey söylemedi. Ağabeyi haklıydı.

At arabasının dengesinin bozulduğunu hissedince, bir an dehşete kapılmıştı. Virginia'nın canını yakacak bir kazaya sebep olma düşüncesi...

Ürperdi, sonra bu yüzden kendine küfretti. Genellikle bu tür şeyleri ölüme meydan okuyarak, ölüm düşüncesinin kendisini korkutmasına izin vermeyerek atlatırdı. Bu yarışın onu korkutmuş olması –*Virginia* için böyle büyük bir dehşete kapılmış olması– onu alarma geçirmişti.

Korkuyla yaşamak istemediği için ailesinin dışında kalan biriyle yakınlaşmaktan kaçınırdı. Metres, eş ya da çocuk sahibi olmak bir erkeğin onları kaybetmekten, elinden alınmalarından ya da ölüp onlara zor bir hayat yaşatmaktan korkmasına neden olurdu. Bir erkek zayıflık gösterdiği anda, ölüm fethetmek için saldırırdı.

Ölüm ailesi için de bu şekilde gelmişti. Annesi oğlunun, babasının metresi tarafından baştan çıkarıldığı dü-

şüncesiyle paniğe kapılıp harekete geçmiş, kocasını öldürmüştü. Ve sonra, onsuz olma düşüncesinden korkup kendi canına kıymıştı.

En azından, Gabe hep böyle düşünmüştü. Ama artık o kadar emin değildi. Son birkaç aydır hiçbir şeyden emin değildi. Ve bu onu çok korkutuyordu.

Suratını astı. Hayır, lanet olsun! Bunun onu korkutmasına izin vermeyecekti. Ayrıca düşüncesiz hareketleri yüzünden Virginia'nın da söylenerek içine korku yerleştirmesine izin vermeyecekti.

"Hayat riske girmeden yaşamaya değmez," dedi, ancak ilk kez kelimeler ona boş geliyordu. "Bayan Waverly bile bunun farkında, yoksa bana meydan okumazdı."

"Olabilir, ama dikkatli olmazsan, onu kazanma şansını tamamen kaybedeceksin," dedi Oliver. "Erkek kardeşini bir yarışta kaybetti. Bahis olsun ya da olmasın, yarışta kaybedebileceği bir erkekle evlenme riskine girmeyecektir."

Gabe kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Onunla alçakça bir bahse girdiğim için şimdi bana nutuk çekip, sonra da bunu aileden gizlediği için büyükannemizi mi azarlayacaksın?"

Oliver keyifsiz bir kahkaha attı. "Büyükannemizi azarlamak anlamsız olur. Beni daha önce hiç dinlemedi ve değişeceğini sanmıyorum."

"Mantıklı konuştuğunda seni dinliyorum," dedi büyükanneleri burnunu çekerek.

"Seninle aynı fikirde olduğum zaman beni dinliyorsun," diye neşeli bir şekilde karşılık verdi Oliver. "Gabe bunu bile yapmıyor." Gabriel'la göz göze geldi. "Ama bu olayda, kendi kanımı elde etmek için başvurduğum tuhaf

oyunlar düşünülecek olursa, bahse tutuştuğun için sana nutuk çekmek bana düşmez."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye araya girdi Maria.

Karısına bakarak tek kaşını kaldıran Oliver, "Ayrıca Gabe, görünüşe bakılırsa," dedi, "Bayan Waverly'yi elde etmek için her türlü yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyor. Senin kadar pervasız bir adamla asla evlenmeyeceğini söyledi."

"İstediğini söyleyebilir, ama bu ciddi olduğu anlamına gelmez," diye karşılık verdi Gabe. "Onunla flört edebilmek için yarışı kazanmak zorunda olduğumu söylediğimde yüzündeki ifadeyi gördüm. Kabul etsin ya da etmesin, bu çok hoşuna gitti. Kadınlar onlar için riske giren erkeklerden hoşlanır."

Maria alaycı bir ses çıkardı. "Kadınlar zeki seçimler yapan erkeklerden hoşlanır. Her durumda düşünmeden deli gibi yarış yapmaya kalkan adamlardan değil. Bir kadın bir anlığına bu düşüncenin romantizmine kapılabilir, ama sonuçta aklı başında bir erkek ister."

"Kadınlar ne istediklerini bilmez," diye karşı çıktı Gabe, Maria'nın haklı olma ihtimalinden hoşlanmamıştı. "En azından, elde edene kadar."

Oliver karısını dürttü. "Bu çocuk hapı yutmuş."

"Gerçekten de, öyle." Maria, Gabe'e baktı. "Onunla miras hakkını kaybetmemek için evlenmek istediğini biliyor mu?"

Gabe gerildi. "Hayır. Erkek kardeşinin geçirdiği kazayı aklından çıkarıp beni tanımaya ikna edene kadar ona bundan bahsetmeyi düşünmüyorum."

"Sen ona söylemeden önce öğrenirse," dedi Maria, "tüm şansını kaybedersin."

"Saçmalık," diye araya girdi büyükanneleri. "Kadının bir kocaya ihtiyacı var. Herhalde, zengin bir kocaya sahip olma şansı karşısında mantıklı düşünecektir."

"Şimdilik paradan haberinin olmamasını tercih ederim," dedi Gabe. "Bildiğim şeyi, yani benden benimle evlenecek kadar hoşlandığını kanıtlamak için daha fazla fırsata ihtiyacım var. Eğer beyniyle düşünmeyi bırakıp..."

"Evet?" diye sordu Maria, mavi gözleri neşeyle ışıldıyordu. "Neyiyle düşünmesini diyecektin?"

Gabe, Maria'ya dik dik baktı. "Demek istediğim, fırsatım olursa aklını başına getirebilirim."

Fırsatı olursa. Bu meseledeki sürpriz at General Waverly'ydi. General, Virginia'nın bahsin gerekliliklerini yerine getirmesine izin vermezse Gabe mücadele etmek zorunda kalacaktı. Virginia'nın büyükbabasını ikna etmekte iyi olmasını umuyordu.

Evlerine varır varmaz, Waverly'lerin ve Devonmont'un onları büyük salonda bekledikleri haberini aldılar. Gabe kardeşlerini kenara çekip büyükannesi, Oliver ve Maria'ya söylediklerini, yani büyükannelerinin ültimatomundan bahsedilmemesini istediğini tekrarladı.

Herkes kabul etti, ancak Celia isteksizdi.

Artık endişe etmeleri gereken tek kişi generaldi. Neyse ki, iki aile bir araya geldiğinde general daha öncekine kıyasla oldukça sakin görünüyordu. Elbette bu sakin hali uzun sürmedi, Gabe'e attığı tek bir bakışın ardından suratını asıp kaşlarını çattı, yine de az önce torununa sözünden dönmesini emretmiş gibi görünmüyordu.

Virginia ise...

Gabe nefesini tuttu. Virginia bir erkeğin en erotik rüyalarından fırlamış bir tanrıçaya benziyordu. Yarış sebebiyle

saçları hâlâ dağınık, yanakları parlaktı, gözlerindeki şeytani ışıltı Gabe'i çoktan büyülemiş olmasaydı bir an için afallatabilirdi. Mavi binici elbisesiyle, bir erkeğin yatağında olmasını isteyeceği her şeye sahipti.

Gabe'in emin olduğu tek bir şey vardı, evliliği "tamamına erdirmekte" hiç zorlanmayacaktı. Ellerini Virginia'nın üzerinde dolaştırdığını, ona birbirlerini nasıl tatmin edeceklerini gösterdiğini düşününce boğazının kasıldığını hissetti. Harika bir çift olacaklardı. Bunu yakında Virginia da görecekti.

Akşam yemeğinin servis edilmesini beklerken birer kadeh şarap içmek için misafir odasına girdiler. Gabe, büyükannelerinin Oliver'ın misafirler için kullanmasında ısrar ettiği lüks eşyalara ilk kez minnettar kaldı. Kristal kadehlerinin sağı solu çizilmiş ve kanepelerinin kumaşları eski ve yıpranmış olabilirdi, ama kristal iyi, kumaş pahalı ve şarap da çok kaliteliydi. Gabe daha önce birini etkilemeyi hiç bu kadar istememişti.

Kadehleriyle yerlerine geçtikten sonra, büyükanneleri resmi bir şekilde aileyi tanıttı. Büyük ihtimalle bir mahkemede olan Minerva'nın eşi dışında herkes oradaydı.

Derken Gabe'in kardeşleri her zamanki meraklı tavırlarını takınıp Virginia'yı soru yağmurunu tuttular.

"Bayan Waverly," dedi Jarret, "demek siz ve kardeşim bir bahse girdiniz. Sanıyorum bahsi sonuna kadar götürmek niyetindesiniz?"

"Elbette." Virginia şarabını yudumladı, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Kadınlar da erkekler kadar şereflidir." Annabel'e baktı. "Öyle değil mi, Leydi Jarret? Anladığım kadarıyla siz ve eşiniz de bir bahis sayesinde tanışmışsınız."

Annabel gülümsedi. "Evet, öyle tanıştık. Ancak ben kazandım, o nedenle geri çekilmek söz konusu değildi."

"Yine de bana karşı *bir* bahsi kaybetmişliğin var." Jarret'ın gülümsemesi bu bahsin Gabe'in tanık olduğundan daha rezil bir şey olduğunu ima ediyordu.

Annabel kocasına öfkeyle bakınca, Gabe'in şüphesi doğrulanmış oldu. "Ve o bahsin karşılığını ödedim, o nedenle siz katılıyorum, Bayan Waverly."

"Aslına bakarsanız, bahsin gereğini yerine getirmek için sabırsızlanıyorum," dedi Virginia. "Önceki gece ilk baloma katıldıktan sonra, daha fazla baloya katılmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Bu Gabe'i tedirgin etmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Flörtün bir parçası da bu, öyle değil mi? Bu tür etkinliklere normalde davet edilmem, ama bana talip olduğunuz duyulur duyulmaz, daha fazla davet alacağımdan eminim. Bir baloda olmaktan daha güzel ne olabilir? Samimi insanlar, harika sohbetler... punch bile harika."

Huysuz kız, Gabe'in balolara dair nefret ettiği şeyleri kasıtlı bir şekilde dile getiriyordu. Kız ve erkek kardeşleri içtenlikle gülerken, Gabe homurdanmamak için kendini zor tuttu. Bunu eğlenceli bulmaları umurunda değildi.

Kızın kuzeni gibi büyükbabası da iyi vakit geçiriyormuş gibi görünüyordu. İkisi de hallerinden memnunlardı.

"Londra'da etkinlik dönemi bitti," dedi Gabe. "Önümüzdeki aylarda balo yapılacağını sanmam."

"Londra'da yapılmayabilir." Minerva'nın gözleri hırzırlıkla ışıldadı. "Ama av mevsimi başladığı için kırsal kesimde balolar düzenlenmek üzere. Sadece bu ay Ealing'de bir, Acton'da da iki baloya davetliyiz."

"Ayrıca Bayan Langston da bizi Richmond'daki doğum

günü balosuna davet etti," diye ekledi Celia yardımsever bir şekilde.

"Leydi Kirkwood'un kızları için okuldaki sonbahar dönemini başlatacağı etkinliği de unutmayın," dedi Oliver. "Kirkwood'a hepimizin orada olacağına dair söz verdim."

Gabe kadehini kafasına dikti. Lanet olsun. Görünüşe bakılırsa önündeki birkaç hafta onun için kâbustan farksız olacaktı. "Pekâlâ, öyleyse, size eşlik etmekten mutluluk duyarım, Bayan Waverly," diye yalan söyledi sıktığı dişlerinin arasından. "Herhalde büyükbabanız size şaperonluk yapmaya razı olacaktır." Gabe acı çekmek zorunda kalırsa, generalin de acı çektiğinden emin olacaktı.

"Saçmalık," dedi büyükanneleri. "Herhangi birimiz sana şaperonluk yapmaktan gayet mutlu oluruz."

Elbette mutluluk duyarlardı. "Waverly Çiftliği'ne bir saatlik yolu gidip gelmek sizin için zor olmaz mı?" diye sordu Gabe. "Sabahın erken saatlerinde?"

"Kesinlikle olmaz," dedi Celia ışıltılı bir gülümsemeyle. "Yolculuk yapmayı severim. Hepimiz severiz."

Harika. Gabe şimdi de Virginia *ve* kendi ailesiyle balolara gitmek zorundaydı. Planlarının arasında böyle bir şey yoktu. Kendisini müstakbel geliniyle yalnız bırakmaya ikna edebileceği bir hizmetkârın eşlik ettiği orman piknikleri hayal etmişti oysa. Ya da Waverly Çiftliği'nin yakınlarındaki ıssız yollarda uzun, heyecan verici at gezileri.

"Kız kardeşlerinize yük olmak istemem," dedi Virginia tatlılıkla. "Büyükbabamın katılacağımız tüm davetlere bizimle gelmekten mutluluk duyacağına eminim. Kışın değil tabii, soğuk hava ağrılarını artırıyor, ama baharda..."

"Baharda mı?" diye sözünü kesti Gabe. "Baharda hâlâ flört ediyor olmayız umarım." Bunun kulağa nasıl gelmiş

olabileceğini fark edince telaşla ekledi: "Demek istediğim, birbirimizi yeterince tanıyınca..."

"Ah, herhalde bunun bu kadar kısa sürece olacağını sanmıyorsunuzdur?" Virginia'nın masum gülümsemesi Gabe'i bir saniyeliğine bile kandıramadı. "Sizi tanımam gerektiğini söylemiştiniz ve bu görüşünüze katılıyorum. Bu yüzden uzun flörtler en iyisi."

"Uzun flörtler," diye tekrarlarken umutsuzluğa kapıldı Gabe.

"Merhum oğlum evlenmeden önce eşiyle iki yıl flört etmişti," dedi General Waverly gözlerinde şüpheli bir ışıltıyla. "Torunumun aceleci davrandığını görmek istemem. Sen ne dersin, Pierce?"

Gabe'in göğsündeki endişe artarken, Devonmont tatmin olmuş bir gülümsemeyle ona baktı. "Ah, evet," dedi ve kadehini kaldırıp içkisini yudumladı. "İki yıl yeterli bir süre."

"Yapma, Pierce," diye onu azarladı Virginia, "sen ve büyükbabam saçmalıyorsunuz. İki sene çok uzun bir süre."

Gabe rahat bir nefes verdi. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Bir sene yeterince uzun." Virginia şarap kadehinin kenarından Gabe'e sinsi bir bakış attı. "Ancak altı aya indirebileceğimizi düşünüyorum."

Gabe'in homurdandığını duyan Celia kahkaha attı. "Buna ne diyeceksin, Gabe? Bayan Waverly en az şubata kadar sürecek bir flört dönemi istiyor."

Gabe küfretmemek için kendini tuttu. Bu durum arsız kız kardeşini eğlendirmiş görünüyordu.

"Aceleye gerek yok, öyle değil mi?" Virginia duraksamasına neden olan tatlı gülümsemelerinden biriyle ona

baktı. "Bu kadar kısa süre içinde tüm hayatımı etkileyecek bir konu hakkında nasıl doğru karara varırım?"

Off, yoksa Virginia büyükannesinin ültimatomunu öğrenmiş miydi? Hayır, nasıl öğrenebilirdi ki? Gabe, "Evet, aceleye gerek yok," diye homurdandıktan sonra kalkıp kendisine biraz daha şarap doldurdu.

"Ayrıca," diyen Virginia aniden soğuk bir ses tonu takındı, "taşınmak için bu süreye ihtiyacınız olacak."

Gabe neredeyse kadehini düşürecekti. "Taşınmak mı?"

"Evlenirsek, ben ve büyükbabamla yaşamak için Waverly Çiftliği'ne geleceğinizi düşünmüştüm. Benden burada yaşamamı bekliyor olamazsınız."

"Aslına bakarsanız, kendimize ait bir evimiz olmasını istiyordum," dedi Gabriel şöminenin önüne doğru yürürken.

"O zaman büyükbabama kim bakacak? Ev işleriyle ilgilenmem için bana ihtiyacı var."

"Onsuz yapamam," dedi Virginia'nın büyükbabası neşeyle.

Virginia, Gabe'e acıklı ama sahte bir bakış attı. "Ayrıca nezaketsizliğim için beni bağışlayın ama, bir mesleğinizin olmadığı ve benim de çeyizimin çok küçük olduğu düşünülürse... ev alacak parayı nasıl bulacağımızı bilmiyorum."

Tüm gözler Gabriel'a döndü. Lanet, lanet, *lanet olsun.* Bu son derece görgüsüz sohbetten herkesin zevk aldığını görebiliyordu. Hem zaten hangi görgülü kadın nezih bir akşam yemeği sohbeti olarak nişanlısının gelecekteki maddi durumu konusunu açardı ki?

Büyükannesi bundan hiç de rahatsız olmuş gibi görün-

müyordu. "Torunumun sizi geçindirebileceğine sizi temin ederim, Bayan Waverly."

"Ah, aksini hiç düşünmedim." Virginia'nın gözleri şüpheli bir şekilde ışıldadı. "Ama bir leydinin pratik olması gerekir. Lord Gabriel gibi erkeklerin evliliğe bir şeyler katabilen kadınlardan hoşlandıklarını biliyorum. Ben bunu yapamayacağım için, durumumuza yardımcı olabilmek için elimden geleni yapmak zorundayım."

Genç kadının davranışları Gabe'in şüphelerini daha da artırdı. Virginia üzgün ya da pişman görünmüyordu. Ayrıca, olası evliliklerinden sanki gerçekten onunla evlenmek istiyormuş gibi söz ediyordu – günün daha önceki saatlerine kıyasla büyük bir değişimdi bu.

Gabriel, bu kaba sohbetin Virginia'ya göre olmadığına dair bahse girebilirdi. Ya Virginia büyükannesinin ültimatomundan gerçekten de haberdar olduysa? Ama bu ne zaman olmuş olabilirdi ki? Balodan önce olmuş olamazdı, yoksa Virginia bunu yüzüne vurmakta tereddüt etmezdi. Kaldı ki, Gabe'in birkaç arkadaşı ve ailesi dışında kimsenin bundan haberi yoktu.

Virginia, "Benimle evlenmesinin lord hazretlerinin hayatını maddi olarak değiştireceğini düşünmekten nefret ediyorum," diye sözlerine devam edince, Gabe'in şüpheleri iyice artırdı. "Şehirdeki odalarından vazgeçmek zorunda kalacak, kulüplere olan üyelikleri de cabası. Ve korkarım, evlendikten sonra pek az yarışa katılabilecek. Ama umarım birlikteliğimiz bu eksikliklerin üstesinden gelir."

"Bana bu konuda güvenebilirsiniz, Bayan Waverly," diye araya girdi büyükannesi. "Çocuğun bazı planları var."

"Aa? Peki nedir?" Virginia Gabe'le göz göze geldi, meydan okur gibi bir hali vardı. "Dereyi görmeden paçaları

sıvamamak gerekir, biliyorsunuz. Mantıklı düşünmek zorundayım."

Gabriel kaskatı kesildi. Virginia biliyordu. Nasıl öğrendiğini bilmiyordu, ama büyükannesinin ültimatomundan haberi olmalıydı. Ve görünüşe bakılırsa, ona saldırmak konusunda hevesliydi. Şimdiye kadar Virginia onunla oyun oynamıştı.

Gabe genç kadının yanına gitti. "Bayan Waverly, anlaşılan akşam yemeğinin servis edilmesi biraz zaman alacak. Belki de labirentimizi görmek istersiniz? En son burayı ziyaret ettiğinizde labirenti merak ediyordunuz, size göstermeyi çok isterim."

"Çok hoşuma gider," dedi Virginia sanki kavga etmeyi iple çekiyormuş gibi bir ifadeyle. "Hem 'planlarınız' hakkında da konuşmuş oluruz."

Off, evet. Kesinlikle biliyordu.

"Belki ben de gelsem iyi olur..." diye söze başladı General Waverly.

"Gerek yok," diye onun sözünü kesti Gabe'in büyükannesi. "Labirent çok yakın, akşam yemeğinden önce gençlerin kısa bir yürüyüşe çıkmalarına izin vermenin bir zararı olmaz. Hazımlarını kolaylaştırır." Gabe'e uzun, sert bir bakış attı. "Ayrıca torunum uslu durmazsa, bana hesap vermek zorunda olduğunu gayet iyi bilir."

"Beni merak etme, büyükbaba," diye ekledi Virginia, Gabe'in koluna girerken. "Uzun sürmez."

Evet, sürmeyecekti. Gabe, neden evlenmesi gerektiğine dair tüm sebepleri ve en uygun damat adayının neden kendisi olduğunu ona hatırlatacaktı. Şu an Virginia'nın gururu incinmiş olabilirdi, ama mantıklı bir kadın olduğunu söyleyip duruyordu; sonuçta Gabe'in yaptığı teklifin

Gabe için olduğu kadar kendisi için de avantajlı olduğunu inkâr edemezdi.

Ama ne olursa olsun, Gabe onun bu işten geri çekilmesine izin vermeyecekti. Bahsi hakkıyla kazanmıştı ve Virginia ona flört borçluydu. Ne de olsa Gabe'in Celia'yı düşünmesi gerekiyordu. Evlenmek *zorundaydı*.

Yan kapıya doğru koridorlarda yürürken ikisi de sessizdi. Her yerde hizmetkârlar vardı ve Gabe bu konuşmayı kimsenin duymasını istemiyordu.

Bahçeye çıkıp labirente doğru ilerlerken kısık bir sesle, "Anladığım kadarıyla büyükannemin ültimatomundan haberin var," dedi.

"Ültimatom mu?" dedi Virginia sahte bir masumiyetle.

Bu Gabe'in sinirini daha çok bozdu. "Aptalı oynama, Virginia. Sana hiç yakışmıyor."

Genç kadını labirente soktuktan sonra, meraklı kulaklardan uzaklaşabilmek için onu etrafı çalılarla çevrili bir kuytuya çekti.

"Bana neyin yakıştığını nereden biliyorsun?" diye çıkıştı Virginia. "Beni doğru düzgün tanımıyorsun bile. Sanırım bu yüzden çıkarcı planın için beni seçtin."

Lanet, lanet, *lanet olsun*. "Büyükannemin ültimatomunu nasıl öğrendin?"

Genç kadın çenesini kaldırdı. "Pierce buraya gelirken anlattı. Anlaşılan bir barda kâğıt oynarken bu konuyu konuştuğunuz sırada sohbetinize kulak misafiri olan bir tanıdığından duymuş."

Halka açık bir yerde yaptıkları bu konuşma Gabe'in aklından tamamen çıkmıştı. "Yanlış bir varsayımla hareket ediyorsun. Ailene yanlış yaptığım için seni kendime eş olarak seçtim," dedi, bu şekilde yanlış anlaşılmasına bo-

zulmuştu. "İnan bana, bir markinin oğluyla evlenmek için can atan çok sayıda kadın var. Seninle yarış yapma riskine hiç girmeden o çok değerli sandığın balolardan birinde bu kadınlardan birini rahatlıkla bulabilirdim."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişmanlık duydu, çünkü başka kadınlardan söz etmesi Virginia'yı daha çok sinirlendirmişe benziyordu. Genç kadını elini kolundan çekip, "O halde öyle yap," dedi. "Çıkarcı planlarına dahil olmak istemiyorum."

Gitmek üzere arkasını döndü, ama Gabriel hızla öne atılıp yolunu kesti. Ne olursa olsun, söyleyeceklerini dinleyecekti! "Bu bir plan değil, çaresiz bir durum. Ve evet, bana bu konuda yardım etmeni umuyordum. Kendim için değil, kız kardeşimin iyiliği için."

Virginia'nın yüzüne bakınca genç kadının öfkeyle mücadele ettiğini görebiliyordu. "Kız kardeşinin mi?"

"Büyükannemin talebi hakkında neler bildiğini bilmiyorum, ama yıl sonuna kadar hepimiz evlenmezsek, bizi mirastan men edeceğini söylüyor. O nedenle, eğer içimizden biri bile evlenmezse, diğerleri de miras haklarını kaybedecek. En büyük üç kardeşim iyi durumda, o nedenle onlar için endişelenmiyorum. Ve ben de yarışlardan kendimi idare edecek kadar para kazanıyorum. Ama Celia..."

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Sırf pes etmeyecek kadar inatçı bir kız diye mirastan men edilmeyi hak etmiyor. Eğer ben evlenmezsem, o da evlenmemek için benim bekârlığımı mazeret olarak kullanacak. Ama evlenirsem, herkese engel olan kişi olmak istemeyecektir. Yapması gereken neyse onu yapacaktır."

Virginia ona öfkeyle baktı. "Tanrı aşkına, sen sandığım-

dan da kötüsün. Kız kardeşini zorla evlendirebilmek için beni seninle evlenmeye zorluyorsun."

"Hayır, lanet olsun!" Gabriel derin bir nefes alıp verdi, sonra sakinleşmek için bir nefes daha aldı. "Kimseyi hiçbir şeye zorlamak istemiyorum. Seçme şansım olsaydı, hep planladığım gibi sürdürürdüm hayatımı; kimle istersem yarışır, kazandığım parayla geçinir ve doğru düzgün safkan atlardan oluşan bir ahır kurmaya çalışırdım."

Durup Virginia'ya baktı. "Ama seçme şansım *yok*. Celia'nın da yok. Aynı şekilde, senin de seçme şansın yok. Küçük çiftliğinizde sonsuza dek büyükbabanla yaşamak istiyorsun, ama ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz. Hepimizin mutlu olması için flört etmemiz tek çözüm."

Virginia onu şüpheli gözlerle süzdü. "Demek parayı umursamıyorsun."

"Elbette umursuyorum; ben aptal değilim. Söz konusu mirasın beni hayallerime çok daha çabuk ulaştıracağını biliyorum. Ama Celia çoktan evlenmiş ve hayatını düzene oturtmuş olsaydı, büyükanneme cehenneme gitmesini söylerdim." Tanrı biliyordu ki, bunu söylemeyi çok istiyordu.

"Ama bunun yerine," dedi Virginia sertçe, "kız kardeşinle birlikte büyükannenizin parasının keyfini sürmek için benim özgürlüğümden vazgeçmeme karar verdin."

Bu kadarı yeterdi, lanet olsun! "Senin de bu paranın keyfini süreceğini unutuyorsun. Mirastan payıma düşen kısmı almaya hak kazanırsam, yaşlı büyükbabana yardım etmek, Waverly Çiftliği'ni eski ihtişamına kavuşturmak ve bir kraliçe gibi yaşamak için gereken paraya sahip olacaksın, tabii istediğin buysa."

Virginia ona şaşkınlıkla baktı. Anlaşılan, Gabe'le evle-

nirse onun kazancının kendi kazancı olacağı akına gelmemişti.

Sonra ifadesi sertleşti. "Bu ancak kız kardeşin evlenirse gerçekleşecek. Ya sandığın gibi hareket etmezse? Ya inat edip evlenmeyi reddederse? O zaman tüm 'şansını' kaybetmiş bir adam üstüme kalacak."

Gabe gözlerini kısıp Virginia'nın üzerine yürüyerek onu labirentin içindeki çıkmaz bir sokağa girmeye zorladı. "Mirasa hak kazanmak için kendisiyle evlenmek istememe çok kızan bir kadın için 'maddi durumumla' fazla ilgileniyorsun. Birkaç dakika öncesine kadar bu konuda ortalığı velveleye veriyordun."

"Seni kışkırtmak için öyle yaptım! Öyle olduğunu biliyorsun."

Doğru, biliyordu. Çünkü ona kalırsa, Virginia mantıklı düşünemiyordu. Mantıklı kadınlar bir anlık öfkeye kapılarak erkeklere onlarla yarışmak için meydan okumazlardı. Mantıklı kadınlar son derece iyi bir evlilik teklifi ortaya çıktığında pire için yorgan yakmazlardı. Mantıklı kadınlar dünya kadar parayı ellerinin tersiyle itmezlerdi.

Romantikler böyle yapardı. Virginia da bir romantikti.

Gabe'in bunu daha önce fark etmiş olması gerekirdi. Mantıklı sebepler öne sürerek hiçbir yere varamayacaktı. Virginia'nın duyguları çok güçlüydü. Farklı bir yol izlemesi gerekiyordu.

"Peki *neden* beni kışkırtmak istediğini biliyor musun?"

"Çünkü küstah ve hilekâr olduğun için sana kızmıştım..."

"Çünkü para için seninle evlenmek istememinden hoşlanmadın. Çünkü başka sebeplerden ötürü seninle evlenmemi istiyorsun."

Genç kadının yanakları kızarınca, Gabe doğru tahmin ettiğini anladı.

Virginia omuzlarını dikleştirdi. "Komik olma. *Hiçbir* sebepten ötürü benimle evlenmeni istemi..."

Gabe elini kaldırıp onun çenesini tuttu. "Beni arzuluyorsun. Ve benim de seni arzulamamı istiyorsun."

Virginia'nın yüzünde panik dolu bir ifade belirdi. "Bu duyduğum en saçma şey."

"Öyle mi?" Artık konuşmanın hükmü geçmişti. Bunun yerine, eğilip genç kadını öptü.

Virginia bir an için kaskatı ve hareketsiz kaldı, tıpkı fırlayıp kaçmak üzere olan bir kısrak gibi. Sonra dudakları yumuşadı ve vücudu ona doğru sokulunca Gabe doğru şeyi yaptığını anladı.

Çünkü Virginia her ne kadar itiraf etmek istemese de, ona çok benziyordu. Tensellik onun için önemliydi, kelimelere ve tartışmalara değil, dokunuşa ve tada duyarlıydı. Ve bu gabe için uygundu. Yaptıkları yarışın ve tartışmalarının etkisiyle hâlâ kanı kaynıyor, genç kadına dokunmak ve tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu.

Onu baştan çıkarıp keşfe çıkmak için dilini narin dudaklarının arasından içeri soktu. Genç kadının ağzı, içinde kendisini sonsuza dek kaybetmeyi istemesine neden oluyordu. Virginia da istekle karşılık veriyordu, onu sabit tutmak için parmaklarıyla ceketini kavrarken Gabe'in kanı alev alıyordu.

Tüm kadınların imrendiği ince vücudu, pürüzsüz teni ve boğuk kahkahasıyla istediği kadın buydu. Onu deli etme görevinde oldukça başarılı olan bir vahşi orman perisiydi.

Virginia aniden dudaklarını ondan ayırdı. "Beni öpüp kendimden geçirerek tartışmayı kazanamazsın."

"Ama deneyebilirim," diye mırıldandı Gabe onun küçük küstah çenesine doğru. "Bunun parayla ilgisinin olmadığını çok iyi biliyorsun. Seni her gördüğümde kanım kaynıyor ve seni yatağa atmaktan başka bir şey düşünemiyorum."

Virginia kaskatı kesildiğini hissedince Gabe fazla açıksözlü davrandığını anladı, ama kendisine engel olamamıştı, onun ilgi alanı kelimeler değildi. Hareketlerdi.

"Eğer senden hoşlandığımı sanıyorsan çok büyük bir yanılgı..." diye söze başladı Virginia.

Gabe eğilip onu tekrar öptü. Ancak bu kez onu kollarının arasına alıp dudaklarına vahşice saldırdı. Genç kadının gevşemesi birkaç saniyeyi buldu, yumuşayıp istekli hale geldiğinde Gabe eğilip boynuna birkaç öpücük kondurduktan sonra son öpücükle birlikte boynunun kıvrımına gömüldü... teni ipeksi, kokusu portakal çiçeklerini ve bademleri andıran, ona bir bütün olarak sahip olmayı istemesine neden olan boynuna.

Dilini boynuna dokundurunca, Virginia nefesini tuttu. "Keşke... bu kadar... yaramaz olmasan."

"Hayır, aksine yaramaz olmamı istiyorsun," diye mırıldanıp onu tekrar öptü Gabe.

Çok tatlı bir kadındı, bedenini onunkine bastırdıkça aşırı derecede tahrik oluyordu. Ellerini ince bedeninin üzerinde gezdirdi, sonra göğüs kafesine ve dokunmak için can attığı göğüslerine doğru çıktı.

Bu sırada, Lyons'un saygıdeğer bir kadına nasıl davranması gerektiği konusunda yaptığı uyarısı aklına geldi, ama genç kadının elbisesinin üzerinden uçlarının sertleştiğini görebildiği kusursuz küçük göğüslerini kavrayan ellerinin kendi iradeleri vardı sanki. Kıyafetlerini çıkarmak ve Vir-

ginia inleyip kollarında eriyene dek onun göğüs uçlarını emmek istiyordu.

Ama bu delilikti. Biri her an onları bu halde yakalayabilirdi.

Daha iyi, diye karşılık verdi zihni. O zaman Virginia'nın namusu lekelenir ve Gabe de flört engeliyle uğraşmadan onunla evlenebilirdi.

Tabii onları bu halde yakalayan kişi önce onu öldürmezse.

Ama umurunda değildi. Virginia kendisine dokunmasına izin verdiği sürece, ona dokunacaktı. Çünkü bazı şeyler ölmeye değerdi.

Sekizinci Bölüm

Virginia, Gabriel'ın ellerinin göğüslerinde olduğuna inanamıyordu. Bu şok ediciydi! Kabul edilemezdi!

Müthişti.

Böylesine lekeleyici bir şey nasıl olur da bu kadar *güzel* olabilirdi? Onu öpmesi yeterince kötü değilmiş gibi, Gabe şimdi de şeytani dokunuşlarla duyularını mahvediyordu. Bu hiç adil değildi. Gabriel hile yapıyordu. O ise hile yapmasına izin veriyordu.

Aptal değildi. Onu durdurmalıydı. Birkaç dakika içinde durduracaktı. Neden durdurmak istemediğini anladıktan sonra.

Gabriel onu çalılara doğru itti, dudaklarını mahvederken vücudunu onunkine bastırdı. Küçük bir şimşir ağacının budanmış dalları elbisesinin üzerinden tenine batarken Gabriel'ın keskin kokusu duyularını ele geçirdi, tek bildiği Gabriel'ın ona hissettirdikleriydi; ateşli, istekli ve

tedirgin. Ve bir o kadar da memnun. Özellikle de elbisesinin üzerinden göğüslerine ve göğüs uçlarına dokunması hoşuna gidiyordu. Hızla aldıkları nefeslerini birbirlerinden ayırmak imkânsızdı. Tanrı aşkına, bu adam onu deli ediyordu!

O da ona aynı şeyi yapıyor olmalıydı; Gabriel'ın ona yaslandığı yerde pantolonunun üzerinden sertleştiğini hissedebiliyordu. Bir at çiftliğinde büyümüş olduğu için bunun neye işaret ettiğini çok iyi biliyordu. Yaşadıkları çılgınlığı durdurmaları için bir uyarı olmalıydı bu, ama Virginia'yı daha çok kendinden geçiriyordu. Gabriel onu arzuladığını söylerken doğruyu söylemişti. Onu öperken o soğuk ve mesafeli lordla alakası bile yoktu ve Virginia'nın kadınsı gururu bundan çok hoşlanıyordu.

Ama Gabriel korsesinin üst düğmesini açınca, Virginia durup elini tuttu. "Yapmamalısın," diye fısıldadı hâlâ göğsünü okşayan diğer eline bakarken. "Bu çok uygunsuz."

Gabriel'ın gözleri ışıldadı. "Tam da aklımdan geçen kelime. Uygunsuz."

Berbat herif, onunla dalga geçiyordu. Virginia bu arada iki düğmesinin daha açılmış olduğu gerçeğini aklından çıkarmak için, "Ve düşüncesizce," diye onu azarladı. "Çok düşüncesizce davranıyorsun." Ama Gabriel'ın parmaklarını çıplak teninde hissetmek için sabırsızlanıyordu. Adam istese eteklerini yukarı kaldırıp ona lekeli bir güvercin olduğunu bile söyleyebilirdi, fark etmezdi.

"Benim gibi bir erkekten ne bekliyorsun ki?" Gabe eğilip alnına bir öpücük kondurdu. "Düşüncesizlik benim yapımda var. Ayrıca, sen de benim bu yanımı seviyorsun."

"Sevmiyorum!" dedi Virginia, ama bu yalandı. Gabriel'ın çıplak elinin korsesinin içine kaymasını hissetmek

harikaydı. Gabriel ona kendini gerçek bir kadın gibi hissettiriyordu. *Onun* kadını.

Off, aklını kaçırıyordu.

Gabriel kulağını öptü. "Hoşuna gidiyor, çünkü senin de içinde biraz pervasızlık var."

Virginia'nın kalp atışları hızlandı. Delicesine sorumsuz davranabilme isteğini fark eden tek kişi neden Gabriel olmak zorundaydı?

"Bugünkü yarışın heyecanına kapılmadığını söyleyemezsin," diye devam etti Gabriel, tıpkı birinin omzunda oturup ona acı gerçekleri fısıldayan küçük bir şeytan gibi. "Yüzünden okuyabiliyorum."

"Hayatını riske atmandan öncesini mi sonrasını mı kastediyorsun?" diye sordu Virginia. Tanrı aşkına, Gabriel korsesinin içine ulaşıp iç gömleğinin üzerinden göğüs ucunu avuçlamıştı. Daha iyi dokunabilmesi için kendi kıyafetlerini yırtmak istiyordu Virginia.

Gabriel'ın eli göğsünün üzerinde durdu. "Benim için gerçekten de endişelendin demek."

Virginia ne söylemişti ki? Ah, evet. Bunu söylememesi gerekirdi. "Demek istediğim, *ikimizin de* hayatını riske atmadan önce."

"İnkâr etme, benim için endişelendin." Gabriel göğüs ucunu parmaklarının arasında sıkıştırınca Virginia'nın dizleri boşaldı. Neden onu durduramıyordu?

Çünkü hiç durmamasını umuyordu.

Gabriel'ın kesik kesik aldığı nefesi yanağına vuruyordu. "Ailem dışında kimse benim için endişelenmez. Herkes yenilmez olduğumu düşünüyor."

Ses tonundaki bir şey, Virginia'da onu kollarının arasına çekip teselli etme isteği doğurdu. Ama bunun yerine geri

çekilip gözlerini yüzüne dikti. "Çünkü yenilmez olduğunu sanan sensin, seni koca aptal."

Gabriel'ın gözlerinde ona daha fazla acımasına neden olan bir keyifsizlik belirdi. "Aslına bakarsan, yenilmez olup olmamam umurumda değil."

Kelimeler Virginia'nın içini ürpertti. Neyse ki, Gabriel onu okşamayı bırakmıştı, çünkü artık gerçekten mantıklı düşünmesi gerekiyordu. "Eğer bir kadını dul bırakacaksan, o halde neden evlenmek istiyorsun ki?"

Gabriel yüzünde beliren saf, kırılgan ifadeyi hemen maskeledi. "Sana nedenini söyledim. Celia için..."

"Ah, evet. Kız kardeşin için evlenmen gerekiyor." Virginia bu adamın ailesine olan bağlılığına hayran mı olmalı, yoksa kibirli bir şekilde planının herkes için en iyisi olduğunu düşündüğü için ondan nefret mi etmeli bilmiyordu. "Ve bu sırada hangi kadını üzdüğün umurunda değil."

Gabriel içini çekerek başını eğdi ve boynuna sokuldu. "Seni incitmeye çalışmıyorum. Bir eşe ihtiyacım var, senin de bir kocaya. Neden işleri kolaylaştırıp evlenmeyelim ki?"

Kelimeleri Virginia'nın içine işledi. "İçinde bulunduğum duruma acıdığı için benimle evlenecek bir kocaya ihtiyacım yok. Ya da kız kardeşinin mirasa hak kazanmasını istediği için."

Gabriel elini tekrar göğsünün üzerine koydu, yavaşça ve narince. "Sana acıyor gibi mi görünüyorum? Çıkarcı gibi bir halim mi var?" Virginia aniden nefesini tutunca ekledi: "Bir eş bulmak için yedi ayım var, tatlım ve düşündüğüm ilk kadın sensin. Nedenini bilmek ister misin?"

Tanrı aşkına, evet.

"Kanımı kaynatıyorsun. Bunu başka şekilde tarif ede-

mem. Ben bir şair değilim, güzel iltifatlardan anlamam ve Tanrı biliyor ki, olası bir miras dışında verebileceğim çok fazla şeyim yok. Ama en azından yatak odasında seni mutlu edeceğime söz verebilirim. Belki bu pek fazla şey sayılmaz ama çok daha azı için evlenen insanlar var."

"Ben daha fazlası için evlenmeyi tercih ederim."

"Pekiyi başka, daha iyi bir seçeneğin mi var?" diye sordu Gabriel, hâlâ onu okşuyor ve dikkatini dağıtıyordu.

Aslında bunun cevabını biliyordu.

"Birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi sana göstermem için bana bir şans ver," diye fısıldadı. "Sadece... bir... şans..."

Gabriel onu yine öpüyordu, o kadar güzeldi ki, Virginia'nın zevkten boğazı sızlıyordu. Ya haklıysa? Ya bu yeterliyse? Sonuçta Gabriel da onun kanını kaynatıyordu. Bu adam eğer her an tehlikede olmaya çılgınca bir istek duymasaydı –ve Virginia da onunla birlikte olarak Roger'a bir şekilde ihanet ettiğini hissetmeseydi– onunla ortak bir hayat düşleyebilirdi.

Bir an için, Gabriel'ın kendisine yaşattığı zevke teslim oldu. Genç adam at ve deri kokuyordu, tadı şarap gibiydi ve öpücükleriyle onu sarhoş ediyordu. Sıcak dudakları çenesine ve oradan da nabzının attığı yeri emmek için boynuna indi, sonra göğsüne doğru inince Virginia inleyerek ona doğru yaklaşıp omuzlarına tutunmak zorunda kaldı.

Kaslı, muhteşem omuzlarına. Kadınların kendilerini bu adamın kollarına atmasına şaşırmamalıydı. Yük beygirlerinin arasındaki bir safkan gibi heybetli ve gösterişliydi. Usta dokunuşları, Virginia'nın kendini yan bölmedeki aygırla çiftleşmek için önüne ne gelirse çifte atabilecek kızışmış bir kısrak gibi hissetmesine neden oluyordu.

Hiçbir erkek içindeki bu tür vahşi duyguları açığa çıkarmamıştı. Duygularının içine batıyor, yaşadığı hazla kendini kaybediyordu...

"Virginia!" diyen sert ses beynini uyuşturan sisi delip geçti.

Paniğe kapıldı. "Dur," diye fısıldadı. "Durmak zorundasın."

Gabriel elbisesini açtı. "Sessiz olursan çekip gider."

"Virginia!" diye tekrarladı ses, bu kez daha yakından geliyordu.

"Bu Pierce," deyip Gabriel'ı itti Virginia. Gabriel karşısında durmuş gözlerini kırpıştırırken, o elbisesinin düğmelerini tekrar ilikledi. Tanrı aşkına, elbisesinin önü yarı açıktı! "Bizi bulana kadar hiçbir yere gitmez."

Yarı kendinden geçmiş halde olan Gabriel ona uzanınca, Virginia eline vurdu. "Beni mahvetmeye mi *çalışıyorsun*?"

Gabriel parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdıktan sonra çıkmaz sokağın girişine baktı. "Seninle evlenmek istediğime göre, bu seni mahvetmek anlamına gelmez."

Virginia şaşkınlıkla ona baktı. Demek planı buydu: şerefini lekelemek ve bu şekilde evliliklerini garantiye almak. Ve neredeyse bunu yapmasına izin verecekti!

Topuklarının üzerinde dönüp girişe doğru yürüdü. "Beni bu şekilde elde edemeyeceksiniz, bayım."

Gabriel onu takip etti. "Elbisenin arkasında yapraklar ve çalılar var." Onları temizlemeye çalıştı.

"Bunu yapma!" diye bağırıp ellerine vurdu Virginia.

"Lanet olsun, Sharpe! Kuzenimle nereye gittiniz?" diye bağırdı Pierce çok yakın bir yerden. Korkunç bir sessizliğin ardından, "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" sorusu geldi.

Şeytan Gabriel ellerini Virginia'nın elbisesinden çek-

mek için hiç de acele etmedi. "Labirenti gezmeye *çalışıyo-nuz*, Devonmont."

Virginia, çıkmaz sokağın başında duran Pierce'ın ona ve Gabriel'a şüpheli bir şekilde baktığını gördü. Yüzünü sıcak basarken, Gabriel'ın ellerini arasına soktuğu saçlarının muhtemelen dağılmış olabileceği aklına geldi. Off. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

"Pierce, burası harika bir labirent değil mi? Kutu gibi budanan çalılara hayran kaldım," diye yalan söyledi.

"Sharpe'ın elleri arkandayken mi?" dedi Pierce. Virginia'nın yanakları iyice kızardı. *Lanet olsun Gabriel.* "Kabalaşma, Pierce. Lord Gabriel sadece elbisemin üzerindeki yaprakları silkmeme yardım ediyordu."

"Bahse girerim öyle yapıyordu," dedi Pierce ilgisizce. Sonra bakışlarını Gabriel'a çevirdi.

Gabe ise Pierce'ın bakışlarına oldukça kendini beğenmiş bir şekilde karşılık verdi. "Bizi yakaladın, Devonmont, itiraf ediyorum. Sanırım artık düğünü durdurmanın imkânı yok."

"Abartmaya gerek yok," dedi Pierce. "Bir erkek ayağına zincir vurdurmadan küçük bir öpücüğün tadını çıkarabilmeli, sence de öyle değil mi?"

Virginia hemen, "*Kesinlikle* katılıyorum. Gerçi utanılacak bir şey yaptığımızdan değil," dedi ve sonra kaşlarını çatarak Gabriel'a baktı. "Çünkü yapmıyorduk."

Gabriel önce Pierce'a sonra ona baktı. "Bir şey yok, tatlım. Bu işi yoluna koymaktan mutluluk duyarım."

"Elbette duyarsın," dedi Pierce yavaşça. "Ne de olsa, küçük mirasın seni bekliyor."

Gabriel'ın yüzü öfkeden kızarır gibi oldu. "Seni ilgi-

lendirmez ama ben de az önce kuzinine neden mirasa hak kazanmak için onunla evlenmediğimi açıklıyordum."

"Beni elbette ilgilendirir," dedi Pierce. "O benim ailemden. Ve senden daha iyi birini hak ediyor, o yüzden onunla *ben* evlenmeyi düşünüyorum."

Bir an için Virginia ve Gabriel şaşkınlıkla Pierce'a baktılar.

Sonra Virginia konuşabilecek gücü kendinde buldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Pierce omuzlarını silkti. "Birden fazla talibin olabilir. Ben de adaylığımı ilan ediyorum."

"Demek öyle," diye homurdanan Gabriel ona doğru atıldı.

"Kes şunu!" Virginia onu kolundan yakaladı. "Seni kışkırtmaya çalıştığını görmüyor musun?"

"Hiç de bile," dedi Pierce. "Son derece ciddiyim. Ben senin için *bu* alçak heriften daha uygun bir eş adayıyım." Gabriel'a hoşnutsuz bir bakış attı. "Evin miras olarak bana kalacağına göre, miras için evlilik yapmayı düşünüyorsan, benimle evlenmelisin."

"Kimsenin mirası için kimseyle evlenmeyeceğim," dedi Virginia sinirli bir şekilde.

"O halde aşk için evlen." Pierce'ın sakin ses tonu duygusal kelimeleriyle çelişiyordu. "Seni çılgınca seviyorum, kuzin. O nedenle, en az onun kadar şansım olmalı. Hatta Sharpe seni çılgınca sevdiğini iddia etmiyorsa, ondan daha fazla."

Virginia neredeyse kahkahaya boğulacaktı. Pierce'ın onu *sevmediği* çok açıktı. Eğer Pierce'ın iddia ettiği gibi kendi aklı bir karış havadaysa, o halde Pierce'ınki de toprağa kök salmıştı.

Ancak Pierce'ın itirafının Gabriel'ın üzerinde tuhaf bir etkisi olmuştu, kan beynine sıçramış gibi görünüyordu. Çok ilginçti. Acaba mirasına hak kazanma şansını kaybedebileceği için mi bu kadar sinirlenmişti? Yoksa *onu* kaybetmek istemediği için mi? Virginia bunu bilmeyi gerçekten çok istiyordu.

Belki de Pierce'ın bu küçük oyununa devam etmesine izin vermeliydi. "Beni gerçekten seviyor musun, kuzen?"

Pierce'ın bakışlarıyla onu uyardığını görünce, içgüdülerini dinlediğine sevindi. "Elbette. Zekân, hayat dolu ve iyi kalpli olman çok hoşuma gidiyor. Sharpe ise sadece seni yatağa atmak istiyor."

"Peki ya sen?" diye karşılık verdi Gabriel.

"Atmak istiyorsam ne olmuş?" dedi Pierce. "Âşık bir erkek için bu normal bir davranış değil mi?"

Kuzeninin suratını buruşturduğunu görünce Virginia gülmemek için kendini zor tuttu. Herhalde Gabriel bile Pierce'ın yalan söylediğini anlayabilirdi; adam *âşık* derken neredeyse boğulacak gibi olmuştu.

Ama anlaşılan, Gabriel Pierce'ın iddiasını ciddiye almıştı. "Sen aşkın ne demek olduğunu bilmezsin, Devonmont. Kuzininin haberi olmasa da, kötü şöhretinden benim haberim var. Metreslerinin sayısını sen bile unutmuşsundur. Virginia seninle evlenirse, daima şimdiki metresinin gölgesinde kalacak."

"Peki sen ona karşı sadık kalmayı mı planlıyorsun?" Pierce, Gabriel'a soğuk bir bakış attı. "Büyükannenin parasına hak kazanır kazanmaz, her geceni genelevlerde geçireceksin."

"Büyükannemin parasıyla ne yapmayı planladığım hak-

kında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Gabriel. "Ve benim hakkımda da hiçbir şey bilmiyorsun."

Pierce ona yaklaştı. "Onun için en uygun erkeğin ben olduğumu biliyorum."

"Tanrı aşkına, sen onun kuzenisin!"

"İkinci dereceden kuzeniyim. Ayrıca, kuzenlerin evlenmelerine engel olabilecek hiçbir kanun yok." Piercei Gabriel'a dikkatli bir bakış attı. "Bakıyorum da, onu sevdiğine dair hiçbir iddiada bulunmadın."

Gabriel'ın çenesindeki kaslarından biri seğirdi, Virginia ve Pierce'ın ihtiyacı olan tek cevap buydu. Virginia Gabriel'dan onu sevdiğini söylemesini beklemiyordu elbette, adam onu doğru düzgün tanımıyordu bile. Ayrıca, yalan söylemesini de istemiyordu. Bu ancak onun Pierce'ın düşündüğü kadar paragöz olduğunu kanıtlardı.

Ama az da olsa hayal kırıklığına uğramıştı. Bu son derece saçmaydı. Sonuçta Gabriel'ı sevmiyordu. Neden onun tarafından sevilmeyi istesindi ki?

Pierce kolunu uzattı. "Gel, canım. Isaac Amca seni akşam yemeğine götürmem için beni yolladı."

Virginia ona doğru yürürken Gabriel homurdandı: "Sakın onunla gitmeye kalkma!"

Virginia durup kaşlarını çatarak baktı. "Anlayamadım?" dedi donuk bir sesle. "Bana emretmeye hakkın olduğunu bilmiyordum."

Pierce kafasını iki yana salladı. "Adamda bir nebze olsun kibarlık yok."

Gabriel öfkeyle Pierce'a baktı. "Bu işe karışma!" Sonra sinirli bakışlarını Virginia'ya çevirdi. "Sen ve ben bir anlaşma yaptık. Yarışı ben kazandım ve böylece seninle flört etme şansını da."

"Evet, ama anlaşmamızda başkalarının benimle flört etmesini yasaklayan bir madde yoktu. Bana labirenti gezdirdiğin için çok teşekkür ederim, ama kuzenim niyetini açıkladığına göre, sanırım beni akşam yemeğine onun götürmesine izin vereceğim. İkinize de eşit zaman ayırmam bana adil geliyor."

Gabriel'ın sinirlendiğini görünce, gülmemek için kendini tutup Pierce'ın koluna girdi.

Yürümeye başlamadan önce, "Sen birkaç dakika daha beklemek isteyebilirsin, eski dostum... kendine biraz çekidüzen ver," dedi Pierce. Bakışları Gabriel'ın kasıklarına odaklanınca, Gabriel küfretti.

Pierce, "Akşam yemeğine bu halde katılırsan ve general fark ederse, sadece düğünü iptal etmekle kalmaz, aynı zamanda silahını çeker ve bu senin için hiç iyi olmaz," diye eklerken Virginia kıpkırmızı kesildi.

Birlikte giderlerken Gabriel'ı tek başına öfkeli bir halde bıraktılar. "Bazen çok kötü olabiliyorsun," dedi Virginia, Gabriel'ın yanından uzaklaşır uzaklaşmaz.

Pierce'ın sesi sertti. "Seni öpmek dışında bir şey yaptı mı?"

Virginia yutkundu. Bir leydi bazı şeyleri kendine saklamalıydı. "Hiçbir şey yapmadı." Kuzenine yan gözle baktı. "Bana neyin peşinde olduğunu söylemen gerekiyor. Çünkü ikimiz de benimle evlenmek istemediğini biliyoruz, ayrıca bana 'delicesine âşık olmadığın da' açık."

"Sana delicesine âşık olmayabilirim, ama seni seviyorum."

Virginia tek kaşını kaldırarak kuzenine baktı.

Pierce, "Ben tüm ailemi seviyorum," diye düzeltirken dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi.

"Bir başka deyişle, beni anneni sevdiğin gibi seviyorsun."

Pierce omuzlarını silkti. "Köpeğimi sevdiğim gibi sevmekten iyidir."

"Kelime oyunu oynamak istiyorsan, oynayabilirsin, ama en azından bana neyin peşinde olduğunu söyle."

Kuzeni sesini alçalttı. "Çaktırmadan arkamıza bak."

Virginia baktı ve Gabriel'ın labirentten çıktığını gördü, ellerini kenetlemişti ve bakışlarıyla Pierce'ın ensesine hançerler savuruyordu adeta.

"Bizi mi izliyor?" diye sordu Pierce.

"Tıpkı elinden alınan kemiği izleyen bir köpek gibi."

Pierce ona uzun bir bakış attı. "Ya da istediği bir kadını kaybetmek istemeyen bir adam gibi?"

"Aynı şey."

"Hayır, değil." Pierce karşılarında yükselen Halstead Hall'a baktı. "Sharpe'ın mirasına hak kazanması için herhangi bir kadın işini görür. Ancak kolay bir av olarak gördüğü kadının elinden alındığını görünce sinirlendi. Eğer tek umursadığı paraysa, aramızda artık rekabet olduğu için başka bir kadına yönelir. Çünkü flört savaşına girecek kadar vakti yok."

"Peki ya başka bir kadına yönelmezse?"

"O halde, seni arzuluyor demektir."

"Bunun neresi daha iyi? İki şekilde de beni sevmiyor."

"Yapma, kuzin, aşk Sharpe gibi bir adam için saçmalık. Ondan alabileceğin en güzel şey tutku."

En azından yatak odasında seni mutlu edeceğime söz verebilirim... Çok daha azı için evlenen insanlar var.

"Bu benim için yeterli değil."

Pierce ona acırcasına baktı. "O halde kendine başka bir

eş aramalısın, tatlım. Ya da sana teklif ettiğim türden bir sevgiye razı ol ve teklifimi kabul et."

"Sahte teklifini demek istiyorsun."

Pierce ciddiyetle gözlerine baktı. "Sahte değil. Sana yardımcı olmamın tek yolu seninle evlenmekten geçiyorsa, o halde evlilik sunağında kendimi kurban etmeye razıyım."

"Teşekkür ederim, ama kurbanlık bir kuzu olmadan idare edebileceğimi sanıyorum."

Sessizlik içinde eve girdiler, Gabriel da arkalarındaydı. Köşeyi döndükleri sırada arkasına bakan Pierce, Gabriel'ın öfkeden hâlâ kıpkırmızı olduğunu gördü. "Düşük de olsa, Sharpe'ın senin için iyi bir koca olma ihtimali var, canım. Ama adamın gerçek niyetini anlayana dek, biraz mücadele etmesini sağlamalıyız. Buna rağmen seninle flört etmek için ısrarcı olursa, o zaman samimiyetini yeniden değerlendirebiliriz."

Virginia neşeli bir şekilde kuzenine baktı. "Neden ona yardım etmek istiyorsun?"

"İstemiyorum. Ben *sana* yardım etmek istiyorum. Geleceğini garanti almanın tek yolu evlilik." Pierce yüzüne baktı. "Ayrıca, kabul et, ondan hoşlanıyorsun."

Virginia yanakları kızararak koridora baktı. "Onu küstah ve kendinden fazla emin buluyorum."

"Ama ondan hoşlanıyorsun."

Virginia dişlerini sıktı. Pierce her zaman aklından geçenleri bilmiyor olabilirdi, ama bazen tam isabet sağlıyordu.

"Şimdilik," diye homurdandı Virginia, "mürebbiyelik yapma fikri hoşuma gidiyor. Eğer sahip olma arzusu ve çekilmez taleplerle mücadele etmem gerekecekse, bu gibi

sıkıntıların odalarına gönderebileceğim kadar ufak yaratıklardan gelmesini tercih ederim."

Pierce kıkırdadı. "Sharpe'ı odasına göndermeyi denediğini görmeyi çok isterim."

Bunu ancak onunla birlikte odasına gideceksem yaparım.

Tanrı aşkına, bu düşünce de nereden çıkmıştı? Gabriel gibi bir şeytanın onu öpmesine ve ona dokunmasına izin verirse olacağı buydu. Bu, ruhundaki umursamazlığı beslemiş ve içindeki en mantıksız düşünceleri, fantezileri harekete geçirmişti.

Ama belki de Pierce haklıydı. Gabriel'ı bir eş olarak düşünmek istiyorsa –ki bundan hiç emin değildi– ona biraz zorluk çıkarmanın bir zararı olmazdı. Ayrıca onunla evlenmek *istemezse* bile, bu adama zorluk çıkarmak ona işkence etmek için harika bir seçenek olurdu. Şimdilik bunu oldukça çekici buluyordu.

"Büyükbabama ne söyleyeceğiz?" diye sordu.

"Gerçeği. Benim de seninle flört ettiğimi."

"Buna inanmaz."

"Yerinde olsam bundan o kadar emin olmazdım." Pierce'ın ifadesi ciddileşti. "Sharpe'ın Roger'ı elinden aldıktan sonra seni de elinden alma ihtimaliyle yüzleşmektense, kendisine söylenen her şeye inanacaktır."

Haklıydı. Büyükbabası Roger'ın ölmesine izin verdiği için Gabriel'ı asla affetmeyecekti. Virginia kendisinin de affedebileceğinden hâlâ emin değildi. "Pierce, gerçekten ne olduğunu biliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Roger yarış günü sarhoş muydu? Meydan okuyan o muydu, yoksa Sharpe miydi?"

Kuzeninin yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Bunu Sharpe'a sormalısın."

"Sence bana söyler mi?"

"Öğrenmenin tek yolu var."

Doğru. Ama Virginia'nın bir yanı gerçeği öğrenmeye korkuyordu. Çünkü alçak herifin onu öpmesine ve okşamasına izin verirken, büyükbabasının Gabriel hakkında söyledikleri doğruysa...

Virginia buna asla dayanamazdı.

Dokuzuncu Bölüm

Yemek salonuna girdiklerinde herkesi masadaki yerlerine oturmuş bir halde buldular. Pierce onu kendi yanındaki sandalyesine kadar götürdü.

"Kardeşim nerede?" diye sordu Lord Jarret oturdukları sırada.

"Ayrılmışlardı ve Virginia labirentte tek başına dolaşıyordu," diye yalan söyledi Pierce. "Ben de bu fırsatı değerlendirip onunla flört etmek istediğimi söyledim."

Salonu işitilebilir hayret sesleri doldurdu.

Virginia yan gözle baktığı büyükbabasının şaşkınlık içinde olduğunu gördü. Sonra büyükbabasının yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Off, Tanrı aşkına. Umutlanmasını hiç istemiyordu.

"Bu çok ani değil mi?" diye sordu Gabriel'ın kardeşi Bayan Masters.

"Çok ani," dedi Gabriel kapının girişinden. Yavaşça odaya girdi ve Virginia'nın Pierce'ın yanında oturduğunu

görünce gözlerini kıstı. "Anlaşılan Devonmont, Waverly Çiftliği'ne sahip olmakla yetinmek istemiyor. Waverly Çiftliği'nin hanımına da sahip olmak istiyor."

"En azından beni istiyor," diye karşılık verdi Virginia. "Sen ise sadece mirasına hak kazanmak istiyorsun."

Gabriel kaşlarını çatarken, kardeşleri aynı anda homurdandı.

"Bundan haberin var mı?" diye sordu Bayan Plumtree.

"Evet, sizlerden birinin sayesinde değil." Virginia elini Pierce'ın elinin üzerine koydu, Gabriel'ın gerildiğini görmek hoşuna gidiyordu. "Neyse ki, dedikoduyu duyan kuzenim buraya gelirken beni bilgilendirecek kadar düşünceli davrandı."

"Düşünceli mi?" Karşısındaki sandalyeye oturan Gabriel gözlerinden ateş saçıyordu. "Bana kalırsa, seni benden çalmak için fırsatı değerlendirmiş gibi görünüyor."

Leydi Stoneville çorbayı servis etmesi için uşağa işaret edince uşak sırayla servise başladı.

"Büyükannemizin ültimatomuyla ilgili yanlış anlaşılma yüzünden çok üzgünüz," dedi Bayan Masters sertçe kardeşine bakarak. "Size söylemek istedik, ama Gabriel buna karşı çıktı. Sanırım utandı. Sizden çok hoşlanıyor ve eğer duyarsanız durumu yanlış anlayacağınızı biliyordu."

Hoşlanıyormuş, hah! Gabriel onun sadece yatağında olmasını istiyordu. "Demek onun için yalan söylediniz."

"Pek sayılmaz," dedi Lord Jarret. "Daha ziyade... gerçeğin bir kısmını sakladık."

"Gerçeğin önemli bir kısmını demek istiyor olmalısınız?" Virginia kaşığını alırken keyifsizce onları süzdü. Biraz utandıklarını görünce ekledi: "Bir eşin dürüst olmasını zorunlu görüyorum."

"Gabe genellikle oldukça dürüsttür," diye ısrar etti Bayan Masters. "Hatta haddinden fazla."

"Dürüsttür, çünkü insanların hakkında ne düşündüğünü umursamaz," diye ekledi Leydi Celia.

Bu Virginia'yı aniden şaşırttı. Onu kendisinin yenilmez olduğunu düşünmekle suçladığında Gabriel ne demişti? *Aslına bakarsan, yenilmez olup olmadığım umurumda değil.*

Hatırladığı bu hassas sözleri bir an için yüreğini sızlattıktan sonra Virginia kendisine hâkim olmayı başardı. Nnasıl oluyordu da Gabriel'ın kendisini kandırmasına hâlâ izin verebiliyordu? Gabriel iddia ettiğinden tamamen farklı sebeplerden ötürü onun peşine düşmüştü ve Virginia bu yüzden onu affedemezdi, affetmemeliydi.

"Bu konuda oldukça inatçı olabiliyor. Noel zamanı hocasıyla olan olayı hatırlıyor musun?" Bayan Masters bir kaşık dolusu çorba içerken Lord Jarret'a baktı. "Hani şu çalınan erik muhallebisini?"

"Off, Tanrı aşkına," diye homurdanan Gabriel şık bir şekilde katlanmış peçetesini alıp kucağına bıraktı.

Leydi Celia'nın aniden yüzünün renginin solması Virginia'nın ilgisini çekti.

"Gabe kaç yaşındaydı, sekiz mi?" diye devam etti Bayan Masters.

"Öyle olmalı," dedi Lord Jarret. "Annemizle babamızın ölümünden sonraki ilk Noel'di sanı..." Cümlesini tamamlamadı. "Her neyse, büyükannemizin aşçısı muhallebiyi soğuması için pencerenin kenarına bırakmış ve muhallebi ortadan kaybolmuş."

"Gabe erik muhallebisini çok severdi," diye devam etti Bayan Masters, "ve herkes bunu biliyordu. O nedenle, muhallebi kaybolunca, hocası Bay Virgil, Gabe'in kendisi-

ne ait gizli bir sığınak olarak kullandığı tavan arasına çıktı ve onu üstü başı muhallebi lekeleriyle kaplı bir halde buldu."

"Ama çocuk pudingi çalıp yediğini itiraf etmeyi reddetti," dedi Lord Jarret. "İnkâr etmiyordu –bu yalan söylemek olurdu– ama kabul de etmiyordu. Bay Virgil yaptığı şeyi itiraf etmesini istedi, ama Gabe ona yanıt vermeyi reddetmeye devam etti."

"Umarım hocası ona iyi bir sopa çekecek kadar basiretli davranabilmiştir," dedi Virginia'nın büyükbabası çorbasını kaşıklarken. "Öyle bir çocuğa karşı sert olmak gerekir."

Virginia gülümsemesini gizledi. Tüm tehditlerine rağmen, büyükbabası ne onu ne de Roger'ı hiç dövmemişti.

"Babamız yaşıyor olsaydı, muhtemelen döverek Gabe'e gerçeği söyletirdi," diye yanıtladı Bayan Masters. "Ama Bay Virgil ılımlı bir eğitimciydi, hırsızlığın ne kadar günah olduğu hakkında Gabe'e nutuk çekmekle yetindi. İncil'den alıntılar yaptı. Hatta ölen ebeveynlerimizin ruhlarının cennetten bizi izlediklerini ve Gabe'in davranışları yüzünden hayal kırıklığına uğradıklarını söyledi."

"Bu Gabe'in daha çok inat etmesine neden oldu," dedi Lord Jarret. "Tek kelime etmeyi bile reddetti."

Virginia bunu çok iyi anlayabiliyordu. Dadısı küçük bir kızken aynı şeyi onun üzerinde denemiş ve bu onu hep sinirlendirmişti. Annesiyle babası uslu durmasını istiyorlarsa, onların çekip gitmemeleri gerektiğini düşünürdü. Ölüm tam olarak anlayabildiği bir şey değildi. Kendini terk edilmiş gibi hissediyordu. Hiç şüphesiz Gabriel da aynı şekilde hissetmiş olmalıydı.

İstemese de, içinde bir anlayış duygusu belirdi. Düşünceli bir şekilde çorbasını içmeye devam etti. Bazen ebevey-

nlerinin çok küçükken ölmelerinin ortak noktaları olduğunu unutuyordu. Ebeveynleri öldüğünde Gabriel biraz daha büyüktü ama bu, durumu onun için daha kötü hale getirmeye yaramıştı sadece. En azından, Virginia kendi anne babasını hatırlamıyordu.

"Hocası yaptığı şeyi itiraf edene kadar Gabe'e akşam yemeğine inemeyeceğini söyledi," diye devam etti Bayan Masters.

Gabriel'ın büyükannesi hikâyenin geri kalanını anlatma görevini devraldı: "Gabriel tüm Noel Arifesi ve ertesi gün boyunca dayandı. İnatçı velet itiraf etmeyi de, yalan söylemeyi de reddetti. Noel yemeğinde ortada olmadığını görünce olanları öğrendim. Bay Virgil benden her şeyi gizlerdi, Gabriel'la baş edemediği için kovulmaktan korkardı."

"Büyükannemiz olanları öğrenince," diye ekledi Lord Jarret, "Gabriel'a yaptığının yanlış olduğunu ve onun Noel harçlığıyla Ealing'deki pastaneden başka bir erik muhallebisi alacağını söyledi. Sonra da hırsızlık yaptığı için onu dövdü. İtiraf etme konusunda başka hiçbir şey konuşulmadı. Büyükannem işte o an Gabriel'a asla hiçbir şeyi zorla yaptıramayacağını anladı."

"Çünkü bunu o yapmamıştı," dedi kısık bir ses masanın ilerisinden.

Tüm gözler Leydi Celia'ya döndü.

"Celia," dedi Gabriel kısık bir sesle, "önemi yok."

Ateşli bir şekilde, "Evet, var," diyen Celia gözlerini ağabeyine dikti. "Bunca zamandır olanları yanlış biliyorlar ve artık buna dayanamıyorum." Büyükannesinin gözlerine baktı. "Muhallebiyi çalan Gabe değildi. O yüzden muhallebiyi aldığını söylemedi. Onu *ben* çalmıştım."

Masadaki herkes Virginia kadar şaşkın görünüyordu.

"Ama lekeler..." dedi Bayan Masters.

"Örtbas etmek için Gabriel muhallebiyi kendi üzerine bulaştırdı," dedi Leydi Celia. "Mutfakta beni muhallebiyle bulduğunda, büyük bir bölümünü yemiştim. Acıkmıştım ve mutfakta erik muhallebisi vardı. Noel yemeği için olduğunu bile bilmiyordum."

"Sadece beş yaşındaydın," dedi Bayan Masters kibarca.

"Beni muhallebiyi yerken bulunca azarladı ve ağlamaya başladım." Leydi Celia, Virginia'ya hüzünlü bir bakış attı. "Gabe ağlayan bir kız görmeye dayanamaz."

Yüreği sızlayan Virginia, Gabriel'a baktı. Gabe çorbasına bakıyordu, kulakları kıpkırmızı olmuştu. Virginia onun yarışlarda ilgi odağı olmaktan hoşlansa da, evdeyken ilgi odağı olmaktan hoşlanmadığını anladı.

Gabe'in bariz utanç duygusu kalbini sızlattı.

"Her neyse," diye devam etti Leydi Celia, "aşçının geldiğini duyunca elimden tuttu ve muhallebiden geriye kalanla birlikte koşmaya başladık."

Bayan Plumtree gözlerini torunundan ayırmıyordu. "Gabriel, neden onu orada bırakmadın? Aşçı sinirlenebilirdi, ama Celia'ya asla dayanamazdı..."

"Celia bunu bilmiyordu," dedi Gabriel sessizce. "Onu azarlayınca, 'Kötü bir kız olduğum için büyükanne bizi terk mi edecek?' diye sordu. Ona büyükannemizin bunu hiçbir zaman öğrenmeyeceğini söyledim. Sonra da... aklıma gelen şeyi yaptım. Onu bırakıp muhallebiden geri kalanı tavan arasına ve üstüme döktüm."

Ama yalan söylemeyi ya da muhallebiyi yediğini söylemeyi reddetmişti. Ne de muhallebiyi gerçekten kimin çaldığı konusunda şüphe uyandırabilecek bir şey söylemişti.

Virginia'nın boğazı düğümlendi.

"Aman Tanrım," dedi Bayan Plumtree üzüntüyle. "Celia, kızım, sizi terk edeceğimden korktuğunu hiç bilmiyordum."

"Anne ve babamızın kötü çocuklar olduğumuz için öldüklerini sanıyordum," diye itiraf etti Leydi Celia.

Zavallı şey! "Bunu anlayabiliyorum," dedi Virginia.

"Küçükken, Roger anne ve babamızın yaramazlık yaptığımız için bizi terk ettiğini söylerdi."

"Roger'a bunun doğru olmadığını söylerdim," dedi büyükbabası boğuk bir sesle.

"Ama mantıklı olmadıklarını söyleseniz bile çocuklar bazı şeyleri kalplerinde hisseder," dedi Bayan Plumtree. "Bir çocuğun anne ve babasını çok küçükken kaybetmesi zor bir şey."

Virginia'nın büyükbabası Bayan Plumtree'ye uzun ve düşünceli bir bakış attı. "Gerçekten de öyle," dedi, sesi daha yumuşak çıkmıştı.

Bayan Plumtree'nin bakışlarını aşağı çevirip çorbasıyla meşgul olduğunu gören Virginia şaşırdı. Herkese rahatsızlık verici bir sessizlik çökmüştü.

Sonra Bayan Masters masadaki herkese göz gezdirip, "Bu hikâye hiç de planladığımız gibi sonlanmadı," dedi. "Hepimizin canını sıkıp yemeğimizin tadını kaçırdı. O yüzden şimdi Gabe hakkında daha neşeli bir hikâye anlatmak zorundayım. Oliver, hatırlıyor musun, bir keresinde..."

Gabriel'ın erkek kardeşleriyle birlikte avlanırken tüfekle teknelerinde bir delik açtığı ve tüfekleriyle birlikte nehre battıklarıyla ilgili bir hikâye anlattı, ama Virginia küçük kız kardeşine yardım etmek için koşan Gabriel'ı düşün-

meden edemiyordu. Ne zaman onu çözdüğünü düşünse, aslında onun kim olduğuna dair hiçbir şey bilmediğini keşfediyordu. Ailesini bu kadar önemseyen bir adam bu kadar kötü olabilir miydi?

Peki Leydi Celia, sırf güvenli bir geleceğe sahip olması için ağabeyinin ne tür bir fedakârlıkta bulunduğunun farkında mıydı? Gabriel'ın kız kardeşinin evlenmesinin daha iyi olacağını düşünmesi son derece küstahçaydı, ama doğru olduğunu sandığı şeyi yapmaya çalışıyordu. Birçok erkek kardeş, istemedikleri halde evlenmek zorunda kalacaklarsa böyle bir şeyi asla yapmazdı.

Gabriel kız kardeşinin hikâyesini büyük bir zevkle süslerken Virginia ona baktı, üzücü hikâyeyi geride bırakmak istediği belliydi. Virginia bu adam hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu. Bir an Gabriel onunla evlenme isteğinin ardında yatan gerçek sebepleri söylemeyi reddediyor, daha sonra ise onu sevmediği konusunda yalan söylemeyi reddediyordu.

Çünkü istese yalan *söyleyebilirdi*. Mirasla ilgili dedikoduyu tamamen inkâr *edebilirdi*. Bu durumda ailesi onun hikâyesini desteklemekten kesinlikte kaçınmazdı. Hatta Gabriel sadece iki kısa karşılaşma sonucunda ona âşık olduğuyla ilgili saçma bir hikâye bile uydurabilirdi. Virginia elbette ona inanmazdı, ama Gabe en azından deneyebilirdi.

Fırsatı varken Pierce'a yalan söyleyebilirdi, en azından başını dik tutardı. Ama Pierce ona Virginia'yı sevip sevmediğini sorduğunda, Gabriel cevap vermeyi reddetmişti.

Kız kardeşi haklı görünüyordu. Gabriel haddinden fazla dürüsttü.

Ama bu onun tek düzgün özelliği gibi görünüyordu.

Hâlâ umursamaz ve vahşiydi, bir yarışı kazanmak için her ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Virginia'nın edindiği her yeni bilgiyle olanlar hakkındaki düşünceleri giderek bulansa da Roger'ın ölümüne sebep olan kişi hâlâ oydu.

Her şeye rağmen, Virginia ondan hoşlanıyordu.

Çorbasına doğru kaşlarını çattı. İyi bir evlilik için bu yeterli olabilir miydi? Kendini bir yarış pistinde öldürmesini izlemeyi göze alabilecek kadar seviyor muydu onu?

Roger'ın ölümündeki payını görmezden gelecek kadar hoşlanıyor muydu ondan?

Bilmiyordu.

***

Tatlı servisi başladığında, Hetty tatlı almayı reddetti. Son günlerde tatlılar midesini rahatsız ediyordu ve şu an istediği en son şey midesinin bulanmasıydı. Özellikle de misafirleri varken.

Diğerleri o ve Maria'nın seçtiği portakallı tatlıyı sevmiş görünüyorlardı ve akşam yemeği iyi geçmişti. Bayan Waverly, Gabe'e karşı daha az kızgın görünüyordu.

Bu arada, Lord Gabriel da hiçbir şeyi umursamayan, neşeli, şakalar yapan ve laubali Gabe'e dönüşmüştü. Saklanma yöntemi buydu ve saklanmak ağabeyleri için olduğu kadar onun için de yıkıcıydı.

Anne ve babaları öldüğünden beri Oliver hislerini acımasızca bastırıp durmuştu, öyle ki Maria ile tanıştıktan sonra duyguları nihayet serbest kaldığında duygusal bir enkaza dönüşmüştü.

Jarret amaçlarına bir faydası olmadığı için duygularını göz ardı etmiş ve hiçbir şeyi, hiç kimseyi umursamayan

soğuk, bir yaratığa dönüşmüştü. Neyse ki, en sonunda umursayan yanını yeniden keşfedecek kadar ona kendisini güvende hissettiren bir kadınla tanışmıştı.

Gabe'in yaklaşımı ise duygularıyla savaşmaktı. Göz ardı etmek ya da umursamamak gibi bir şey söz konusu değildi. Anne babası ölmüş müydü? Pekâlâ, onu da alması için ölümle alay edecekti. Istırapla dalga geçecek, tehlikeye gülecek ve hiçbir hareketinin sonucunu düşünmeyecekti. Ölümü dize getirecekti.

Onun için bu, acıyla yüzleşmemenin başka bir yoluydu sadece. İyileşebilmesi için yarasını deşmemesinin başka bir yolu. Roger'ın ölümü durumu daha da kötüleştirmiş, yüzeyin hemen altında biriken ıstırap düğümüne bir düğüm daha eklemişti.

Aptal çocuk, Bayan Waverly ile evlenerek bunu telafi edeceğini sanıyordu. Her zamanki düşüncesizliğiyle harekete geçip her mücadele ve yarışta olduğu gibi tüm kararlılığıyla genç kızın peşine düşmüştü. Ayrıca onunla epey ileri gitmeyi de başarmıştı, ta ki kızın şu kahrolası kuzeni ortaya çıkana kadar.

Fakat Hetty, Lord Devonmont konusunda endişelenmiyordu. Şükürler olsun ki Bayan Waverly net bir şekilde Gabe'i tercih ediyordu. Hetty'yi endişelendiren şey, Gabe'in Bayan Waverly'ye yönelik hislerini anlayamamaktı.

O bile Gabe'in ne gibi hislere sahip olduğunu anlayamıyorsa, Bayan Waverly nasıl anlayabilirdi ki? Genç bayanlar bir erkekle ilişkilerinin hangi boyutta olduğunu bilmek isterlerdi. Özellikle de hazırda bekleyen başka bir talipleri varsa.

Maria masadan kalktı. "Hanımlar, misafir odasına ge-

çip beyleri şarapları ve purolarıyla baş başa bırakmaya ne dersiniz?"

"Elbette," dedi Hetty; Maria'nın İngiliz sosyetesinin alışkanlıklarına çok rahat uyum sağlaması hoşuna gidiyordu. Kız Amerikalı olabilirdi, ama öğrenmeye hevesliydi ve Hetty de ona öğretmekten memnundu.

Hanımlar masadan kalktılar; bebekler, dadılar, moda ve erkekleri sıkan her türlü konu hakkında konuşmak için sabırsızlanıyorlardı. İki gelini de bebek bekleyen Hetty, bu tür konular hakkında konuşmaya en az onlar kadar can atıyordu. Uzun zamandır torunlarının çocuk sahibi olmasını bekliyordu.

Yavaş yürüdüğü için her zamanki gibi kapıdan en son çıkan o oldu ve general de peşinden çıktı.

"Sizinle biraz konuşabilir miyim, Bayan Plumtree?"

Diğerleri durup arkaya bakınca Hetty devam etmeleri için onlara işaret etti.

Koridorda kimse kalmayınca merakla generale baktı. General yemek salonunun aralık kapısından içeri yan gözle bakıp kolundan tuttu ve onu koridorun sonundaki kütüphaneye götürdü.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Hetty içeri girdikten sonra.

"Sizi tebrik ederim, hanımefendi," dedi general ateşli bir şekilde. "Gerçekten çok zekice düşünülmüştü."

Hetty, generalin ne demek istediğinden tam olarak emin değildi. "Teşekkür ederim, bence de çok iyi geçti. Çorba biraz daha sıcak olabilirdi, ama..."

"Ben yemekten söz etmiyorum, lanet olsun! Lord Gabriel'ın çocukluk hikâyesinden bahsediyorum. Virginia'nın kalbini ona karşı yumuşatmak için böyle bir şey uydurdu-

ğunuzu biliyorum. Bu tür şeylerde gerçekten çok becerikli-siniz."

Hetty gözlerini kısarak generale baktı. "İnsanları yönetme konusunda 'becerikli' olsam da, akşam yemeğinde olanlarla hiçbir ilgim yoktu."

"Gerçekten mi?" dedi general şüpheli bir şekilde. "Kızım tam torununuzun gerçekte ne tür bir yaratık olduğu hatırlarken, bir de baktık ki, diğer torununuz onu tamamen sersemleten acıklı bir hikâye anlatıyor. Benden bununla hiçbir ilginizin olmadığına inanmamı mı bekliyorsunuz?"

Hetty omuzlarını silkti. "Celia'yı Gabe hakkında bu tür bir hikâye anlatmaya zorlasaydım bile, beni dinlemezdi. O her zaman istediği şeyi yapar. Bu örnekte, ağabeyini daha çekici bir kılıfa sokmak istedi. Ben de dahil olmak üzere hiçbirimiz Celia'nın o muhallebi olayına karıştığını bilmediğimize göre, onun böyle bir itirafta bulunmasını *ben* ayarlamış olamam."

Gerçekten de şu general şüpheci, yaşlı aptalın tekiydi. Aynı zamanda oldukça yakışıklı bir yaşlı aptal olmasaydı, Oliver'a onu çoktan dışarı attırmıştı Hetty.

Ama yakışıklı bir erkeğe bakmak hoşuna gidiyordu, neredeyse kendi yaşında olsa bile. Torunları ona ölmek üzereymiş gibi davranıyordu, ama bunun gerçekle hiç ilgisi yoktu. Özellikle de general yakınlarında olduğu zaman. General ona kendisini genç bir kızmış gibi hissettiriyordu. Bu yüzden adamın aptalca şüphelerine katlanmaya değerdi.

General kararsız gözlerle onu süzdü. "Bunu planlamadığınıza yemin eder misiniz?"

"Sizi bu kadar etkilediğine göre," dedi Hetty, "bunu ben planlamış olmayı isterdim."

Generalin bu söze nasıl tepki vereceğinden emin değildi; adamın yüz ifadesi oldukça anlaşılmazdı. Ama az sonra yüzü rahatladı ve isteksizce gülümsedi.

Adamın hoş bir gülümsemesi vardı. Küstah bir kendini beğenmişlik taşısa da, gözlerinin kenarlarının çok çekici bir şekilde kırışmasına neden oluyordu.

"Beni etkilemeyi bu kadar çok mu istiyorsunuz?" diye sordu general, çok fazla viski ve puro içip gençliğinde çok fazla kadını baştan çıkarmış bir adamın kısık ve boğuk sesiyle.

Hetty'nin merhum eşi Josiah böyle bir adamdı ve Hetty onu hâlâ çok özlüyordu. Ama Josiah öleli yirmi bir yıl oluyordu. Karısının biraz flört etmesine aldırmazdı.

Aklından neler geçtiğini generalin bilmesini istemiyordu elbette; bir erkeğin dengesini bozmanın zararı olmazdı. "Ben her zaman misafirlerimi etkilemeyi isterim," dedi neşeli bir tavırla. "Kimin ne zaman işe yarayacağı belli olmaz."

Generalin gülümsemesindeki küstahlık yok oldu, ama kendine duyduğu güven hâlâ barizdi. "Peki ben senin ne işine yarayabilirim, Hetty?"

Hetty tek kaşını kaldırdı. "Bana ilk ismimle hitap etmeniz için size izin vermedim, efendim."

"Ama izin vereceksin, değil mi?" General ona bir adım daha yaklaştı, karşısında dağ gibi yükseliyordu. Uzun bir süredir hakkını vererek gözünü korkutan bir adam olmamıştı ve Hetty bu adamın arsızlığını... oldukça heyecan verici buluyordu.

"Sanırım izin verebilirim... Isaac," dedi ipeksi bir sesle. Şöyle bir nabız yoklamaya karar verdi. "Ne de olsa, yakında torunlarımızın evliliği sayesinde akraba olacağız."

Bu generalin kaşlarını çatmasına neden oldu. "Yerinizde olsam bundan o kadar emin olmazdım."

"Torununuzun torunuma kapıldığını söylemiştiniz."

"Biraz kapılmış olabilir. Ama torunum aptal değil. Yakında Lord Gabriel'ın gerçek yüzünü görecektir."

Kaşlarını çatma sırası Hetty'deydi. "Torunum sandığınız gibi şeytan değil. Genç Roger'ın ölümü yüzünden tahmin ettiğinizden çok daha fazla acı çekti."

"Çekmeliydi," diye çıkıştı general.

"Gabe'in o pistte Roger'la yarışmasının düşüncesizlik olduğuna katılıyorum, ama ikimiz de genç erkeklerin neyi nasıl isterlerse öyle yaptıklarını biliyoruz. Ayrıca, olayda torununuzun da kabahati vardı."

General mavi gözleriyle ateş saçıyordu. "Görünüşe bakılırsa, siz ve ben bu konuda anlaşamayacağız."

Hetty konuyu daha ileri taşımak istiyordu, ama adam hayli kararlıydı ve gerçek gibi önemsiz bir şey fikrini değiştirmeyecekti. "Sizden tek istediğim şu: Aptalca fikirlerinizin güzel torununuzu güzel bir evlilikten men etmesine izin vermeyin."

"Demek öyle?"

"Onu kuzeniyle evlendirmenin daha iyi olacağını mı sanıyorsunuz?"

General bakışlarını ondan ayırmadı. "Aslına bakarsanız, evet, daha iyi olacağını düşünüyorum."

"O halde siz körsünüz, efendim. Birbirlerini sevmediklerini herkes görebilir. En azından, romantik anlamda."

"Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Evlenmeleri ne kadar mantıklı olsa da, birbirlerini sevmiyorlarsa bunun hiç de akıllıca olmayacağını biliyorum."

"Kendi eşimle de mantık evliliği yaptım," dedi general

hararetli bir şekilde, "ancak onu çok sevdim. Onlar için de neden böyle olmasın? Zaten birbirlerine çok düşkünler, ayrıca miras sorunu için de gayet pratik bir çözüm."

"O halde neden ikisi de bunu daha önce önermedi?"

Generalin rengi attı. "Lord Gabriel Pierce'ın elini zorladı, hepsi bu."

"Ve siz de ahlaksız bir zampara olan yeğeninizin kötü şöhretinden endişelenmiyorsunuz."

"Torununuzun kötü şöhretinin beni endişelendirdiği kadar endişelenmiyorum. Pierce ona incitmez, bundan eminim. Ama aynı şeyi Lord Gabriel için söyleyemem."

Hetty içini çekti. Adam çok inatçıydı. Ve çok dar fikirli. "Kendinizi nasıl hissettiğinizi anlamadığımı sanıyorsunuz, ama anlıyorum. Torununuz için endişeleniyorsunuz. İkiniz de her geçen sene yaşlanıyorsunuz ve Bayan Waverly evlenmek için biraz daha beklerse, hiç kimseyi bulamayacağından ve tamamen yalnız kalacağından korkuyorsunuz."

"Bu dünyada yalnız kalmak bir kadın için iyi bir şey değildir," diye ona katıldı general.

"Bir erkek için de öyle."

Göz göze geldiler. Artık torunlarından bahsetmiyorlardı ve ikisi de bunun farkındaydı.

Hetty güçlükle yutkundu. Uzun zamandır hiçbir erkek düşüncelerini okumamıştı. Bunun ne kadar rahatsızlık verici olduğunu unutmuştu.

Boğazını temizleyip misafir odasına doğru baktı. "Neden o tür bir ültimatom verdim sanıyorsunuz? Yoksa torunlarım asla evlenmezdi."

"Haklı olduğunuza eminim. Yerinizde olsaydım, ben de aynı şeyi yapardım. Ama hepsini evlendirmeyi neden

bu kadar çok istediğinizi anlamıyorum, hem de bir sene içinde. Torunlarınızdan üçü evli, ikisi çocuk beklerken, diğer ikisini neden buna zorluyorsunuz?"

Aynı şeyi kendisine Hetty de sormuştu. Torunları kadar inatçı ve bencil mi davranıyordu?

Kaybettiklerinin acısından kaçmak için kendisini tehlikeye atan Gabe'i düşündü. Ve anne babasını doğru düzgün hatırlamasa bile, onlar gibi olmamak için elinden geleni yapan Celia'yı.

Kızın atış yapmayı neden bu kadar çok sevdiğini bir türlü anlamıyordu. Celia hayatını annesinin babasını yanlışlıkla vurduğuna inanarak geçirmişti, o nedenle dünyaya Sharpe'lardan en azından birinin silahlarla arasının iyi olduğunu kanıtlamak için, doğru düzgün nasıl silah kullanıldığını öğrenmeye karar vermişti.

Celia'nın itiraf etmek istemediği şey ise, iyi bir atıcı olduğu için erkeklerin ondan çekinmelerinden hoşlanmasıydı. Annesinin tersine, çapkın bir herife âşık olma riski yoktu. Sevdiği biri tarafından terk edilme riskine asla girmeyecekti.

Hetty ağır bir nefes aldı. "Denediğim diğer şeyler işe yaramadı. Hepsinin sevgiye ihtiyacı var, ama bundan çok korkuyorlar. Onlara daha fazla zaman tanımak bunu değiştirmeyecek. Baskı altına alınırlarsa, sevgiden kaçmak yerine onu bulmak için çaba harcayacaklarını umuyorum."

General alaycı bir ses çıkardı. "Siz kadınlar ve romantik fikirleriniz. Bunun sevgiyle hiçbir ilgisi yok. Olsaydı, arkanıza yaslanıp her şeyi Doğa Ana'ya bırakırdınız."

"Doğa Ana kararsız ve unutkan bir sürtük," diye çıkıştı Hetty. "Onun bir yardımcıya ihtiyacı var ve torunlarımın iyiliği için onu acele ettirmeye çalışıyorum."

Kaba sözcükleri generali hiç etkilememişe benziyordu. "Saçmalık. Bunu kendiniz için yapıyorsunuz, her şeyi kontrol edemeyecek duruma gelmeden önce bu işi halletiğinizden emin olmak için. Ve bir de Pierce'ı torunumla flört etmeye teşvik ettiğim için beni eleştiriyorsunuz. Siz de benden farklı değilsiniz."

Hetty öfkeyle generale baktı. "Anlamıyorsunuz. Torunlarımın aksine, sizin torununuz evlenmek istiyor. Bunun şimdiye kadar olmasını şartlar engellemiş sadece. Ayrıca ona bırakabileceğiniz, sorumlu vârisler tarafından yönetilmesi gereken büyük bir servetiniz de yok."

Generalin kaskatı kesildiğini görünce sert sözlerinden pişmanlık duydu. Bir kadın bir erkeğin gururuna asla saldırmamalıydı. Bir erkeğin gururu bir kadının kibri kadar hassastı.

"Bu doğru," dedi general soğuk bir şekilde. "Ona bırakabilecek bir servetim olsaydı, Virginia şimdiye kadar çoktan evlenmiş ve torununuzun ellerinden kurtulmuş olurdu. Ama servetim olmadığından ve o da bekâr olduğundan, size şu sözü veriyorum."

Hetty'ye doğru yaklaştı, gözleri ışıldıyordu. "Sırf sizin ihtiyaçlarınıza uyuyor diye torununuzla evlenmek zorunda kalmasına izin vermektense, onu seve seve Pierce'a vereceğim. Sizin kadar büyük bir servete sahip olmayabilirim, ama onu etkileyebilecek güce sahibim. Ve bu gücü onu kuzeniyle evlenmeye teşvik etmek için kullanmaya kararlıyım. Öyle ya da böyle, alçak torununuzla *evlenmemesi* için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Dönüp uzaklaştı.

Hetty adamın arkasından kaşlarını çatarak baktıktan sonra misafir odasına doğru yöneldi. "Göreceğiz, efen-

dim," diye homurdanırken generalin yemek salonuna geri döndüğünü gördü. "Çünkü ben de o kızın torunumla evlenmesi için elimden geleni yapacağım. Ve eğer mantık dışı önyargılarınızın buna engel olacağını sanıyorsanız, tekrar düşünseniz iyi edersiniz."

Onuncu Bölüm

Sıcak, hem de çok sıcaktı. Sırtından ter akıyordu. Yazın ortasında sıcak bir öğle vakti lanet olası bir yarış için hiç uygun değildi, ama Gabe bununla baş edebilirdi. Midesinin ekşimesine neden olan tüm gece boyunca içtiği içkiye rağmen, atlarını koşmaları için kamçıladı.

Roger'ı yenmeliyim. Tekrar edip durduğu bu cümle kulaklarında yankılanıyordu. Yenmeliyim. Yoksa Roger ve Lyons bunu ona asla unutturmazlardı.

Tüm keyifsizliğine ve mide rahatsızlığına rağmen, yarışın heyecanı içini sarmalamış, hızını artırması için onu deli ediyordu. Roger'ın ne kadar yakınında olduğunu görmek için arkasına bakmadı, ama tam arkasında olduğunu hissedebiliyordu. Kayalara yaklaşıyorlardı. Üstlerinde parlayan sıcak hava, birer hayalet görünmelerine neden oluyordu.

Ama gerçeklerdi ve Gabe oraya Roger'dan önce varacaktı. Hah! Zaten öndeydi, kayaların arasından geçerken oldukça önde...

Arkasından bir bağırış koptu ve bunu taşa çarpan tahtaların

korkunç bir şekilde parçalanmasıyla at kişnemeleri takip etti. Arkasına baktığında, Roger'ın yere düştüğünü gördü.

Kanındaki heyecan mide bulantısına dönüştü. Deliye dönmüş bir şekilde var gücüyle dizginlere asıldı. Roger'a ulaşmalıydı! Ama atları koşmaya devam ediyordu. Geriye dönemiyordu. Ve şimdi de karşısında yeni, tuhaf bir kaya belirmişti, doğruca kayaya doğru ilerliyordu ve duramıyordu, duramıyordu, duramıyor...

Gabe her zamanki gibi soğuk terler içinde uyandı. Hareketsiz bir şekilde yatmış tavana bakarken kalbi gümbür gümbür atıyordu ve çarşafları sımsıkı kavramıştı.

Düzensiz nefes alışıyla mücadele etti ve ellerini çarşafları bırakmaya zorladı. Sonra kendisini itip doğruldu, bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıtıp pencereden doğmak üzere olan güne baktı.

Kalbi göğüs kafesinde hâlâ hızla çarpıyordu, sakinleşmek için uğraştı. Neredeyse iki senedir bu rüyayı görmemişti. Neden geri dönmüştü ki?

Zihni netleşirken nedenini anladı. Dünkü yarış yüzünden. *Onun* yüzünden. Lanet olası Virginia Waverly her şeyi geri getirmişti işte! Onu bir eş adayı olarak düşünmek aptallıktı. Ona yardım etmek geçmişi geri getirmek demekti.

Kalkıp pencereye gitti ve camı açıp gecenin serin havasının içeri girmesine izin verdi, soğuğun onu rüyasının etkisinden arındırması için derin bir nefes aldı.

Büyükannesi haklıydı. Evlenmek zorunda olması Roger'ın kız kardeşini seçmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Lanet olası herhangi bir baloya gidebilir ve bir markinin oğluyla flört etmeyi *şans* olarak değerlendiren birçok kadın bulabilirdi. Ayrıca, Virginia yardımını *istemiyordu*. Hayır, Virginia o aptal Devonmont'u istiyordu.

Gabe suratını astı. Kont araya girip Virginia'yla evlene-

rek her şeyi yoluna koyabileceğini sanıyordu. Ve anlaşılan, Virginia da aynı şeyi düşünüyordu.

Beni gerçekten seviyor musun, kuzen?

Devonmont aşk gelip yüzünü yalasa bile farkında olmazdı. Virginia o aptalın hararetle anlattığı saçmalıklara nasıl aldanabilirdi? O kadın düşkünü, vicdansız piç kurusuyla evlenmeyi nasıl düşünebilirdi?

Kendi malikânesi olan ve miras yoluyla onun çocukluk evine konacak olan o *unvanlı* piç kurusuyla.

Gabe homurdandı. Pekâlâ, bu açıdan bakınca mantıklı geliyordu. İlk bakışta, Devonmont'un Virginia'ya verebileceği daha fazla şey varmış gibi görünüyordu. Aralarında aile bağı vardı, Devonmont'un serveti büyükannesinin ültimatomunun başarılı olup olmamasına bağlı değildi ve Devonmont'un üzerinde kara bulutlar gibi gezen bir aile skandalı yoktu. Ne de Virginia'nın ağabeyinin ölümüne neden olan o kazaya karışmıştı.

Ama Virginia'nın tutkusuna sahip olan bir kadın Devonmont ile asla mutlu olamazdı, lanet olsun! Adi herif sadakatsizdi, evlendikleri geceyi bile muhtemelen genelevde geçirirdi.

Ayrıca, Virginia'nın istediği kişi *oydu* – Devonmont değil.

Gabe pencerenin kenarına tutunurken, Celia erik muhallebisini çaldığını itiraf ettiğinde Virginia'nın kendisine nasıl şefkatle baktığını hatırladı. Dün labirentte onu öpüp okşarken kollarının arasında ne tatlı eridiğini...

Lanet, lanet, *lanet olsun*.

Virginia'nın Devonmont'la evlenmesine izin veremezdi. Gabe'in onu ve ailesini kurtarmak gibi bir mecburiyeti vardı – bu flörtün amacı buydu ve hiç değişmemişti. O

gün o pistte cansız bir halde yere yığılan kendisi de olabilirdi ve eğer öyle olsaydı, Roger da bazı şeyleri telafi etmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Gabe, Virginia'ya sahip çıkmak zorundaydı, en azından merhum arkadaşı için.

Birden zihninde Devonmont'un sözleri belirdi: *Zekân, hayat dolu ve iyi kalpli olman çok hoşuma gidiyor. Sharpe ise sadece seni yatağa atmak istiyor.*

Hayır, Gabe'in bu işe girişmesinin sebebi bu *değildi*! Virginia'nın kanını kaynatmasının ya da onu güldürmesinin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Küfrederek pencereden uzaklaştı. Virginia'dan hiçbir şey *istemiyordu*. Sadece bir zorunluluğu yerine getiriyordu, hepsi bu. Virginia'nın bunu takdir etmiyor olması umurunda değildi, sonuçta yapılması gereken bir şeydi. Gabe bir şekilde onu Devonmont'tan daha iyi bir seçenek olduğuna inandırmak zorundaydı.

Lyons ne demişti? *Ama o saygın bir kadın ve onun gibileri incelik gerektirir. Onları yatağa atmaktan daha fazlasını yapmalısın. Onlarla konuşmak zorundasın.*

Virginia'yla konuşmayı denemişti, lanet olsun. Sonra onu öpmeyi denemişti. Ama ikisi de işe yaramamıştı. Virginia dün gece ona bir kez bile bakmadan mutlulukla evine dönmüştü. O nedenle, başka bir plana ihtiyacı vardı.

Pencereden dışarı, yükselen güneşe doğru baktı. Onu ziyarete gitmesi için henüz çok erkendi.

Gerçi genç kadın bir at çiftliğinde *yaşıyordu*. Atların beslenip egzersize çıkarılması, ahır bölmelerinin temizlenmesi gerekiyordu. Hiç kuşkusuz Virginia'nın da yapması gereken işleri vardı. Giyinip Waverly Çiftliği'ne gittiğinde, saat o kadar erken olmayacaktı. Onları kahvaltıdayken yakalayabilirdi.

Daha sonra ne yapacağını bilmiyordu, ama yoldayken güzel bir şey düşünebilirdi. Burada durup bir şeylerin olmasını bekleyemezdi. Onlarla kalan Devonmont zaten avantaja sahipti.

Hemen lavaboya gitti. Emin olduğu tek bir şey vardı, labirentte yaptığı gibi hiçbir şeyi aceleye getirmemeliydi. Bundan sonra öpüşmek ve oynaşmak yoktu. Oynaşmak *kesinlikle* olmamalıydı. Lyons bu konuda haklı olabilirdi, saygın hanımlar öpüşmek yerine flört etmekten hoşlanıyor gibi görünüyorlardı.

İçinde elbisesinin tüm düğmelerini açma ve onu bir Noel hediyesi gibi ortaya çıkarma isteği doğuran korseli ve fırfırlı elbiselerinden birini giymemiş olmasını umuyordu.

Bu düşünce üzerine iç çamaşırı rahatsızlık verecek kadar gerilince inledi. Neyi vardı böyle? Virginia saygın bir kadındı. İçinde şehvani duygular uyandırmaması *gerekirdi*.

Ama bu kadınla baş edebilirdi. Belki de bahçeden çiçek götürebilirdi. Kadınlar çiçekleri severdi. O güzel mor çiçeklerden götürecekti – onlardan bir sürü vardı. Ve çok, her zaman azdan daha iyiydi.

Üzerini giyinen Gabe ailesi uyanmadan evi terk etti. Sonra, çiçekleri elinde Waverly Çiftliği'ne doğru atını sürmeye başladı. Şimdi ne yapacaktı? Bir avuç çiçeğin sözde günahlarını telafi edeceğinden emin değildi. Ona bir centilmen olabileceğini göstermeliydi.

Ama bunu nasıl yapacaktı?

Waverly Çiftliği'ne yaklaşırken, hatıraları zihnine hücum etti: cenaze için buraya gelişi, Roger'ın malikânenin mezarlığında toprağa verileceğini düşündükçe midesinin bulanması, atının sırtında eve doğru ilerlerken generalin

gözlerinde cinayet işleyebilecekmiş gibi bir ifade olması... Gabe asık suratlı iki seyis tarafından çiftlikten çıkartılırken tek kelime bile edememişti.

Ürperdi. Aynı şey bugün de olabilirdi. Waverly onu affetmemişti. Gabe, Virginia'nın affettiğinden bile emin değildi.

Ama ailelerin arasındaki ilişkiyi düzeltmeye çalışmak *zorundaydı*. Ve bu işin anahtarı Virginia'ydı.

Çiftlik evine doğru ilerlerken, saat erken olduğu için endişelenmesine gerek olmadığını fark etti. Ahırların arkasındaki otlaktan bir gürültü geliyordu.

Ahırların etrafını dönünce otlak çitlerinin yanında toplanmış olan birtakım insanlar gördü. Seyisin birine var gücüyle direnen bir ata yaklaşmakta olan generali dikkatle izliyorlardı. Adam aklını mı kaçırmıştı? Çifte yiyebilirdi! Tanrı aşkına, diğerleri neden onu izliyordu ki? Waverly neredeyse yetmiş yaşındaydı!

Çite kadar giden Gabe atından inip ileri atıldı, amacı generali otlaktan çekmekti. Ama biri onu kolundan yakaladı.

Kendisini durduran kişiye ters bir bakış attı ve Virginia olduğunu anlayınca şaşırdı, genç kadın düz beyaz önlüğü olan kahverengi bir sabah elbisesi giymişti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Virginia.

Gabe, "Büyükbabanı kurtarmaya çalışıyorum!" diye karşılık verirken onun elinden kurtuldu.

Virginia gülüp onu tekrar tuttu. "Yardıma ihtiyacı yok. Sadece izle."

Gabe genç kadının bakışlarını takip edince generalin atın yularını tuttuğunu gördü. General seyise uzak durmasını emredip kısık bir sesle konuşarak ata yaklaşmaya

başladı. At gergin bir şekilde kıpırdanmayı sürdürse de geri geri gitmeyi anında bıraktı. Yaşlı adam biraz daha yaklaşıp mırıldanarak atın boynunu okşadı.

"Ne yapıyor böyle?" diye sordu Gabe.

"Daniel Sullivan adında bir adam hiç duydun mu?"

"Baş seyisimiz birkaç kez ondan bahsetmişti. Şu 'atlara fısıldayan adam' değil mi?"

Virginia kaşlarını çattı. "Bu, atlara fısıldadığını gören insanların ona taktığı saçma bir isim. İşin sırrı fısıldamakta değil, terbiye yöntemlerinde."

Sullivan yirmi sene önce herkesin inatçı olduğunu düşündüğü atları sakinleştirip terbiye edebildiği için atçılıkla uğraşan kişilerin arasında efsane olmuştu. Bazıları yöntemlerini Çingenelerden öğrendiğini söylerdi, ama kimse emin değildi. "Yöntemlerini hiç kimseyle paylaşmadığını sanıyordum."

"O ve büyükbabam arkadaşlarmış. Ölmeden önce, bildiklerini büyükbabama öğretmiş. Geri kalanını büyükbabam kendi kendine geliştirmiş."

Gabe imkânsız olduğunu düşünüp vazgeçeceği bir atın, sırtına eyer yerleştirilmesine izin verecek kadar sakinleşmesini şaşkınlık içinde izledi.

"Bazen atlarıyla ne yapacaklarını bilmeyen insanlar," diye devam etti Virginia, "onları büyükbabama getirirler. Büyükbabam da yapması gereken neyse yapar. Bu atla haftalardır uğraşıyor. Aptal seyis büyükbabam ona atla nasıl ilgilenmesi gerektiğini söylediğinde onu dinlemedi, o yüzden büyükbabam araya girmek zorunda kaldı." İçini çekti. "Ne yazık ki, bu muhtemelen büyükbabamın seyisi kovacağı anlamına geliyor. Ve bir seyis daha kaybetmek bizim için hiç iyi olmayacak."

O anda, Gabe iyi yanını gösterebilmek için Virginia'ya nasıl yaklaşacağını anladı.

General Waverly atın uzaklaştırılabilmesi için yularını çalışanlardan birine verdi, sonra da ihmalkâr seyisi azarlamak için döndü. Genç adam generalle tartıştıktan sonra ahıra gitti. Birkaç dakika sonra malzemeleriyle dışarı çıktığında, Gabe gülmemek için kendini zor tuttu. Aradığı şans karşısına çıkmıştı işte.

General Waverly arazisinden çıkana dek adamı izledi, sonra torununun yanına doğru yürüdü. Gabe'i görünce durdu, onlara doğru yaklaşırken zaten çatık olan kaşları iyice çatıldı. "Sabah ziyareti için biraz fazla erken, öyle değil mi, Sharpe?"

"İkiniz uyanmış görünüyorsunuz."

"Burası bir at çiftliği." Waverly kolunda bariz bir gerginlikle otlağın kapısını açtı. "Siz Londralılar gibi sabahın yarısını yatakta tembellik yaparak geçirmeyiz. İşimiz başımızdan aşkın."

"Bunu görebiliyorum. Ve eğer izin verirseniz, yardım etmekten mutluluk duyarım."

General temkinli bir şekilde onu süzdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Anladığım kadarıyla az önce bir seyis kaybettiniz, size burada yardım etmeyi teklif ediyorum."

Waverly ona baktı, sonra torununa döndü. "Bu *senin* fikrin miydi?"

"Hayır." Virginia dönüp Gabe'e baktı, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Ama iyi bir fikir."

General alaycı bir ses çıkarıp Gabe'i süzdü. "O şık kıyafetlerin berbat olur."

"Umurumda değil."

"Evet, olabilir. Sonuçta haftanın her günü kendine yeni bir siyah gömlek alacak kadar paran var."

Gabe bu tuzağa düşmedi. "Benden hoşlanmadığınızın farkındayım, ama teklifimde gayet ciddiyim. Neden kabul etmiyorsunuz? Beni canımı çıkarana dek çalıştırıp işiniz bittiğinde topraklarınızdan atabilirsiniz. Roger'a yaptıklarının yüzünden beni cezalandırmış olursunuz böylece."

General Waverly irkildi, sonra bakışlarını kaçırdı. "Seni cezalandırmak istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum."

"O halde sadece torununuzla flört edeceğim. Her gün gelip tüm diğer talipler gibi salonunuzda oturacak, kırda gezintiye..."

"Sen öyle san! Torunum seninle gezintiye falan çıkmayacak."

"Büyükbaba," diye söze girdi Virginia. "Sen de biliyorsun ki..."

"O lanet olası anlaşma," diye homurdandı General Waverly. "Genç kadınlar erkeklerle bahse girmemeli."

"Ama girerlerse, sözlerini yerine getirmeliler, öyle değil mi?" diye üsteledi Gabe. "Size yardım etmeme izin verirseniz, bunu flörtün bir parçası olarak değerlendirebilirim."

"Yardım işimize yarayabilir," dedi Virginia. "Bir ay içinde iki seyis kaybettik ve eğer Lord Danville kısrağını çiftleştirmek için getirecek olursa..."

"Pekâlâ, lanet olsun." General, Gabe'e soğuk bir bakış attı. "Ama vaktini kırda gezintiye çıkıp Virginia'ya hava atarak geçireceğini sanma. Atların beslenmesi ve tımar edilmeleri... "

"Atları nasıl besleyeceğimi ve tımar edeceğimi biliyorum. Bunu birçok kez yaptım."

"Peki kürekle ahırları temizledin mi? Bunu da yapman gerekiyor." General meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı.

"Onu da yapabilirim."

General, Gabe'e şüpheli bir bakış attı. "Senin gibi züppe bir lordun kürekle ahırı temizlediğini görmek isterim. Bir gün bile dayanamazsın."

"Göreceğiz." Gabe daha önce hiç ahır temizlememişti; seyisleri buna asla izin vermezdi. Ama nasıl yapıldığını biliyordu ve diğer ahır işlerine de hiç yabancı değildi.

Waverly kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Sana diyeceğim şu, Sharpe. Buraya her gün aynı saatte gelecek ve hava kararana dek burada kalıp ne istersem yapacaksın, bir haftanın sonunda torununu geziye çıkarmana izin veririm. Tabii ben de geleceğim. Daha sonrasını düşünürüz."

Gabe başıyla onayladı. Bu umduğundan çok daha fazlaydı.

General çekilirken, Virginia sordu: "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"İstemeseydim, böyle bir şeyi teklif etmezdim." Aklına aniden çiçekler gelince Gabe onları açık eyer çantasına koyduğu yerden almaya gitti. Kaşlarını çattı. Çiçekler bir saatlik yolculuğun ardından solgun ve yıpranmış görünüyorlardı.

"Onlar benim için mi?" diye sordu Virginia.

Gabe arkasına döndü. "Şey... senin içindi, ama..."

"Lavantaya bayılırım," deyip çekingen bir gülümsemeyle çiçekleri eyerinden almak için uzandı Virginia. "Nasıl bildin?"

Yüzünü küçük çiçeklere gömünce Gabe'in boğazı kurudu. İş elbisesi ve önlüğüyle bile çok çekici görünüyordu bu kız.

Elbisesini üzerinden çıkarıp onu hoş kokulu lavantaların üzerine yatırdığını hayal etmesine engel olmak için, "Kuzenin bu sabah nerede?" diye sordu.

Virginia'nın kahkahası göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Aklını mı kaçırdın? Pierce öğleden önce kalkmaz." Çiçeklerin üzerinden Gabe'e sinsi bir bakış attı. "Bu kadar erken gelmene şaşırdım."

"Hep erken kalkarım. Geç saatlere kadar uyuyamam."

"Gerçekten mi? Neden?"

Çitin ötesinden General Waverly'nin gürlemesi duyuldu. "Geliyor musun, yoksa gelmiyor musun, Sharpe?"

Gabe eğilip Virginia'ya selam verdikten sonra General Waverly'nin yanına gitti. Bu hiç de kolay olmayacaktı, ama ne kadar sürerse sürsün dayanacaktı. O bir Sharpe'tı ve huysuz bir süvari askeri onu istediğini elde etmekten alıkoyamayacaktı.

On Birinci Bölüm

Beş gün sonra, Virginia kahvaltı odasının penceresinden araba yolunu gözlüyordu. Hazır olmak için kahvaltısını aceleyle etmişti. Saat neredeyse sekizdi.

Her gün Gabriel'ı göremeyeceğini sanıyordu, ancak Gabriel paralı bir işçi gibi her gün aynı saatte çıkıp geliyordu. Ve her ortaya çıktığında Virginia'nın savunma mekanizmasını azar azar zayıflatıyordu.

Ama neden? Birlikte çok az vakit geçiriyorlardı – Virginia'nın büyükbabası ve kuzeni fazla zaman geçirmemeleri için ne gerekiyorsa yapıyordu. Virginia onu genellikle gün ortasında sandviç servisi yaptığı sırada görüyordu. Ve eğer bir dakikalığına yalnız kalabilirlerse, Gabriel onu öpmeye kalkışmıyordu. Virginia öpmesini istiyor değildi gerçi. Ama arada sırada öpücüklerini düşünüyordu ve eğer gerçekten de hatırladığı kadar muhteşemse bir şey ifade edip etmediklerini merak ediyordu.

Gabe ve büyükbabası yemek yiyip at terbiyeciliğinden bahsederken onları dinlemek ilgisini çekiyordu, ama bu elbette Gabriel'ın büyüsüne kapıldığı anlamına gelmiyordu. Hayır, bununla hiç ilgisi yoktu. Sadece bazen evde çalışmaktan sıkılıyordu, o kadar

O yüzden, kızgın bir kısrakla uğraştıkları ya da bir safkanı eğittikleri sırada dışarı çıkıp onları izliyordu. Gabriel'ın ondan çok atlarla ilgilenmesine kızmıyordu. Gerçi Gabriel'ın biraz da onunla flört etmesi gerekiyordu. Virginia bunu bekliyor değildi elbette. Ama insanlar belirli bir şey yapmak için bir yere gittiklerinde, o şeyi yapmaları gerekirdi, hepsi bu.

Araba yolunun bitiminde Gabriel'ın yüzünü görünce nefesi sıkıştı. Tanrı aşkına, çok yakışıklı görünüyordu. Atının üzerinde Virginia'nın tanıdığı tüm erkeklerden daha güzel görünüyordu: Binicilik onun için nefes almak kadar doğaldı sanki. Atla uyumlu bir şekilde hareket ettiğini görünce Virginia'nın ağzı kurudu.

"Yine geldi, değil mi?" dedi bir ses arkasından.

Virginia irkildi, sonra elini kalbinin üzerine koydu. "Pierce! Bana bu şekilde sessizce yaklaşma. Hem neden bu kadar erkenden kalktın? Büyükbabam henüz aşağı inmedi."

Pierce büfeye doğru yaklaştı. "Dün sana bu sabah eve döneceğimi ve o yüzden erken kalkacağımı söylemiştim."

"Sana inanmamıştım. Sen hiçbir şey için asla erken kalkmazsın."

"Genellikle gecelerimi uyumak yerine başka türlü aktivitelerle geçiriyorum," dedi Pierce ona göz kırparak. "Ama ne yazık ki malikâne yöneticim aynı şeyi yapmıyor, yani adam akşamüzeri paydos etmeden önce malikâneye yeti-

şemezsem, dönmemi bir hafta daha bekleyemeyecek kadar önemli olan konunun ne olduğunu öğrenemeyeceğim."

Pierce'ın hizmetkârı aciliyeti giderek artan notlar göndermeye başlamıştı. Virginia, Pierce'ın kendi hatırına ve Gabriel'ın varlığı yüzünden notları görmezden geldiğini biliyordu, ama artık bunu yapacak durumda değildi.

Pierce tabağına kızarmış ekmek ve peynir koyup masaya geçti. "Anladığım kadarıyla, Sharpe bu sabah da geldi."

Virginia yüzünün kızarmasını gizleyemedi. "Hiçbir fikrim yok," dedi umursamazca.

Pierce onu şüpheyle süzdü. "Tabii, orada durmuş saat tam sekizde saman taşıyan adamların gelmesini bekliyordun."

Virginia burnunu çekip pencereden uzaklaştı. "Çiçek açmış ayçiçeklerini izlemek hoşuma gidiyor, hepsi bu."

"Sanırım, bu yüzden son zamanlarda sen de açan bir çiçeğe benziyorsun," dedi Pierce küstah bir gülümsemeyle.

"Senin için en güzel elbiselerini giyiyor sadece, olay bu," dedi büyükbabası neşeyle odaya girerken.

"Evet," dedi Pierce gözlerinde şeytani bir ifadeyle. "Hepsi *benim* için. Ne hoş değil mi?"

Virginia ona ters ters bakıp, pek sık giymediği dantel şalını çekiştirdikten sonra büyükbabasına ekmek arası sosis hazırlamak için büfeye gitti. Aksi takdirde büyükbabası asla kahvaltı yapmazdı. "Bu elbise hoşuma gidiyor, hepsi bu."

Kürklü elbisesi hoşuna gidiyordu, çünkü kesimi vücut hatlarını güzel gösteriyordu ve kendisini güzel hissetmesini sağlayan şık İspanyol kurdeleleri vardı. Bu elbiseyi –ya da önceki günkü şık çizgili elbiseyi– giymesinin hiç kimseyle ilgisi yoktu. Büyükbabası arkasını her döndüğünde

Gabriel'ın ona ateşli bir bakış atmasıyla da hiç ilgisi yoktu. Hayır, kesinlikle yoktu.

"Virginia'nın senin burada olmandan hoşlandığı çok belli," dedi büyükbabası, Pierce'ın sinsi imalarından tamamen habersizdi. "Evin kokusu hoşuna gitsin diye her yere lavanta koyup duruyor."

Virginia kaşlarını çatınca Pierce'ın kahkahası öksürüğe dönüştü. Virginia, ona biraz çay koymak için yanına gitti. "Lavantayı *severim*. Bunun Pierce ya da başka biriyle ilgisi yok."

Büyükbabası yeğenine göz kırptı. "Demek öyle. Ama bu arada, koku yüzünden boğulup gideceğiz."

Kuzeni Virginia'ya hınzırlık dolu bir bakış attı. "Aslına bakarsan, Isaac Amca, lavantaların kaynağı sanırım..."

"Bahçe," dedi Virginia hemen. Pierce'ın çay fincanını dosdoğru kuzeninin kucağının üzerinde tutarak çayını dökmeye başladı. "Öyle değil mi, kuzen?"

Pierce'ın gözleri kocaman oldu. Virginia'nın eli yanlışlıkla kayarsa, geceleri hiç de eğlenceli geçmeyecekti. "Kesinlikle."

"En azından tüm bahçeyi eve taşımamaya çalış." Büyükbabası kahvaltısının geri kalanını midesine indirdi. "Baharatlı sıcak süte karıştırmak için de lavanta kullandığını biliyorum. Bu hızla gidersen kış gelmeden lavantasız kalacaksın."

"Evet, kuzin, dikkatli ol," dedi Pierce gözleri ışıldayarak.

Virginia çay fincanını bırakırken ona sertçe baktı ve sonra bir bardak süt doldurdu.

"Gitmeliyim," dedi büyükbabası. Virginia'nın kendisine uzattığı bardağı almak için kısaca durup bir dikişte bi-

tirdikten sonra kapıya yöneldi. "Bugün St. Leger Stakes'te koşup koşamayacağını görmek için Ghost Rider'ı çalıştıracağım. Sharpe ayak altında değilken yapmalıyım."

"Ayak altında değilken mi?" diye sordu Pierce.

Büyükbabası sırıttı. "Ona yine ahırları temizleteceğim."

"Büyükbaba!" diye karşı çıktı Virginia. "İlk gününde yaptırman yetmedi mi? Kıyafetlerini mahvettiğine eminim."

Bu Virginia'nın aklına bir şey getirdi... Uşakları ortalıkta olmadığından büyükbabasının ceketini getirmek için koştu.

"İşine uygun giyinmemiş olması benim suçum değil. Ahırda çalışmak için lanet olası kıyafetlerini çıkarıp üşütürse de, benim suçum değil."

Virginia, büyükbabasının ceketini giymesine yardım etti. "Üşütmek mi? Tanrı aşkına, yaz mevsimindeyiz. Demek ceketini çıkardığı için onu suçlayamıyorsun."

"Yine de ortalıkta bağrı açık dolaşması gerekmiyor. O şekilde gezmeye devam ederse, kendi ölümüne sebep olacak. Hiç sağlıklı değil." Büyükbabası kapıya doğru gitti.

Gabriel ahırda *bağrı açık mı* dolaşıyordu? Herhalde büyükbabası gömleğini de çıkardığını kastetmiş olamazdı.

"Ağzını kapatsan iyi edersin, kuzin," dedi Pierce ilgisizce, "yoksa sinek kaçacak."

Virginia ona doğru döndü. "Keşke büyükbabama benimle gerçekten evlenmeyi istediğini düşündürmekten vazgeçsen."

"*Elbette* seninle evlenmek istiyorum." Pierce sırıttı. "Sana getirip durduğu lavantalara kanıp yarı çıplak Sharpe'la kaçmadığın sürece."

"Lavantaları onun getirdiğini nereden biliyorsun?"

"Zekâma hakaret etme. Bir sabah onu çiçekleri sana ulaştırması için Molly'ye verirken gördüm. Her gün aynı şeyi yapıyor, öyle değil mi?"

Virginia hafifçe gülümsemesine engel olamadı. "Evet." Gülümsemesi kayboldu. "Ama büyükbabamın bundan haberi yok, sakın ona söyleme."

"Hâlâ anlamamış olmasına çok şaşırdım. Çiçekler tam da Sharpe gibi bir adamın romantik olduğunu düşüneceği sıkıcı hediyelerdir."

"Hiç de sıkıcı değiller!" Virginia sivri dili yüzünden kendine kızdı. Ama kendine engel olamamıştı; ona daha önce kimse çiçek getirmemişti. Bunu çok sevimli buluyordu.

Pierce kendine biraz daha çay doldururken dikkatle ona baktı. "Elbette, ahırda yardım etmeyi teklif etmesi oldukça orijinaldi. Doğrusu bu kadar uzun süre dayanabileceğini düşünmemiştim."

"Ben de düşünmemiştim," diye itiraf etti Virginia. "Ama umurumda değil."

"Umurunda değilse, o halde bunların burada işi ne?" Pierce büfede duran bir tabak dolusu limonlu turtaya işaret etti. "Sharpe'ın o ilk gün aşçıya limonlu turtaları sevdiğini söylediğini duydum. O zamandan beri, Isaac Amca'yla çay içmek için içeri geldiklerinde büfede limonlu turta oluyor."

Virginia çenesini kaldırdı. "Aşçının ona kendisini evindeymiş gibi hissettirmeye çalıştığına eminim."

"Aşçı *benim için* bile limonlu turta yapmıyor, tatlım, üstelik ben en sevdiği kişiyim. Ayrıca, ona ne pişirmesi gerektiğini söyleyen sensin." Pierce çayını içip fincanı masaya koydu. "Dikkatli ol, kuzin," dedi kısık bir sesle. "Sharpe

limonlu turtalarla kendini sevdirebileceğin bir sokak köpeği değil. Elini uzatmadan önce, onun istediğin kişi olduğundan emin ol."

"Onu hiçbir şeye ikna etmeye çalışmıyorum. Ondan at çiftliğinde çalışmasını isteyen ben değildim, bunu kendi seçti."

Benim için. Benimle flört edebilmek için. Off, bunu her düşündüğünde heyecanlanmamayı ne kadar çok istiyordu.

Kahvaltı odasının kapısı tıklatıldı. "Lordum, at arabanız hazır."

"Teşekkür ederim, James." Pierce kızarmış ekmeğini bitirdikten sonra masanın etrafını dolaştı. "Beni geçirir misin?"

"Elbette."

Girişe doğru giderlerken Virginia kuzeninin koluna girdi. "Seni özleyeceğim, biliyorsun."

"Umarım özlersin. Ne de olsa, senin nişanlın sayılırım."

"Ya, ayıp artık! Şu saçmalığı keser misin?"

Pierce güldü. "Seni sinir etmemeye başladığında keseceğim."

Araba yoluna çıktıklarında, Gabriel'ı bölmelerini boşaltıp temizlemeye hazırlık amacıyla birkaç atı götürdüğü otlaktan dönerken buldular.

Gabriel durdu. "Demek gidiyorsun, Devonmont?" Bu durumdan pek memnun görünüyordu.

"Görev beni bekliyor." Pierce, Virginia'ya döndü. "Aklıma gelmişken, Isaac Amca'ya tüm hesapları gözden geçirdiğimi ve her şeyin olması gerektiği gibi göründüğünü söylemeyi unuttum. Ama yanlış girilmiş birkaç yük faturası var, ayrıca komşu çiftçiyi de ödeme yapmaya zorla-

malı. Komşu olsun ya da olmasın, adamın hara parasını ödemesi gerekiyor."

"Söylerim ama bu konuda hiçbir şey yapmaz. Büyükbabamı tanıyorsun, adama acıyor."

Pierce kafasını iki yana salladı. "Tavsiyeme kulak asmazsa hesapları konusunda ona yardım etmemin hiçbir anlamı yok."

"Biliyorum, ama sana çok müteşekkir. Gerçekten." Virginia kuzenini yanağından öpmek için yukarı uzandı. "Ben de öyle."

Pierce, Gabriel'ın durup onları dinlediği yere doğru yan gözle baktıktan sonra, "Herhalde müstakbel nişanlına bundan daha iyi teşekkür edebilirsin," diye karşılık verdi.

Sonra da Virginia'nın başını aniden ellerinin arasına alıp onu dudaklarından öptü. Utangaç ya da kısa bir öpücük değildi. Aksine, uzattıkça uzattı.

"Dur bakalım," diye gürledi Gabriel, "ona bunu yapamazsın."

Geri çekilen Pierce, Virginia'ya göz kırptı. "Neden yapamayayım? Kuzenler birbirlerini öpebilir."

Gabriel yanlarına yaklaştı. "Bu masum bir öpücük değildi," dedi.

"Virginia rahatsız olmadı." Pierce'ın gözleri hınzırlıkla ışıldadı. "Öyle değil mi, tatlım?"

Virginia nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Pierce onu daha önce dudaklarından hiç öpmemişti. Normalde böyle bir öpücük karşısında sarsılmayı beklerdi. Ne de olsa, Pierce kadınlar karşısındaki becerisiyle tanınıyordu. Ama erkek kardeşini dudaklarından öpmek kadar tuhaf ve rahatsızlık verici gelmişti.

"Ee?" dedi Gabriel. "Rahatsız oldun mu?"

"Ben-şey... hayır. Elbette olmadım." Gabriel'ın şerefini lekelediğini düşünerek kuzenini azarlamasını istemiyordu.

"Anlıyorum." Gabriel ahıra doğru uzaklaştı.

Yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz, Virginia Pierce'ı dürttü. "O da neydi, öyle?"

Pierce sırıttı. "Sadece eğleniyorum."

Virginia bıkkınlıkla nefesini verdi. "Şimdi ikimizin... yapmamamız gereken şeyleri yaptığını düşünecek. Ve sonra hizmetkârlar..."

"Hizmetkârlar aramızda hiçbir şeyin olmadığını çok iyi biliyorlar, seni küçük yaban ördeği. Bir erkeği biraz kızdırmanın zararı olmaz. Önüne limonlu turtalar koyup en güzel kıyafetlerini giyiyor, pencereden yolunu gözlüyorsun. Ama ona kolay lokma olduğunu düşündürmemelisin."

"Sesini alçalt," diye atıldı Virginia. "O tür şeyler yaptığımı bilmiyor."

"O halde, kör." Pierce onu çenesinin altından tuttu. "Seninle evlenmeyi zaten istiyor. Bunun iyi bir fikir olduğuna onu ikna etmek için bu kadar uğraşmana gerek yok."

"Uğraşmıyorum! Ayrıca, o sadece mirasına hak kazanmak için benimle evlenmek istiyor."

"Olabilir." Pierce ahıra doğru baktı. "Belki de öyle değildir." Aniden ciddileşti. "Beni dinle, kuzin, ben yokken bir şey olursa, Hertfordshire'a bir not gönder, hemen gelirim."

"Biliyorum. Çok tatlısın." Virginia kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Oldukça da hınzırsın, ama sanırım Londra'dayken zaten böyle yaşıyorsun."

Pierce ona rahatsızlık verecek kadar dikkatli bir bakış attı. "O öpücük seni hiç etkilemedi, değil mi?"

Virginia gözlerini kırpıştırdı. "Son derece... hoştu."

Pierce acıklı bir kahkaha attı. "Hoş, öyle mi? Bir erkeğin keyfini nasıl kaçıracağını iyi biliyorsun. Kendine iyi bak, olur mu?"

"Beni merak etme."

Ama Pierce uzaklaşırken, Virginia'nın gülümsemesi kayboldu. Gabriel'ın "Anlıyorum," dediğinde yüzünde beliren ihanete uğramışlık ifadesini düşünmeden duramıyordu. Virginia ihanet etmemişti; aralarında hiçbir anlaşma yoktu. Yine de...

Etrafına bakınca, hizmetkârların hiçbirinin ortada olmadıklarını anladı. Büyükbabası Ghost Rider'la arka otlaktaydı ve iki seyisleri de muhtemelen onunla birlikteydi. Bu da Gabriel'ın ahırda tek başına olduğu anlamına geliyordu.

Belki de Gabriel'la Pierce hakkında konuşmalıydı. Pierce'ın yaramazlığından sonra Gabriel'ın neler düşündüğünü tahmin bile edemiyordu ve ona her şeyi düzgünce açıklamak istiyordu.

İçinden bir ses, *Gabriel'ı üstsüz çalışırken görmek istiyorsun, hepsi bu*, dedi.

Aptal iç ses. Çok yanılıyordu.

Yine de, ahırın arka girişinin yan tarafında olan mutfak bahçesine doğru giderken yutkundu. Ve içeri girerken ses çıkarmamaya özen gösterdi.

Samanlığa çıkan merdivenin yanında durdu. Belki de, Gabriel'la konuşmadan önce onu çalışırken izlemeliydi. Ne de olsa, büyükbabası Gabe'in iyi bir iş çıkarıp çıkar-

madığından emin değildi; lord hazretleri işçilerden birine kendi işini de yapması için para veriyor olabilirdi.

Buna inanmıyorsun, dedi Virginia'nın içindeki ses. *Sen sadece onu gözetlemek istiyorsun.*

İçindeki sese kaşlarını çatıp hızla merdivenden yukarı çıktı, sonra aşağıda onu görene dek samanların üzerinde sürünerek ilerledi.

Aniden nefesini tuttu. Tanrı aşkına, Gabriel gerçekten de üstsüzdü. Belden yukarısında hiçbir şey yoktu. Ve savaşta karşılaştığı bir düşman askeriymişçesine samana dirgenle saldırıyordu.

Siyah güderi binici pantolonu ve çizmeleriyle, yarı çıplak bir Gabriel görülmeye değer bir manzaraydı. Dirgeni her çekip çıkardığında kollarındaki biçimli kasları kasılıyor ve tüm vahşi saplama hareketi sırtından görülebiliyordu, kasları adeta muhteşem bir dansla hareket ediyordu. Virginia daha önce bir erkeğin çıplak sırtını hiç görmemişti, ama başkalarının sırtlarının Gabriel'inki kadar müthiş olduğunu sanmıyordu.

Derken Gabe samanlara düşen eyer takımını almak için eğildi. Gevşek pantolonu kalçalarının üzerinde gerilince Virginia nefesini tuttu. Donup kalınca eliyle ağzını kapattı. Onu izlerken yakalanırsa...

Ama Gabriel doğruldu ve Virginia da içinden rahat bir nefes verdi. Lord onu duymamıştı. Gabriel tekrar eğilince, Virginia bu kez onun müthiş kalçalarına bakma şansını kaçırmadı. Böylesine... sıkı görünmesi mi *gerekiyordu*?

Gabriel nihayet kürekle temizleme işine geri döndüğünde, Virginia hangisinden –eğilmiş halinden mi yoksa kürekle temizlik yapmasını izlemekten mi– daha çok hoş-

landığına karar veremiyordu. Gabe'in çok çekici bir vücudunun olduğunu keşfetmek onu şaşırtmamıştı ama adamı bu şekilde görmenin üzerinde tuhaf bir etki yaratacağını düşünmemişti. Lordun sırtı terle parlarken, Virginia gidip onun kaslarına dokunmayı istemekten başka bir şey düşünemiyordu. Ve bu tam bir saçmalıktı.

Birkaç dakika samanların içinde yattıktan sonra, daha fazlasını istemeye başladı. *Bu tarafa doğru dön, dön, dön* diye aklından geçiriyor, onu önden görmeyi çok istiyordu.

Gabriel o tarafa doğru dönüp el arabasını kollarından tutarak arka kapıya doğru çevirince, Virginia yüksek sesle içini çekmemek için yumruğunu ısırdı. Tanrı yardımcısı olsun. Nasıl olmuştu da bu adam bu kadar zarif bir vücuda sahipti?

Göğsünün ortasında ve göbek deliğinin etrafında seyrek tüyler vardı, ama bunun dışında tüm üst bedeni meşe ağacından yontulmuş gibiydi. Cildi gergin ve sertti, kasları dalgalar halinde karnına doğru iniyordu. Tüm bu erkeksi donanım karşısında... Virginia güçlükle nefes alabiliyordu.

Gabe'in ahırın arka tarafında gözden kaydolmasına neredeyse sevinmişti. Nihayet nefes alışını düzene sokabilirdi. Gabe'in izlendiğini anlamaması için merdivenlerden aşağı inmesi gerekiyordu, ama ya Gabriel onu yakalarsa?

Hayır, Gabe tekrar kürekle meşgul olana dek bekleyecekti Virginia. Sonra çaktırmadan aşağı inip ona sanki dışarıdan içeri yeni girmiş gibi yaklaşacaktı. Bu işe yarayabilirdi. Ve eğer Gabriel onu...

"Eğleniyor musun bari?"

Virginia tiz bir çığlık atarak ayağa kalktı ve arkasına döndü. Gabriel'ı birkaç metre ötede bulunca korkuya kapıldı.

Çatık kaşlarına ve gözlerindeki sert ışıltıya bakılırsa, lord çok sinirliydi.

On İkinci Bölüm

Gabe buna inanamıyordu. Hafta boyunca katlandığı onca şeyden sonra, bir de onu gözetlemeye cüret ediyordu Virginia! Öfkeden deliye dönmüş durumdayken gözünün önünde kuzenini mutlulukla öpmesi yetmemiş miydi?

Ve şimdi de Gabriel'ın lanet olası büyükbabasının istediği şeyleri yapıp yapmadığından emin olmak için buraya gelmiş olmalıydı.

En azından utanacak kadar yüzü vardı; genç kadının yüzü ve boynu kıpkırmızı olmuştu. "Ben... ben..."

"Beni gözetliyordun. Yine." Gabriel kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Büyükbabanın beni yeterince çalıştırmadığından mı endişeleniyorsun? Yoksa senden ilerleme kaydedip kaydetmediğime bakmanı mı istedi? Sanırım beni lanet olası bir seyis gibi çalıştırmak onun için yeterli olmuyor..."

"Seninle konuşmak istemiştim, hepsi bu," diye atıldı Virginia.

Gabriel gözlerini kıstı. "Ne hakkında?"

Genç kadın alt dudağını ısırdı. "Pierce hakkında."

Bu bardağı taşıran son damlaydı işte. Virginia şimdi de lanet olası kuzeninden birbirleri için yaratılmışlar gibi bahsedecek ve Gabe'e cehenneme gitmesini söyleyecekti. "Ne olmuş ona?"

Virginia eteklerini düzeltti, gözlerine bakamıyor olması Gabriel'ın şüphelerini doğruluyordu. "Kuzenim ve ben... ikimiz... daha önce hiç..." Genç kadın derin bir nefes alıp yeniden başladı. "Beni az önce... o şekilde ilk kez öptü. Bunu daha önce de yaptığımızı düşünmeni istemedim..."

"Samimi halinizi mi kastediyorsun?" dedi Gabriel rahat bir tavırla.

Kızarıklığı giderek artsa da Virginia gözlerini onunkilere dikti. "Evet. Samimi halimiz. Pierce her ne ima etmiş olursa olsun, o tür bir... ilişkimizin olmadığını bilmen gerektiğini düşündüm."

Gabriel genç kadına uzun bir süre bakıp, söylediklerini idrak etmeye çalıştı. Demek Virginia onun flört etme isteğini reddetmiyordu? Kuzeniyle "samimi" olmakla suçlandığı için mi utanmıştı acaba?

"*Onun* bunu bildiğine emin misin?" diye sordu şaşkın bir halde.

"Elbette!" Virginia bıkkınlıkla nefesini verdi. "Bunu seni sinirlendirmek için yaptı. O kadar şaşırdım ki, rahatsız olup olmadığımı sorduğunda ne diyeceğimi bilemedim."

Bunun ne demek olduğunu anlarken, Gabriel'ın öfkesi hafifledi.

"Gördüğün gibi, Pierce'ın en büyük kusuru bu. İnsanları kızdırmaktan zevk alıyor..."

"Senin için çok kötü bir eş olur," diye araya girdi Gabe.

Genç kadın inkâr etmedi. "Neden böyle söyledin?"

Gabe bu avantajı değerlendirmek istedi. "Devonmont seni çantada keklik görüyor."

Virginia gözlerini kırpıştırdı. "Bu saçmalık."

"Yapma, tatlım. Burada senin işleri nasıl idare ettiğini görebiliyorum. Bu evi bir arada tutan sensin. Herkesin doğru düzgün yemek yediğinden emin olan sensin. Sen olmasan, büyükbabanın o tembel aşçısı herkese bayat ekmek ve koyun eti yedirir. Ve buna göz yumarlar, çünkü büyükbabanın maddi gücü doğru düzgün bir aşçı tutmaya yetmiyor."

Virginia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Fark ettiğine inanamıyorum."

"Kör değilim," diye karşılık verdi Gabe. "Her şeyin ne durumda olduğunu görebiliyorum. Sen alışveriş yapmak için kasabaya gittiğinde, iki hizmetçiniz vakitlerini dalgın uşağınız ve seyislerinizle flört ederek geçiriyor. Ayrıca baş hizmetçiniz de sen geri dönene dek viski içiyor." Virginia şok içinde ona bakarken, Gabriel ekledi: "Ama sen buradayken işlerini yapıyorlar, hem de son derece mutlu bir şekilde."

"Çünkü onları kovmamdan korkuyorlar."

Gabriel alaycı bir ses çıkardı. "Onları kovamayacağını biliyorlar. Nedeni bu değil." Açıklamak için doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. Aniden, Virginia'nın kendi değerini anlaması ona son derece önemli göründü. "Çünkü sen çok neşelisin."

Bu kendisini bile şaşırtmıştı. Virginia'yı şimdiye kadar

varlığından bile rahatsız olan bir kadın olarak görmüştü sadece. Ama bu onu kendi dünyasında görmeden önceydi. Burada, Waverly Çiftliği'nde Virginia bir içeri bir dışarı koşuşturup duran, gergin sinirleri yatıştıran ve gittiği her yere iyimserlik taşıyan mutlu bir kadındı.

"Seni *kim* mutlu etmek istemez ki?" dedi Gabriel. "Sen... herkese bir şekilde daha iyi olmaları için güç veriyorsun." Aynı şey kendisi için de geçerliydi, ama bunu itiraf etmektense barut yutmayı tercih ederdi. "Elindeki çalışanlarla idare ediyorsun ve bunu harika bir şekilde yapıyorsun. Devonmont bunu görmüyor, görse bile umurunda değil. Her şeyin olması gerektiği gibi işlemesine alışkın, o yüzden evdeki işleyişin *senin* sayende olduğunu fark etmiyor."

Şimdi yüzünde bariz kırılgan bir ifadeyle bakıyordu Virginia ona. Kendisi hakkındaki bu şeyleri nasıl bilmezdi bu kadın? Nasıl olur da hiç kimse bunları fark etmesini sağlamazdı?

"Devonmont sen ortalıkta olmadığında büyükbabanın karamsar bir ruh haline büründüğünü bilmiyor. Kont bencil ve insanları hor gören bir adam, seni hak etmiyor." Genç kadının bariz şaşkınlığı karşısında Gabriel ekledi: "Sözlerimi mazur gör, ama bu doğru."

Virginia'nın dikkatli bakışları onu rahatsız ediyordu. Kollarını indirdi, sonra Virginia'ya sandığı gibi aptal bir adam olmadığını göstermek istercesine küstah bir hareketle baş parmaklarını binici pantolonunun bel kısmına taktı.

Derken Virginia'nın bakışları yavaşça göğsünden karnına doğru indi... binici pantolonunda durduktan sonra...

tekrar yüzüne çıktı. Güzel yanaklarında beliren yeni kızarıklık karşısında Gabriel şaşırdı.

Ve Virginia'nın onu gözetlemesi aniden yeni bir anlam kazandı.

Vay canına.

Virginia onu tamamen başka bir sebepten ötürü gözetliyor olabilir miydi? Meraklı ve bakir Virginia'nın onu yarı çıplak bir haldeyken izlediği düşüncesi kanını kaynattı.

Genç kadın çenesini kaldırdı. "Sırf seninle olmamı istediğin için Pierce hakkında bu tür şeyler söylüyorsun."

Evet, Virginia bu konuda çok haklıydı. Hatta Gabriel artık onun da aynı şeyleri hissettiğinden şüpheleniyordu. "Doğru olduğu için söylüyorum. Daha iyi birini hak ediyorsun."

"Herhalde *seni* hak ediyorum."

"Seni olduğun kişi olarak görebilen bir adamı hak ediyorsun."

Virginia temkinli bir şekilde onu süzdü. "Bu da ne demek oluyor?"

"Kendisiyle ilgilenilmesine fazlasıyla ihtiyacı olan bir kadın olduğun anlamına geliyor. Senin hayallerini, isteklerini ve ihtiyaçlarını düşünen bir adama ihtiyacın var." Gabe bakışlarını yavaşça Virginia'nın vücudundan aşağı indirdi, bunun onu ne kadar etkilediğini görmek için sabırsızlanıyordu. "En çok istediğin şeyi sana verebilecek birine."

Genç kadının nefes alışı hızlandı. "En çok neyi istediğimi bilmiyorsun."

"Ah, sanırım biliyorum." Gabe ona doğru yaklaştı, dikkatli bakışları karşısında yanaklarının kızarması hoşuna gidiyordu. "Kabul et: Buraya benimle konuşmak için gelmedin."

Virginia'nın tüm yüzüne korku yayıldı. "Elbette konuşmak için geldim! Demek istediğim, başka ne sebepten buraya gelmiş olabilirim ki..."

"Bana öfkeye kapılan masum rolünü oynama, tatlım." Gabe ona imalı bir bakış attı. "Masum genç kadınlar samanların arasına saklanıp yarı çıplak erkekleri çalışırken izlemezler."

Virginia'nın ağzı açık kaldı. Ağzını kapattığında öfkesi gözlerinden okunuyordu, Gabe fazla ileri gittiğini anladı.

Yine de, Virginia'nın onu samanların üzerine düşürecek kadar sert bir şekilde itmesine hazırlıksız yakalandı. "Masum beyefendiler de masum genç kadınların dolaşabileceği yerlerde yarı çıplak çalışmazlar."

Genç kadın uzaklaşmak için döndü, ama Gabe yarı doğrularak onu samanların üzerinde yanına çekti. Virginia nefesini tutup öfkeyle ağzını açarken, Gabe ona doğru eğilip dudaklarından öptü.

Bir an için genç kadını tamamen yanlış anlamış olmasından korktu. Ama dudakları onunkilerle buluşurken, Virginia altında yumuşadı ve kollarını boynuna doladı.

Bunun ardından Gabe kendini kaybetti. Beyni ona ağırdan almasını, genç kadına korkuyla kaçmasına neden olacak bir öpücük vermemesini söylüyordu. Ama günlerini onu uzaktan izleyerek, ona tekrar dokunma isteğini bastırarak ve aralarındaki şeyin aptalca bir bahisten daha güçlü olduğunu göstermeyi dileyerek geçirmişti. Hazır bu şansı yakalamışken, narin, yumuşak ya da sakin olamazdı.

Dudaklarıyla genç kadının dudaklarını aralarken yarı onun üzerinde yarı samanların üstünde olacak şekilde kımıldandı. Ve sonra sızlayan erkekliğini onun içine sokmak istediği gibi dilini Virginia'nın ağzının içine doğru ilerletti.

Tanrı'ya şükür, Virginia öpücüğüne karşılık veriyordu. Dilini onunkine dolayıp ikisini de tutuşturacak kadar istekle karşılık veriyordu hem de. Gabriel tutkuyla sarsılıyordu. Genç kadına oracıkta sahip olmayı, eteklerini kaldırıp onu şuursuzca arzuladığı günlere bir son vermeyi istiyordu. Ama bunun akıllıca olmadığını bilecek kadar aklı başındaydı.

Aksine, elini Virginia'nın göğsünün üzerine koydu. Ve Virginia *ona izin verdi*. Hatta Gabe elbisesinin üzerinden onu okşarken, eline doğru yaklaştı. Bir erkeğin aklını kaybetmesi için yeterliydi. Genç kadının çıplak tenine dokunmak için tutuşuyordu; boynuna bağladığı dantel parçasını çekip çıkardıktan sonra elbisesinin önünü bir arada tutan kurdeleleri kurcalamaya başladı.

Bu kurdelelerin, Virginia'nın elbisesini bir arada tutan asıl kancaları ve delikleri gizlediğini anlaması birkaç saniyesini aldı, ama çok geçmeden onları açtı ve ardından elbisesini iki yana ayırıp elini içeri sokarak korsesinin göğüs kısmını aşağı çekti.

İç gömleğinin üzerinden göğsünü avuçlayıp göğüs ucunu işaret ve baş parmaklarının arasında okşarken genç kadın onun ağzına doğru, "Yüce Tanrım," diye fısıldadı.

"Güzel Virginia." Gabe üstten dokunmakla yetinmedi ve genç kadının iç gömleğini çözerek göğüslerini açığa çıkardı.

Teni alev alev yanıyordu, ama genç kadın onu durdurmaya çalışmayınca Gabe bu fırsatı değerlendirdi. Virginia'nın göğüsleri hayal ettiği kadar muhteşemdi; dik, narin ve kusursuz bir biçime sahipti; pembe göğüs ucu emilmek için yalvarıyordu. Onun bu isteğini yerine getirmeye dünden razıydı Gabe.

Ağzını genç kadının göğsünün üzerinde kapatınca, Virginia ellerini onun saçlarına geçirdi. "Gabriel... bunu yapmamalısın... bunu yapmamalıyız..."

Gabe kafasını kaldırıp onun kızaran yüzüne bakarken diğer göğsünü de avuçladı. "Buraya bunun için geldin, dişi tilki. İtiraf et."

"Hayır! Ben... ben sadece seninle konuşmaya gelmiştim."

Gabe dilini göğüs ucunun üzerinde gezdirdiği genç kadının bir an nefessiz kalmasından büyük bir zevk aldı. "Peki neden samanların içinde gizlendiğini bana..."

"Bir şey arıyordum... hepsi bu. Yukarı çıktığımda kaybettiğim bir şeyi... işini bitirmeni bekliyordum..."

Gabe gülmemek için kendini tuttu. Genç kadın niyetini gizleyemiyordu. Gabriel utanmadan onun göğüslerini okşadı, kesik kesik soluması hoşuna gidiyordu. "Peki tam olarak ne arıyordun?"

"Şey... küçük bir takı." Gabriel göğsünü sertçe emince Virginia inledi. "Evet. Bir... kolye ucu. Samanların arasına düşmüş olmalı."

Gabriel genç kadının küçük, güzel göğüslerini emip sataşmaya devam ederken Virginia da ellerini onun boynuna götürüp omuzlarını sıkmaya başladı. "Aradığın şeyi buldun mu?" dedi Gabe genç kadının göğüs ucuna doğru nefesini verirken.

Virginia'nın gözleri kapanıyordu. "Ben... şey... hayır..."

"Çok yazık. Aramanda sana yardımcı olmam gerekecek."

Genç kadın aniden gözlerini açtı. "Hayır! Ben... şey..."

"Kim bilir nereye gitti?" Gabriel, genç kadının elbise-

sinde birkaç kancayı daha açtı, ta ki elbisesinin önü tamamen açılana dek. "Belki de kıyafetlerinin arasına düşmüştür."

Virginia gözlerini kırpıştırdı. "Hiç sanmıyorum."

Gabe, "Belki de, buraya," diye mırıldanırken elini onun korsesinin üzerinden kaydırıp bacaklarının arasına götürdü. "Ya da buraya." İç gömleği ile iç etekliklerinin üzerinden genç kadının hassas noktasını okşadı.

Acaba Virginia böylesine bariz bir saldırıya nasıl bir tepki verecekti – şaşıracak mıydı? Onu neden samanların arasından izlediğine dair uyduruk bahanesine bakılırsa, Gabe genç kadının meraklanacağını umuyordu.

Virginia şok ve hoşnutluk arasında kalmıştı. Gabriel'ı yarı çıplak gördüğü andan beri onun kendisine dokunmasını istiyordu, ama dokunmasını istediği yer *orası* değildi.

Derken Gabe onu tekrar okşadı ve Virginia bu kez dokunulmasını istediği yerin *tam da orası* olduğunu fark etti. "Tanrım. Yüce Tanrım. Bu... ah! Ohhh."

"Aradığın şeyi buldun mu?" Gabriel'ın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

Kendisinden o kadar emindi ki, Virginia ona itiraz edecek gücü dahi kendinde bulamadı. Çünkü adamın aşağı taraflarda yaptığı şeyler onu deli ediyordu. *Hiçbir şey* bu kadar güzel olmamalıydı.

İnsanların saygın kadınlara zamparalardan uzak durmalarını söylemelerine şaşmamalıydı. Çünkü bir erkeğin ellerini bu şekilde kullanmasının ne kadar güzel bir his olduğunu bilen her kadın saygınlığını camdan dışarı atardı.

Şimdi de Gabriel iç etekliklerini yukarı itip ellerini iç gömleğinin altına sokuyordu...

"Peki ya bu?" dedi Virginia'nın nabzını tekleten boğuk bir sesle. "Bu da aradığın şeylerden biri mi?"

Tanrı aşkına. Gabe elini iç çamaşırının içine sokup tüylerine dokunduğunda Virginia inlemesine engel olamadı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi yakışıklı lord.

Kesinlikle evet. Parmaklarını adamın geniş ve çıplak omuzlarına batırınca teninin altındaki kaslarının ipekli kumaşların altındaki bir çelik külçesi kadar sert olmasına şaşırdı. Gabriel parmağını bacaklarının arasındaki aralıktan içeri sokunca, Virginia irkildi. Lord bir parmağını tamamen içine soktuktan sonra Virginia onun elinin altında kıvranmaya başladı. Gabe onun daha fazlasını istemesi için uğraşıyordu belli ki...

Virginia ellerini lordun düşündüğü kadar sert olan çıplak göğsünün üzerine kaydırdı. Bu adama dokunmak istemesine engel olamıyordu. Kasları öylesine biçimliydi ki, parmaklarının altında gerilen sıcak tenini hissetmek *aşağılarda* onu daha fazla istemesine neden oluyordu.

Gabriel kesik kesik solumaya başladı. "Bakmam lazım," dedi boğuk bir sesle.

Virginia doğru düzgün düşünemiyordu.

"Neye?"

"Sana. Elbisenin altına." Gözlerinde Virginia'nın içinin ürpermesine neden olan saf bir açlık vardı. "Aradığın şeyi başka nasıl bulabilirim?"

Virginia'nın vücudundan aşağı doğru kaymaya başlamıştı bile.

Virginia kayıp kolye ucu saçmalığına bir son vermeliydi artık. "Bakmana gerek olduğunu..."

Tam bu sırada Gabriel ağzını orasına bastırdı. *Ağzını.*

"Gabriel!"

Genç lord dilini içine soktu.

"*Gabriel*..." diye içini çekti Virginia. "Ne... nasıl... aman... Tanrım. Çok kötüsün. Hem de *çok*."

Gabe diliyle *kötü* kelimesine yeni anlamlar kazandıran şeyler yaparken boğuk bir şekilde güldü. Yüce Tanrım. Kimin aklına gelirdi ki... Virginia nereden bilebilirdi ki...

Vücudu yanıyordu. Vücudunu Gabe'in ağzına doğru yaklaştırdı, dilinin her darbesini hissetmek istiyordu. Gabriel dudaklarını, dişlerini ve dilini onu tahrik etmek için inanılmaz bir şekilde kullanıyordu. Bu hissettiği en müthiş şeydi! Kocaman bir süvari atıyla bir tepeye tırmanmak, zirveye doğru atılmak, koşmak, gayret etmek gibiydi...

Ve en sonunda uçurumdan aşağı atlamak.

Haykırdı. Sonra zevk dalgalarıyla sarsılırken tekrar haykırdı. Sonsuza dek sürecek gibiydi, ancak en sonunda hafifledi ve Gabriel ağzını ondan çekti.

Virginia nefes nefese yatarken, lord eğilip bacağına bir öpücük kondurdu.

"Sanırım bulduk," dedi boğuk bir sesle.

Virginia uzun bir nefes verdi. "Bence de."

Neyi bulduklarından tam olarak emin değildi, ama eline geçen ilk fırsatta tekrar bulmayı istiyordu. Gabe'in içini eriten bir yoğunlukla ona bakmasına bakılırsa, lord da bulmasına yardımcı olmayı istiyordu. Gabriel vücudunun üzerinden kayıp yanına uzandıktan sonra başını eline dayadı.

"Bunun kolye ucuyla falan ilgisi yoktu," dedi baş parmağını Virginia'nın alt dudağının üzerinde gezdirirken.

Virginia parmağını öptü. "Evet, yoktu."

Gabe tek kaşını kaldırdı. "Beni yarı çıplak görmek istedin."

"Kendinden bu kadar emin olman çok sinir bozucu," dedi Virginia huysuzca.

"Ama beni görmeyi istemiş olmana sevindim." Gabe'in sesinde boğuk bir mırıltı vardı. "Yoksa burada olmazdık. Ayrıca, yarı çıplakken beni izlediğini düşünmek beni çok tahrik ediyor."

"Öyle mi?"

"Kendin gör." Gabe onun elini tutup pantolonuna doğru indirdi. "Az önce yaptığımız şey düşünülürse..."

Eli pantolonundaki belirgin şişliğe değince Gabriel aniden nefesini tuttu. Ve Virginia bu şişliği okşayınca, Gabe kısık sesle onun çok hoşuna giden bir küfür homurdandı. Bu kez kendinden o kadar da emin görünmüyordu.

"Ne diyordun?" diye sordu Virginia. Kendini beğenmişlik yapma sırası ondaydı.

Gabriel gözlerini kapattı. "Sataşmayı seven küçük bir dişi tilki olduğunu... Aman Tanrım..." İnleyerek kendini Virginia'nın eline doğru bastırdı. "Evet, tatlım. Bana öyle dokun. Tam orası... Tanrı yardımcım olsun."

"Sharpe!" diye seslendi biri ahırın dışından.

Virginia endişeli bir şekilde elini Gabriel'ın pantolonundan çekti. "Büyükbabam! Bizi bu şekilde bulmamalı."

Gabriel bir an için hiçbir şey anlamadan ona baktı.

Virginia onu sarstı. "Eğer beni burada seninle birlikte bulursa, evlilik ya da anlaşma falan olmaz, o dirgeni yakışıklı vücuduna saplanmış bulursun, o kadar."

Gabe'in yüzünde usulca bir gülümseme belirdi. "Yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Gabriel!"

"Off, tamam tamam." Lord doğrulup samanları tenin-den ve binici pantolonundan silkeledi.

"Sharpe!" diye bağırdı Virginia'nın büyükbabası, sesi artık daha yakından geliyordu. "Hangi cehennemdesin?"

Virginia telaşla elbisesini iliklemeye çalıştı.

"İnsanların bizi bulabilecekleri yerlerde buluşmaktan vazgeçmeliyiz, tatlım," dedi Gabriel şalını ona uzatırken. "Her defasında keyfimizi kaçırıyor."

Virginia ona sertçe baktı.

Alt katın kapısı gıcırdayınca Gabriel, "Sen burada kal," diye homurdandı ve sonra hep tavan arasında olan dirgeni almaya gitti.

Tam o sırada Virginia'nın büyükbabası ahıra girdi. Virginia büyükbabasının kendisini görmemesi için dua ederek samanların arasına gömüldü. Gabriel'ın tavan arasının uç kısmına doğru giderken üzerine bir miktar saman atmış olması işine yaramıştı.

"Evet, general," diye seslendi Gabriel. "Bir şey mi istemiştiniz?"

Yaşanan kısa sessizlik sırasında Virginia yüzlerce kez ölüp ölüp dirildi, büyükbabası burada olduğunu tahmin etmiş olmalıydı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Gabriel yan tarafa biraz saman attı. "Benden istediğinizi."

"Sana seslendiğimi duymadın mı?"

"Özür dilerim, duymadım. Yukarıdayken duymak çok zor."

"Lord Danville'in az önce getirdiği lanet olası kısrakla uğraşmak için yardımın gerekiyor. Adam yarına kadar gelmeyeceğini söylemişti, ama lanet olası atla çıkagelip benden her şeyi bırakmamı ve kısrağını yerleştirmemi bekliyor. Seyisler Ghost Rider'la birlikte ve başka kimse

yok. O yüzden aşağı gel. Ve lanet olası kıyafetlerini de giy. Torunumun seni çıplak görmesini istemiyorum."

Dirgeni duvara yaslamak için Virginia'nın yanından geçerken, "Bunun için çok geç," diye mırıldanan Gabriel merdivenlerden aşağı indi.

Virginia büyükbabasıyla Gabe'in gitmelerini beklerken nefesini tuttu.

"Arap atları hakkında ne biliyorsun?" diye sordu büyükbabası. Virginia, Gabriel'ın etrafta gezindiğini duyabiliyordu. Yakışıklı lord kıyafetlerini giyiyor olmalıydı.

"Çok sinirli olduklarını duymuştum."

"Ancak kötü idare edildiklerinde sinirli olurlar. Doğaları gereği soğukkanlılardır. Roger Arap atlarının ancak sahipleri kadar sinirli olabileceklerini söylerdi, ama herhalde bunu birçok at için söylemek mümkün."

Konuşma adamlar ahırdan ayrılırken de sürdü, ama Virginia uzun bir süre öylece orada yattı, büyükbabasının ağabeyinden söz ettiğini duyunca donup kalmıştı.

Roger'ı tamamen unutmuştu. Aptalca tutkularıyla Gabriel'ın tatlı sözlerine takılıp kalmış ve ağabeyinin aklından tamamen çıkıp gitmesine izin vermişti.

"Roger, çok üzgünüm," diye fısıldadı doğrulurken, ama bu suçluluk duygusunu hafifletmeye yetmedi.

Kalkıp üstünü başını düzeltirken, zihninde Gabriel'ı savunmakla ağabeyinin anısına ihanet ettiği için kendinden nefret etmek arasında gidip geliyordu. Birkaç dakikalık çelişkinin ardından, bir şeyi fark etti.

O kaçınılmaz yarıştan önceki gece ve yarışın olduğu sabah neler olduğunu öğrenmesinin zamanı gelmişti. Bunu öğrenene dek Gabriel'la arası asla iyi olmayacaktı.

Ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Gabriel'a sormak

zorundaydı. Bu onu –ve kendisini– ne kadar rahatsız ederse etsin gerçeği bilmek zorundaydı. Gerçeği öğrenmediği sürece, asla ilerleme kaydedemeyecekti.

On Üçüncü Bölüm

Ertesi gün, öğlenin ilerleyen saatlerinde Gabriel'ı Halstead Hall'a dönmeden önce görmeyi uman Virginia bir toprak sürahi dolusu birayla ahıra doğru yola koyuldu. Samanlıktaki maceralarından sonra Gabriel'la yalnız kalma fırsatı hiç olmamıştı; büyükbabası ya da seyislerden biri her zaman yanlarındaydı.

Ahıra girince, büyükbabası ve diğerlerinin bir bankta oturduklarını, Gabriel'ın ise eyer takımlarını kaldırdığını gördü. İçeri girmesiyle birlikte Gabriel kafasını kaldırıp baktı ve sıcak gülümsemesi Virginia'nın ayak parmaklarına dek tüm vücudunun karıncalanmasına neden oldu.

Virginia önceki geceyi ahırdaki karşılaşmalarının her anını düşünerek geçirdiği için Gabriel'ın onu süzdüğü sırada kızarmamak için kendisini tuttu. *Gabriel sanki giysilerinin içini görebiliyordu.*

Virginia artık büyükbabasının ne demek istediğini biliyordu. Ve Gabriel'la evli olduğunu, önceki gün yaptıkla-

rını ne zaman isterlerse yapabileceklerini rahatlıkla hayal edebiliyordu.

İşte bu yüzden onunla konuşmak zorundaydı. Gabriel'ın yakınlarında geçirdiği her gün gardı giderek düşüyordu.

Ona bir kupa bira vermeye gitti, Gabriel birayı ondan alırken eli parmaklarına değdi. Gözlerindeki anlamlı bakış bunu bilerek yaptığını gösteriyordu. Virginia bu kez yanaklarının kızarmasına engel olamadı. Gabe ona göz kırparak karşılık verince, nefesini tuttu. Nabzı hızlanmıştı ve midesi doğru düzgün düşünmesini önleyen tuhaf dönüşler yapıyordu. Dikkatli olmazsa, büyükbabası fark edebilirdi.

"Bira çok lezzetli." Gabriel vücudunun karıncalanmasına neden olan yavaş bir şehvetle birasını yudumladı. "Waverly Çiftliği'nde mi mayaladınız?"

"Sanmıyorum." Virginia büyükbabasına baktı, neyse ki Gabriel'ın ona nasıl baktığına dikkat etmiyordu. "Kendi biramızı imal etmeyi denedim ama pek başarılı olamadım."

"Bulaşık suyu gibiydi," dedi seyislerden biri olan Hob.

Virginia adama kaşlarını çatarak baktı, gerçi seyis pek haksız sayılmazdı.

"Belki de baldızım size bu konuda yardımcı olabilir," dedi Gabriel. "Kendisi bir bira yapımcısıdır."

"Eğer tarifi takip edebileceğim kadar kolaysa," dedi Virginia, "çok minnettar olurum."

"Biz de öyle," dedi Hob.

Gabriel seyise uğursuz bir bakış attı. "Evet, çünkü Bayan Waverly'nin hepinizin karnını doyurması ve ihtiyaç

larınızı karşılaması yetmiyor. İyi bir bira da imal etmesi gerek, değil mi?"

Hob suratını asarak omuzlarını silkerken, Virginia Gabriel'a sıcak bir şekilde gülümsedi. Onun bu beklenmedik savunmasından çok etkilenmişti.

Ama bu aynı zamanda büyükbabasının dikkatini de çekmişti. Büyükbabası gözlerini kısarak ona ve Gabriel'a baktı. "Sharpe, yarın her zamankinden daha erken gelebilir misin?"

Gabriel kaskatı kesildi. "Neden?"

"Yarın Langsford'da panayır var. Bir yıllıkları pazara götüreceğim, o yüzden seyislerle benim işimiz başımızdan aşkın olacak. Ancak dokuzdan sonra yola çıkabileceğiz, ama her şeyin hazır olması için öncesinde biraz yardıma ihtiyacım olacak."

"Özür dilerim, gelemem."

Virginia'nın büyükbabası kibirli bir şekilde arkasına yaslandı. "Tahmin etmem gerekirdi. Senin gibiler cuma gecesini içki içip kumar oynayarak şehirde geçirmeyi tercih eder. Cumartesi sabahı erkenden kalkman zor olur."

Büyükbabasına ters ters bakan Virginia, diğer iki seyise bira doldurmak için adamların yanlarına gitti.

"Sebebi bu değil." Gabriel'ın sesine belli belirsiz bir asabiyet hâkimdi. "Aslına bakarsanız, yarın buraya gelmeyi hiç düşünmüyordum."

"Demek en sonunda bu kadar sıkı çalışmaktan bıktın, öyle mi? Küçük maceranı sonlandırmak mı istiyorsun?"

"Hayır, hiç de değil." Gabriel kaşlarını çatarak birasını dikledi. "Önceden planlanmış bir işim var."

"O halde o işinin öncesinde buraya gel."

"Büyükbaba," diye araya girdi Virginia, "lord hazretle-

ri dilediğin gibi emir verebileceğin hizmetkârlarından biri değil."

"Elimde olsaydı, gelirdim," dedi Gabriel, "ama işim çok erken erken."

Virginia'nın büyükbabası onu şüpheli bir şekilde süzdü. "Bir adamın sabahın köründe ancak tek bir işi olabilir, o da bir kadınla olur."

Gabriel'ın yüzünden ne kadar sinirli olduğu görülebiliyordu. "Aslına bakarsanız, bir beyefendi ile buluşacağım. Bir bahis ayarlayacağız."

Ne tür bir bahis olacağını anlayan Virginia, Gabriel'a döndü. "Yine yarışacaksın," diye onu suçladı.

Gabriel ifadesiz bir şekilde boş kupasını ona uzattı. "Yarışacaksam ne olmuş?"

Virginia kupayı ondan alırken bakışları birbirine kenetlendi. Gabriel, Virginia'nın bu konudaki duygularının kendisi için önemi olduğuna dair en ufak bir belirti göstermiyordu. Virginia'nın çiftlikteki çalışmaları hakkında güzel sözler söylüyor olabilirdi, ama bu karakterini değiştirmiyordu. O hâlâ Ölüm Meleği'ydi ve her zamanki gibi pervasızdı.

Virginia buna yeterince katlanmıştı. Lord hazretlerinin ne tür bir adam olduğuna karar vermenin zamanı gelmişti. Roger ve onun arasında neler olduğunu bilmeden artık hayatına devam edemezdi.

Büyükbabasına döndü. "Lord Gabriel burada bir hafta çalışırsa, ki çalıştı, geziye çıkmamıza izin vereceğini söylemiştin. Şimdi o geziye çıkmak istiyorum."

Büyükbabası sancısı olan bir at gibi burnundan soludu. "Sizinle birlikte geleceğimi de söylemiştim. Lord Danvil-

le kısrağına bakmak için geleceğinden şu an için çiftlikten ayrılmam söz konusu değil."

"Hob'la giderim o halde. Yeterli bir şaperon olur."

"Bak, kuzucuk..."

"Bunu bize borçlusun, büyükbaba." Virginia büyükbabasına sertçe baktı. "Çok sabırlı davrandım, ama talibimle vakit geçirmeyi hak ediyorum. Hafta boyunca yaptığı onca işten sonra en azından bu kadarına izin verebilirsin."

Büyükbabası önce ona, sonra Gabriel'a öfkeyle baktı. Ama Gabriel'ı köpek gibi çalıştırdığını ve adamın her şeyi şaşırtıcı bir sakinlikle karşıladığını biliyor olmalıydı.

"Pekâlâ, gidin öyleyse," diye homurdandı en sonunda. "Ama geç kalmayın. Güneşin batmasına bir saat var ve hava kararduktan sonra onunla birlikte dışarıda olamazsın." Hob'a baktı. "Bir saniyeliğine bile gözünün önünden ayrılmalarına izin verme, anladın mı?"

"Emredersiniz, efendim," diye yanıtladı Hob.

Kısa bir süre sonra, Hob arkadaki seyis koltuğuna tırmanırken, Gabriel Virginia'yı at arabasına bindirmekle meşguldü. At arabası kendisine ait olduğu için Virginia alışkanlık gereği dizginleri eline aldı ve Gabriel hiçbir şey söylemdi.

Seyisle aralarında bir bölme olmasına rağmen, Virginia'nın at arabasının verebileceğinden daha fazla mahremiyete ihtiyacı vardı. "Konuşabileceğimiz bir yere gidiyoruz."

Gabriel'ın gözleri kararıp acı veren bir yavaşlıkla vücudunu süzünce, Virginia kurduğu cümleye pişman oldu. Lordun yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordu. Kendisini onun kollarında kaybetmeyi her ne kadar istese de,

bunu yapamazdı. Birkaç şeyi açıklığa kavuşturana kadar bu mümkün değildi.

Bir kilometre kadar ilerledikten sonra at arabasını küçük bir açıklığa doğru giden bir patikaya soktu. Virginia arabayı henüz tam olarak durdurmamışken Gabriel aşağı atladı. Virginia'nın arabadan inmesine yardım ederken ellerini bir süre belinden çekmemesi, Virginia'nın karnında acımasızca bastırmak zorunda kaldığı bir heyecana sebep oldu. Virginia ona ters bir bakış attıktan sonra at arabasının arkasına doğru gitti.

"Hob, atlara yolda biraz egzersiz yaptırman çok iyi olur."

Hob aşağı atladı, bakışlarını ondan Gabriel'a doğru çevirirken çenesi kaskatıydı. "Efendim sizi gözümün önünden ayırmamam gerektiğini söyledi. Dedi ki..."

"Belki de baş hizmetçimize geceleri Molly ile ahırda gizli gizli buluştuğunuzu söylesem iyi olacak." Virginia Hob'un onlarla gelmesini boşuna istememişti.

Hob'un tüm havası kaçtı. "Lütfen, söylemeyin hanımefendi, baş hizmetçi Molly'yi kovar ve sonra da..."

"O halde önümüzdeki yarım saat boyunca atları dolaştıracaksın, değil mi?"

Hob uzun bir süre tereddüt etti. Sonra içini çekerek kibarca selam verip sürücü koltuğuna geçti.

Hob uzaklaşırken Gabriel, "Çok hoş bir şantajdı," dedi. "Molly meselesini nereden biliyorsun?"

Virginia alaycı bir ses çıkardı. "Kız geceleri ateşi yakmaya geldiğinde saçlarının arasında saman oluyor. Diğer seyisin kasabada sevgilisi olduğu için geriye bir tek Hob kalıyor. Çalışanların sandığı kadar aptal değilim."

"Bundan eminim," dedi Gabe boğuk bir sesle. Ona uzandı, ama Virginia geri çekildi.

"Ah, hayır. Zihnimi öpücüklerle bulandırasın diye bu kadar zahmete girmedim. Yarın katılacağın yarış hakkında bazı şeyler bilmek istiyorum."

Gabe kısık bir sesle küfredince Virginia bir an onun hiçbir şey anlatmayacağından korktu. Derken Gabriel ellerini Virginia'nın o hem hayran olduğu hem de nefret ettiği umursamaz tavrıyla paltosunun ceplerine soktu ve "Madem bilmek istiyorsun, o halde söyleyeyim," dedi, "Wheaton adındaki bir adam bana meydan okudu. Bahis yüz sterlin, o yüzden kabul ettim."

"Elbette, edersin," dedi Virginia sertçe. "Para senin için her şeyden önemli".

Gabriel'ın yüzü öfkeyle parladı. "Senin için de öyle olmalı. Celia inatçılık yapıp evlenmeyi reddederse, yarışlardan kazandığım parayla geçineceğiz. Yarınki yarışı kazanırsam, yüz sterlin bir jokey tutmak ve tüm masrafları ödemek için yeterli olacak, böylece Rüzgâr Jane St. Leger Stakes'e katılabilecek. Ve eğer o ödülü kazanırsam..."

"Eğer, eğer, *eğer*! Bana çok fazla eğer varmış gibi geliyor."

"Peki ne yapmamı öneriyorsun? Büyükbabanın ahırında seyis olarak çalışmamı mı?"

"Hayır, elbette bunu önermiyorum. Büyükannen Rüzgâr Jane için sana destek olmaz mı?"

Gabriel soğuk bir kahkaha atıp açıklıkta ileri geri yürümeye başladı. "Safkan yarışını onaylamıyor. Yarışlar uğruna binlerce sterlin kaybeden eski markinin, aptal büyükbabamın izinden gideceğimden korkuyor. Başaracağımı biliyorum, ama bana inanmıyor."

Virginia bunun onu ne kadar üzdüğünü görebiliyordu. Gabriel'ın mirasını kazanmanın ötesinde hayatı için bir planı olduğunu hiç düşünmemişti. Gabe yarış atlarından oluşan bir ahır kurmak istediğinden söz etmişti, ama Virginia bunu ciddiye almamıştı. Artık lordun bu konuda gerçekten ciddi olduğunu bildiğine göre –artık onu daha iyi tanıdığına göre– her şey daha mantıklı geliyordu. "Büyükannen saçmalıyor."

Gabriel durup ona baktı.

Virginia kızardı. "Senin ne kadar yetenekli olduğunu gördüm. Atların güçlü özelliklerini anlamak konusunda Tanrı vergisi bir yeteneğin var. Büyükbabam bile bu konuda yorum yaptı, ancak sana hiçbir şey söylemiyor."

Gabriel düşünceli ve bir temkinli bir şekilde onu süzdü. "Büyükannem safkan yarıştırmanın at seçmekten daha fazlasını gerektirdiğini iddia ediyor."

"Haklı olabilir. Eğitim de önemli. Ama sen o konuda da iyisin. Ciddi anlamda safkan yarıştırmaya başlarsan, önemli at sahiplerinin çoğuna kök söktürebilirsin." Virginia hafifçe gülümsedi.

"Teşekkür ederim." Gabriel'ın yüzünde kararlı bir ifade belirdi. "O halde yarınki yarışa neden katılmam gerektiğini anlıyorsun. Özel yarışlarda kazandığım para safkan yarıştırma masraflarını karşılayacak ve asıl para kazandıran şey safkan yarışları."

Virginia bunun üzerine hiçbir şey söylemeyince genç lord ekledi: "Rüzgâr Jane ile çok küçük bir başlangıç yaptığımın farkındayım, ama işler planladığım gibi giderse bir gün bir ahır dolusu safkan yarış atım olabilir." Bakışlarını kaçırdı. "En azından öyle olmasını umuyorum."

Virginia planının onun için ne kadar çok şey ifade etti-

ğini görebiliyordu. Ama bu planın bazı belirgin dezavantajları vardı ki, Gabriel da bunların farkında olmalıydı. "O halde çok sayıda özel yarışa ve bahse katılman gerekecek. *Yüksek* bahislere. Bu da tehlikeli yarışlar anlamına geliyor."

Gabriel bakışlarını ona çevirdi, aniden dikkat kesilmişti. "Yarış ne kadar tehlikeli olursa, bahis o kadar yüksek olur. Bunu biliyorsun."

Virginia hayal kırıklığına uğradı. "Peki yarın sen ve Bay Wheaton hangi tehlikeli pistte yarışacaksınız?"

"*Lord* Wheaton. Ve hiç de tehlikeli değil, söz veriyorum. At arabası yarışı bile değil. At sırtında yapılan sıradan bir yarış sadece."

"Bu tür yarışların da en az at arabası yarışları kadar tehlikeli olabileceğini çok iyi biliyorsun. Hangi pistte yarışacaksınız?"

"Duyduğunu sanmıyorum."

"*Hangi* pist?" diye üsteledi Virginia.

Gabriel'ın çenesindeki kaslardan biri seyirdi. "Lyons'un Eastcote'taki arazisinde, derenin yanından geçen pistte."

Virginia korkuya kapıldı. "Şu engebeli olan pist mi?"

Gabriel gözlerini kırpıştırdı, Virginia'nın pisti bilmesine şaşırmış görünüyordu. "Sadece iki atlayış var ve o kadar da zor değil."

"O kadar da zor değilmiş! Büyükbabamın oradan bahsettiğini hatırlıyorum. Atlayışlardan birinde Lyons bacağını kırmamış mıydı?"

Gabriel kaskatı kesildi. "Doğru düzgün ata binmeyi bilmediği için."

"Aman Tanrım," diye homurdandı Virginia, duyduğu korku başının dönmesine neden oluyordu. "Sen gerçekten aptalsın."

Bu Gabriel'ı sinirlendirdi. "Letty Lade ile yarışan ve sonra *bana* meydan okuyan senden daha aptal değilim. Ne zamandır yarış fikrini onaylamıyorsun?"

"Nasıl yarıştığını gördüğümden beri," diye karşılık verdi Virginia. "Aklı başında insanların girmeyeceği risklere nasıl girdiğini gördüğümden beri."

"Bana mantıklı olmak konusunda ders mi vereceksin?" Gabriel ona doğru ilerledi. "Geleceğini tehlikeye atmak pahasına Turnham Green'de yarışmak isteyen sendin."

"Evet, çünkü ölen kardeşimin arkasından pervasızlığınla tanınmanı izlemekten bıkmıştım!"

Gabriel'ın yüzündeki şok ifadesinin yerini çok geçmeden acı aldı. Yine de, sözlerini geri alamazdı Virginia. Artık ağzından çıktığına göre, boş veremezdi.

Gözyaşlarına engel olmaya çalışırken kesik kesik soluyordu. "Faytonunu siyaha boyatıp siyah kıyafetlerinle kasıla kasıla dolaşıyorsun..."

"Ben hiçbir yerde *kasıla kasıla* dolaşmıyorum, tatlım," dedi Gabriel kısık bir sesle.

"Sakın bunu alay konusu yapmaya kalkışma! Bu tehlikeli yarışlardan para kazanmaktan söz ediyorsun, ama ikimiz de biliyoruz ki ağabeyim olmasaydı hiç kimse sana karşı bahse girmezdi!" Virginia'nın sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Roger olmasaydı, Ölüm Meleği diye bir şey olmazdı."

"Ölüm Meleği olmayı ben istemedim, lanet olsun!" Gabriel kelimeleri neredeyse tükürürcesine söylemişti. Virginia öfkesi karşısında şaşırıp gözlerini kırpıştırınca ekledi: "Bu bir aptalın şaka yapma fikriydi."

Virginia nutku tutulmuş bir şekilde ona bakmayı sürdürdü. Şaka mı? Ağabeyinin ölümü biri için şaka mıydı?

Onun tepkisini görünce Gabe kısık ve üzgün bir sesle devam etti: "Roger'ın kazasından sonra, yasını tutmak için siyahlara büründüm. Roger ailemden biri olmadığından Chetwin, ölüm daimi yoldaşım olduğu için siyah giyindiğimi söyledi. Dokunduğum herkesin; annemle babamın, en yakın arkadaşımın, herkesin... öldüğüne dikkat çekti."

Gabriel açıklıkta yürümeye başladı, yüz hatlarından ne kadar üzgün olduğu görülüyordu. "Elbette, Chetwin haklıydı. Ölüm benim daimi yoldaşım. O nedenle başkalarının bana Ölüm Meleği demesine pek şaşırmadım." Sesi boğuklaştı. "Ne de olsa, buna son derece uygunum."

O anda, Virginia her şeyi yanlış gördüğünü fark etti. Lord Gabriel, Ölüm Meleği olmakla övünmüyordu. Bu onun lanetiydi, üzüntüsünü umursamayan insanlar tarafından ona takılan bir isimdi."

"Ah, Gabriel," diye fısıldadı.

Ama Gabe maziye dalmıştı, onu duymuş gibi görünmüyordu. "İki seçeneğim vardı. Ya o aptalların alay etmeleri karşısında sinecektim ya da onlara onlardan veya ölümden korkmadığımı gösterecektim." Ona doğru döndü, bakışları öylesine hüzünlüydü ki, bu Virginia'nın kalbini sızlatıyordu. "Evet, faytonumu siyaha boyatıp siyah kıyafetlere büründüm ve beni rahat bıraktıkları sürece hakkımda istediklerini söylemelerine izin verdim."

Çılgınca bir kahkaha attı. "Ama elbette, beni rahat bırakmadılar. At arabası kullanmayı bilen her aptal yarış yapmak için bana meydan okudu. Önceleri kabul etmedim. Bir sene boyunca tüm meydan okumaları geri çevirdim, ta ki bahisler göz ardı edemeyeceğim kadar yükselene dek."

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdikten sonra tekrar yürümeye başladı. "En sonunda, paranın kurtulu-

şum olabileceğini fark ettim. Gerçekten yapmak istediğim ama büyükannemin yapmama asla izin vermediği şey için yeterince para kazanırsam, kendimi sosyeteden tamamen kurtarabilirdim."

Demek, Gabriel'ın istediği buydu? Saklanabilmek için yeterince para kazanmak?

"Ölüm Meleği olmayı ben istemedim," dedi Gabe sertçe. "Ama bu lakaptan kurtuluşum olmadığını görünce, bunu paraya çevirmeye karar verdim."

Bakışlarını Virginia'ya çevirdi, oldukça kırılgan görünüyordu ve sesi kesik bir fısıltıdan ibaretti. "Kendi kendime Roger'ın anısını onurlandırdığımı söyleyip durdum. Her kazandığımda bunu onun için yaptığımı, bir daha yarışamayacak olmasını telafi etmek için yaptığımı düşünüp durdum. Ama sanırım sevdiğim şeyi yapmak için bunu bir mazeret olarak kullandığımı sen de görebiliyorsundur."

"Roger yarışmayı gerçekten çok severdi," dedi Virginia kısık bir sesle. "Anısını onurlandırmak için kötü bir seçenek değil."

Gabe'in bakışlarında suçluluk duygusuyla karışık bir öfke vardı. "Buna gerçekten inanmıyorsun."

"Ağabeyimin ölümünün seni sandığımdan daha fazla etkilediğine inanıyorum." Anlaşılan acı çeken bir tek Virginia ve büyükbabası değildi. "Üzerinden yedi sene geçti, Gabriel. Artık bunu geçmişte bırakmalısın. Ama bunu yapmadan –ikimiz de bunu yapmadan önce– bana gerçeği söylemek zorundasın."

Gabriel gerildi.

Virginia cesaretini topladı. "Büyükbabamın ağzından duydum, söylentiler de duydum, ama gerçeği senin ağzın-

dan hiç duymadım. Neden bana bahse girdiğiniz gece ve Roger'ın öldüğü gün neler olduğunu söylemiyorsun?"

Gabriel'ın gözlerinde boş ve umutsuz bir ifade belirdi.

Virginia onu geri çekildiği yerden çekip çıkarmak istiyordu, ama bunu yapamazdı.

Soğuk ve hareketsiz duran *bu* Gabriel, Ölüm Meleği'ydi. Ancak Virginia gözünü korkutmasına izin vermeyecekti. "Bana gerçeği söyle. İlk meydan okuyan kimdi? Sen mi Roger mı?"

"Gerçeği bilmek istemezsin," dedi Gabriel mesafeli bir sesle. "Evlilik teklifimi reddetmek için bahane arıyorsun, hepsi bu."

"Bunun için bahaneye ihtiyacım yok. Kabul etmek için bir sebebe ihtiyacım var."

"Sorduğun sorunun seni mutlu edebilecek bir cevabı yok," dedi Gabriel. "Meydan okuyan kişinin ben olduğumu söylersem, bana kızacaksın. Meydan okuyanın o olduğunu söylersem, ona kızacaksın ve erkek kardeşinin kusursuz imajını zedelediğim için benden nefret edeceksin."

"Bu doğru değil," dedi Virginia kesin bir tavırla.

"Bunun doğru olduğunu çok iyi biliyorsun. Ben kazanamam." Gabriel yaklaşıp sesini alçalttı. "Bu flörtü yürütmek istiyorsak, tek seçeneğimiz geçmişi geride bırakmak. O gece olanları; kimin hatalı olduğunu ve yapılabilecekleri konuşmaktan vazgeçmeliyiz."

Virginia kafasını iki yana salladı. "Tek seçeneğimiz bu değil."

"Ben sadece bu seçeneği kabul ediyorum."

"Gabriel..."

"O gece hakkında konuşmayacağım!" diye kükredi Gabe. "Ne şimdi ne de bir başka zaman. Eğer bunu kabul

etmeyeceksen, bana teklifimi geri çekmekten başka seçenek bırakmıyorsun."

Bir hafta önce olsaydı, Virginia ona teklifini alıp Ealing'e geri dönmesini söylerdi. Ama bir hafta önce onu tanımıyordu.

Evet, perişan ve vahşi bir adamdı, ama aynı zamanda sorumluluk sahibi de olabiliyordu. Çok çalışıyor, çiftlikteki hayata Virginia'nın büyükbabasının izin verdiği ölçüde sorunsuz bir şekilde ayak uyduruyor ve Virginia'nın bir gelecek istemesine sebep oluyordu. Pierce'ın cömertliğine ya da büyükbabasının uzun bir hayat yaşamasına bağlı olmayan, gerçek bir gelecek.

En önemlisi de, Gabe'in onu herkesten daha iyi anlıyor olmasıydı. Gabe içindeki huzursuzluğa sesleniyordu. Zihni Gabe'in evlilik teklifini kabul etmek için en son sebebin bu olması gerektiğini söylese de, kalbi ve bedeni ona tamamen farklı bir şey söylüyordu.

Keşke sandığı kadar kötü ve acımasız olsaydı Gabriel. Ama Gabriel çiftlikte yaptıklarıyla övünmeksizin, bıkmadan usanmadan çalışmıştı. Seyislerle şakalaşıyor ve Virginia'nın büyükbabasının hoşnutsuzlukları karşısında çekinmeden gülüyordu, ama artık Virginia bunun sadece bir maske olduğunu, Gabe'in ruhundaki derin mutsuzluğu saklamak için başvurduğu bir çare olduğunu görebiliyordu.

Ne yazık ki, devam ettiği sürece bu derin mutsuzluk ikisini de zehirleyebilirdi.

"O yarış hakkında konuşmayı reddetmeni kabul edip edemeyeceğimi bilmiyorum," dedi. "Kabul etmeli miyim, onu bile bilmiyorum."

"Pekâlâ." Sert bir rüzgâr esmişçesine omuzlarını dik-

leştirdi Gabriel. "Bu vesileyle bahsin şartlarını yerine getirdiğini ilan ediyorum. Artık benim için bir şey yapmak zorunda değilsin."

Açıklığa doğru gitmek üzere dönünce, Virginia arkasından seslendi: "En azından düşünmeme fırsat ver."

Gabriel durdu. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Şimdilik değiştirmeyebilirdi. Ama eğer Virginia'ya güvenecekse, kalbini ona açacaksa...

Kalbi mi?

Virginia'nın istediği bu muydu? Gabriel'ın kalbini mi istiyordu?

Eğer öyleyse, aklını kaçırmış olmalıydı. Gabriel kalbini geçmişe gömmüştü. Kalbini geleceğe taşımak çok büyük bir çaba gerektirecekti. Ve bu sırada kendi kalbi kırılabilirdi.

Ama ona sahip olma şansı bu riske girmeye değebilirdi. Gabriel'ın sırlarına bakmaya dayanabilirse. Fakat söz konusu sırların neler olduğunu bilmeden bunu yapabileceğinden emin değildi.

Arkasından yaklaşıp elini Gabriel'ın koluna koydu. "Pazartesi günü yine gel. Böylelikle ne yapmak istediğimi düşünmek için bana yeterince fırsat vermiş olursun. Olur mu?"

Gabriel onun önce eline, sonra yüzüne baktı. Gözlerinde umutla temkin birbiriyle savaşıyordu. "Çok inatçı bir kadınsın," dedi.

"Kendi inatçılığını bileye bileye sivriltmiş bir adama göre oldukça ilginç sözler," diye ona sataştı Virginia.

Lordun ifadesi yumuşadı. "Haklısın."

Virginia kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. "İnatçılık

demişken, eve dönsek iyi olacak, yoksa büyükbabam seni sonsuza dek çiftlikten kovabilir."

Yürümeye başlayınca, Gabriel onu belinden yakalayıp kendisine doğru çekti ve etkileyicilik konusunda günbatımıyla yarışan çarpıcı bir öpücük verdi. Bir an için Virginia ona izin verdi. Tekrar Gabriel'ın kollarının arasında olmak çok güzeldi, Gabriel'ın yakınlık isteğinin fizikselliğin ötesine geçmediğini unutmak çok kolaydı.

Gabriel onu ancak başının döndüğünden emin olduğu anda bıraktı. "İşte," dedi bakışlarını ondan ayırmadan. "Evlilik teklifimi kabul edip etmeyeceğini düşünürken bunu da göz önünde bulundursan iyi edersin."

Ve sonra sanki az önce Virginia'yı kendinden geçirecek şekilde öpen o değilmiş gibi uzaklaştı.

Tanrı yardımcısı olsun, Virginia'nın başı gerçekten dertteydi. Adam onu öylesine büyülemişti ki, yön duygusunu kaybetmişti. Kalbi kırılmadan bu işten sıyrılmasının tek yolu savunma mekanizmasını harekete geçirmekten geçiyordu. Ve bunun için çok geç kalmış olmaktan korkuyordu.

On Dördüncü Bölüm

Gabriel ertesi gün Marsbury Malikânesi'nden yola çıktığında henüz erkendi. Lyons onu ve Wheaton'ı kahvaltıya kalmaları için davet etmişti, ama Gabe kabalık olacağını bildiği halde bu teklifi reddetmişti. Dükün şakalarına daha fazla katlanamazdı.

Çünkü akla gelmeyecek şey olmuştu. Kaybetmişti. En son ne zaman bir yarış kaybettiğini hatırlamıyordu.

Ve bu sırada çok kötü olmasa da yaralanmıştı. Wheaton'ın peşinden bir ağacın altına girmiş ve Wheaton'ın yanından geçip gittiği dal güçlü bir şekilde ona çarpınca başı yarılmıştı. Yarası çok derin değildi ama korkutucu görünüyordu – kurumuş kan ve matlaşmış saçlar. Büyükannesi ve kızlar görürlerse, olay çıkarırlardı.

Yine de, yarası yüz sterlin kaybetmiş olması gerçeği kadar endişelendirmiyordu onu. Lanet olsun. Kazansaydı, para Rüzgâr Jane'i St. Leger Stakes'e sokmaya rahatlıkla yetecekti.

Virginia'nın sesi zihninde yankılandı: *Eğer, eğer, eğer! Bana çok fazla eğer varmış gibi geliyor.*

Lanet olası kadın. Kaybetmesinin sebebi oydu. Genellikle yarışlardan önce üzerine kazanmaya ve tehlikeyi aklından çıkarmaya konsantre olmasını sağlayan bir sakinlik çökerdi. Ama önceki gün o kadınla olan görüşmesinden beri zihnini bulandıran düşünceler nedeniyle, bugün o sakinliğinden eser kalmamıştı.

Doğru düzgün uyuyamamış, gecenin bir yarısını bu kadınla flört etme fikrine hiç bulaşmamış olmayı dilemekle, diğer yarısını da Virginia'nın onu Roger'ın üstünden şöhret sahibi olmakla suçlamasını düşünerek geçirmişti.

Genç kadının buna bu gözle bakacağı hiç aklına gelmemişti. Zira Gabriel'ın amacı hiçbir zaman şöhret sahibi olmak olmamıştı. Ama Virginia bu kelimeleri söyledikten sonra, Gabriel onun bu suçlamasını çürütmeye kendisini mecbur hissetmiş ve çok geçmeden Virgina da onun yıllardır gömülü tuttuğu şeyleri birer birer mezarlarından çıkarmaya başlamıştı.

Gabriel küfretti. Virginia neden Roger'ın ölümünü geçmişte bırakmıyordu? Ve Gabe onun lanet olası sorularını sormasına nasıl engel olacaktı?

Bu kadına bilmek istediği şeyleri asla anlatamazdı. Gerçeği ima edecek olursa bile, Virginia onunla herhangi bir şey yapmayı sonsuza dek reddederdi. Virginia bilmediği takdirde Gabe'in onu kazanma şansı hâlâ vardı, ama öğrenirse Gabriel'ın böyle bir şansı kesinlikle olmayacaktı.

Hem Gabriel neden ona, büyükbabasına ya da herhangi birine kendini bu şekilde göstermek istesindi ki? Geçmiş geçmişte kalmalıydı. Bu herkes için en iyisiydi.

Ama ya Virginia'ya bunu kabul ettiremezse? Ya Virginia onunla evlenmeyi reddederse?

O halde, Gabriel başka birini bulmak zorunda kalacaktı.

Atını dörtnala koşmaya teşvik ederken homurdandı. Başka birini *istemiyordu*. Yelpazesinin arkasında kıkır kıkır gülen ve söyledikleriyle ima ettikleri apayrı şeyler olan sosyete kızlarını istemiyordu. En keyifsiz çalışanını bile neşelendiren bir ışıltıyla herkesin ihtiyaçlarıyla ilgilenen o güzel dişi tilkiyi istiyordu. Neşeli sözleriyle hizmetkârları sakinleştiren, büyükbabasını cesaretlendiren ve Gabe'in -tekrar tadına bakmak, ona dokunmak ve onu kollarına almak için– içini sızlatan kadını istiyordu.

İtiraf etse iyi olacaktı: Virginia'yı arzulamaktan doğru düzgün düşünemiyordu bile. Çiftleşme dönemindeki kısrakların kokusunu alan lanet olası aygırların kendilerini nasıl hissettiklerini artık çok iyi biliyordu. Önceki hafta boyunca Virginia'nın ona hafifçe gülümsemesi bile kanını kaynatmaya yetmişti. Virginia'nın şimdi ondan vazgeçeceğini düşünmek...

Hayır, Gabriel buna izin vermeyecekti. Virginia'yı geçmişin geçmişte kaldığına ikna etmek zorundaydı. Yeniden başlayabilirlerdi. Ama bunu kendisine meydan okuyan her aptalla yarışarak yapamazdı.

Oliver'ın sözleri zihninde belirince kaşlarını çattı: *Erkek kardeşini bir yarışta kaybetti. Bahis olsun ya da olmasın, yarışta kaybedebileceği bir erkekle evlenme riskine girmeyecektir.*

Lanet olsun. Virginia onun için endişeleniyordu. Ama Gabe, Celia evlenene dek yarışmaktan vazgeçemezdi. Ya o ve kardeşleri miras haklarını kaybederlerse? Paraya ihtiyacı vardı ve yarışmaktan başka seçeneği yoktu.

Virginia'nın büyükbabasıyla güçlerini birleştirmediği

sürece. Ölmeden önce Roger'ın olmak üzere yetiştirildiği kişi, yani generalin sağ kolu olabilirdi. Zaten generalin torunuyla evlenecekse...

İçini çekti. Şu an, bu büyük bir "eğer"den ibaretti. Ayrıca, zamanını ve enerjisini günün birinde Devonmont'a miras kalacak bir damızlık çiftliğine harcamayacaktı. Kendi parasını kazanmaya ihtiyacı vardı. Ve bu yarışmak anlamına geliyordu.

Virginia'nın bunu kabul etmeyi öğrenmesi gerekecekti, hepsi bu.

Ealing'e doğru giden dönemece varınca dizginleri çekti. Eve gitmeliydi. Ama o zaman lanet olası ailesine yarışı kaybettiğini söylemek zorunda kalacaktı. Aptal erkek kardeşlerinin şakalarına katlanmak zorunda kalacaktı. Ve bir de kafasındaki yara vardı. Çaktırmadan içeri girmeyi deneyebilir ve yarasını temizleyene dek şapkasını çıkarmayabilirdi, ama ailesi genellikle en beklenmedik yerlerde ortaya çıkarlardı ve onun şapkasını çıkarmayı reddetmesini şüpheli bulabilirlerdi. Bir grup kadının, başındaki yara yüzünden onu azarlaması istediği en son şeydi.

Kaldı ki, general bir yıllık yavruları pazara götürmesi için ondan yardım etmesini istemişti. Onlara yetişmek için geç kalınmamış olabilirdi. Ailesinin yarış hakkındaki sorularıyla uğraşmaktansa generale yardım etmeyi tercih ederdi. Adam muhtemelen bu konuyu açmazdı bile, ne de olsa kendi işleriyle meşgul olacaktı.

Virginia'nın da ona herhangi bir soru sorma şansı olmayacaktı, çünkü Gabe generalle birlikte hayvanlarla ilgileniyor olacaktı. Dışarıdayken şapkasını çıkarmak için hiçbir sebebi yoktu, o yüzden Virginia yaralandığını göremezdi.

Ayrıca bu sayede Virginia'yı görme fırsatı olacaktı. Wa-

verly Çiftliği'ne gitmesinin onu görmeyi istemesiyle hiçbir ilgisi yoktu tabii. Bu sadece bir tesadüftü.

Atını Waverly Çiftliği'ne doğru çevirirken alaycı bir ses çıkardı. Tesadüf, tabii. Kendisine çekidüzen verse iyi olacaktı. Abayı yakmaya başlamıştı ve bu hiç iyi değildi. Virginia fark edecek olursa, onu parmağında oynatmaya çalışır ve Gabe farkına bile varamadan, yarışmayı bırakması için ona emirler yağdırmaya başlardı.

Yine de, bir saat sonra çiftliğe yaklaşırken kalbinin gümbür gümbür atmasına engel olamadı Gabriel. Çiftlik terk edilmiş gibi görünüyordu. Ahırda kimse, hatta seyisler bile yoktu ve Gabe generali de hiçbir yerde göremiyordu. Lanet olsun, onları kaçırmıştı.

Ama belki yolda onları yakalayabilirdi. Evdeki hizmetkârlardan biri hangi yoldan gittiklerini biliyor olmalıydı.

Atından inip hayvanı bir yere bağladıktan sonra kapıya doğru yürüdü. Kapıyı tıklattı. Kimse açmadı. Tekrar tıklattı, dönüp gitmek üzereyken içeriden boğuk bir ses duydu.

Kapı açılınca, karşısında hizmetçilerden birini ya da uşağı bulacağını sandı. Ancak karşısındaki Virginia'ydı.

Nefesini tuttu. Genç kadının saçları omuzlarını dökülmüştü ve üzerinde ince bir gecelikten başka bir şey yoktu. Anlaşılan onu uyandırmıştı Gabriel.

Virginia uykulu gözlerini ovuşturdu. "Yarışın olduğunu sanıyordum."

"Vardı. Ama bitti."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Çabuk mu? Saat dokuzu geçiyor, tatlım, şafakta yarıştık."

"Ah. Ben birkaç saat önce yatağa girdim. Molly hasta. O yüzden panayıra gidemedim, birinin kalıp onunla ilgilen-

mesi gerekiyordu." Virginia gözlerini kırpıştırdı. "Bekle, saat dokuzu geçiyor mu dedin? Ona biraz daha arpa suyu vermeliyim. Ateşi çok yüksek olduğu için buna çok ihtiyacı var." Koridorda mutfağa doğru ilerledi.

Gabriel içeri girip kapıyı arkasından kapattıktan sonra Virginia'nın peşinden mutfağa gitti. "Burada sana yardım edecek kimse yok mu?"

"Büyükbabam herkesi panayıra götürmek zorunda kaldı. Bizim de gitmemiz gerekiyordu, ama biz burada kalınca ona yardım edebilecek herkesi götürmesi gerekti." Virginia, Gabriel'ın eline bir bardak tutuşturdu. "Tut şunu."

Gabe onun kâseye sirke doldurmasını izledi, ama Virginia bardağı ondan almaya gelince, "Senin için taşırım," diye mırıldandı.

Genç kadın kafasını sallayıp hizmetkârların merdivenlerine doğru yöneldi. Gabe de peşinden gitti.

Molly'nin odası en üst kattaydı. Yerde sevimli bir kilimin serili olduğu, içeride güzel bir dolabın bulunduğu küçük ama düzenli bir odaydı burası. Pencerelerin açık olması yaz havasını çekilir kılıyordu. Molly yatağında horul horul uyuyordu.

Virginia bardağı yatağın yanındaki küçük masaya bıraktıktan sonra elinin tersini Molly'nin alnına koydu. "Neyse ki ateşi biraz düşmüş. Onu uyandırmayacağım. Sadece arpa suyunu burada bırakacağım."

Kâseyi Gabriel'dan alıp odaya sirke serpmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Gabe.

"Dr. Buchanan bunun hastayı rahatlatacağını söyledi."

"Molly için doktor mu çağırdın?"

"Hayır, şimdilik buna gerek yok. Sanırım sadece sıcak-

ya yakalandı. Ama içimizden biri hastalandığı zaman genellikle Dr. Buchanan'ın *Ev İlaçları*'na başvururum. Çok mantıklı tavsiyelerde bulunuyor."

Gabe sosyetede tanıştığı yapmacık gülümsemelere sahip kadınlardan birinin bir tıp kitabını incelediğini hayal etmeyi denedi, ama yapamadı. O insanların danıştıkları tek şey *Kadınlar Dergisi*'ydi.

Virginia yarı dolu kâseyi komodinin üzerine bırakıp onu dışarı çıkardı. Merdivenlerde aşağı doğru inerlerken, "Senin burada olmaman gerekiyor," dedi.

"Ama buradayım," dedi Gabriel. "Gelmişken biraz kalabilirim."

Nihayet Virginia'yı tek başınayken yakaladığını fark etti. Molly'nın birkaç saat daha kendine gelmeyeceği açıktı ve diğerleri de ortalıkta olmadığına göre, bu onu kazanma şansıydı.

Giles, Minerva ile beraber olarak onu kazanmıştı. Neden aynı şey Gabriel için de geçerli olmasındı ki? "Molly konusunda sana yardımcı olabilirim," dedi, Virginia hızla merdivenlerden hole doğru inerken.

"Yardıma ihtiyacım yok." Virginia ön kapıya doğru öylesine hızlı ilerliyordu ki, Gabriel onu durdurmak için kolundan tutmak zorunda kaldı.

"O halde sana başka bir işinde yardım edebilirim," diye üsteledi.

"Şu an ihtiyacım olan tek şey bir yatağa yatmak." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Virginia'nın yüzü kızardı. "Demek istediğim, ben... benim uyumaya ihtiyacım var."

Gabriel uzanıp çenesini tuttu. "Uyumana yardımcı olabilirim," dedi yavaşça.

Gözleri fırtına öncesi bulanık bir gölün rengine bürünen Virginia ellerini kaldırıp onu göğsünden itti. "Gabriel..."

Gabe onu öptü. Nasıl karşı koyabilirdi ki? Genç kadın yataktan yeni kalkmıştı, bir Fransız opera dansçısı kadar vahşi ve ahlaksız, ama beyaz keten ve dantel geceliğiyle bir o kadar da masum görünüyordu. Gabriel ona hem vahşice saldırıp hem de onu bağrına basmak istiyordu.

Virginia bir an kollarının arasında kaskatı durdu. Sonra kollarını Gabriel'ın beline doladı ve küçük bir dişi tilki gibi kollarının arasında eridi. Dudaklarını aralayınca Gabe dilini içeri soktu; onun o yumuşak sıcaklığını özlemişti ve ona sahip olmayı istiyordu.

Ellerini hareket ettirmeden duramıyordu, karşısında böylesine güzel bir kadın varken bunu yapamazdı, ama göğüslerini avuçlamak için ellerini yukarı kaydırınca, Virginia onu itti.

Gözleri kocaman olmuştu, ama korkudanmış gibi durmuyordu. "Gitmelisin."

"Gitmemi istemiyorsun."

Genç kadının hızla nefes alıp vermesi haklı olduğunu gösteriyordu. "Kalman hiç de akıllıca değil."

"Ne zamandır akıllıca şeyler yapıyorsun?"

Virginia kafasını iki yana salladı. "Senin hakkında henüz bir karar vermedim."

"O halde sana bu konuda yardımcı olmama izin ver." diye fısıldayıp onu tekrar kollarına aldı Gabriel.

Bu kez ikisi de nefes nefese kalmıştı; öpüşmeleri daha uzun ve ateşliydi. Gabriel dokunmak için çıldırdığı yerlerden uzak durmayı başarıyordu, ama genç kadın kollarını

boynuna dolayıp şapkasını yerinden oynatınca ve ellerini saçlarının arasına sokunca...

Virginia korkuyla geri çekildi. "Bu da ne?" Parmakları Gabe'in başındaki yaraya değdi. "Yaralanmışsın!"

Lanet olsun, bunu tamamen unutmuştu Gabriel. "Bir şey yok, sadece küçük bir kesik."

"Kanaman var!" Virginia onu kolundan tutup koridorda mutfağa doğru çekti.

"Gerçekten, Virginia, hiçbir şeyim yok."

"Otur," diye emretti genç kadın. "Bu *hiçbir şey* değil." Gabriel'ın duraksadığını görünce daha kesin bir sesle ekledi: "Seni *zorla* oturtmadan önce otur şu sandalyeye."

Virginia ona öfkeyle bakarken Gabe kahkaha attı ve sandalyeye oturdu. "Bu kadar buyurgan olduğunu bilmezdim."

"Sen ve büyükbabam gibi aptallarla uğraşırken başka seçeneğim kalmıyor." Genç kadın bir beze sürahiden biraz su döktü. "*Hiçbir şeyi* yokmuş. Siz erkekler kanamanız varken ve kemikleriniz kırılmışken bile böyle söylüyorsunuz." Homurdanmayı sürdürerek yarasını temizlemek üzere Gabriel'ın yanına geldi. "Sanırım şurada bir parça ağaç kabuğu kalmış. Onu çıkarmamız gerek."

İhtiyacı olan şeyleri almak için Gabe'in yanından ayrıldı. "Ne yaptın, ağaca mı çarptın?"

"Sayılır." Virginia'nın üzerine titremesi oldukça hoşuna gidiyordu.

Ta ki geri dönüp soyma bıçağının ucuyla başını oymaya kalkana dek.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı. "Biraz daha yavaş olur musun?"

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum," dedi Virginia kuralcı bir biçimde.

"Çok hoşuna gidiyor gibi görünüyor."

"Birkaç sterlin uğruna hayatını riske atmaktan hoşlandığın kadar değil," diye karşılık verdi Virginia.

Metal bir kâseye bir şey düşünce küçük bir çınlama sesi duyuldu. Gabe eğilip içine baktığında oldukça büyük bir kabuk parçası gördü.

"Bir de bunun tehlikeli bir yarış olmayacağını söylemiştin," diye homurdandı Virginia yarasını silerken. "Katıldığın her yarış tehlikeli, sen tehlikeden başka bir şey bilmezsin. Çocukken sürekli bir şeylere çarpıp sivri sopalarla oynayarak anneni çıldırtmış olmalısın." Yarasına bakmak için geri çekildi. "Tanrı aşkına, gözüne ne kadar yakın olduğunun farkında mısın?"

"O *kadar da* yakın değil," diye karşı çıktı Gabriel.

"Gözünü çıkartabilirdin! Kanaman durmayacak, o yüzden bir şeyler yapmalıyım. Beline kadar üzerindeki her şeyi çıkar."

"Anlayamadım?"

Genç kadın köşedeki bir sandığa doğru gitmeye başlamıştı bile. " Giysilerini berbat etmek istemiyorum." Ciddi tavrından, kastettiği şeyin bundan başka bir şey olmadığı açıktı.

Gabriel içini çekerek kravatını açtı ve sonra kalkıp ceketini, yeleğini ve gömleğini çıkardı.

Bu sırada Virginia sandığı karıştırıyordu. "Kulağını kopartmamış olman bir mucize, gerçi bu iyi olabilirdi. Bir dahaki sefere aptalca bir bahse girmeden önce iki kez düşünürdün." Durup ona sertçe baktı. "O yüz sterlin canından olmana değer miydi?"

Gabe kıyafetlerini masaya atarken kaşlarını çattı. "Aslına bakarsan, yarışı kaybettim."

Virginia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama sen hiçbir zaman kaybetmezsin."

"Hatırlatma," diye homurdanıp sandalyeye çöktü Gabriel.

"Ne oldu?"

"Ne demek ne oldu? Beni geçti." Gabe *onu* düşündüğü için yarışta geride kaldığını ona asla söylemeyecekti.

Ama yarışı kaybetmesinin Virginia'nın sempatisini kazanmasına yarayacağını düşünüyorsa, çok yanılıyordu. "Bu durumu daha da kötüleştiriyor." Virginia sandıktan çıkardığı tıpalı şişeyi ve bezi onun yanına götürdü. "Hayatını tehlikeye atarken yüz sterlin kaybettin ve üstelik başında ölümüne sebep olabilecek bir yara var."

"Saçmalama. Küçük bir sıyrık yüzünden ölecek değilim."

"Küçük bir sıyrıkmış." Virginia yarasının üzerine biraz içki döktü.

"Off!" dedi Gabriel, içki omzuna dökülür ve Virginia bir bezle yarasını silerken. "Bu da ne böyle?"

"Şarap, kanamayı durdurmak için. Şimdi onu o şekilde tut." Virginia bezi başına bastırıp elini üzerine koydu. "Ben yara bandı getireceğim."

Gabe genç kadını kolundan yakaladı. "Kesinlikle olmaz. Tüm Londra benimle alay eder. Sargı bezi olabilir, ama..."

"Sanırım sargı bezinin daha şık duracağını düşünüyorsun." Virginia'nın gözlerinde alevler belirdi. "Siyah kıyafetlerine uyumlu olsun diye şimdi bir de siyah bez bulmam gereke..."

Genç kadın cümlesini yarım bırakmıştı. "Bir dakika." Gabriel'ı süzdükten sonra bakışlarını masanın üzerindeki kıyafetlerine çevirdi. Gabe'in gözlerinin içine baktığında, öfkesinin yerini şaşkınlık almıştı. "Bugün siyahlara bürünmemişsin."

On Beşinci Bölüm

Virginia bunu daha önce fark etmemiş olmasına inanamıyordu. Ama artık kesinlikle farkındaydı. Gabe'in üzerinde açık kahverengi güderi binici pantolonu vardı, masadaysa çikolata rengi ceketi, devetüyü rengi yeleği, beyaz gömleği ve kar gibi kravatı uzanıyordu.

"Siyah gömleğine ne oldu?" diye sordu.

Gabriel aniden rahatsız oldu. "Ondan sıkıldım."

Virginia'nın boğazına bir yumru oturdu. "Peki diğer siyah kıyafetlerine ne oldu? Onlardan da mı sıkıldın?"

Gabe omuzlarını silkti. "Bir değişiklik yapmanın vaktinin geldiğini düşündüm, hepsi bu."

Hayır, başka sebepler de vardı ve ikisi de bunun farkındaydı. Virginia'nın önceki gün söyledikleri yüzünden siyah giysiler giymeyi bırakmıştı Gabriel.

Virginia buna inanamıyordu. Gabriel *onun* için çok büyük bir değişiklik yapmıştı. Eğer yıllar sonra bunu yapabiliyorsa, o halde eninde sonunda daha fazlasını yapabilir

miydi? Belki bir gün o temkinli kalbine girmesi için Virginia'ya izin bile verebilir miydi?

Duygularını kontrol etmeye çalışarak, "Kahverengiler içinde hoş görünüyorsun," dedi Virginia.

Gabriel'ın kararan bakışları karnına ve aşağısına tuhaf bir ihtiyaç dalgası gönderdi. Gabe elini başına koymuş halde ona yarasını hatırlatırken bile, Virginia yakışıklı lordun yakınlığına tepki vermekten kendini alıkoyamıyordu. Gabriel'ın onu ahırda yakalamasının üzerinden iki gün geçmişti, büyüsünü etrafına bir koza gibi örmesinden beri iki gün geçmişti. Oysa Virginia'ya sonsuzluk gibi geliyordu.

Üzerinden bir saniye geçmiş gibi hissediyordu. "Beyazlar içinde güzel görünüyorsun," dedi Gabriel boğuk bir sesle.

Yüce Tanrım, ne kadar uygunsuz bir kılıkta olduğunu tamamen unutmuştu Virginia. Gabriel boş olan elini uzatıp sabahlığının bağcığını çözdü, sonra açıp omuzlarından aşağı indirdi. Sabahlık hışırdayarak yere inip ayaklarının dibinde toplandığında Virginia'nın üzerinde sadece geceliği kalmıştı. İnce, yarı şeffaf geceliği.

Gabe'in bunu yapmasına izin veremezdi. Gabriel sırlarını paylaşmaya razı olana dek ona teslim olmayacağına dair yemin etmişti, ancak adamın karşısında yarı çıplak duruyordu, kanı kaynıyor, nabzı hızla atıyor ve bedeni onun olmak için sabırsızlanıyordu...

Hayır! Ondan uzaklaşıp biraz hava almaya ihtiyacı vardı. "Başın için gidip sargı bezi getireceğim. Sanırım kullanabileceğim bir bez var." Sabahlığını yerden alıp telaşla kapıya doğru yöneldi. Düşünmek için biraz zamanı olursa,

üzerine doğru düzgün bir şeyler giyinip kendisini bu kadar savunmasız hissetmezse...

"Virginia, bekle!" diye bağırdı Gabe, ama Virginia ona aldırış etmeyip hızla merdivenlerden yukarı çıktı.

Yatak odasında durup boş gözlerle etrafına baktı, dengesini korumak için çaba harcarken sabahlığını hâlâ sımsıkı tutuyordu. Dikkatli olmazsa...

"Benden kaçıyor musun, tatlım?" diye sordu Gabriel arkasından.

Virginia arkasına dönünce onu kapının girişinde dururken buldu. Gabe'in kendisini takip edeceğini hiç düşünmemişti. "Burada ne yapıyorsun?"

Gabriel içeri girip kapıyı kapatınca, Virginia'nın içine hem korku hem heyecan yayıldı. Gabe belinden yukarısı çıplakken günahkâr ve tehlikeli görünüyordu. Son derece tehlikeli.

"Yatak odamda olmamalısın," dedi kesin bir ton takınmaya çalışarak.

Gabriel etrafına bakındı. "Böyle bir oda görmeyi beklemiyordum."

Virginia onun bakışlarını takip edince merhum annesine ait olan kırmızı ipek yatak örtüsüne ve kendi kapladığı altın rengi desenli duvar kâğıdına odaklandığını gördü. Yatak odasıyla oldukça gurur duyuyordu. "Neden?" diye sordu savunmacı bir tavırla.

"Bir hafta boyunca çiftlikte seni izledikten sonra, odanın daha sade ve kullanışlı olacağını düşünmüştüm." Gabe acıklı bir kahkaha attı. "Tahmin etmeliydim. Üzerinde durduğun şu cafcaflı halı kadar geniş bir romantik yanın var."

Virginia burnunu çekti. "Odamı sevmediysen..."

"Ah, elbette sevdim. Sana yakışıyor. Bayan Virginia Waverly'nin kutsal odası. Dışarıdan bakınca çiftlik evini yöneten becerikli bir ev hanımı gibi görünüyorsun. Bunun altında ise, erkeklere yarışmak için meydan okuyan ve onları ahırda gözetleyen cesur ve büyüleyici bir kadın gizli." Gabe'in sesi kalınlaştı. "Ve onları isyana etmeye teşvik eden bir kadın." Gözlerinde saf bir açlıkla kapıyı arkasında bırakıp yaklaşmaya başladı. "O ütülü keten kumaşın ve kolalı önlüğün altında bu kadar çok kadife ve dantelin olacağı kimin aklına gelirdi ki?"

Virginia yutkundu. Bunu fark edeni, onu gerçekten anlayan tek erkek neden Gabriel olmak zorundaydı? "Bir de şairliğinin olmadığını söylüyorsun."

"Sanırım bu yanımı sen açığa çıkarttın." Gabriel ince geceliğinin içindeki bedenini yavaşça gözden geçirirken Virginia'nın kanının arzuyla kaynamasına nede oldu. "Tıpkı içindeki pervasızlığı ortaya çıkardığım gibi."

"Bu benim için bile fazla pervasızca," dedi Virginia karşı çıkmak istercesine boş bir çabayla.

"Sanmam. Her neyse, sargı bezine ihtiyacım olmadığını söylemek için gelmiştim." Gabriel en yakın sandalyeye oturup başını eğdi. "Kendin bak istersen."

Virginia temkinli bir şekilde ona yaklaştı ve başına bakarken olabildiğince kenarda durmaya özen gösterdi. Daha iyi bakabilmek için saçının bir tutamını kenara itti. Gabriel haklıydı. Yarasının kanaması durmuş ve kabuk tutmaya başlamıştı.

Virginia'nın elini tutup dudaklarına götürdü. Bakışlarını ondan ayırmadan elinin tersini öylesine yavaşça öptü ki, Virginia bir an nefessiz kaldı. Sonra Gabe elini çevirip avucunun için öptü. Ve sonra bileğini.

Gabriel'ın dudaklarının altında Virginia'nın nabzı delicesine atmaya başladı.

"Yapma," diye fısıldayıp elini çekti ve uzaklaşmak üzere döndü.

Gabe onu belinden yakalayıp kucağına oturttu.

Kucağında onunla mücadele ederken, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Virginia boğuk bir sesle. "Bunu yapmamalısın..."

"Bugünkü yarışı neden kaybettiğimi gerçekten bilmek ister misin?" diye sordu Gabe kulağına doğru.

Virginia kıpırdanmayı bıraktı, yüreği ağzındaydı. Sırtı ona dönük olduğu için Gabriel'ın yüzünü göremiyordu, ama kalçasının altından sertleştiğini hissedebiliyordu. Ve bu onun isteğini de artırıyordu.

Gabriel'ın elini uzatıp geceliğinin düğmelerini açmasına izin verdi, kenarlarını aralayıp göğüslerini ortaya çıkarmasına bile razı oldu. "Dikkatimi toplayamadığım için yarışı kaybettim. Aklım başka bir yerdeydi." Gabe eliyle bir göğsünü kavradı. "Sendeydi. Seni ne kadar çok istediğimde. Seninle burada olmayı ne kadar çok istediğimde."

Karşı koyamayacağı bir tutkunun pençesindeydi Virginia. Gabriel'ın burada yanında olmasını, ruhunu teslim etmeyi istiyordu.

Gabe göğsünü okşamayı sürdürürken Virginia zevkle içini çekti. "Demek," dedi, "yarışı kaybettiğin için... beni suçluyorsun..."

"Onun gibi bir şey. Ama pistin sonunda üzerinde bu giysiyle dursaydın, kesinlikle kazanırdım."

İçini kadınsı bir mutluluk sardı Virginia'nın. Kendi kendine bunların deneyimli bir hovardanın üzerinde çalıştığı çapkınlık sözleri olduğunu söylemeyi denedi, ama

artık buna inanmıyordu. Lordun dünkü üzüntüsünü gör-dükten sonra inanamazdı. Gabriel birçok şeydi, ama boş iltifatlarda bulunan biri kesinlikle değildi.

Gabe iki eliyle göğüslerini kavrayıp kendinden geçene dek göğüs uçlarına sataşmayı sürdürdü. Virginia'nın başına hiç bu kadar güzel bir şey gelmemişti, ona ya da kendisine boyun eğmemesi gerekse de, bunu çok istiyordu. Hem de çok.

Gabriel elini altına sokmak için yavaşça geceliğini yukarı kaldırırken Virginia onun sıcak nefesini kulağında hissetti. "İç çamaşırı giymemişsin."

Utandı. "Yatarken iç çamaşırı giymem."

"Öyleyse, seni geceliğinle daha sık yakalamalıyım." Gabriel'ın eli bacaklarının arasındaki ıslak, sıcak ve istekli olan yeri buldu ve okşamaya başladı. Parmağını içine sokunca, Virginia aniden nefesini tuttu. Ahırda dilini kullandığı zamanki kadar müthişti Gabriel'ın dokunuşları.

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz, bayım?" diye fısıldadı.

"Kesinlikle. İşe yarıyor mu?"

Elbette, işe yarıyordu. Yakışıklı lord bu tür şeylerde son derece iyiydi. "Kesinlikle yaramıyor."

Gabriel'ın boğuk gülümsemesi kalbinin neredeyse yerinden fırlamasına neden oldu. "O halde tekrar denemeliyim."

Off, bu Virginia'nın sonu olabilirdi. Ama Gabriel'ın her yerine dokunması, bir eliyle göğsünü okşarken diğerini bacaklarının arasında gezdirmesi öylesine baştan çıkarıcıydı ki... Adamın baştan çıkarma yeteneği kesinlikle şeytaniydi. "Bunu yapmamalısın... yapmamalıyız..."

"Yapabiliriz ve yapacağız." Gabriel eğilip boynuna ateşli

bir öpücük kondurdu. "Nasıl olsa benimle evleneceksin. Evliliğimizin gereğini erkenden yerine getirmemizin kime ne zararı olur ki?"

Virginia kaskatı kesildi. "Seninle evlenmeyi henüz kabul etmedim."

"Evet, bu konuda inatçılık ediyorsun." Gabe kıvranmasına ve daha fazlasını istemesine neden olacak şekilde onu okşamaya devam etti. "Bu yüzden bu tür taktiklere başvurmak zorunda kalıyorum."

Her ne kadar artık buna inanmıyor olsa da, "Sen sadece mirasına hak kazanmak istiyorsun," diye onu suçladı Virginia.

Lord duraksadı. "Eğer bu yüzden benimle evlenmekten korkuyorsan, bu sorunu hemen çözebilirim. Servetimden vazgeçerim. Evlendiğim sürece, büyükannem memnun olacak ve diğerlerini mirastan men etmeyecektir. Sadece ona kendi payımı kardeşlerime paylaştırmasını söylemem gerek."

Virginia şoke olmuştu, Gabriel'ın yüzüne bakabilmek için kucağında ona doğru döndü. Gabe *onun* için mirasından gerçekten vazgeçer miydi? "Şaka yapıyorsun."

Gabriel'ın yüzündeki ağırbaşlı ifade onu derinden etkiledi. "Paranın benim için hiç önemi yok."

"Hayallerine ulaşmanı sağlayacak olsa bile mi?"

"Para olmadan da hayallerime ulaşabilirim."

Virginia'nın kalbi sıkıştı. "Bahis uğruna yarışarak demek istiyorsun."

Gabe'in gözlerinde bir ışıltı belirdi. "Miras olmadığı takdirde, geçinebilmemiz için yarışmaya ihtiyacım var."

"O halde mirasına hak kazanmanı tercih ederim."

"Dikkatli ol, tatlım," diye mırıldandı Gabe. "Yoksa benimle para için evlendiğini düşüneceğim."

Virginia sinirlenerek onu göğsünden itti. "Seninle başka ne için evleneyim ki, seni baş belası?"

Gabe'in dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Bunun için."

Ve sonra onu öpmeye başladı, ateşli, derin ve yavaştı. Bu sırada onu okşayarak tahrik etmeye devam ediyordu. Virginia kıvranıyordu, soluklanmak için dudaklarını ondan ayırdı. Ancak soluklanamadı. Gabriel onu kolunun üzerine yatırıp göğsünü emerken kadınlığını okşamaya devam etti, Virginia'nın neye ihtiyacı olduğunu ondan daha iyi biliyor gibi görünüyordu.

"Seni istiyorum, tatlım," diye göğsüne doğru mırıldandı. "Seninle sevişmek istiyorum. Bana izin verecek misin?"

Aklı başında bir kadın buna *hayır* derdi. Zira kendini ona verdikten sonra geri dönüşü olmayacaktı. Evlenmek zorunda kalacaklardı. Üstelik Gabriel hâlâ birçok kişisel özelliğini kolu olmayan bir kapının ardında kilitli tutuyor, kendinden çok az bahsediyordu.

Ama onun için siyah giymekten vazgeçmişti. Servetinden de vazgeçmeye razıydı. Bu Virginia'nın umduğundan çok daha fazlaydı. Ve diğer tek seçeneği –yani Gabe'i hemen şimdi odasından kovup ondan daha emin olana dek flörtten çekilmesi– şu an pek çekici gelmiyordu. Gabriel böylesine yakınında olmasına rağmen böylesine erişilmezken, büyükbabasının tepesinde dolanmasına daha fazla katlanamazdı.

İnsanlara istediklerini verip kendi istediklerini alamamaktan bıkmıştı. Kendi evini ve ailesini kurmaya, bir eşe sahip olmaya özlem duymaktan sıkılmıştı. Gabriel'ın teklifi kusursuz değildi, ama kusursuz olan bir şey var mıydı?

Ve bir yanı, Gabriel'ın ona bir gün kalbini açacağından emindi. Şimdiden ümit ettiğinden daha fazla açmıştı zaten.

Durup Gabriel'ın dipsiz gözlerine baktı. "Pekâlâ."

Gabe memnuniyetini belirten vahşi bir mırıldanmanın ardından onu bırakıp çizmelerini çıkardı ve bir kenara attı. Sonra kalkıp geceliğini omuzlarından aşağı indirdi. Geceliği vücudundan aşağı inip Virginia'yı yaprakları dökülmüş bir huş ağacı gibi çırılçıplak bıraktı.

Gabriel karanlık, yakıcı ve tapan bakışlarıyla onu içine çekti. "Sen gördüğüm en güzel kadınsın."

Virginia, "Çevrende çok güzel kadınlar olduğunu biliyorum," diye fısıldarken ona inanmakla onun gibi bir çapkına hitap edecek fiziksel özelliklere sahip olmadığından endişelenmek arasında gidip geliyordu.

Gabriel güldü. "Genel inancın aksine, 'çevrem' genellikle atlardan ve yarıştığım adamlardan oluşuyor. Sosyeteden olabildiğince uzak durmaya çalışıyorum ve sosyeteden tanıştığım birkaç kadın da ya sıkıcı ya aptal ya da her ikisi. Sen öyle değilsin."

"Peki sosyeteden olmayan kadınlar?" Virginia kendi göğüslerine bakıp yutkundu. "Daha iri... göğüslü... ve yuvarlak hatlı kadınlarla birlikte olmaya alışkın olmalısın."

Gabriel kaşlarını çatıp onu kendisine doğru çekti. "Sakın yuvarlak hatlarını kötüleme. Harikalar. *Sen* harikasın." Başını eğip göğüslerini öptü. "Geceleri gözümü kırpmadan bu güzellikleri düşünüyorum. Sanırım evlendiğimizde ve sen sosyeteye takdim edildiğinde, bunu yapan tek kişi ben olmayacağım. Erkeklerin yarısı senin gibi bir eşe

sahip olduğum için beni kıskanacak, diğer yarısı ise seni baştan çıkarmaya çalışacak."

"Saçmalama." Gabriel'ın aptalca konuşmalarına bayılıyordu Virginia.

"Ben ciddiyim." Gabe elini kaldırıp saçlarını omuzlarının üzerinde düzleştirdi. "Neyse ki şimdiye kadar sosyeteye takdim edilmemişsin, yoksa başka bir adam seni çoktan kapmış olurdu."

Virginia ona sataşma isteğine engel olamadı. "Biri beni hâlâ kapabilir."

Gabriel'ın yüzünde beliren sahiplenici ışık boğazının kurumasına neden oldu. "Ah hayır, bu şansı kaybettin, küçük tilki. Artık bana ait olacaksın. Sadece bana."

Virginia o gün labirentteyken Pierce'ın yaptığı suçlamayı hatırladı: *Büyükannenin parasına hak kazanır kazanmaz, her geceni genelevlerde geçireceksin.* Gabriel bunu tam olarak inkâr etmemişti.

"Peki ya sen?" diye sordu Virginia kısık bir sesle. "Bana, sadece bana ait olacak mısın?"

Gabe'in yüzünde bir hüzün belirdi. "Babamın ihaneti annemi mahvetti ve muhtemelen ikisinin de ölümüne sebep oldu. Sana söz veriyorum, asla sadakatsiz biri olmayacağım. Sana böyle bir şey yaşatmam."

Sözleri ant içer gibiydi. Virginia'nın şimdiye dek ondan duyduğu sevgi sözcüklerine en yakın şey buydu. Gerçi kendisinin de hislerinden emin olduğu söylenemezdi.

Yine de, Gabriel'ın onu bu kadar çok önemsemesi güzel bir şeydi.

Nefesini verdi. "Peki *ben* seni ne zaman çıplak görebileceğim?"

Gabriel gözlerini kırpıştırdı ve sonra onu bırakıp hızla kıyafetlerini çıkardı. Ardından o küstah gülümsemesiyle geri çekildi. "Şimdi mutlu musun?"

Kalın, uzun ve tabanı tüylü erkekliği dikleşirken, Virginia nefesini tuttu. Mutlu olmak mı? Mutlu olmaktan ziyade büyülenmişti. *Şeyinin* bu kadar uzun olacağı kimin aklına gelirdi ki? Birçok atın organını gördüğü için bu konu hakkında biraz düşünmüştü, ama atlar ve erkekler sandığı kadar benzer değildi.

Gabriel'ın erkekliği sanki ilgisinden hoşlanmış gibi bakışlarının karşısında hareket ediyordu.

"O şekilde dururken acı veriyor mu?" diye sordu Virginia.

"Hayır." Gabe'in sesi gergindi. "En azından çıplakken acımıyor. Giyinikken biraz rahatsızlık veriyor."

"Dokunabilir miyim?" diye sordu Virginia.

"Tanrım, evet," diye inledi Gabe. Elini tutup erkekliğinin etrafına yerleştirdi.

Pürüzsüz ve sertti, bir kırbacın deri kaplı sapına benziyordu. Ancak daha büyüktü. Çok daha büyük.

Ve dokundukça daha da büyüyordu.

"Ata binerken sana zorluk çıkartıyor mu?"

"Pek değil," dedi Gabriel.

"Ne kadar büyüyor?"

"Yeterince," dedi Gabe boğuk bir sesle.

"Bu bir cevap sayılm..."

Virginia aniden kendisini yatağında sırtüstü yatarken buldu, Gabriel açlıkla yüzüne bakıyordu. "Bir erkek bu tür sataşmalara bir yere kadar dayanabilir, Virginia."

"Sadece merak etmiştim..."

"Biliyorum," dedi Gabe, sonra güçlükle de olsa gülümsedi. "Ama daha fazla merak etmeye devam edersen, başlamadan bitecek."

"Ne demek istiyorsun?"

Gabriel dizini bacaklarının arasına sokup içine girebileceği şekilde araladı. "İçinde olmam gerektiğini söylerken bana inan. *Hemen*."

Anlaşılan erkeklerin atlarla ortak bir özelliği vardı. Sabırsızlık.

Virginia'nın kendisi de biraz sabırsızdı. Gabriel yine bacaklarının arasını okşamaya başlayınca, ahırdayken hissettiği huzursuzluk geri döndü. Derken Gabriel onu sertçe ve vahşice öpmeye başladı, öylesine müthişti ki, Virginia ikisinin de çıplak olduğunu ve Gabe'in birazdan masumiyetini alacağını neredeyse unutmuştu.

Ta ki parmağından daha büyük bir şeyi kadınlığında hissedene dek. Gerçekten de bunu yapacaktı. Gerçekten de Gabriel'ın kendisine sahip olmasına izin verecekti.

Paniğe kapılması gerekirdi. Korkması gerekirdi. Ama aksine içini müthiş bir heyecan kapladı. Gabriel içine girerken hissettiği şiddetli baskı bile bunu hafifletemedi.

Arzuladığı şey buydu: bu pervasızlık, ona kendisini hayatta hissettiren erkekle baş döndürücü bir birleşme. Gabriel ona kendisini sadece başkalarının ihtiyaçlarıyla ilgilenen bir dişi gibi değil, bir kadın gibi hissettiriyordu.

Gabriel ağzını dudaklarından ayırıp fısıldadı: "Sanırım sana canının yanacağını söylememe gerek yok."

"Hayır." Virginia yarasına dokunmamaya özen göstererek parmaklarını onun saçlarının arasına gömdü. "Ama o kadar da kötü değil."

"Güzel," dedi Gabriel boğuk bir sesle. "Çünkü bana harika geliyor. Hayal ettiğimden bile daha güzel."

Virginia utangaç bir şekilde erkeğinin yüzüne baktı. "Gerçekten de yatağında uzanırken benim... göğüslerimi mi düşündün?"

Gabe bu sırada içine biraz daha girdi, alnında ter damlaları belirmişti. "Tatlım, bunu ne kadar sık yaptığımı bilseydin, beni tokatlardın."

İtirafı Virginia'nın hoşuna gitmişti. Virginia kendisinin de ona bir itiraf borçlu olduğunu düşündü. "Ben de seni düşündüm."

Gabriel'ın yüzü alev alev yanıyordu. "Bu şekilde mi?"

"Hayır, aptal." Virginia onun altında biraz kımıldanarak daha rahat bir pozisyon bulurken, Gabriel da içine daha çok yerleşti. Virginia nefesini tuttu. "Ama o gün ahırda seni yarı çıplak gördükten sonra..."

Gabe gergin bir kahkaha attı. "Haklıymışım. İçinde baştan çıkarıcı bir kadın var."

Virginia'nın bu sözden alınması gerekirdi, ama alınmamıştı. "Sanırım... olabilir."

"O halde sıkı dur. Çünkü gerçekten baştan çıkarıcı bir kadın olmak üzeresin." Ve bunun üzerine Gabe tamamen içine girdi.

Virginia aniden nefesini tuttu, ama acıdan çok şaşkınlık içindeydi. Küçük bir çimdik hissetmişti, o kadar.

"İyi misin?"

"Sanırım," dedi, harika hissettiğini itiraf edemeyecek kadar utanıyordu. Gabe'in içine girmesinin ardından kadınlığında baskı ve bir tuhaflık hissediyordu, ama kesinlikle sandığı gibi bir şey değildi.

"Daha fazlasına hazır mısın, müstakbel eşim?" diye bo-

ğuk bir sesle sordu Gabriel. Bir eliyle göğsünü okşarken diğeriyle kendini onun üzerinde tutuyordu.

Çok güçlüydü. "Ah, evet."

"Tanrıya şükür," diye homurdandı Gabriel.

Yavaş ve rahat darbelerle Virginia'nın içine girip çıkmaya başladı. Bu önce tuhaf geldi. Ama başını eğip onu öpünce ve dilini ağzına sokunca Virginia kıkırdadı.

Gabe dudaklarını onunkilerden ayırdı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Beni neden bu şekilde öptüğünü anladım. Alt tarafta yaptığımız şeyi taklit ediyorsun."

Gabriel'ın gözleri ışıldadı. "Tam olarak değil."

"Evet," dedi Virginia. "Tam olarak değil." Öpüşmeleri muhteşem olsa da, içine girip çıktıkça bacaklarının arasında biriken tuhaf sıcaklıkla karşılaştırılamazdı.

Gabriel içine doğru hamle yaparken içgüdüleri bacaklarını yukarı doğru çekmesine neden oldu ve anında büyük bir zevk hissetti. "Ah!" diye haykırdı. "Ahhh, *Gabriel*."

Gabe boğuk bir şekilde güldü. "Hoşuna gitti, değil mi?" Kasıtlı bir şekilde tamamen içine girip az önceki hissi yaratmaya çalıştı.

Virginia haykırdı, sonra utandı. "Tanrım... sanırım ben... ahlaksız bir kadınım."

"Hayır." Gabe yanağına doğru sokuldu. "Sadece tutkunun pençesinde olan bir kadınsın. Tanrıya şükür. Çünkü gece gündüz seni düşünüyorum."

"Ben de seni," diye itiraf etti Virginia. Sabit bir ritim yakaladıkları için keşfe çıkmaya hazırdı, ellerini Gabe'in omuzlarındaki gergin kaslara dokundurdu. "Çok sertsin..."

Gabriel gülmemek için kendini tuttu. "Umarım öyleyimdir. Sen ise ipek gibisin. Güzel, ateşli bir ipek..."

Virginia ellerini bu sefer onun göğsüne doğru kaydırdı, parmaklarının altında kaslarının hareket ettiğini hissetmek hoşuna gidiyordu. Harika bir vücuda sahipti Gabe. Onun bu yanını sevmesi hata mıydı?

Gabriel bu sırada onun göğüs ucunu çimdikleyerek içinde alt tarafındaki kasılmaları şiddetlendiren tuhaf bir titremeye sebep oldu. Tüm titremeler birbirine karışıyor ve Virginia'nın kıvranıp Gabe'in muhteşem darbelerinin altında sarsılmasına neden oluyordu.

Tanrı aşkına, tutkudan da öte bir şeydi bu. Birbirlerine kenetlenmiş, geleceğe doğru yol alıyorlardı. Gabe'in ateşli gözlerine bakınca kendi kalbinin onu kabul etmek üzere açıldığını hissetti.

Gabe sanki duygularını gözlerinde görmüş gibi, "Bana ait olduğunu unutma... Sadece bana..." dedi boğuk bir sesle.

"Ve sen de bana, sadece bana," diye onun sözlerini tekrarladı Virginia. "Sonsuza dek."

Gabriel'ın gözleri kocaman oldu, ama Virginia'nın kelimeleri onu daha çok tahrik etmiş gibiydi, çünkü son bir hamleyle daha derine girdi ve birlikte zirveye ulaştılar. Gabe vücudunu kendi tohumlarıyla doldururken, Virginia'nın dünyası öylesine güçlü bir şekilde parçalandı ki bu deprem vücudunu sarsmaya devam ederken elinden ona tutunmaktan başka bir şey gelmedi.

Derken Gabriel içinden çıktı, kokusu, tadı ve dokunuşu onu doldururken Virginia'nın üzerine yığılıp kaldı.

Virginia ona âşık olduğunu o zaman anladı. Vahşi ve fırtınalı lordu ruhunu görebilen tek insandı.

Aynı zamanda da canını acıtacak kadar kendisine yaklaşmasına izin verdiği tek erkek.

Ve artık Virginia canını asla acıtmaması Tanrı'ya dua edebilirdi ancak.

On Altıncı Bölüm

Sevişmelerinin ardından Virginia'nın yanında uzanırken Gabe'in kalbi panik içerisindeydi.

Sonsuza dek.

Virginia bunu dile getirene dek nasıl olmuştu da bunu hiç düşünmemişti? İstediğini elde etmeye –Virginia'ya sahip olmaya– öylesine konsantre olmuştu ki, ne tür bir şeye giriştiğini düşünmeye hiç fırsatı olmamıştı.

Bir eş, sonsuza dek. Sonsuza dek ona bağlı biri. Hiç kimsenin ihtiyaç duymadığı kadar ona ihtiyaç duyacak biri.

Virginia'ya bakmak için yan tarafına doğru dönünce genç kadının bacaklarından akan kanı gördü. Bu korkusunu daha da artırdı. Müstakbel gelinine sahip olmuştu ve artık sonsuza dek ondan sorumluydu.

Sonsuza dek.

Sonsuz dek tanımını hiç düşünmemişti, çünkü ölüm her şeyi bir saniyede sonlandırabilirdi. Birçok kez ölüme teğet geçtiğinden *gelecek* ve *sonsuzluk* kavramları ona hiçbir şey ifade etmemişti.

Ama şimdi, bir şeyler ifade etmek zorundaydılar. *Günün birinde bir kadını dul bırakacaksan, neden evlenmek istiyorsun ki?* Virginia ona böyle söylediğinde bu sözlere aldırış etmemişti, ama artık göz ardı edemezdi. Bir eşe sahip olmak her şeyi değiştirecekti. Ölüp ardında bir dul bırakmak düşüncesiyle endişelenip durduğu sürece hiçbir yarışı kazanamazdı. Bu sabah olan bunun bir kanıtıydı.

İçini bir ürperti sardı. Mirasına hak kazanamaz ve yarışlarda galip gelemezse, karısını nasıl geçindirebilirdi?

Virginia heyecanlı bir gülümsemeyle ona bakınca, göğsünde bir şey sıkıştı. Tanrı yardımcısı olsun, ya onu geçindiremezse?

Bunu düşünmek için çok geçti. Onun masumiyetini almıştı. Evlenmek zorundaydılar.

"İyi misin?" diye sordu.

"Harikayım."

Genç kadının gözlerindeki güven duygusu boğazının kurumasına neden oldu. Gerginliği görünüyor olmalıydı, Virginia'nın neşesi aniden kayboldu. "Ama sen pek iyi görünmüyorsun."

Gabe güçlükle gülümsedi. "Canını çok yaktığım için endişeleniyordum."

Virginia rahatladı. "Yakmadın."

Gabriel korkusunu bir şakayla gizledi. "Çünkü tekrar yapabiliriz ve kendimi geliştirmeyi deneyebilirim."

Genç kadın kahkaha attı. "Kendini daha fazla geliştirirsen, zevkten ölebilirim."

"Zevkten ölmek mi?" dedi Gabriel. "Bunu sağlayabilirim. Ne de olsa, bildiğin gibi, ben Ölüm Meleği'yim."

Virginia'nın gözlerinde üzgün bir ifade belirince kendine kızdı. Ne aptalca bir şey söylemişti.

"Peki bu durumda ben ne oluyorum?" diye sordu Virginia son derece ciddi bir ifadeyle. "Bayan Ölüm Meleği mi?"

"Elbette hayır." Gabe sırtüstü uzanıp Virginia'nın gölgelikli yatağının geniş kırmızı ipek örtüsüne baktı. "Bu sadece yakında kurtulmayı umduğun aptal bir lakap."

"Yarışmaya devam edeceksen, nasıl kurtulmayı planlıyorsun?"

Bu konuyu düşünen tek kişinin Gabe olmadığı belliydi. "Bir şeyler düşünürüm."

Düşünecekti de. Virginia'nın onun için endişelenmesine ya da şu anda Gabe'in onu dul bırakma ihtimali yüzünden hissettiği aptalca korkuya kapılıp gelecek planlarını değiştirmesine izin vermeyecekti.

Konuyu değiştirdi. "En erken ne zaman evlenebiliriz? Panayırdan döner dönmez seni generalden isteyeyim mi?"

"Tanrım, hayır!" Korkuya kapılma sırası Virginia'daydı. Doğrulup çarşafı üzerine çekti. "Seni burada bulursa ve evde yalnız kaldığımızı anlarsa, seni süvari kılıcıyla kovalar."

"Molly'nin ona söylemesinden endişe etmiyor musun?"

"Bunun olması için Molly'nin uyanıp seni burada bulması gerek ve böyle bir olasılık yok. Ateşi düşmüş olabilir ama derin uykudaydı. Birkaç saat daha uyanmaz. Uyansa bile, mecbur olmadıkça yatağından çıkmaz. Dinlenmek için bu fırsatı değerlendirecektir. Son günlerde dinlenmeye pek fırsatımız olmuyor."

"Evet, çok çalıştığınızı gördüm. Bir an önce evlenmemiz için başka bir sebep daha. Sonra buraya taşınıp size yardım edebilirim..."

"Zaten yardım ediyorsun." Virginia ona hüzünlü bir bakış attı. "Hem neden evlenmek için bu kadar acele ediyoruz ki? Büyükannenin ültimatomunun dolmasına daha birkaç ay var."

"Seni görmek için fırsat kollayarak birkaç ay bekleyeceğimi ve insanların içindeyken elini tutmaktan daha fazlasını yapamadan dayanabileceğimi sanıyorsan, aklını kaçırmışsın." Gabe doğrulup kolunu Virginia'nın omuzlarına doladı. "Eşim olmanı istiyorum. Beklemek istemiyorum."

Genç kadın bıkkınlıkla nefes verdi. "Ben de istemiyorum. Ama büyükbabama tatlılıkla açıklamam için bana fırsat tanımak zorundasın. Servetine hak kazanmak için benimle evlendiğini iddia edecek."

"Sen de ona servetimden vazgeçtiğimi söylersin. Senin için."

"Saçmalama. Teklif etmen çok hoş, ama böylesine aptalca bir şey yapmanı istemiyorum. O para daha rahat yaşamamızı sağlayacak." Virginia ona küçük bir bakış attı. "Ayrıca, seni yarışmaktan kurtaracak."

Gabriel hiçbir şey söylemedi. Virginia haklıydı, ama bunun olması için Celia'nın da evlenmesi gerekiyordu ki orası henüz kesin değildi.

"O yüzden, servet meselesinin yanı sıra büyükbabamı bana layık olduğuna da ikna etmek zorundayım. Ayrıca, hâlâ Pierce'la evleneceğimi sanıyor."

Kalbine saplanan kıskançlık oku Gabriel'ı şaşırttı. "Sanırım Devonmont da aynı aptalca fikre sahip."

Virginia güldü. "İnan bana, kuzenimin böyle bir amacı yok." Ona doğru dönüp yanağından öptü. "Ama kıskanman çok hoş."

"Hoş mu?" diye homurdandı Gabriel. "Eğer seni gider-

ken öptüğü gibi tekrar öperse, onu boğazlamam hiç de hoş olmayacak."

"Pierce'ın boğazlanmaya ihtiyacı olabilir. Birçok şey yanına kâr kalıyor." Genç kadının gözleri ışıldadı. "Senin gibi."

Gabriel ona bakmak için döndü. "O yüzden benimle derhal evlenmelisin. Başımı daha fazla belaya sokmadan."

"Kulağa çok çekici gelse de," dedi Virginia ilgisizce, "büyükbabamı hazırlamam için biraz zamana ihtiyacım var."

Gabe kaşlarını çattı. "Ne kadar zamana?"

"En azından birkaç güne."

"Bir gün."

"Gabriel!"

"Ben ciddiyim. Pazartesi günü buraya geldiğimde evlilik teklifiyle geleceğim. Evet demezsen, seni omzuma atıp sadık atımla uzaklara götüreceğim."

Virginia kahkaha atmaya başladı. "*Bunu* görmeyi çok isterim. O zaman büyükbabam gerçekten süvari kılıcıyla peşine düşer."

"Önce beni yakalaması gerekir. At üstünde oldukça hızlıyımdır."

Genç kadının bakışlarına ihtiras hâkimdi. "*Beni* düşündüğün zamanlar hariç. Bugün olduğu gibi."

Gabe gülümsedi. "Söylediğim hiçbir şeyi unutmuyorsun, değil mi?"

"Bu kadar tatlı bir şeyi nasıl unutabilirim ki."

Virginia onu öpmek için eğilince Gabe de genç kadının başını tutup öpücüğü uzattı. Saniyeler içinde öpüşmeleri daha ateşli bir hal aldı ve kendisini tekrar sertleşmiş bulunca şaşırdı. Tanrı aşkına, Virginia daha şimdiden onu kı-

zışmış bir aygır gibi kölesi etmişti. Gabe adımlarına dikkat etse iyi olacaktı, yoksa ağabeylerinin eşlerine abayı yaktığı gibi o da Virginia'ya tutulacaktı.

Ve bu bir hata olurdu. Kardeşlerinin aksine, mirasına hak kazanmadığı sürece yarışmak dışında geçinmesinin bir yolu yoktu. O nedenle Virginia'nın endişelerinin planlarını değiştirmesine izin verecek kadar ona kapılamazdı.

Ama kanını kaynatabilen ve onu çılgına çevirmeyi başaran tek kadından uzak durması çok zordu.

"Tekrar yapma teklifine gelince..." diye fısıldadı genç kadın o baştan çıkarıcı gülümsemesiyle.

"Canın yanmıyor mu?" diye sordu Gabe onun göğsünü avuçlarken.

"Neden deneyip görmüyoruz?"

Gabriel'ın onu sırtüstü yatağa yatırması için ihtiyacı olan tek şey buydu. Pekâlâ, aynı yatakta oldukları sürece kendini kontrol edemeyeceği ortadaydı. Bu, kara sevdaya tutulduğu anlamına gelmiyordu. Sadece her zamanki gibi azgın bir adam olduğu anlamına geliyordu. Sadece ihtiyaçlarını *onunla* gidermeyi tercih ediyordu, hepsi bu.

Hem bu kez rahatsızlık verici bekâretini kaybetme anısını Virginia'nın zihninden silecekti. Onu başka bir yerde mutlu edemeyebilirdi, ama burada yani yatak odasında mutlu edeceği kesindi.

O nedenle kadınlarla birlikteliklerinden edindiği engin tecrübelerini Virginia'yı tutkudan deli etmek için kullanacaktı. Tekrar içine girdiğinde onu yalvarttığından, darbelerine karşılık verdiğinden ve tutkulu bir eşin yapması gerektiği gibi kusursuz bedeninin kendi bedeni altında kıvrandığından emin oldu. Ve Virginia doruğa ulaşana ka-

dar kendisini beklemeye zorlayıp ancak daha sonra kendini bıraktı.

Birincisi kadar muhteşemdi. Hatta bu kez Virginia'nın canını yakmaktan endişe etmediği için daha iyi olduğu bile söylenebilirdi.

Ardından, ikisi de önceki gece doğru düzgün uyumamış oldukları için uykuya daldılar. Birinin onu sarstığını hissettiğinde sadece birkaç dakika geçmiş gibiydi.

"Gabriel, hemen buradan gitmelisin!"

Gabe, Virginia'nın telaşlı sesini duyar duymaz tamamen uyandı. "Ne?"

"Çok fazla uyumuşuz. Neredeyse gece yarısı. Büyükbabam her an gelebilir ve eğer atını ön bahçede görürse..."

"Haklısın." Gabriel ağırlaşan vücudunu hareket etmeye ve kendisini yataktan dışarı çıkmaya zorladı.

Virginia ona iç çamaşırlarını fırlattı. "Giyinmen gerek!"

Gabe, "Ben de eve çıplak gitmeyi düşünüyordum," diye dalga geçerken iç çamaşırlarını üzerine geçirdi.

"Şaka yapmanın sırası değil!" dedi Virginia telaşlı bir sesle. "Gabriel, lütfen..."

"Pekâlâ, pekâlâ!" Gabe hızla üzerini giyindi. "Ama evlendiğimizde, tatlım, bir daha asla kollarının arasından ya da yatağından telaşla ayrılmayacağım."

En azından bu Virginia'yı gülümsetti. "Umarım."

Gabe sert, küçük bir öpücük vermek için onu kendisine doğru çekti ama Virginia onu itince öpücük daha da kısa sürdü.

Genç kadın kaşlarını çattı. "Beni öpmek gibi aptalca şeyler yaptığın için büyükbabam tarafından öldürülürsen, seni asla affetmem!"

Endişeliyken o kadar sevimli görünüyordu ki, Gabe onu tekrar öptü.

"Gabriel!" diye üsteledi Virginia.

Gabe göz kırptı, hiç de alınmış değildi. "Benim için endişelenme, dişi tilki. Ölümü aldatırım. Benim işim bu, birçok kez yaptım."

Virginia'nın endişeli ifadesi daha da belirginleşti. "Bir gün şansın tersine dönerse görürsün."

Gabe bu sözlerin içinde oluşturduğu ürpertiden kurtulmaya çalıştı. Büyükannesi de aynı şeyi yıllardır söylüyordu ve şimdiye kadar böyle bir şey olmamıştı.

Yine de giyinip aceleyle merdivenlerden inerken, içindeki sıkıntıyı görmezden gelemedi. Ama bu, evin kapısında durup Virginia'yı kendisine doğru çekerek dudaklarını ateşli bir öpücükle istila etmesine engel olmadı.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim," diye mırıldandı Virginia'nın kızaran dudaklarına ve ince kıyafetlerle örtülü bedenine son kez bakarken. "Pazartesi ne olursa olsun burada olacağım. O zamana kadar generali hazırlasan iyi edersin."

"Ona söyleyeceğim, söz veriyorum." Virginia uzanıp yarasının olduğu yere dokundu. "Bununla ilgilen, olur mu? Ve başka yarışlarda kendine daha fazla zarar vermemeye çalış."

Gabe, Virginia'nın ondan yarışmamasını istememesinden cesaret alarak kafasını salladı. Birkaç dakika içinde Halstead Hall'a doğru yola çıkmıştı.

Çiftlikten beş kilometre uzaklaşmışken küçük bir korku yaşadı. Yolda bir at arabası üzerine doğru geliyordu. Neyse ki, zamanında fark edip atını ağaçların altına çekebilmişti. *Neyse ki*, çünkü yanından geçip giden araba generalin arabasıydı.

Ucuz atlatmıştı. General onu bu yolda görseydi, Ga-

be'in çiftlik evini ziyaret ettiğini tahmin ederdi. Gabe Virginia'yla bir an önce evlenmek istese de, genç kadının büyükbabasının onayını almayı istemesini anlayabiliyordu.

Ayrıca, yaşlı adamı sinirlendirmenin hiçbir anlamı yoktu. Çünkü evlendikten sonra muhtemelen bir süreliğine birlikte yaşamak zorunda kalacaklardı, en azından Gabe'in mirası serbest kalana dek. Tabii kalacaksa.

Bu düşünce, geleceklerini nasıl tasarlayacakları ve kendilerini nasıl geçindirecekleri düşüncesini de beraberinde getirdi ve Halstead Hall'a dek zihnini meşgul etti. Düşüncelerine öylesine dalmıştı ki ahırlara yaklaştığında gürültü ve bağırışları fark etmedi.

Ama Jarret endişeli bir şekilde uzun adımlarla dışarı çıktığında, Gabe aniden durdu.

"Hangi cehennemdeydin?" diye kükredi Jarret, o atından inerken.

Gabe anında alarma geçti. "Neden sordun?"

"Seyislerin birinden duyduğumuz en son şey Lyons'un arazisinde Wheaton'la yarışa gittiğindi." Jarret'ın sesi öfkeliydi. "Pinter haberle dönünce ben de..."

"Ne haberi?" diye sordu Gabe sertçe.

Jarret ona aldırmadı. "Ben de seni almak için Lyons'un malikânesine gittim ama saatler önce ayrıldığını ve başından yaralandığını söyledi. Kan kaybından bir çukura düştüğünü sanıp her yerde seni aradık."

"Off, Tanrı aşkına," dedi Gabe. "Sadece bir sıyrık, başka bir şey değil."

O sırada Oliver yanlarına geldi. "Lyons öyle söylemedi. Çıktığın yola seni bulmaları için adam gönderdim."

"Ealing'deki tüm meyhaneleri bile kontrol ettirdik," diye ekledi Jarret.

"Gördüğünüz gibi buradayım," dedi Gabe öfkeyle. Onlara nerede olduğunu söyleyecek değildi. "Şimdi lütfen biri bana Pinter'ın ne haberi getirdiğini söyleyebilir mi?"

"Benny May bulunmuş."

Gabe hayretle Jarret'a baktı. "Güzel. Pinter onunla konuşacak mı?"

"Korkarım bu mümkün değil," dedi Oliver. "Benny ölü bulunmuş."

Kesik bir nefes alan Gabe dönüp boş gözlerle ahırlara bakarken aklından milyonlarca şey geçti. Bir kez daha, onunla bağlantısı olan biri ölmüştü. Bunun onunla hiçbir ilgisinin olmadığını biliyordu, ama yine de varmış gibi geliyordu. "Nasıl ölmüş?" diye sordu boğuk bir sesle.

Jarret ve Oliver birbirlerine baktılar. Sonra Jarret daha yumuşak bir sesle konuşmaya başladı: "Emin değiliz. Ama cinayet olabileceğine dair belirtiler var."

"Woburn'deki polis Pinter'ın birkaç hafta önce Benny'yi sorduğunu hatırlamış," diye açıkladı Oliver. "Oraya yakın bir ormanlık alanda Benny'nin boyunda ve aynı saç rengine sahip bir adamın cesedi bulununca Pinter'a haber göndermiş. Pinter gidip bakana dek cesedi orada tutacakmış."

Gabe ağabeylerine döndü. "Ben de gitmek istiyorum."

"Biz de öyle düşünmüştük," dedi Jarret. "Oliver şu an malikâneden ayrılamaz ama sen ve ben Pinter'a eşlik edebiliriz. Pinter ofisinde kâtibine diğer davalarla ilgili talimatlar veriyor. Gitmeye hazır olduğunda onunla orada buluşacağız."

"Birkaç dakika içinde hazır olurum." Gabe eve doğru ilerlemeye başladı.

Ancak yatak odasına vardığında aklına bir geldi. Wo-

burn'e gidip bir otopsiye tanık olacaktı ve bunu pazar günü yapmayacakları için pazartesi günü eve dönüp Waverly Çiftliği'nde olması imkânsızdı. En erken salı günü orada olabilirdi.

Lanet olsun.

Ama bu konuda elinden bir şey gelmezdi. Benny May'in ölüm soruşturması sırasında orada olmayı kaçıramazdı. Bu bir cinayetse, anne babasının ölümünde de göründüğünden daha fazlası olduğu anlamına gelebilirdi. Ve tabii ahırdaki gizemli adamın kim olduğunu öğrenme şansını kaybettiği anlamına da.

Ama Virginia'ya bir mesaj göndermeliydi.

Tam o sırada Annabel salona inince aklına bir fikir geldi.

"Annabel, benim için bir iyilik yapar mısın?"

"Elbette."

"İhtiyacım olan şu..."

On Yedinci Bölüm

Virginia yemek salonuna girince, "Kilise nasıldı?" diye sordu büyükbabası. Belli ki Virginia'nın dönmesini beklerken gazete okumuştu, ama artık Virginia evde olduğundan yemeği servis etmesi için uşağa işaret etti.

Virginia oturup eldivenlerini çıkardı. "Kilise iyiydi."

Büyükbabası asla ayinlere katılmazdı. Roger'ın ölümünden beri kiliseye gitmemişti, anlaşılan bu yüzden Tanrı'yı suçluyordu. Virginia büyükbabasının duygularını anlayabiliyordu, ama kendisi evde kalacak kadar cesur değildi. İnsanlar şimdiden onların ve çiftliklerinin yaşadığı sıkıntılar hakkında konuşmaya başlamışlardı bile; tüm kasabanın onların imansız kâfirler olduklarını düşünmesine hiç gerek yoktu.

Özellikle de kilisede oturmuş her an üzerine yıldırım düşmesini beklerken, kendisini imansız bir kâfir gibi hissetmişken. Dün Gabriel ile yaptıklarından sonra Tanrı'nın evine gittiği için aklını kaçırmış olmalıydı.

Yine de günahkârlığından pişman değildi. O ve Gabriel evleneceklerine göre, yaptıkları şey o kadar da kötü olamazdı, öyle değil mi?

Ayrıca büyükbabasına Gabriel'la evlenmek istediğini söylemesi gerekiyordu. Bunu nasıl yapacaktı?

Uşakları bu sırada haftada bir yedikleri kızarmış sığır eti ile turpları getirdi. Yemeklerini yerken Virginia ve büyükbabası havadan sudan sohbet etmeye başladı. Büyükbabasına sinir krizi geçirtmeden Gabriel konusunu açmasının bir yolu olmalıydı.

"Bu arada," dedi büyükbabası büyük bir porsiyon üzümlü kremayı bitirdikten sonra, "bir yıllıklardan biri dünkü panayırda oldukça para getirdi. Yeni elbiselere ihtiyacın varsa, artık alabiliriz. Pierce'la evleneceksen, rüküş görünmemelisin."

Virginia ümitsizliğe kapıldı. "Pierce'la evlenmeyeceğim."

Büyükbabası masadan kalkıp salonun diğer tarafına geçerek kendisine bir duble brendi doldurdu. "Elbette evleneceksin. Bu harika bir plan. Pierce'la evleneceksin, günün birinde çiftlik ona miras kalacak ve ikiniz burada yaşayıp birlikte çiftliği idare edeceksiniz..."

"Pierce mı? Çiftliği idare etmek mi?" Virginia alaycı bir ifadeyle güldü. "Pierce yaz ayakkabısıyla kış ayakkabısı arasındaki farklı bile bilmez ve tek umursadığı, pazar günleri akşam yemeğinde yediği domuz etidir."

Büyükbabasının yüzünde huzursuz bir ifade belirdi. "Yine de, onunla evlenirsen bir evin olur, Hertfordshire'daki malikânede yaşasan bile."

"Kendisinin tek başına kalmamak için her şeyi yaptığı malikâneyi mi kastediyorsun?" Bunun nedenini hep me-

rak etmişti Virginia. Teyzesiyle, Pierce'ın annesiyle bir ilgisi olmalıydı, ama ne olduğundan emin değildi. Adamın çocukluğunu geçirdiği evden kaçındığı belliydi. İş gereği ziyaret ediyordu, ama hepsi buydu.

"O halde burada yaşarsınız ve çiftliği başka biri yönetir," dedi büyükbabası bıkkınlıkla. "Birlikte olduğunuz sürece nerede yaşadığının önemi yok." Ona uzun bir bakış attı. "Biri sana baktığı sürece."

"Pierce'la evlenemem," dedi Virginia kısık bir sesle. "O benim kardeşim gibi. Asla yürümez."

"Bir şans verirsen, yürür." Büyükbabasının sesinde çaresizliğini belirten bir tını vardı. "Bak kuzucuk, o seninle evlenmeye razı."

Virginia, Pierce'a ve saçmalıklarına küfretti. Kuzeninin bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydi. "Ben onunla evlenmek istemediğim gibi Pierce de benimle evlenmek istemiyor, büyükbaba."

Büyükbabası ona doğru dönüp suratını astı. "O halde neden sana evlenme teklif etti?"

"Lord Gabriel'ı sinirlendirmek için, hepsi bu. Pierce'ı bilirsin, sataşmayı sever."

"Yanılıyorsun. Pierce böyle bir şeyi asla..."

"Efendim?" dedi uşak kapının girişinden. "Bayan Waverly'yi görmek isteyen bir ziyaretçi var."

Virginia şaşkınlıkla uşağa baktı.

Büyükbabası kaşlarını çattı. "Kim?"

"Leydi Jarret Sharpe."

"Lanet olası Sharpe'lar. Dadandılar iyice." Büyükbabası konyağını dikledi. "Herhalde diğerlerini de beraberinde getirmiş olmalı?"

"Hayır, efendim. Sadece bir uşakla gelmiş."

Virginia, "Onu içeri al," derken, büyükbabası, "Ona Bayan Waverly'nin kendini iyi hissetmediğini söyle," diye atıldı.

"Büyükbaba!" diyen Virginia yerinden fırladı. "Sakın öyle söyleme! Gerçekten, senin neyin var? Tüm bayan arkadaşlarımla aramın açılmasını mı istiyorsun?"

Büyükbabasının suçluluk duyduğu görülebiliyordu. "Elbette hayır. Ama günlerden pazar, üstelik henüz çok erken. Yemeğimizi bile yeni bitirdik. Uygun değil."

Virginia alaycı bir tavırla güldü. "Sanki daha önce neyin uygun neyin uygunsuz olduğu umurunda olmuş gibi. Leyda Sharpe bana evde bira imalatıyla ilgili tavsiyeler vermek için gelmiş olmalı. Lord Gabriel yengesinin bana bu konuda yardım edeceğine söz vermişti, anlaşılan sözünde durmuş."

"İstediğini elde etmek için ona yardım edecek birini daha bulmuş," diye homurdandı büyükbabası. "Buraya gelmesinin asıl sebebi bu, iyi biri olduğunu gözümüze sokmak. Pierce'la evleneceğine göre buna hiç gerek yok."

Aslına bakılırsa, Virginia kadının buraya tamamen başka bir sebepten ötürü gelmiş olmasından şüpheleniyordu. Akrabalarından biriyle mesaj göndermek tam Gabriel'a göre bir işti. Ancak Virginia'nın hiç dikkat çekmemesi gerekiyordu, çünkü bekâr hanımların ailelerinin onayı olmadan beyefendilerden mektup almalarına izin verilmezdi."

"Ne sebepten gelmiş olursa olsun, istediğim kişiyi istediğim zaman kabul edebilirim." Virginia büyükbabasına dik dik baktı. "Tabii beni burada bir mahkûm olarak tutmaya karar vermediysen."

"Saçmalama," diye homurdandı büyükbabası. "Shar-

pe'larla işbirliği yapmanın sonunun iyi olacağını hiç sanmıyorum, hepsi bu."

Uşakları hâlâ orada durmuş tartışmalarının sonucunu duymayı bekliyordu. Virginia ona dönüp, "Lütfen Leydi Jarret'ı misafir odasına al. Ve aşçıya bize limonlu turtayla çay getirmesini söyle," dedi.

Uşak dışarı çıkar çıkmaz, Virginia kapıya yöneldi. "Bize katılmana gerek yok. Sohbetimizin seni sıkacağından eminim."

Büyükbabası gözlerini kısarak ona baktı. "Seni herhangi bir Sharpe'la yalnız bırakacağımı sanıyorsan, aklını kaçırmışsın."

Virginia zoraki bir şekilde omuzlarını silkti. "Kendin bilirsin. Ama bira tarifleri hakkında konuşmaya başladığımızda, seni uyarmadığımı söyleme."

Büyükbabası kendisine bir brendi daha doldurunca Virginia gülümsemesini gizledi. Belki de büyükbabasının bu işe burnunu sokması konusunda endişelenmesine gerek yoktu. İki duble brendi içtiği için büyükbabasının gözlerini açık tutması mümkün değildi. General Isaac en sevdiği koltuğunda uyuklarken, onlar sohbet edebilirlerdi.

Birkaç dakika sonra Virginia gülümseyerek misafir odasına girdi. "Sizi yeniden görmek ne hoş, leydim," dedi ellerini uzatarak.

Ama Leydi Jarret ellerini tutamadan büyükbabası, "Leydi Jarret," deyip tek kaşını kaldırdı. "Pazar günü bu kadar erken bir saatte sizi Waverly Çiftliği'ne hangi rüzgâr attı?"

Leydi Jarret, Virginia'nın büyükbabasının imalı sözlerini fark ettiyse bile belli etmedi. "Öncelikle, ikinize de bir mesaj getirdim. Eşim ve Gabriel'ın önceki gece bir aile meselesi yüzünden gitmeleri gerekti, o nedenle kayınbira-

derim yarın çiftlik işlerinde size yardım etmek için gelemeyecek."

Virginia hayal kırıklığını gizlemeye çalışırken, büyükbabası, "Hiç şaşırmadım," diye homurdandı. "Adamın eninde sonunda bu tür işlerden sıkılacağı belliydi."

Leydi Jarret bir anda gözlerinde beliren alevi gülümsemesiyle gizledi. "Aslına bakarsanız, benden salı sabahı erkenden buraya geleceğini söylememi de istedi. O zamana kadar işlerini halletmiş olacaklar."

"Pekâlâ," dedi Virginia'nın büyükbabası, "mesajı verdiniz. Evinize dönmek için sabırsızlandığınızdan eminim, o nedenle..."

"Ah hayır, gelmemin başka bir sebebi daha var. Gabriel torununuzun evde bira imalatıyla ilgili tavsiyelere ihtiyacı olduğunu söylemişti. Onunla bu konuda konuşmak için geldim."

"Gördün mü, büyükbaba?" Virginia yakındaki bir kanepeye işaret etti. "Lütfen oturun, leydim."

"Lütfen, Jarret'la evlenene dek bana sadece 'bayan' diye hitap edilirdi, 'leydim' diye hitap edildiğini duymak hâlâ tuhaf geliyor. Bana Annabel demeni tercih ederim."

"Lütfen sen de bana Virginia de." Virginia büyükbabasına kaçamak bir bakış attıktan sonra ekledi: "Ne de olsa, yakında akraba olacağız."

"Cesedimi çiğnemen gerekir," diye kükredi büyükbabası.

Annabel gözlerini kırpıştırdı. "Anlayamadım?"

Büyükbabası kanepeye oturarak, Virginia'nın planladığı gibi Annabel'le yan yana oturmasını imkânsız kıldı. Annabel ona Gabriel'dan özel bir mesaj getirdiyse, Virginia bu

mesajı büyükbabasına fark ettirmeden almakta çok zorlanacaktı.

"Lütfen büyükbabamın kabalığını mazur görün." Virginia büyükbabasına dik dik baktı. "Lord Gabriel'ın eşim olmasını onaylamıyor ve sizi sinirlendirmek için elinden geleni yapıyor. Ayrıca beni de."

Annabel gülerek kanepenin yanındaki bir sandalyeye oturdu. "Bundan daha iyi bir iş çıkarmak zorunda. Talipleri ve ailelerini sinir etme sanatında ustalaşmış olan Bayan Plumtree ile aynı evde yaşıyorum. Leydi Minerva'yla flört ederken Bay Masters'ı oldukça katı bir sınava tabi tutmuştu."

Virginia'nın büyükbabası omuzlarını dikleştirir gibi oldu. "Çünkü bir erkeğin bir hanımefendiyi etkilemek için yakışıklı bir yüzden ve etkileyici bir dilden daha fazlasına sahip olması gerektiğini bilecek kadar aklı başında."

"Evet, Hertfordshire'da arazisi olmalı," dedi Virginia, Annabel'in karşısına otururken. Kadın boş gözlerle bakınca Virginia ekledi: "Büyükbabam kuzenimle evlenmemi istiyor da."

"Para yüzünden değil," diye karşı çıktı büyükbabası.

"Değil mi?" dedi Virginia alaycı bir şekilde. "Bana geçerli başka bir sebep vermedin."

"Lord Gabriel hergelenin teki!"

"Pierce da öyle, ayrıca o da yakışıklı bir yüze ve etkileyici bir dile sahip."

"Ama o seni önemsiyor," diye karşı çıktı büyükbabası.

"Kayınbiraderim de onu önemsiyor," diye araya girdi Annabel. "Evde Virginia'dan nasıl söz ettiğini bir duysanız. Ona çiftliğinizin güzel şefi diyor. Yetersiz sayıdaki çalışanlarınız Virginia'nın emirleriyle uygun adım yürürken

arada sırada bocalasalar da, bunu yüzlerinde bir gülümseme ve adımlarında bir canlılıkla yapıyorlarmış."

Birden yumuşayan Virginia'nın içi bir hoş oldu. "Gerçekten böyle mi söyledi?"

Büyükbabası kanepeden fırladı. "Onun boş iltifatlarına alet olmanıza izin vermeyeceğim, Leydi Jarret!"

Annabel gözlerini kırpıştırdı. "Boş iltifatlar olmadığına sizi temin ederim, efendim."

Ama *Gabe için* boş laflar, diye içinden geçirdi Virginia hayal kırıklığıyla. "Lütfen, büyükbaba, beni utandırıyorsun." Genellikle büyükbabasının sinirini yatıştırmayı başaran yumuşak ses tonunu kullandı. "Arkadaşımın misafirlere karşı kaba olduğumuzu düşünmesini istemiyorum."

Büyükbabası suratını asıp öylece durdu. "*Onun* adına buraya geldiyse Leydi Jarret senin arkadaşın değildir."

Annabel büyükbabasına tatlılıkla gülümsedi. "Gerçekten, efendim, torununuza bira imalatı hakkında yardımcı olmak istiyorum. İzin verirseniz, elbette. Bir evin akşam yemeklerinde lezzetli bir birasının olmasının hep önemli olduğunu düşünmüşümdür."

"Büyükbabam sert biralara bayılır," diye araya girdi Virginia, "ve bu bölgede bu tür biralardan bulmak zor. Sattıkları tek şey yumuşak içimli bira. Eskiden bira almak için Londra'ya giderdik, ama son günlerde çok meşgul olduğumuz için biramızı benim yapmam iyi olabilir. Öyle değil mi, büyükbaba?"

General Isaac bakışlarını Virginia'dan Annabel'e çevirdikten sonra derin bir iç çekti. "Sanırım." Kanepeye tekrar yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Pekâlâ öyleyse, devam edin."

"Eğer tadının acı olmasını istiyorsan," dedi Annebel, Virginia'ya, "o halde şerbetçiotunu doğru ayarlamalısın."

O sırada çayla limonlu turtalar geldi ve iki kadın bir şeyler yiyip içerken sohbetlerine devam ettiler. Sonraki yarım saat boyunca bira mayalama teknikleri üzerinde konuştular, zaten Virginia'nın ilgilendiği bir konuydu. Ama Annabel'le birkaç dakika rahat konuşabilmek için bugün büyükbabasının uykuya dalması konusunu daha çok önemsediğinden saçma sayılabilecek sıradan sorular sorup duruyordu.

Anlaşılan Annabel yapmaya çalıştığı şeyi fark etmişti, çünkü kadın bira yapım sürecinden her erkeğin, özellikle de kısa bir süre önce iki duble brendi içmiş yaşlı bir adamın uykusunu getirebilecek kadar uzun ve detaylı bir şekilde bahsediyordu.

Çok geçmeden General Isaac'in başı göğsüne düştü. Virginia bunu fark eder etmez Annabel'e anlamlı bir bakış attı. Annabel yaşlı adama baktıktan sonra durumu anladığını belirtircesine kafasını salladı.

Birkaç dakika daha şerbetçiotundan, kavurma yöntemlerinden ve arpa suyu yerine malt kullanmanın avantajlarından bahsettiler. General Isaac horlamaya başlayınca Annabel, "İşime yarayacağını düşündüğüm birtakım bilgileri kâğıda geçirdim. Tarifler ve benzeri şeyler içeriyorlar," dedi. Virginia'ya anlamlı bir bakış attı. "Ama *tüm* tavsiyelerimi okumalısın. Her şeyi tam olarak açıklıyorlar."

Virginia kafasını salladı. Gabriel ona özel bir mesaj göndermişti.

Annabel gözünü General Isaac'ten ayırmadan katlı bir kâğıt parçası çıkardı. Eğilip uzatırken Virginia da kâğıdı al-

mak için hafifçe sandalyesinden kalktı. Ama bu büyükbabasını uykusundan uyandırmak için yeterli olmuştu.

General katlı kâğıdı görür görmez Annabel'in elinden kaptı. "Bu da ne?" diye kükredi.

"Bira mayalama tarifi, efendim," dedi Virginia yüreği ağzında yerinden kalkarken.

Büyükbabası kâğıdı açıp gözden geçirdi. Sonra yüzünde utangaç bir ifade belirdi. "Haa, gerçekten de bira mayalama tarifiymiş."

Virginia Annabel'e sorgularcasına bir bakış attı, ama kadının endişeli gözleri büyükbabasının üzerindeydi. Büyükbabası kâğıdı Virginia'ya uzatmak üzereyken arkasını çevirmeyi akıl etti.

Ve anında çatılan kaşlarıyla Annabel'e döndü. "Gitme vaktiniz geldi, Leydi Jarret."

Annabel yerinden kalkarken Virginia büyükbabasının öfkeyle baktığı kâğıda uzandı. "Büyükbaba, sanırım o benim için."

"Gerçekten de öyle. Leydi Jarret gider gitmez bu konuyu konuşacağız." Bunu söyledikten sonra General Isaac kâğıdı cebine koyup kapıya gitti ve uşağa seslendi.

Annabel, Virginia'nın yanına gelip elini sıktı. "Yakında yine görüşeceğimize eminim."

"Ben de," dedi Virginia büyükbabasının duyması için bilerek vurgulayarak. O kâğıt parçasında ne yazdığını öğrenmek için can atıyordu. Büyükbabası bunu ondan gizleyebileceğini sanıyorsa, aklını kaçırmış olmalıydı.

Uşak içeri girer girmez büyükbabası adama Leydi Jarret'ı kapıya kadar geçirmesini söyledi. Ama uşakla birlikte dışarı çıktığı sırada kadını durdurdu.

"Kayınbiraderiniz için bir mesajım var," dedi. "Salı

günü onu arazimde görürsem kendisini vuracağımı söyleyin. Anlaşıldı mı?"

Annabel'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Anlaşıldı, efendim."

Annabel gider gitmez Virginia büyükbabasına döndü. "Sen aklını mı kaçırdın? Neden böyle tehditte bulunuyorsun? Lord Gabriel bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı!"

Mektubu çıkaran büyükbabası yüksek sesle okumaya başladı: "'Sevgili Virginia...'" Durup Virginia'ya baktı. "Lanet olası herif şimdi de sana ilk isminle hitap edebileceğini mi sanıyor? Bu *ne zaman* başladı?"

Virginia büyükbabası böylesine sinirliyken ona yanıt vermeyi reddetti. Kollarını önünde kavuşturup suratına dik dik bakmakla yetindi.

General Isaac kaşlarını çatarak okumayı sürdürdü: "'Sözümde duramadığım için beni bağışla.' Bu adam sana ne zamandır sözler veriyor, genç bayan?"

Virginia kızarmamak için kendini zor tuttu. "Cuma günü birlikte geziye gitmiştik, unuttun mu?"

Büyükbabası ona kötü niyetli bir bakış attıktan sonra mektuba döndü. "'Büyükbabanı teklifimi kabul etmeye ikna etmek için daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu söylemiştin, artık daha fazla zamanın var.'"

Virginia'nın haberi büyükbabasına tatlılıkla verme planı buraya kadardı demek.

General Isaac ona öfkeyle baktı. "O lanet olası herifle *evlenmeyi* kabul mü ettin?"

Virginia omuzlarını dikleştirdi. "Evet, kabul ettim."

"O herifle evlenmeyeceksin!"

Virginia kendisini sakin olmaya zorlayıp mantıklı davranmaya çalıştı. "Tüm hafta boyunca Lord Gabriel'ın ne

kadar çok çalıştığını kendin gördün. Kabul et, sandığın gibi nazik, tembel bir soylu olmadığını sana çok iyi kanıtladı."

"Kanıtladığı tek şey, bir isteği olduğunda çok iyi rol yapabilmesi. O adam servetine kavuşmak için elinden gelen her şeyi yapar."

Virginia sinirlenmişti. "Onunla evlenirsem servetinden vazgeçebileceğini söyledi."

Büyükbabası alaycı bir tavırla güldü. "Söylediğim gibi, istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapar. Yalan söylemek, hile yapmak..."

"Bir erkeğin beni ben olduğum için kabul edebileceğine inanmak senin için bu kadar zor mu?" Yıllardır takdir edilmemenin verdiği üzüntü içinde birikirken gözyaşlarını güçlükle tuttu Virginia. "Buna akıl erdirmek gerçekten de bu kadar imkânsız mı?"

Büyükbabası karnına bir tekme yemiş gibi görünüyordu. "Hayır!" Yanına yaklaştı. "Öyle demek istemedim..."

"Ama kulağa öyle geliyor." Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Onun gibi bir lordun ve varlıklı bir ailenin beni gerçekten isteyemeyeceğini düşünüyorsun. Bu yüzden Pierce'ın teklifini desteklemek için elinden geleni yapıyorsun. Ucunda kendisini baştan çıkartacak kadar büyük bir para olmadığı sürece hangi adam beni ister ki, değil mi?"

"Ah, kuzucuk, hayır." Büyükbabası onu kollarına alıp sıkıca sarıldı. "Hiç de sandığın gibi değil. Çok değerli olduğun için endişeleniyorum. Seni hak eden bir adam bulmanı istiyorum. Karakteri iyi olan bir adam."

"O iyi karakterli bir adam," diye fısıldadı Virginia. "Ona bir şans bile vermiyorsun."

"Roger'ı öldüren o olduğu halde, bunu nasıl söylersin?"

Virginia gözyaşlarının ıslattığı yüzünü kaldırdı. "O bir kazaydı, büyükbaba, bunu sen de biliyorsun. Lord Gabriel, Roger'a olanlar yüzünden çok üzgün."

Büyükbabası inatçı tavrını tekrar takındı. "Ne tür bir adam sözde arkadaşına ölüm riski olduğu halde meydan okur ki?"

"Ona meydan okuyup okumadığını bilmiyorsun."

"Elbette biliyorum."

Büyükbabasının sesindeki buz gibi kesinlik Virginia'yı dondurdu. "Nasıl bilebilirsin ki?" dedikten sonra büyükbabasının kollarının arasından çıktı. "Orada değildin."

General Isaac bakışlarını kaçırdı. "Ama yine de olanları biliyorum."

"Nasıl? O gece hakkında ne biliyorsun?"

Büyükbabası kaskatı kesildi. "Bilmem gerekeni biliyorum. Bu konuda bana güvenmelisin."

"Anlıyorum." Virginia'nın öfkesi artmıştı. "Bu konuda konuşmuyorsun, o da konuşmuyor ve ikiniz de saçmalıklarınızı kabul edip birinizden birini seçmemi bekliyorsunuz, öyle mi?"

Büyükbabası sabırlı bir şekilde durup hiçbir şey söylemedi.

"Pekâlâ. Bana öyle geliyor ki, bildiklerini anlatmamanın sebebi Roger'ın anısını korumak istemen. Lord Gabriel suçlu olsaydı, gerçeği asla gizlemezdin." Virginia çenesini kaldırdı. "Ve onu tanıdığım kadarıyla, o da gerçeği aynı sebepten ötürü saklıyor: Roger'ın anısını korumak istediği için. Bu onun iyi biri olduğunu gösterir, kötü değil."

"Lanet olsun, Virginia hiç de sandığın..."

Büyükbabası cümlesinin devamını getirmeyince Virgi-

nia tek kaşını kaldırdı. "Yanlışımı istediğin zaman düzeltebilirsin."

General Isaac bir küfür homurdandı. "Gerçeğin sandığından daha karmaşık olduğunu söylememe rağmen neden bana inanmıyorsun? O göründüğü gibi biri değil."

"Ama bana bunu kanıtlayan hiçbir şey sunmuyorsun." Virginia elini uzattı. "Senden mektubumu vermeni istiyorum."

Büyükbabası tereddüt ettikten sonra mektubu ona uzattı. Virginia yazılanları hızla gözden geçirdi. Büyükbabasının okumadığı kısımda, "Seni tekrar görene dek saatleri sayacağım, bir tanem" yazıyordu. Sonunda ise sadece "Gabriel'ın" şeklinde imzalanmıştı.

Virginia yüreğinde tatlı bir sızıyla, mektubu yalnız kaldığında tekrar okumak için önlüğünün cebine soktu. Gabriel hiçbir sevgi sözcüğü kullanmamıştı, ama zaten bunu beklemezdi. Önemi de yoktu. Gabriel ona büyükbabasının kendisini mahrum bırakmak istediği şeyi –sevdiği erkekle birlikte bir gelecek– teklif ediyordu.

Virginia'nın sevgisi karşılıksız olsa bile, bunun Pierce'la süreceği hayattan çok daha iyi olacağı kesindi. Daha Pierce'ın samimi olduğundan bile emin değildi hem. Ayrıca Gabriel'ın zamanla kendisini seveceğine, aşkına yeterince güvenip sırlarını paylaşacağına gerçekten inanıyordu. Buna inanmak zorundaydı. Çünkü ona kendini vermişti ve onsuz bir gelecek hayal etmek, istemeyeceği kadar korkunçtu.

Kapıya doğru dönünce büyükbabası, "Ben ciddiyim, kuzucuk. Salı sabahı buraya gelirse, onu vuracağım," dedi.

Virginia karşılık vermedi, çünkü önemi yoktu. Gabriel bu tür bir tehdidin kendisini yolundan alıkoymasına asla

izin vermezdi. Bir şekilde birlikte olmalarının bir yolunu bulurdu.

Tabii önce Virginia bulmazsa.

***

Adli tabibin George Caddesi'ndeki ofisinin üst katında yer alan küçük odada yapılacak tüm otopsi işlemine katılabilmeleri için Gabe, Jarret ve Pinter'a izin verilmişti. Gabe bu işleme tanık olmalarına izin verilmemesinin daha iyi olup olmayacağını düşünüyordu. Havaya ölüm kokusu hâkimdi ve yaz sıcağıyla Benny'nin cesedinin görüntüsü durumu daha da kötüleştiriyordu...

Ürperdi. Roger'ın otopsisinde de bulunmuştu ama sadece tanık olarak ve kısa bir süreliğine, üstelik Roger'a bakmamıştı. Ancak burada şişmiş ve neredeyse tanınmaz bir halde masanın üzerinde yatan Benny'ye bakmak zorundaydı. Yoksa adli tabibin Benny'nin yaraları hakkında ne söylediğini anlaması mümkün değildi.

Gabe daha önce böylesine çürümüş bir bedene bakmak zorunda kalmamıştı ve bunu tekrar yapmamayı umuyordu. Ölümün yüzüne bakma fikri tamamen yeni bir anlam kazanmıştı.

Ölüm Meleği rolünü üstlenmesine Virginia'nın neden o kadar kızdığını anlamaya başlamıştı. Ölümle dalga geçerken bir anlamda onu yüceltmişti de. Ailesi endişelenip dururken adli tabiplik ofisinin sıcaklığında yavaş yavaş çürüyen bir adamın cesedinin yüce ve görkemli hiçbir yanı yoktu.

Hayatını tehlikeye atmanın ve ölümle faydasız bir savaşa girmenin de öyle. Ölüm birini almak için geldiğinde

bunu durdurmanın imkânı yoktu. Benny bunu kanıtlamıştı.

Neyse ki otopsi kısa sürdü. Adli tabip, Benny'nin göğsüne aldığı kurşun yarasıyla öldüğünü zorlanmadan tespit etti; kurşun Benny'nin iki kaburgasının arasına sıkışmıştı.

Yerel yetkililer Pinter'ın cesedin Benny'ye ait olduğuna karar verebileceği umuduyla otopsiyi ertelemişlerdi. Neyse ki, tüm çürümeye rağmen Pinter yardımcı olmayı başarabilmişti. Zira aylar önce Benny ile görüştüğünde adamın eski bir jokeyken kazandığı birkaç yarışın anısına taktığı sıra dışı yüzüğü fark etmişti. Cesette de aynı yüzük vardı.

Yüzüğün hâlâ Benny'nin parmağında olması Gabe'in katilin bu yüzüğü neden çalmadığını merak etmesine neden oldu. Bu bir gasp vakası değildi.

Benny'nin vurularak öldürüldüğü bilgisinin dışında, otopsi onlara çok fazla şey vermedi. Kimse bu olayın bir kazayla vurulma vakası olup olmadığını belirleyemiyordu. İfade vermek için gelen birkaç tanık cesedi bulunmadan iki buçuk hafta önce Benny'yi kasabada gördüklerini söyledi, ama hiçbiri adamın yanında başka birini görmemişti. Ve kimse Benny'nin neden kasabada olduğunu bilmiyordu. Adam bir geceliğine bir handa kalmış ve evine gitmekte olduğunu söylemişti.

Otopsinin ardından Pinter, Benny'nin cansız bedeninin yakacak odun arayan bir çocuk tarafından bulunduğu yere götürülmelerini istedi ve bu konuda polisi ikna etti. Polisin otopsi yapmak için cesedi kasabaya götürme telaşı sırasında önemli kanıtları göz ardı etmediğinden emin olmak istediğini söylemişti.

Sık çalıların arasında birkaç dakika dolaştıktan sonra, görevli polis daha önce bir kazıkla işaretlediği küçük bir

açıklıkta durdu. Cesedin orada bulunduğunu bilmeseler-di, tahmin etmelerine imkân yoktu.

Pinter onlara baktı. "Herhalde Benny ormanın içine tek başına gelmiş olamaz," dedi polise. "Gün ışığı buradaki ağaçların arasına zor ulaşıyor. Ormanın bu kadar derininde ne yapıyor olabilirdi ki?"

"Belki de avlanıyordu?" dedi polis.

"Benny'nin avcılıkla pek ilgisi yoktu," dedi Gabe. "O tam anlamıyla atçılığa düşkündü. Silah kullanmayı başkalarına bırakırdı. Ayrıca, bir arkadaşını ziyarete giderken neden durup avlansın ki?"

Jarret durdukları alanın etrafında geniş bir daire çizdi. Eğilip yerden bir şey aldı ve doğrulup onlara bir kumaş parçası gösterdi. "Dallardan birine takılmış. Üzerinde kan lekesi var ve Benny'nin otopside üzerinde olan kıyafete uyuyor. Adam öldürüldükten sonra buraya sürüklenmiş gibi görünüyor."

"Öyleyse, vurulma olayı çok yüksek bir ihtimalle kaza değildi," dedi Pinter. "En iyi ihtimalle, biri cesedi saklamaya uğraşmış. En kötü ihtimalle de, Benny cinayete kurban gitmiş."

Gabe'in huzursuzluğu tüylerini ürperten bir korkuya dönüştü. "Pinter, sence bunun anne babamızın ölümüyle bir ilgisi olabilir mi? Benny o zaman herhangi bir şey gördüyse, belki de katilin bundan haberi vardı?"

"O zaman katil onu öldürmek için bu kadar beklemezdi," dedi Pinter. "Üzerinden on dokuz sene geçti."

"Belki de katil sorular sormamızdan rahatsız oldu."

Pinter derin bir nefes verdi. "Gerçekten ne düşüneceğimi bilmiyorum. Kendisiyle konuştuktan sonra Benny'nin evinden ayrılmayı seçmesi çok tuhaf, ama vurularak öl-

si daha da tuhaf. Her şey bir dizi tesadüf olabilir. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

"Biri adamın neden Manchester'a kadar geldiğini biliyor olmalı," dedi Jarret. "Kasabadaki insanlar bilmiyor olsalar bile, Benny'nin ailesi biliyordur. Birimiz kasabada biraz daha kalıp sorular sormalı. Ben kalamam, yarınki toplantı için eve dönmem gerekiyor, ya sen Pinter?"

"Londra'ya dönmek için yaklaşık bir hafta daha zamanım var."

"Zaten gelip cesedi almaları için," dedi Jarret, "May'lere bir mektup göndermeliyiz. Onların gelmesini beklerken buradakilere sorular sorabilirsin, geldiklerinde onları da sorgularsın."

"Daha sonra vaktim olursa Manchester'a giderim," dedi Pinter. "Artık işin içine ölüm girdiğine göre, daha önce sorguladığım insanlardan bazıları bilgi verme konusunda daha istekli olabilir. Ne olursa olsun, denemeye değer."

"Harika bir fikir." Jarret, Gabe'e baktı. "Peki ya sen? Sen de kalacak mısın?"

"Kalamam. Virginia'ya söz verdim."

"Ne tür bir söz?"

"Yarın sabah onu büyükbabasından isteyeceğime dair bir söz. Şimdi yola çıkarsak yarın sabah ilk iş oraya gidebilecek şekilde eve varabilirim."

"O halde, gitmeliyiz," dedi Jarret kocaman bir gülümsemeyle. "Tek başına çaresine bakabilirsin, değil mi Pinter?"

"Elbette."

"Bir şeyler öğrenirsen, bizi haberdar et." Gabe gitmeyi hiç istemiyordu, ama ne olursa olsun Virginia'ya verdiği sözü tutacaktı.

Yine de Jarret'la eve dönüş yolculuğundan hiç hoşlanmadı. Kardeşi otopsinin yarısını endişeli gözlerle Gabe'i izleyerek geçirmişti ve Gabe aynı yakından incelemeye birkaç saat daha katlanacak halde değildi.

Yola çıkar çıkmaz Jarret, "Daha önce bir otopsiye katılmış mıydın?" diye sordu.

"Sadece Roger'ınkine," dedi Gabe ters bir ifadeyle.

"Çocukluğunda Benny ile olan ilişkin düşünüldüğünde bu da senin için en az onun kadar zor olmuş olmalı."

Jarret haksız sayılmazdı. "Mahzuru yoksa, bu konuda konuşmak istemiyorum. Uyumaya ihtiyacım var. Dün gece o gürültülü handa doğru düzgün uyuyamadım ve yarın sabah erken kalkmak zorundayım."

Jarret kafasını salladı. "İkimiz için de iyi bir fikir."

Tanrıya şükür. Gabe sedire yaslanıp gözlerini kapattı, ama uyuması imkânsızdı. Benny'nin şişmiş vücudunun görüntüsünü aklından çıkartamıyordu. Kokusu üzerine sinmiş gibiydi ve bunun günlerce sürüp sürmeyeceğini, insanların kokuyu üzerinden alıp alamayacaklarını ve ruhunda yer eden korkuyu görüp göremeyeceklerini merak ediyordu.

Hayatında ilk kez kendisini gerçekten Ölüm Meleği gibi hissediyordu. Ve bu histen hiç hoşlanmamıştı.

On Sekizinci Bölüm

Virginia ve büyükbabası önceki günden beri hiç konuşmamış, karşılıklı bir anlaşma yapmış gibi birbirlerinden uzak durmayı seçmişlerdi. Virginia yemeklerini odasında yemeye başlamış ve büyükbabası ona karşı çıkmamıştı.

Büyükbabası neyse ki Pierce'a mektup yazmasına da bir şey dememişti. Önceki gün büyükbabasıyla yaptığı konuşmanın ardından Virginia kuzenine yalnızca *Sana ihtiyacım var*, yazan acele bir not göndermişti. Pierce'ın evlenmek gibi bir niyeti olmadığını büyükbabasına derhal izah etmesi gerekiyordu. Yaramaz herif büyükbabasını umutlandırmıştı ve şimdi Virginia'nın bu umutları yerle bir etmesi için ona yardım etmek zorundaydı.

Ama Pierce acil mesajını bugüne kadar alamayacağı için yarın sabaha kadar çiftliğe varamayabilirdi. Hava da kararmaya başladığı için Virginia'nın gerginliği iyice artmıştı. Gabriel geldiğinde bir plana ihtiyacı vardı.

Büyükbabası gerçekten ona silah mı çekecekti? Böyle yapsa bile, silahı ateşler miydi? Virginia bunu hayal edemiyordu, ama büyükbabasının pes ettiğini de düşünemiyordu.

Aynı şey Gabriel için de geçerliydi, özellikle de namlunun ucuna bakarken. Adam büyükbabası kadar inatçı ve ondan daha atılgandı. Birbirleriyle yüzleşmek zorunda kalırlarsa, ikisinin de ne yapacağını kestirmek mümkün değildi.

Büyükbabası nasıl bu kadar kör olabilirdi? Gabriel'ın çiftlikle ne kadar ilgilendiğini görmemiş miydi? Elbette, çiftlik Gabriel'a miras kalmayacaktı ve bu da eninde sonunda Virginia'yla birlikte gitmeleri gerekeceği anlamına geliyordu, ama buna daha çok uzun zaman vardı ve bu sırada Gabriel'ın büyükbabasına çok yardımı dokunabilirdi.

Bir yarış sırasında ölmediği sürece.

Virginia bu düşünceyi zihninden çıkardı. Düşünüp durmak endişelerini daha çok artırmaktan başka bir işe yaramayacaktı ve şimdilik endişelerini bir kenara atmaya kararlıydı. Yarışsın ya da yarışmasın, Gabriel'la evlenmek istiyordu.

O nedenle, büyükbabası aptalca bir şey yapmadan önce Gabriel'ı uyarmalıydı. Annabel Gabriel'a büyükbabasının tehdidinden söz ederdi, ama bu Gabriel'ın buraya gelmesine engel olmazdı. Belki de Virginia yarın sabah yedi buçukta gizlice evden çıkıp onu yolda yakalayabilirdi...

Kapının tıkladığını duyunca gerildi. "Kim o?"

"Benim, Molly, hanımefendi. General çalışma odasında sizinle görüşmek istiyor."

Virginia içini çekti. Ondan sonsuza dek kaçamayacağı-

nı bilmesi gerekirdi. "Kendisine birazdan orada olacağımı söyle."

Çalışma odasında büyükbabasıyla görüşmeye gittiğinde, onu masasında başını ellerinin arasına almış otururken bulmasına şaşırdı. Büyükbabası oldukça yorgun görünüyordu ve başını kaldırıp ona baktığında, gözlerinde alışık olmadığı bir keyifsizlik vardı.

"Kapıyı kapat ve bir sandalyeye otur, kuzucuk."

Sesinin yumuşaklığı Virginia'yı hemen alarma geçirdi. Söyleneni yaptı, ama büyükbabası hemen konuşmadı. Bir hayalete bakıyormuş gibi oturmuş ona bakıyordu.

"Büyükbaba?"

En sonunda büyükbabası bakışlarını ona çevirdi ve dikleşti. "İyice düşündüm ama bir sonuca varamadım. Dün haklıydın. Bundan nefret etsem de, sen o alçak Sharpe'ın kalbine girmesine izin verirken senden sır saklayamam."

Virginia güçlükle yutkundu. "Ne tür bir sır?"

"O gece olanları nereden bildiğimi sormuştun. Sana anlatacağım." Büyükbabası kederli bir ifadeyle derin bir nefes aldı. "Kardeşin Sharpe'la karşı karşıya gelmeden önce eve gelip bana her şeyi anlattı."

Sözleri Virginia'yı şaşırtmıştı. "Roger'ın yarışacağını biliyordun ve onu durdurmadın, öyle mi?"

"Hayır!" General Isaac bir mektup açacağı alıp elinde çevirmeye başladı. "Bana detaylardan söz etmedi. Eve geldi ve, 'Bir erkek alkollüyken bahse girerse, bundan kurtulmasının centilmenlere yakışır bir yolu var mıdır? Yoksa bahsi yerine getirmesi mi gerekir?' diye sordu.

"Kâğıt oyunlarından söz ettiğini ve karşılayamayacağı kadar kumar oynadığını sandım. Çocuğun bir bahse girip

sırf alkollü olduğu için mızmızlanarak geri çekilebileceğini düşünmesini istemedim. Bu dürüstçe ve onurlu olmazdı."

Üzüntüsünden yorgun yüz hatlarında derin çizgiler oluşmuştu General Isaac'in. "O yüzden ancak alçak bir adamın girdiği bir bahisten geri çekilebileceğini söyledim. Ne kadar içtiğine dikkat etmeyecekse, kumar oynamamalıydı. Doğru olan şey borcuna sadık kalıp ödemesiydi."

Ah, büyükbaba, dedi Virginia içinden. Büyük bir süvari generalinin ağzından çıkan bu sözlerin Roger'a ne ifade ettiğini tahmin edebiliyordu. Kardeşi efsanevi büyükbabalarını hep etkilemek istemişti, babaları marki ve dük olan iki arkadaşıyla şehirde caka satarak bunu başaramadığı için öfkeliydi. Tüm hikâyeyi anlatıp anlatmamakta tereddüt ederken büyükbabasının tavsiyesini bütün kalbiyle ciddiye almış olmalıydı. Neden başka bir tartışmaya girsindi ki?

Roger ve büyükbabası arasında Roger'ın hem kumar ve içki alışkanlığı hem de gece geç saatlere kadar dışarıda kalmasıyla ilgili birçok tartışma geçmişti.

Virginia bunları nasıl unutmuştu? Çok özlediği kardeşini düşünüp dururken onu bir azize çevirmişti. Ama Roger hiçbir zaman aziz olmamıştı. O dünyadaki yerini bulmaya çalışan ve büyükbabasını hayal kırıklığına uğrattığını sanan bir yetimdi.

Büyükbabası bakışlarını ona çevirdi. "Yemin ederim, ölümüne sebep olabilecek aptalca bir yarıştan söz ettiğini bilmiyordum, bilseydim asla..."

"Önemi yok, büyükbaba," dedi Virginia kısık bir sesle. "Bilemezdin."

Büyükbabası bunca yıldır suçluluk duygusunu içinde gizlemişti. Gabriel, *Onun suçlayacak birine ihtiyacı var ve o yüzden beni suçluyor. Ama bu geçerli bir sebebi olduğu anlamına gelmez*, demişti.

Haklıydı.

"Ama üzerine gitmeliydim," dedi büyükbabası. "Bana olanları anlatması için onu zorlamalıydım." Mektup açacağını avucunun içine aldı. "Aksine, ona kime ne kadar borçlu olduğunu sordum." Sesi sertleşti. "Tek umurumda olan buydu – para. Çok fazla olmadığını ve endişelenmemem gerektiğini söyleyince, boş verdim. Doğrusu, rahatlamıştım. Kayıtsızlıkları karşısında nihayet sorumluluk almaya başladığını sanmıştım."

General Isaac ağır ağır nefes verdi. "Neden onu zorlamadım? Turnham Green'de Sharpe'la yarışacağını söyleseydi..."

"Bu yüzden kendine işkence etmemelisin." Virginia mektup açacağını elinden almak için masaya doğru eğildi ve büyükbabasının gergin elini tuttu. "Ona doğru şeyi yapmayı öğretiyordun."

"Öyle mi?" Yaşlı adamın gözleri pişmanlık doluydu. "Yoksa torunumun havalı arkadaşlarının karşısında ezik kalması fikrinden utanç mı duyuyordum sadece?"

Ayağa kalkıp odada yürümeye başladı. "Ona söylediğim en son şey bir erkek olmayı öğrenmesi gerektiğiydi. Ne tür bir canavar, bir grup aptalın karşısında utanç duymak istemediği için kendi torununu ölüme gönderir?"

Virginia kalkıp büyükbabasının yanına gitti. "Onu ölüme sen göndermedin. Sen sadece tüm detayları bilmeden verebileceğin en iyi tavsiyeyi verdin. Bu senin suçun değil, onun suçu."

Büyükbabası ona doğru dönüp omuzlarından tuttu. "Ama şimdi anlıyorsun, değil mi? Sharpe'ın kardeşinin sarhoş halinden yararlanıp onu o aptal bahse girmeye ikna ettiğini *biliyorum*."

"Bahsi ortaya atan Roger da olabilir."

"O halde kardeşin neden, 'Bir erkek bahse girerse?' diye söze başladı? Bu, bir meydan okumayı kabul ettiği anlamına gelir. Meydan okuyan Sharpe'tı ve Roger bunu kabul etti. Yoksa neden daha sonra pişmanlık duysun ki? Erkekler zorla kabul ettikleri şeylerden pişman olurlar, kendi yaptıkları şeylerden değil."

"Bu doğru değil, büyükbaba. Erkekler sarhoşken birçok şey yapıyor. Bunu sen de benim gibi biliyorsun."

Ama *Bir erkek bahse girerse* sözü gerçekten de kulağa Roger meydan okumayı kabul etmiş gibi geliyordu.

"Sorun şu ki," dedi büyükbabası, "düzgün karakteri olan bir adam sarhoş arkadaşını onu öldürebilecek bir şeye zorlamaz."

"Lord Gabriel'ın onu zorlayıp zorlamadığını bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Bunu kalbimde hissedebiliyorum."

Virginia hüzünle büyükbabasına baktı. Kalbi. O geceyi bir türlü geride bırakamayan büyükbabasının suçluluk duygusu ve üzüntüyle dolu kalbi. Gabriel haklıydı, geçmişi geride bırakmanın zamanı gelmişti. Geçmiş hepsine yeterince acı vermişti.

Ancak iki adam da bunu yapmayı reddediyordu. Aynı kemiği çiğneyip durarak endişe etmeye devam ediyorlardı. Olanlara dair gerçek gizli kaldığı sürece, birbirlerini suçladıkları sürece, bundan asla vazgeçmeyeceklerdi.

Birinin buna bir son vermesi gerekiyordu. Biri bu havayı temizlemeliydi. Ve görünüşe bakılırsa, o kişi Virginia olacaktı.

Ya Gabriel hakkında korkunç şeyler öğrenirsen? Ya gerçek her şeyin daha kötüye gitmesine neden olursa?

Hayır, buna inanamazdı. Tanıdığı Gabriel kimseyi herhangi bir şeye zorlamazdı. Bu yapısında yoktu. O iyi bir adamdı; onu sevdiğini bildiği gibi bundan da emindi.

O nedenle tek bir seçeneği vardı. Sabaha dek bekleyemezdi, Gabriel sabahleyin çiftliğe vardığında trajik bir şey olabilirdi. Bu gece çaktırmadan dışarı çıkarsa, Halstead Hall'a gidip Gabriel'ı zamanında yakalayabilirdi. Dolunay varken, yolda herhangi bir zorluk çekeceğini sanmıyordu.

Büyükbabasına karşı dürüst olmasının ne kadar önemli olduğunu Gabriel'a kabul ettirmeliydi. İki adamın arasını düzeltmenin ve büyükbabasının evlenmelerine izin vermesinin tek yolu buydu. Yetişkin bir kadın olmasına ve herhangi birinin iznine ihtiyacı olmamasına rağmen, bunu gerçekten istiyordu.

Gabriel'la konuştuktan sonra, Gabriel Bayan Plumtree'yi sabah kendisiyle birlikte buraya gelmeye ikna edebilirdi. Büyükbabası Bayan Plumtree'nin gözü önünde onu vurmaya cesaret edemezdi. Kadından hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Evet, bu plan işe yarayabilirdi.

***

Jarret'ın at arabası Halstead Hall'un yoluna girerken Gabe boş gözlerle pencereden dışarı bakıyordu. Kardeşi uyumayı başarmıştı, ama Gabe hiç uyumamıştı.

Ne yazık ki, önlerinde uzun bir gece vardı. Geç saate rağmen, aile Benny hakkında bir rapor bekliyor olmalıydı. Jarret eşiyle yatak odasına çekilmeden önce, Gabe Annabel'in Virginia'ya yaptığı ziyaretin başarılı olup olmadığını öğrenmeliydi.

Waverly Çiftliği'ne gidip Virginia'yı görmek için gizlice içeri sızamayacak olması çok kötüydü. Ama fark edilmeden eve girmesi neredeyse imkânsızdı ve ihtiyacı olan en son şey generalle gecenin bir yarısı karşı karşıya gelmekti.

Bu riske girmeye istekli olduğu gerçeği Virginia'yı ne kadar sevdiğini gösteriyordu. Bu ne zaman olmuştu böyle? Yıllar boyunca birçok kadınla beraberlik yaşamıştı, ama hiçbiri her an düşüncelerini istila etmemişti. Hiçbiri onları hem ruhen hem bedenen arzulamasına ya da özlemesine neden olmamıştı.

Virginia'yla birlikte olması, ondan uzak kaldıkça onu daha fazla arzulamasına neden olan bir açlık doğurmuştu benliğinde. Özellikle de ölümün korkunç mağarasında geçirdiği bugünün ardından. Virginia, yaşama, yaşamın tüm renklerine ve güzelliklerine sarılmayı istemesine neden oluyordu.

At arabası Halstead Hall'un önünde durunca Jarret uyandı. Aşağı iner inmez seyislerden biri gelip Gabe'e, "Lordum, Rüzgâr Jane'e baksanız iyi olacak," dedi.

Gabe aniden derin bir üzüntüye kapıldı. "Neden?"

Jarret'a kaçamak bir bakış atan seyis mırıldandı: "Kendiniz görseniz daha iyi olur."

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu Jarret.

"Hayır, Annabel ve büyükannem seni bekliyor olmalı." Eve varmak üzere olduklarını haber vermek için önden bir atlı göndermişlerdi. "Ben birazdan gelirim."

Seyisi takip ederken, "At rahatsızlandı mı?" diye sordu Gabe.

"Hayır, lordum. Bir ziyaretçiniz var ve burada olduğunu sizden başka kimsenin bilmesini istemiyor."

Gabe eski ahıra girip karşısında Virginia'yı bulduğunda hazırlanmaya fırsatı bile olmamıştı.

Şaşkınlık ve mutluluktan olduğu yerde donup kaldı. Virginia buraya nasıl gelmişti? Neden gelmişti? Gabriel'ın onu görmek için can attığını nereden bilmişti?

Virginia ona doğru dönünce artık nedeni umurunda değildi.

Seyisin dışarı çıkıp kapıyı kapattığını bile zor fark etti. Tek gördüğü Virginia ve ona evine hoş geldin diyen gülümsemesiydi.

Uzun adımlarla genç kadının yanına gidip yüzünü ellerinin arasına aldı ve ateşli bir karşılık bulduğu sert, küçük bir öpücük verdi.

Virginia'ya ihtiyacı olduğunu, onu istediğini mi sanmıştı?

Ona *açlık* duyuyordu – zindandaki bir adamın ışığa açlık duyduğu gibi. Çünkü Virginia onun ışığıydı. Sıcaklıktı, güzellikti, tatlı kurtarıcısıydı; Woburn'de gördüğü şeyi unutmak için ihtiyacı olan her şeydi.

Virginia geri çekildi. "Gabriel, konuşmalıyız."

"Şimdi olmaz." Gabe dudaklarını Virginia'nın lavanta kokan boynuna indirdi ve dilini boğazında gezdirdi. "Bugün neler çektiğimi bir bilsen..."

Aniden zihninde beliren Benny'nin görüntüsünü hemen, onu avucunun içine almış olan tutkunun altına gömdü.

Virginia'nın elbisesinin bağcıklarıyla uğraşırken, yanağında onun yavaş ve sıcak nefesini hissediyordu. "Bir aile meselesi yüzünden yolculuğa çıktığını sanıyordum."

"Evet, berbat bir aile meselesi. Daha sonra anlatırım, şimdi sana çok ihtiyacım var. Seni ne kadar çok özlediğimi bilemezsin."

"Ben de seni özledim. Ama seyis..."

"Gitti. Geri gelmez." Gabe, Virginia'nın elbisesini omuzlarından aşağı indirdi. "Kimse burada olduğunu bilmiyor."

"Güzel," dedi genç kadın utangaç bir gülümsemeyle. Gabe'in paltosunu tutup çıkardıktan sonra yeleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Gabe de onun elbisesinin önünü göğüslerinden birini dışarı çıkaracak kadar açmayı başarmıştı. "Mesajımı aldın mı?" diye mırıldanıp tatlı ve narin göğüs ucunu ağzına aldı.

Virginia nefesini tutarken, Gabe tüm damarlarında, kaslarında ve kemiklerinde zevki hissedebiliyordu. Virginia hâlâ ona aitti. Sonsuza dek onun olacaktı. Aniden sonsuzluk fikri eskisi kadar korkutucu görünmedi.

"Aldım..." Virginia başını tutup göğsüne bastırdı. "O yüzden geldim... Büyükbabam yarın çiftliğe gelirsen seni vuracağını söyledi."

"O halde kaçarız." Gabe onu en yakın duvara doğru itti. "Bu gece. Ama önce..."

Binici pantolonunu ve iç çamaşırını açtı. Virginia'yı bacaklarını beline dolayacak şekilde yukarı kaldırırken, genç kadının gözleri kocaman oldu. Gabriel ona sokak arasındaki bir fahişe gibi sahip olmaması gerektiğini biliyordu. Ama ruhundaki ürpertiden kurtulup onun sıcaklığıyla sarmalanma isteği öylesine güçlüydü ki, kendisine engel olamadı.

"Özür dilerim, tatlım, ama bu gece yavaş ya da nazik olamam." Elini aralarına sokup Virginia'nın iç çamaşırından içeri kaydırdı. Genç kadın ıslak, sıcak ve onun kadar istekliydi, Gabe bunu fark edince daha çok sertleşti. "Sana

hemen burada sahip olmam gerekiyor. Bana izin verecek misin?"

Virginia'nın yüzünde tutku dolu bir ifade belirdi ve Gabe onun o çok sevdiği hınzır gülümsemesini gördü. "Çoktan izin verdim bile."

"Tanrıya şükür," diyen Gabe tek bir hamlede Virginia'nın içine girdi.

"Gabriel..." diye nefesini verdi Virginia. "Ah... yüce... *Tanrım*. Bu harika."

Harika kesinlikle doğru bir kelimeydi. İpeksi bacaklarını beline dolayıp narin kollarını da boynuna sararken onu dayanılmaz bir ateşle sarmalıyordu Virginia. Tek kelimeyle yaşamdı; buz gibi soğuk olan ölümün tam tersiydi.

Gabe fazla sert olmasından korktuğu darbelerle içine girmeye devam ediyordu, ama Virginia'nın kendisine doğru kıvrandığını görünce her şeyin yolunda olduğunu anladı. Müstakbel eşi bir harikaydı.

"Benim güzel Virginia'm," diye fısıldadı. "Beni büyülüyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Zihnimi nasıl ele geçirdiğini görmüyor musun? Yoksa neden sana vahşi bir hayvan gibi sahip olmak isteyeyim ki?"

"Vahşi olman hoşuma gidiyor," diye fısıldadı Virginia. "En azından... sevişirken." Göğüslerini yeleğine sürtünce Gabe yeleğini çıkarmış olmayı diledi. Gömleğini de. Ve onun elbisesini de.

Ama bunları daha sonra yapacaklardı. Eğer bu gece kaçarlarsa, Gretna Green'e varana dek at arabasında sevişebilirlerdi.

Gelinemek için kendini tutmaya çalıştı, ama imkânsız-

dı. Virginia ona kendisini harika hissettiriyordu ve buna çok ihtiyacı vardı. Bu pozisyondayken parmağıyla ona dokunamıyordu bile, ama inlemelerine bakılırsa Virginia *bir şeyler* hissediyor olmalıydı. Gabe her darbesiyle sürtünmeyi artırmak için açısını değiştirdiğinde, Virginia tırnaklarını omuzlarına geçirdi.

"Ah, evet." Bacaklarını Gabe'in beline sıkıca doladı. "Ah, Gabriel... Lütfen... oh, lütfen... istiyorum... istiyorum..."

"İstediğin... senindir." Gabe böylece kendisini doruğa taşıyan hızlı darbelerle gidip gelmeye başladı.

Virginia da dudaklarıyla bastırdığı bir haykırışla onu takip etti. Gabriel titreyip sarsılarak içine boşaldığı sırada Virginia'nın *istiyorum... istiyorum...* dediğini duyabiliyordu.

Gabe de istiyordu. Hem de çok. Sandığından daha çok istiyordu. Virginia'nın kalbindeki tüm karanlık sırları, gömdüğü geçmişe dair her şeyi bilmesini istiyordu. Gerçek benliğini tanımasını istiyordu.

Bu ani düşünce dehşete kapılmasına neden oldu. Eğer *bu* isteğe teslim olursa, Virginia'yı kaybedebilirdi. Ve andan en çok istediği şey, onu kaybetmemek oldu.

On Dokuzuncu Bölüm

Gabriel içinden çıkıp bacaklarını yere indirdiğinde, Virginia kendini bitkin hissediyordu. "Seni seviyorum" sözcükleri dilinin ucundaydı, ama bir şey onu duraksattı. Gabe'in duygularına karşılık vermediğini görmeye dayanamazdı. Belki de kocası olduğunda onun için daha kolay olurdu.

Gabriel kollarının arasından ayrılırken utanmış görünüyordu. "Bu kadar sert olmayı istememiştim," dedi iç çamaşırını ve pantolonunu çekerken. "Alçak herifin teki olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Alçakken eğer böyle oluyorsan," dedi Virginia neşeli bir şekilde, "o halde tüm alçaklar için Tanrı'ya şükür."

Gabe şaşkınlıkla ona baktı. Sonra da yüzünde onu her zaman heyecanlandıran gülümsemesi belirdi. "Hoşuna gitti, öyle mi?"

Virginia uzanıp Gabe'in saçlarını düzeltti. "Hem de çok. Ama biraz hazırlıksız yakalandım."

"Biliyorum. Ben sadece..." Gabe elbisesini bağlayabilmek için onu arkasına döndürdü. "Bugün gördüğüm şeyi bir süreliğine unutmam gerekiyordu."

"Ne gördün?"

"Ölümü."

Virginia dönüp ona baktı, duyduğu kelime tüylerini ürpertmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Jarret ve ben bir otopsiye katılmak için kuzeye gittik. Roger'ınkinden beri..."

"Sen Roger'ın otopsisine mi katılmıştın?"

Gabe kaskatı kesildi. "Elbette. Benimle yarışırken öldü. Bu tür şeyler için resmi kurallar var. Orada olan herkesin bazı sorulara cevap vermesi ve ifade vermesi gerekiyordu. Diğer tanıkların yanı sıra büyükbaban da oradaydı."

Bu Gabriel'ın yarışın nasıl başladığı hakkında herkesin önünde sorgulandığı anlamına mı geliyordu? Peki büyükbabası ifadesini duymuş olamaz mıydı? Çünkü öyleyse büyükbabası meydan okuyanın kim olduğunu biliyor olmalıydı, oysa bilmiyormuş gibi davranmıştı. Gerçi ondan başka kimse de gerçeği duyduğunu iddia etmemişti şimdiye kadar.

Gabriel devam etti, konuyu kapatmak için sabırsızlandığı belliydi. "Bu otopsi tamamen farklı bir mesele. Benny'nin cesedi bir süre açıkta kaldıktan sonra bulundu."

Virginia ürperdi. Bunun ne kadar korkunç olabileceğini hayal edebiliyordu. "Arkadaşın mıydı?"

"Öyle de diyebiliriz. Annemle babamın ölümünden kısa bir süre sonrasına kadar Halstead Hall'un baş seyisiydi."

Gabriel birkaç gergin kelimeyle, son birkaç aydır anne ve babalarının ölümünü araştırdıklarını özetledi. Gerçek-

ten emin olmak istedikleri için bundan kimseye söz etmemişlerdi. Ani seyahatinin ardındaki nedeni Virginia'nın büyükbabasına açıklamamasını Annabel'den bu yüzden istemişti.

Virginia'ya ailenin baş seyisini sorgulama teşebbüslerinden ve bunun nasıl adamın olası bir cinayete kurban gittiğini öğrenmelerine neden olduğundan bahsetti.

"Ölüme hiç böyle tanıklık etmemiştim. Birkaç hafta boyunca ormanda kalan Benny'nin cesedi..."

"Kelimelerle ifade edilemez mi diyecektin?" diye onun yerine tamamladı Virginia.

Gabe başıyla onayladı. "Onu on dokuz senedir görmemiştim. Ebeveynlerimiz öldükten sonra, büyükannem bizi şehre götürdü ve Oliver da malikâneyi kapatınca çalışanların çoğu gitti. Ama her gün yüzünü görmüş olsaydım bile onu tanımazdım. Yüzüne..." Kesik bir nefes verdi. "Yüzüne bakmak hiç kolay olmadı. Pinter onu sorguladığı sırada taktığı yüzük sayesinde onu teşhis edebildik."

"Böyle bir şey tecrübe etmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Ben değilim. En sonunda ölmek istemediğimi anladım." Gabriel ona hüzünlü bir bakış attı. "Herhangi bir arazide kırıklar ve kanlar içinde bulunmak istemiyorum. Zamansız bir şekilde bir yerde çürümeye terk edilmek istemiyorum. Ama buna nasıl engel olacağımı da bilmiyorum. Eğer Celia evlenmezse, yarışmak tek seçeneğim. Ve eğer ölüm korkusunun beni dikkatli olmaya itmesine izin verirsem, kazanamam."

Gabe'in korkularını onunla paylaşmasından çok etkilenmişti Virginia. "Sanırım yarışmak dışında da bir şekilde para kazanabilirsin. Rüzgâr Jane'i Waverly Çiftliği'ne ge-

tirebilirsin. Büyükbabam ya da senin kardeşlerinden biri onu o ilk yarışa sokman için gereken parayı sana borç vermeye ikna edilebilirse..."

Gabriel alaycı bir ses çıkardı. "Büyükbaban bana para falan vermez, sen de biliyorsun. Ve kardeşlerimin de riskli bir yatırıma ayıracak paraları yok. Zaten onlardan böyle bir şey isteyemem."

"Ama sadece bir kereliğine olacak. Ve eğer atın yarışı kazanırsa, paralarını faiziyle birlikte alırlar."

Gabe hüzünlü bir gülümsemeyle uzanıp, Virginia'nın serbest kalan bir tutam saçını kulağının arkasına doğru itti. "Geçen hafta da söylediğin gibi, çok fazla *eğer* var."

"Ama yine de bir şey sayılır. Sen de bu arada büyükbabama atlarını yarıştırması ve damızlık çiftliğini idare etmesi için yardımcı olabilirsin."

"Büyükbaban ölünce her şey Pierce'a miras kalsın diye mi? Bununla nereye varabiliriz ki?"

Virginia yutkundu. "En azından, ölmezsin. Ayrıca Celia'nın evlenmeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Kız kardeşimle *tanışmıştın*, değil mi?" dedi Gabe ilgisizce.

"Çok hoş bir kız."

"Beni endişelendiren görüntüsü değil. Evlenmeye son derece karşı olması."

"Seni desteklemeye pek istekli görünüyordu." Virginia uzanıp Gabe'in yanağına dokundu. "Zamanı gelince doğru şeyi yapacağına eminim. Canını sıkma, Gabriel. Her şey yoluna girecek."

"Her zaman iyimserliğini koruyorsun, değil mi?" Gabe onun elini alıp dudaklarına götürdü. "Büyükbabamın çift-

liğin bir kilometre yakınına yaklaşmama izin vereceğini bile düşünüyorsun. Beni vurmak istediğini söylemiş. Kaçmaya var mısın?" diye sordu umut dolu bir sesle. "Bu gece yola çıkabiliriz."

"Büyükbabamla arandaki sorunları çözmeni tercih ederim."

Gabe ondan uzaklaşıp yerden paltosunu aldı. "Bunu nasıl yapacağım?"

"Roger ve senin bahse girdiğiniz o gece hakkındaki gerçeği bilmeye ihtiyacı var. Ve bunu senden duymalı."

Gabriel'ın çenesi kasıldı. "Bunu benden *senin* duymaya ihtiyacın olduğunu söylemeye çalışıyorsun, sanırım," dedi sertçe. "Bu konuyu asla kapatmayacaksın."

"Bu doğru değil," dedi Virginia kararlı bir şekilde. "Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum. Ama büyükbabamın senin düzgün karakterli biri olduğundan emin olması gerek. Bana layık olduğunu hissetmesi gerekiyor ve bu da gerçeği bilmesi gerektiği anlamına geliyor. Yoksa asla..."

Aniden ahırın kapısı açıldı. "Tanrı aşkına, Gabe. Ne zaman eve gelmeyi..." Lord Jarret olduğu yerde durup bakışlarını Virginia'dan Gabriel'a çevirdi. "Özür dilerim, dostum. Safkanınla ilgilendiğini sanıyordum." Bakışları Gabriel'ın elindeki paltosuna kaydı. "Ben... şey... bölmek istememiştim. Annabel seninle konuşması gerektiğini söyledi, sanırım şimdilik beklemesi gerekecek. Her ne yapıyorsanız... sizi yalnız bırakacağım."

"Gerek yok." Gabriel paltosunu giydi. "Virginia ve ben sadece kaçışımızdan bahsediyorduk. Görünüşe bakılırsa, büyükbabası evliliğe karşı ve intikam almak istiyor, o nedenle Gretna Green'e kaçarak bu sorunu ortadan kaldıracağız."

"Gabriel." Her şeyden kaçıyordu, gerçekten, geçmişten. Buna bir son vermek zorundaydı. "Henüz seninle kaçmayı kabul etmediğimi çok iyi biliyors..."

"Eğer kaçmayı planlıyorsanız," dedi Lord Jarret, "içeri gelseniz iyi olur. Büyükannemizin bunu duyması gerek."

Kolunu Virginia'nın beline dolayan Gabriel onu kapıya doğru yönlendirdi.

"Dinle beni..." diye söze başladı Virginia.

Gabriel onu duymazdan gelerek, "Sence oraya varmamız ne kadar sürer?" diye sordu ağabeyine. Üçü birlikte avluya çıkarken iki adam kaçış planı hakkında konuşmayı sürdürdüler.

Aksi herif! Neden Virginia'yı dinlemiyordu ki?

Eve girip misafir odasına doğru ilerlemeye başladıkları sırada koridorda büyükanneleri onları karşıladı.

"Neden gelmeniz bu kadar uzun sür... Aa." Bayan Plumtree, Virginia'yı görünce gülümsedi. "İyi akşamlar, Bayan Waverly. Annabel büyükbabanızın torunumu evlenme teklif etmek için yarın Waverly Çiftliği'ne gelirse vurmakla tehdit ettiğini söyledi. Buraya Gabe'i uyarmak için mi geldiniz?"

"Aslına bakarsanız..."

"Biz kaçıyoruz, büyükanne," diye sözünü kesti Gabriel. "Kaçarak evlenmek konusunda söylediklerini biliyorum, ama..."

"Hayır, hayır, oğlum, kaçın," dedi Bayan Plumtree neşeyle. "Sadece yasal olduğundan emin olun. Size yazılı bir şey vermelerini isteyin, sözünün yeterli olacağını söyleyen İskoçların saçmalıklarına kanmayın."

"Elbette," dedi Gabriel.

"Ama ben..." diye söze başladı Virginia.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye devam etti Bayan Plumtree. "General biraz olsun bana benziyorsa, birkaç saat içinde uyanmış olur. Bayan Waverly'nin evde olmadığını fark ettiğinde yeterince uzaklaşmış olmayı isteyeceğinize eminim. Muhtemelen önce buraya gelecektir, onu oyalarız ve bu size biraz zaman kazandırmış olur."

Virginia giderek daha çok sinirleniyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu..."

"Fayton yolculuk yapmak için rahat olmayacaktır," dedi Lord Jarret, "ama en azından daha hızlı olur. Benim arabamı alabilirsiniz, ama arabacımızın seyahatimizden sonra dinlenmeye fırsatı olmadı. Gerçi, aynı şey senin için de geçerli."

"Hepiniz susun!" diye bağırdı Virginia. "Ben kaçmak *istemiyorum*."

Kısık bir sesle homurdanan Gabriel kollarını onun beline doladı.

Gabriel'ın samimi bir şekilde Virginia'ya sarılmasına imalı bir biçimde bakarak, "Torunumla evlenmek istemiyor musunuz?" diye sordu Bayan Plumtree.

Virginia'nın yüzü kızardı. "Elbette onunla evlenmek istiyorum. Ama bunu doğru bir şekilde yapmak istiyorum. Büyükbabamın iznini istiyorum."

Bayan Plumtree kaşlarını çattı. "Burada akşam yemeği yediğimiz gece büyükbabanın bana söylediklerini düşünecek olursak, bu izni vereceğini hiç sanmıyorum. Bana tam olarak, 'Öyle ya da böyle, alçak torununuzla *evlenmemesi* için elimden gelen her şeyi yapacağım,' demişti. Ve eğer Gabe'i vurmaktan söz ediyorsa, kulağa fikrini değiştirmiş gibi gelmiyor."

"Fikrimi değiştirmediğim konusunda çok haklısınız!" diye kükredi biri kapının girişinden.

Yüce Tanrım. Büyükbabası peşinde bir uşakla çıkagelmişti.

"Özür dilerim, hanımefendi," dedi uşak, "ama General Waverly beklemeyi reddetti..."

"Sorun değil, John," dedi Bayan Plumtree.

Virginia endişeli bir şekilde büyükbabasını süzdü. Rahatsız ve yorgun görünüyordu, saçları darmadağınıktı. "Burada ne arıyorsun, büyükbaba?"

Büyükbabası kaşlarını çatarak ona doğru yürüdü. "Konuşmamızdan sonra uyuyamadım. Seninle bu konuda tekrar konuşabileceğimi düşünerek odana gittim ama yoktun." Gabriel'a tehlikeli bir bakış attı. "Gecenin bir yarısı torunumu buraya gelmek gibi aptalca bir şeye nasıl ikna ettin? Başına bir şey gelebilirdi. Yolda biri ona sarkıntılık edebilir ya da karanlıkta yolunu kaybedebilirdi..."

"Onun bununla bir ilgisi yok," diye sözünü kesti Virginia. "Sabah onu vuracağını söylediğin için buraya geldim."

"Onu uyarmaya gelmiş," dedi Bayan Plumtree gözlerinde bir ışıltıyla. "Bu yüzden Virginia'yı suçlayamazsınız. Bu, son derece düşünceli olduğunu gösteriyor."

Büyükbabası öfkeli gözlerini Bayan Plumtree'ye çevirdi. "Hayır, sadece senin ne kadar entrikacı bir kadın olduğunu gösteriyor. Ayrıca Virginia'yı suçlamıyorum. Seni, lanet olası aileni ve kendilerini ilgilendirmeyen şeylere karışmalarını suçluyorum." Kaşlarını çatarak Lord Jarret'a döndü. "Bir dahaki sefere eşinizi evime gizli mesajlar getirmesi için yollarsanız, bayım, sonuçlarına hazırlansanız iyi olur."

"Bu benim fikrimdi." Gabriel, Virginia'yı yanına çekti.

"Onunla evlenmek için elimden geldiğince çabuk döneceğimi Virginia'nın bilmesini istedim."

"O senin için Bayan Waverly, evlat. Ve onunla evlenmek için cesedimi çiğnemen gerek." Büyükbabası Virginia'ya kolunu uzattı. "Gel, Virginia, eve gidiyoruz."

Virginia, Gabriel'a bakıp kısık bir sesle, "Söyle ona," dedi. "Şimdi söyle."

Gabriel kaskatı kesilip kaşlarını çatarak ona baktı. "Şimdi sırası değil."

"Bundan daha iyi bir zaman olamaz. Vals yaptığımız gece ailemle aranı düzeltmek istediğini söylemiştin. İşte sana bir şans. Büyükbabamın bunu duymaya ihtiyacı var."

Virginia, Gabe'in bir kaplumbağa gibi koruyucu kabuğuna çekildiğini görebiliyordu, ama yine de ısrar etti. "Anlamasını sağla."

"Bu konuyu *burada* tartışmayacağım, lanet olsun!"

"Hangi konu?" diye sordu Bayan Plumtree.

"O halde ben de büyükbabamla eve gidiyorum." Virginia, Gabe'in kollarının arasından çıkıp birkaç adım uzaklaştı. Gabriel'ın elini zorlaması gerekiyordu. "Seçmek zorundasın. Ya ona gerçeği anlatırsın ya da gitmeme göz yumarsın."

Aslında tehdidini yerine getirebileceğinden emin değildi, ama denemek zorundaydı. Gabe'in geçmişle yüzleşmeyi reddetmesi aşklarını zehirlemekten başka bir işe yaramıyordu ve kaçarak evlenmeleri hiçbir sorunu çözmeyecekti.

Gabe'in gözlerinin derinliklerinde bir ışıltı belirdi. Öfke. Ve pişmanlık. "Benden bunu yapmamı isteme."

Neden bu kadar inatçı olmak zorundaydı? Virginia hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp büyükbabasına doğru yürüdü.

"Lanet olsun, Virginia, benden bunu yapmamı isteme!"

Sözlerindeki ıstırap yüreğinin burkulmasına neden olsa da Virginia yürümeye devam etti.

"Sana gerçeği *söyleyemem*," diye bağırdı Gabriel.

"Söylemeyeceğini kastediyorsun, sanırım."

"*Söyleyemem*. Çünkü gerçeği bilmiyorum."

Bu Virginia'yı durdurdu. Doğru duyduğundan emin olmadığı için Gabriel'a doğru döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Diğerleri Virginia'nın neden bahsettiğini bilmiyor gibi görünseler de hepsi onun gibi nefesini tutmuş, Gabe'in vereceği yanıtı bekliyordu.

Gabriel elini saçlarının arasında gezdirdikten sonra kaba bir küfür mırıldandı. "O gece ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. O kadar sarhoştum ki, hatırlamıyorum." Ani sessizlikte nefesi sertçe çıktı. "İnsanlar hep ya suçumu saklamak ya da Roger'ın anısını korumak için bu konu hakkında konuşmadığımı düşündü. Ama doğrusu, bahsi hangimizin ortaya attığını bilmiyorum. Hiçbir zaman bilmedim."

Virginia'nın aklı karışmıştı. "Bu nasıl olur?"

Gabe sert bir şekilde güldü. "Roger ve benim o zamanlar nasıl olduğumuzu bilmiyor musun? Geceleri başımızı bira fıçısının içinden çıkarmazdık."

"Birçok genç adam öyle yapıyor, Gabe," dedi Lord Jarret.

Gabriel kaşlarını çatarak kardeşine baktı. "En yakın arkadaşının ölümüne neden olup olmadığını unutacak kadar mı?" Sonra Virginia'ya sert gözlerle baktı. "Büyükbabanın benim düzgün karakterli bir adam olup olmadığımı bilmesi gerektiğini söylemiştin. Bunu ona söyleyemem."

Sesi boğuklaşmıştı. "Hatırladığım tek şey Roger'ın Lyons'la tartıştığıydı. Dük gittikten sonra Roger ve ben kendimizi kaybedene dek içtik. Meyhaneden nasıl çıktığımızı, eve nasıl döndüğümü ve o lanet olası bahsi ne zaman yaptığımızı hatırlamıyorum!"

Gergin bir şekilde yürümeye başladı. "İçki içmeye başladığımız anla sabahın köründe uyanıp Roger'ı yatağımın ayakucunda, 'Evet, dostum, bunu yapacak mıyız yoksa yapmayacak mıyız?' derken bulduğum an arasında olanlara dair aklımda hiçbir şey yok."

"Ona neden bahsettiğini bile sormadın mı?" diye fısıldadı Virginia.

"Elbette, sordum!" Gabe ona doğru döndü, sesi öylesine öfke doluydu ki Virginia içgüdüsel bir şekilde geri çekildi.

Bunu fark edince Gabe'in yüzünün rengi soldu. Devam ederken sesi öfkesinden daha ürpertici bir şekilde kontrollüydü. "Roger, 'Biliyorsun işte, yarış,' dedi. Sonra beni her alt ettiğinde olduğu gibi o küstah ifadeyi takınıp, 'Bahse girdiğimizi hatırlamıyorsun,' dedi.

"Peki hatırlamadığımı kabul ettim mi? Ah hayır, Roger'a içkiyi kaldıramadığımı asla itiraf edemezdim. Ne de neden bahsettiğini bilmediğimi. Bu beni aptal gibi gösterirdi."

Gabriel'ın acısına tanık olurken Virginia'nın kalbi sızladı.

Gabe bakışlarını ondan kaçırdı. "Bahse girdiğimizi bilmek benim için yeterliydi. Çünkü her centilmen bahse girildiği zaman, alkollü olsun ya da olmasın, sözünü tutması gerektiğini bilir."

Virginia büyükbabasının söylediklerini hatırlayınca ona küçük bir bakış attı, ama büyükbabası Gabriel'ın hikâye-

sine dikkat kesilmişti. "Demek aptal bir genç gibi ona uydun?" diye sordu büyükbabası.

"Aynen öyle, aptal bir genç gibi ona uydum. 'Haydi bu işi bitirelim. Bu kez seni yeneceğim, Sharpe,' dedi ve ben de yataktan kalkıp atımı eyerlemeye gittim. Yarışın nerede olduğu ya da ucunda ne olduğu umurumda değildi. Tek düşündüğüm onu yenmekti." Gabe'in sesi hüzünlüydü.

"Çünkü seni hep yenmeyi isterdi," dedi Lord Jarret kısık bir sesle.

Bu doğruydu, rekabetleri tek taraflı değildi. Roger eve gelip Gabriel'ın bir şekilde atlarına büyü yaptığını ya da hiç şansı olmadığı için Gabriel'ın kâğıt oyununu kazandığını söylerdi.

Aynı sözleri kendi yaptıkları yarışta Gabriel'a Virginia da söylemişti. Bunu hatırlayınca bir an irkildi

Sanki olanları tekrardan yaşıyormuş gibi Gabriel'ın gözleri daldı. "Nereye gittiğimizi anlayınca, bir anda aklım başıma geldi. Turnham Green'deki pistin çok tehlikeli olduğunu biliyordum; orada yarışan adamların yaralandıklarını görmüştüm."

Güçlükle yutkundu. "Ama yarışın sonucuna karar vermesi için Lyons'u çoktan yatağından kaldırmıştık ve ikisinin önünde yarıştan geri çekilecek değildim. Bunu yapmaktansa kendimi öldürmek daha iyiydi, öyle değil mi?" Sesi buz gibi ve mesafeliydi. "En yakın arkadaşımın ölümüne sebep olmak daha iyiydi."

"Onu sen öldürmedin, Gabriel," dedi Virginia kısık bir sesle, artık buna daha fazla katlanamayacaktı.

"Emin misin?" Gabriel'ın gözleri ışıldadı. "Çünkü ben emin değilim. Büyükbaban onu sarhoş edip yarış yapmaya zorladığımı söylüyor ve bu çok olası. Bunu ona ben zor-

lanmış olabilirim. Ona korkak demiş olabilirim. Hatta onu tehdit bile etmiş olabilirim. Bunu *asla bilemeyeceğiz.*"

Virginia'nın yanına gitti, yüzü sesi kadar donuk ve soğuktu. "Ama emin olduğumuz tek bir şey var. Hatırlamadığımı itiraf edemeyecek kadar gururlu olduğum. Geri çekilmeyecek ya da en iyi arkadaşımın kazanmasına izin vermeyecek kadar kibirliydim. Çünkü yarış yaptığım zaman, sonucu ne olursa olsun kazanan ben olmalıydım..."

Bir an nefesi boğazına takıldı. "İşte benim karakterim bu. General haklı, Virginia. Seni hak etmiyorum."

"Buna inanmıyorum," diye fısıldadı Virginia.

Gabriel ona baktı. "Öyle mi? O halde neden beni ruhumu gözler önüne sermeye bu kadar zorladın? Sakın bunun büyükbaban için olduğunu söyleme. İkimiz de bunun senin için olduğunu biliyoruz, böylece 'düzgün karakterli' bir adam olup olmadığımı öğrenmiş olacaktın. Çünkü hiçbir zaman bundan emin olamadın."

Bu doğru muydu? Kendilerini bu korkunç noktaya getiren şey en başından beri *Virginia'nın* öğrenme ihtiyacı mı olmuştu?

"Bahsi kim ortaya atmış olursa olsun, erkek kardeşin yarışı durdurmayacak kadar küstah, kazanmasına izin vermeyecek kadar zafere düşkün olduğum için öldü. Gerçekten bunu unutabileceğini mi sanıyorsun? Ya da beni affedebileceğini?"

Bir an için Virginia'nın zihninde bir görüntü belirdi: Roger yatağında hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Gabriel yarışı durdurabilirdi, ama bunu yapmamıştı.

Gerçi, Roger da durdurabilirdi.

Ama Gabriel'ın bahsi hatırlamadığını fark etmediyse...

Virginia cevap vermeyince, "Ben de öyle düşünmüş-

tüm," dedi Gabriel soğuk bir şekilde. "En azından artık gerçekleri biliyorsun, benden nefret etmek için daha iyi bir sebebin var."

Virginia'nın yanından geçip kapıya doğru yürüdü.

"Bekle!" Virginia'nın zihni Gabe'in söylediği şeylerle karışmıştı. "Nereye gidiyorsun?"

Gabriel kapının girişinde dursa da ona bakmadı. "Hatırladıklarımı unutmak için her zaman gittiğim yere." Sonra gözlerini büyükbabasına çevirdi. "Devonmont'a Virginia'ya iyi bakmasını söyleyin."

Sonra dışarı çıktı.

"Gabriel!" Virginia peşinden gitmeye kalksa da, büyükbabası onu kolundan yakaladı. "Bırak beni!" diye karşı çıktı Virginia.

Lord Jarret, "Ben onu getiririm," deyip Gabe'in peşinden gitti.

"Bırak, kuzucuk," dedi büyükbabası. "Sana o gece Roger'ın söylediklerini söylemiştim: 'Bir erkek alkollüyken bahse girerse, bundan kurtulmasının düzgün bir yolu var mıdır?' diye sormuştu. Anlaşılan kardeşin bu bahse girmek istemedi ve Lord Gabriel onu buna zorladı."

"O öyle biri değil," diye karşı çıktı Bayan Plumtree.

Virginia kadınla aynı fikirdeydi. Onun tanıdığı Gabriel kimseyi hiçbir şeye zorlamazdı. Virginia o gece olanlardan emin olmayabilirdi, ama emin olduğu tek bir şey vardı: Roger da Gabriel kadar suçluydu.

Bayan Plumtree öfkeyle büyükbabasına bakıyordu. "Torununuzun söylediği birkaç kelimeye dayanarak Gabe'in bir tür canavar olduğuna karar vermişsiniz. Torununuz belki de yalan söylüyordu, nereden biliyorsunuz?

Öfkeniz sizi o kadar kör etmiş ki, kendi önyargılarınızın ötesini göremiyorsunuz."

"Peki ya *sizin* önyargılarınıza ne demeli?" diye kükredi büyükbabası.

"Bu bir *kazaydı*," dedi Bayan Plumtree. "Trajik, aptalca bir kaza. Gabriel torunumuzu öldürmek için yola çıkmadı. Evet, akılsız bir genç gibi davrandığı doğru. Ama onu yatağından kaldıran, onları yarış alanına götüren Roger'dı. Torunumu suçlarken, bunu da düşünün."

Bayan Plumtree'nin sözleri büyükbabasını şaşırtmış görünüyordu. Kadın haklıydı. Gabriel'ın söyledikleri doğruysa –ki Virginia yalan söylemediğinden emindi– o halde meseleyi üsteleyen Roger'dı.

En önemlisi ise olayın yedi sene önce olmasıydı. Ayrıca Gabriel ne düşünürse düşünsün, bu Virginia'nın onu sevdiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Seni hak etmiyorum.

Virginia, Gabriel'ın ona ya da sevilmeye layık olmadığına bir saniyeliğine bile inanmasına izin vererek aptallık etmişti. "Gabriel ile konuşmalıyım."

Tam o sırada Lord Jarret içeri girdi. "Korkarım gitti. Ahıra girdiğimde atlardan birini eyerliyordu ve bana kendisini rahat bırakmamı söyledi. Onunla konuşmaya çalıştım, ama atının sırtına atlayıp gitti."

"Nereye?" diye sordu Virginia.

"Bilmiyorum," dedi Lord Jarret anlayışla dolu bakışlarla.

"Eninde sonunda dönecektir," dedi Bayan Plumtree. "Her zaman döner."

"Bunu daha önce de yaptı mı?" diye sordu Virginia.

"Roger'ın ölümüne çok üzüldüğünde birkaç kez yap-

mıştı. Kim bilir nereye gidiyor, sonra bir bakıyoruz, yine aptal bir yarışa katılmayı kabul etmiş."

Virginia onu kaybetmişti. Gabe'in buradan kendinden nefret ederek ayrılmasına izin vermiş ve şimdi onu kaybetmişti. Ona onu sevdiğini bile söyleyememişti! "Neden yarış fikrine bu kadar takıntılı? Para için olduğunu söylüyor, ama bundan daha fazlası olduğuna eminim."

Bayan Plumtree'nin yüzüne bir hüzün çöktü. "Roger ve ebeveynleri gibi vaktinden önce öleceği korkusuyla bu şekilde baş ediyor."

Zamansız bir şekilde bir yerde çürümeye terk edilmek istemiyorum. Ama buna nasıl engel olacağımı da bilmiyorum.

Ancak bir şey daha vardı. Virginia'nın atladığı bir şey. Daha fazlası.

"Haydi eve gidelim," dedi büyükbabası kısık bir sesle. "Burada kalmamızın bir anlamı yok. Adamla konuşmak istiyorsan, seni yarın buraya getiririm. Artık uyumaya ihtiyacın var."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Virginia kesin bir tavırla. "Gabriel dönene dek gitmeyeceğim."

"Büyükbaban haklı, uyumaya ihtiyacın var," dedi Bayan Plumtree onu şaşırtarak. "Ama burada da uyuyabilirsin. Yeterince odamız var."

Büyükbabası Bayan Plumtree'ye baktı. "Eğer burada kalacaksa, ben de kalırım."

"Bu halledilebilir." Bayan Plumtree'nin sabit bakışları büyükbabasının kızarmasına neden oldu. "Bana öyle geliyor ki, uykuya ihtiyacı olan tek kişi torununuz değil."

Büyükbabasının, "Pekâlâ. Geceyi burada geçireceğiz o halde," dediğini duyunca Virginia şoke oldu. "Ama Lord Gabriel sabaha kadar dönmemiş olursa..."

"Olursa çarcsine bakarız," dedi Bayan Plumtree kesin bir şekilde. Lord Jarret'a baktı.

Lord Jarret başıyla onayladı. "Onu bulacağım, Bayan Waverly, endişelenmeyin."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Virginia boğazındaki yumruya rağmen. Ona çok kibar davranıyorlardı. Lord Jarret uzun bir yolculuktan yeni dönmüştü; muhtemelen şu an istediği en son şey kardeşinin peşine düşmek olmalıydı.

Lord Jarret giderken, Bayan Plumtree onlara koridorda eşlik etti. "Halstead Hall'un dilediğiniz gibi kullanabileceğiniz özel bir dairesi vardır," dedi. "On yedinci yüzyılda yabancı bir prens ve eşini ağırlamak için inşa edilmiş."

Virginia onu doğru düzgün dinlemiyordu bile, aklı Gabriel'ın gitmeden önce söylediği sözlerdeydi.

Devonmont'a Virginia'ya iyi bakmasını söyleyin.

Birbirlerine söyledikleri onca şeyden sonra Gabe ona sırtını dönmüştü. Bunu nasıl yapabilirdi?

Virginia üzüntüden sersemlemiş bir şekilde, iki yatak odası ve Waverly Çiftliği'ndeki yemek salonları kadar geniş bir oturma odası olan kocaman daireye girdi. Bayan Plumtree hizmetkârlara emirler yağdırıyordu, Virginia ve büyükbabasının yalnız kalmaları için bir an önce şömine yakıldı ve toz bezleri kaldırıldı.

Virginia yatak odasına doğru bir hamle yapmayınca büyükbabası endişeli bir ifadeyle yanına gitti. "Yatağına git, kuzucuk. Alçak herifin yakında döneceğine eminim."

Virginia kafasını iki yana salladı. "Uyuyamam. Onun güvende olduğunu bilene dek bunu yapamam."

"Ona bir şey olmaz," dedi büyükbabası gergin bir sesle.

"Ayrıca, belki de böylesi daha iyi. Böylece sen ve Pierce konusunu tekrar gözden geçirebilirsin..."

"Pierce ile evlenmeyeceğim!" diye bağırdı Virginia, artık buna dayanamıyordu. "Ben Gabriel'a âşığım!"

Büyükbabası gözlerini kırpıştırdı. "Âşık mı? Adamı doğru düzgün tanımıyorsun bile. Herhalde bir evliliğin öpücükler, iltifatlar ve güzel sözler üzerine kurulamayacağını biliyorsundur."

"Çiftliğin çarkında bir diş gibi değil de, bir kez olsun arzulanan bir kadın gibi muamele görmeyi istemek aptalca mı?" dedi Virginia boğuk bir sesle. Büyükbabası sarsılmış görününce, kesik bir nefes verdi. "Anlamıyor musun? Gabriel sadece işe yarar kısımlarımı değil beni tam anlamıyla görüyor. Güzel olduğunun düşünülmesini ve bir erkekten çiçek almayı isteyen, dans etmek isteyen, atlar turpları çiğnemediği için sevinmekten fazlasını isteyen bir kadın görüyor."

Sesi titredi. "En azından ben onu geçmiş hakkında konuşmaya zorlayana kadar bu böyleydi. Şimdi tek görebildiği kendi suçluluk duygusu. Ve benim de tek görebildiğim şeyin bu olduğunu düşünüyor."

Acaba Gabe dışarıda bir yerlerde kendisine üzüntüsünü unutturacak yeni bir macera, ölümle savaşabileceği yeni bir yarış peşinde miydi?

Ölümü aldatırım. Benim işim bu.

Virginia aniden anladı.

Gabe şaka yollu söylemişti, ama bu bir şaka değildi. Her şeyi açıklıyordu – yarışları, atılganlığını, kendi kabuğuna çekilip Virginia'nın onun gerçek Ölüm Meleği olduğunu düşündüğü o soğuk ve korkutucu kişi olduğu zamanları açıklıyordu.

Virginia, Gabe'in de anlamasını sağlamak için eline bir şans geçmesini diledi. Çünkü Gabe anlamadığı sürece asla evlenemezlerdi. Ve Virginia bunun düşüncesine bile dayanamazdı.

Yirminci Bölüm

Roger'ı yenmeliyim.

Rüyasında duyduğu bu sözler Gabe'i rahat bırakmıyordu. Lyons onlara doğru koşar ve Gabe atları dizginlemeye çalışırken Roger'ın boynu kırık bir şekilde yerde yatarkenki görüntüsü de.

Kaşlarını çatan Gabe birasından bir yudum aldı. Bu görüntüyü zihninden çıkarmalıydı. Yarışırken hissettiği o kusursuz hissizlik, soğukkanlılık haline ulaşmalıydı. Genelde bunu içkide aramazdı, ama bu gece hatıralarını aklından çıkarması için Londra'daki alkolün yarısını tüketmesi gerekse bile bunu yapacaktı. Bardağına bakarken acı bir kahkaha attı. İroni gözünden kaçmamıştı.

"Seni bulmak gerçekten zormuş," dedi Jarret arkasından. "Saatlerdir batakhaneleri dolaşıyorum."

Lanet olsun. "Gördüğün gibi buradayım. Şimdi git."

Birasından biraz daha içti. Kardeşiyle uğraşmak için bundan daha sarhoş olmalıydı.

Jarret bira bardağını önünden çekti. "Şimdiye kadar bunun işe yaramayacağını öğrenmiş olmanı beklerdim."

Doğru, ama Gabe bu gece çaresizdi. Bira bardağını tekrar önüne çekti. "Ya kendine lanet olası bir bira al. Ya da en iyisi, defol git."

"Kalıp her şeyin nasıl sonuçlandığını görmen gerekirdi. Virginia kalmanı istedi."

"Evet, gitmememi söyleyiş şeklinden bunu anladım." Neden Jarret'le konuşuyordu ki? Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

"Ona en ufak bir şans vermedin."

Gabe fısıldayarak bir küfür savurdu. Gerçeği anlatırken Virginia'nın yüzünde beliren şaşkınlığı görmüştü. Virginia belki onu affeder, belki de etmezdi. Ama Gabe bunu öğrenmek için orada bekleyemezdi. Gitmek, onun gerçekten kim olduğunu anlarken Virginia'nın gözlerindeki ışığın solmasını izlemek zorunda kalmamak anlamına geliyordu. "Fark etmezdi."

"Elbette fark ederdi. O sana âşık."

Bu kelimeler, benliğini sinsice sarmalayan o hissizlik katmanının üzerinde yeni bir yol açarken Gabe'in buz gibi kalbinde küçük bir umut ışığı belirdi. "Bunu sana o mu söyledi?"

Jarret duraksadı. "Söylemesine gerek yoktu. Yüzünde görebiliyordum."

Umut ışığı söndü. "Sen görmek istediğin şeyi görmüşsün. Ben ise duymak için uğraştığı gerçeği en sonunda öğrenen ve bundan hoşlanmayan bir kadın gördüm."

İçmek için bira bardağını kaldırdı, ama boştu. Bardağı en yakınındaki garsona kaldırdı. "Bir tane daha!" Kadın içkisini yenilemeye gitti.

"Bayan Waverly'ye her şeyi idrak etmesi için küçük bir şans bile vermedin," dedi Jarret sertçe. "Ne bekliyordun ki?"

"Ben..." Ne mi bekliyordu? Ruhunu Virginia'ya açarsa, çektiği acıların dineceğini mi beklemişti? Bu çok safçaydı.

Çekilen acılar asla sona ermeyecekti – Virginia olanlar yüzünden onu affetse bile. Roger geri gelmeyecekti. Ve Gabriel, Virginia'nın kardeşini mezara sokan düşüncesiz herif olarak kalacaktı.

"Ben tam olarak beklediğim şeyi aldım," diye yalan söyledi.

"Demek bir anlık dalgınlığı yüzünden Virginia'yı onu terk ederek cezalandıracaksın?" diye sordu Jarret.

"Onu cezalandırmak mı?" Gabe kaşlarını çattı. "Ben ona iyilik ediyorum. Evlenebileceğimizi düşünerek aptallık ettim. Aramızda çok acılı bir geçmiş var."

"O bunun üstesinden gelmeye istekli görünüyor."

"O halde o da aptal. Virginia kendisine layık bir erkeği hak ediyor. Ve ben o erkek değilim." Gabe önüne bırakılan bira bardağını kaldırdı. Hissetmemek istiyordu. Eskiden bu çok kolaydı – bir yarış bulup Ölüm Meleği olurdu. Neden artık bunu yapamıyordu? Tek yapmak istediği hissizliğin içine gömülmek ve bir mezar gibi etrafını sarmasına izin vermekti...

"Ama Bayan Waverly'nin mevcut durumunda kendisine daha layık bir erkek bulması pek mümkün değil, öyle değil mi?" dedi Jarret sakin bir şekilde.

"Kuzeni var," dedi Gabe, ama düşüncesi bile o adamı boğazlamak için parmaklarının kaşınmasına neden oluyordu. "Onunla evlenir."

"Devonmont'u istemiyor. Kim bilir neden, ama onun istediği *sensin.*"

Ağabeyinin sözleri üzerine nabzının bu kadar hızlanmasına bakılırsa, Gabe henüz yeterince içmemişti. "Virginia ne istediğini bilmiyor. Her neyse, onunla evlenmesi benimle evlenmesinden iyidir."

Jarret alaycı bir tavırla güldü. "Sen lanet olası bir korkaksın."

Bu lafa öfkelendiğini hissedince içten içe küfretti Gabe. Hissizlik nerede kalmıştı? "Sözlerine dikkat et, kardeşim. Bana korkak diyen en son adamın dişlerini ağzına döktüm."

"Evet, en gereksiz zamanlarda cesur olabiliyorsun. Sana meydan okuyan her aptalla yarışmayı memnuniyetle kabul ediyorsun, ama Virginia'ya ihtiyacın olduğunu itiraf etmekten delicesine kaçıyorsun. Ya da onu sevdiğini. Arkanı dönüp kaçmak senin için çok daha kolay."

Gabe kaskatı kesildi. "Daha kolay değil. Onun için daha iyi. Ona istediği şeyi veremem."

"Ne? Kardeşiyle yarıştığın için bir tür kefaret mi? O bunu istemiyor. Senden ona kalbini açmanı, ona güvenmeni istiyor. Ve bu seni çok korkutuyor."

Gabe birasından büyük bir yudum alıp Jarret'ın sözlerindeki doğruluk payını göz ardı etmeye çalıştı.

"İnan bana, anlıyorum," diye devam etti Jarret. "Senin yaşadıklarını ben de yaşadım. Oliver ve Minerva da öyle. Hepimiz son on dokuz seneyi kalplerimizi koruyarak geçirdik, çünkü en çok sevdiğimiz insanlar tarafından terk edilmenin ne kadar korkunç olduğunu biliyorduk. Bu insanlara güven duymamızı zorlaştırdı. Ama birine kalbini

emanet edene kadar, yarı ölü olarak kalacaksın. Birini sevmek ve sevilmek her türlü riske girmeye değer."

Beyninde yankılanan kelimeler biranın etkisiyle savaşıyordu adeta. "Bitti mi?" diye kükredi. "Çünkü bunların hiçbiri seni ilgilendirmiyor. General ve Devonmont, Virginia'nın geleceği için küçük, güzel bir plan hazırlamışlar ve ben buna engel olmayacağım."

Doğrulurken, "Pekâlâ," dedi Jarret sakin bir tavırla. "Ama bahsetmem gereken bir şey daha var. Onu Devonmont'a bırakmayı istemen, ikinizi ahırda bulduğumda olanları yanlış anladığım anlamına mı geliyor? Onunla birlikte olduğunu sanmıştım."

Gabe donup kaldı.

"Ama böyle bir şey yoktur herhalde. Çünkü kızın masumiyetini aldıktan sonra çekip gitmek ve sonuçlarıyla tek başına baş etmesini beklemek Roger Waverly'ye yaptığın şeyden on kat daha kötü olur."

Ve bu sözünün üzerine, Jarret bardan ayrıldı.

Gabe bir dizi küfürle birlikte bira bardağını kenara itti. Bunu unuttuğuna inanamıyordu. Virginia'yı mahvetmişti ve Jarret haklıydı: Virginia'nın bununla tek başına baş etmesine izin veremezdi. Devonmont Virginia'nın iddia ettiği kadar anlayışlı olabilirdi, ama *bu* konuda anlayışlı olacağını hiç sanmıyordu Gabriel. Hiçbir erkek olmazdı.

Virginia'yı iki kez baştan çıkarmıştı. Bu onunla evlenmek zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Tabii Virginia da onunla evlenmek istiyorsa. Boş gözlerle bira bardağına baktı. Jarret'ın iyimser gözlemlerine rağmen, hiçbir şeyden emin değildi. İtiraflarını düşünme fırsatı bulduktan sonra Virginia onunla hiçbir şey yapmak istemeyebilirdi.

Ama bunun için onu kim suçlayabilirdi ki? Gabe ona bilmeyi istediği tek şeyi –o gece Roger'la arasında neler geçtiğini– bile söyleyememişti. Virginia'nın bilmeye hakkı vardı ve Gabe bunu ona anlatamıyordu. Çünkü hatırlamıyordu.

Yoksa... anlatabilir miydi?

Zihni hızla çalışmaya, olasılıkların arasında gezinmeye başladı. Son yedi sene boyunca gerçeği öğrenmeye çalışmaktan kaçınmıştı, öğrenebileceklerinden korkuyordu. Ama belki de öğrenebilirdi. Biri o ve Roger'ın bahis hakkında konuştuklarını duymuş olmalıydı. Belki de o gece orada olan biri her şeye tanık olmuş, ama iki arkadaşın hikâyesi tüm diğer dedikodularla iç içe geçtiği için kimse gerçeğin o olduğunu fark etmemişti.

Eğer Gabe gerçekten ne olduğunu öğrenebilirse, Virginia ve büyükbabası da en sonunda tüm gerçeğe sahip olabilirdi.

Gabe masaya biraz para bırakıp meyhaneden çıktı, sonra sendeleyerek sokakta yürümeye başladı. Kafasını rahatlatmaya, düşünmeye ihtiyacı vardı.

Roger ve Lyons'la birlikte geldiğinde meyhanede kimler vardı? Konuşmalarını işitmiş olan biri olmalıydı. O ve arkadaşları hiçbir zaman sessiz sakin içkilerini içen tipler olmamışlardı. Belki de, aynı yere geri dönerse, anıları canlanabilirdi.

Gabe sonraki birkaç saati batakhaneleri dolaşarak geçirdi. O gece gittikleri meyhaneye girdi. Ama orada olmak zihninde hiçbir şeyi yeniden canlandırmamıştı, o nedenle etraftakilere sorular sormaya başladı. Hiç gururu kalmamıştı. Dünyanın yarısı Roger'ın ölümüne yol açan olaylara

yönelik yeni ve tuhaf takıntısı hakkında dedikodu yapmaya başlasa bile, o sadece gerçeği istiyordu.

Ne yazık ki, meyhane birkaç kez el değiştirmişti, o nedenle yeni sahibinin onu meyhanenin eski sahiplerine yönlendirmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Gabe meyhanenin müdavimlerini ve barmenleri sorguladı, ama hiçbirinin onun neden bahsettiğine dair bir fikri yoktu.

Sorular sormak için bir meyhaneden diğerine geçiyordu. Çok geçmeden, o gece orada olan birilerini tanıyan birilerini tanıyan insanları aramaya başlamış, adeta gölgelerin peşine düşmüştü.

Alkolün etkisinden kurtuldukça, uğraşının ne kadar boş olduğunu fark etmeye başladı. Kimse yedi sene önce bir meyhanede bahse giren bir grup aptalı hatırlamıyordu. O gece orada olan bir adamla karşılaşmayı başarmış olsa da, adamın ona anlatabileceği çok fazla şey yoktu. Anlaşılan meyhanelerde uzun saatler geçiren insanlar sağlam bilgi kaynakları değildi. İçki beyinlerini işe yaramaz hale sokmuştu.

Nihayet meyhanenin asıl sahibini bulup adamın herhangi bir bahisten haberinin olmadığını söylediğini duyunca, seçeneklerini gözden geçirmek için adamın yeni işletmesine oturdu.

Önündeki seçeneklerden hiçbiri iyi değildi ve hepsi aralarındaki acılı geçmişe rağmen Virginia ile evlenmesini içeriyordu. Kızın büyükbabası evlenmelerine asla izin vermeyeceği için kaçarak evlenmek zorundaydılar.

Saatlerdir hiçbir şey yememişti, tam yiyecek bir şeyler sipariş etmek üzereyken adamın biri karşısındaki sandalyeye oturdu.

Chetwin, lanet olası herif. Bu gece görmek istediği en son kişi oydu.

"Roger'la bahse girdiğin o gece hakkında şehirde sorular sorduğunu duydum," dedi Chetwin.

Araştırmasını Chetwin gibi aşağılık bir herife açık etmekten nefret etse de, buna izin vermedi.

"Ve bunu çok ilginç buldum, özellikle de Bayan Waverly ile flört ediyor oluşun düşünülürse."

Gabe kaşlarını çattı, ama tuzağa düşmedi.

"Biliyor musun, herkes bundan bahsediyor. Sonuçta kızla flört etme hakkını kazandın. O yüzden hepimiz Bayan Waverly'nin seninle evlenip evlenmeyeceğini görmek için bekliyoruz." Chetwin bir bira istedi. "O gece hakkında etrafta sorduğun soruların Bayan Waverly ile ilgili olduğunu düşünüyorum."

"Buna ayıracak vaktim yok," diye çıkışan Gabe sandalyesinden kalktı.

"Hatırlamıyorsun, değil mi?"

Bu Gabe'i olduğu yere çiviledi. "Saçmalama. Neden hatırlamayayım ki?"

"Çünkü duyduğum kadarıyla çok sarhoşmuşsun. Ve eğer hatırlıyor olsaydın," diye devam etti Chetwin, "o halde neden o olaya tanık olmuş birini arayasın ki? Ancak hafızanı çalıştırmak için bir tanığa ihtiyaç duyabilirsin."

Gerilen Gabe, Chetwin'e öfkeyle baktı. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Söylemek istediğim şu; sanırım aniden Bayan Waverly'ye karşı hikâyeyi açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissediyorsun. Kızın olanları büyükbabasından ya da Roger'ın kendisinden duyduğunu düşünmüştüm hep, ama belki de duymamıştır. O nedenle, seninle evlenmeden önce gerçe-

ği öğrenmek istiyor." Chetwin küstah bir gülümsemeyle Gabe'e baktı. "Neler olduğunu bilen birini tanıyorum."

Nabzı üç kat daha hızlı atmaya başlasa da Gabe omuzlarını silkmeyi başardı. "Öyle mi? Peki kim?"

"Sana söylerim, ama tek bir şartla. Beninle yeniden Turnham Green'de yarışacaksın."

Hayal kırıklığı kalbini ikiye bölerken Gabe kahkaha attı. "Senin yeni bir yarış düzenleme teşebbüsüne alet olmayacağım. Hiçbir şey bildiğin yok ve seninle yarışmayacağım."

Gitmek üzere arkasını döndüğünde, Chetwin, "Lyons'un Waverly ile tartıştığını ve bahisten önce meyhaneden ayrıldığını biliyorum," dedi.

Gabe donup kaldı. Bu ancak orada olan –ya da orada olan biriyle konuşmuş– birinin bilebileceği bir şeydi.

Yavaşça Chetwin'e döndü. "Bunca yıldır gerçeği biliyorsan, neden hiç kimseye bir şey söylemedin?"

"Gerçeği bildiğimi söylemedim. Bilen birini tanıdığımı söyledim." Chetwin'in yüzü gölgelendi. "Bir gece arkadaşlarımla konuşurken bahsi neyin tetiklemiş olabileceği hakkında tahmin yürütüyordum ki adamın biri gerçekleri bilmiyorsam çenemi kapatmam gerektiğini söyledi. Lyons ve tartışma hakkındaki kısımdan söz etti. Gerçeği bildiğini anlayınca, daha fazla şey anlatması için uğraştım, ama reddetti. İki ailenin de benim gibilerin dedikodularını hak etmediğini söyledi."

Gabe kendisini kimin savunmuş olabileceğini bulmak için beynini zorladı, ama kim olabileceği aklına gelmiyordu. Lyons'la olan tartışmayı hatırlıyordu, ama o sırada orada olan arkadaşlarından hiçbirini hatırlamıyordu. Bir yabancı olmalıydı, ama Chetwin'i tanıyan hangi adam Gabe'i de tanımazdı ki?

Gabe yüzünü Chetwin'inkine yaklaştırdı. "Bana kim olduğunu söyle yoksa söyleyene dek gırtlağını bırakmam."

Chetwin sırıtarak ona bakmakla yetindi. "Ama o zaman asla öğrenemezsin, yanılıyor muyum?"

Gabe öfkesini kontrol altında tutmak için uğraş vererek doğruldu. "Bütün arkadaşlarına sorabilirim..."

"Adam arkadaşım değil. Bunu daha önce de söylediğimi sanıyordum. Bir meyhanede bir kere konuştuğum adamın teki." Chetwin her zamanki küstahlığı ve saygısızlığıyla sandalyesine yaslandı. "İşte sana teklifim. Yarın öğlen üç yüz sterlin için Turnham Green'de yarışacağız. Kazanan parayı alır, ama kazanan kim olursa olsun sana adamın adını vereceğim. Bu teklif seni baştan çıkaracak kadar güzel olmalı sanıyorum."

Üç yüz sterlin çok iyi paraydı. Kazanırsa, Virginia ile maddi açıdan şimdiye göre çok daha güvenli bir şekilde evlenebilirdi. Ama kaybederse çok zor duruma düşerdi. Ama ne olursa olsun, Virginia ile büyükbabasına en sonunda gerçeği verebilecekti.

Ayrıca şimdiye kadar Chetwin'i iki kez yenmişti ve tekrar yenebilirdi.

Ama bu Gabe'in Turnham Green'deki son yarışı olacaktı. Bu yarışa katılmayı planladığını bilse, Virginia kellesini kopartırdı. Hatta onunla evlenmekten vazgeçebilirdi bile ve bu hiçbir şeyi çözmezdi.

"Benim de bir şartım var," dedi Gabe. "Yarış şimdilik sadece ikimizin arasında kalacak. Tanıklık yapması için arkadaşlarından birini getir, ben de Lyons'u getireceğim. Başka hiç kimse olmayacak. Bayan Waverly ile evlendiğimde, yarışın sonucunu kime istersen söyleyebilirsin ama o zamana dek sessiz kalacaksın. Kabul ediyor musun?"

Chetwin bundan pek hoşnut görünmüyordu, ama kafasını salladı.

"Pekâlâ," dedi Gabe, Chetwin'e. "O halde yarışacağız."

Yirmi Birinci Bölüm

Salı günü öğle vakti Celia avluya çıkıp arazinin kuzeybatı ucuna doğru ilerledi. Avcıların uzaktan gelen seslerini duyabiliyordu: Av sezonu cumartesi günü başlamıştı. Artık kimse farkında olmadan hedef atışı çalışması yapabilirdi. Ayrıca Waverly'ler burada olduğu için de herkes onu unutmuştu, şükürler olsun. Atış müsabakalarının da yapılacağı bir ev partisi yaklaşırken, mümkün olduğunca hazır olmak istiyordu.

İçini çekti. Zavallı Bayan Waverly. Celia, Gabe'in evlenip kendisini de evlenmek zorunda bırakmasını hiç istememesine rağmen, Bayan Waverly'nin acı çektiğini görmeyi de istemiyordu. Bayan Waverly iyi birine benziyordu ve kardeşinin ölmüş olması çok üzücüydü.

Celia ahırın köşesini dönünce, genç seyis Willy'nin de yardımıyla faytonunu ve atlarını kapıdan geçirmekte olan Gabe'le neredeyse çarpışacaktı.

"Gabe! Ne yapıyorsun?" diye bağırdı tüfeğini arkasına

gizlerken. "Herkes çok endişelendi. Jarret, Londra'dan tek başına dönünce büyükannem ona çok kızdı." Waverly'lerin burada olduğunu ona söylemeli miydi? Belki de söylememeliydi. Bu Gabe'i korkutabilirdi. Zaten berbat görünüyordu. "Eve gidip büyükannemizle konuşmalısın..."

"Daha sonra. Sakıncası yoksa beni gördüğünü kimseye söylememeni istiyorum. En azından birkaç saatliğine."

Celia ağabeyinin önce faytonuna, sonra bizzat ağabeyine bakınca durumu anladı. "Biriyle yarışmaya gidiyorsun, değil mi?"

Gabe ağzının içinde anlaşılmaz bir küfür mırıldandı. Sonra bakışları hafifçe Celia'nın sol tarafına doğru kayarken gözlerini kıstı. "Sen de atış yapmaya gidiyorsun, değil mi?"

"Neden böyle söyledin?" diye sordu Celia tiz bir sesle.

"Çünkü başarısızca arkana gizlemeye çalıştığın tüfeği görebiliyorum," dedi Gabe yavaşça. "Büyükannemin sana atış yapmanı yasakladığını sanıyordum."

"Bilmediği şey onu üzmez." Celia ağabeyine endişeli bir bakış attı. "Ona söylemeyeceksin, değil mi?"

"Sırrımı saklarsan, ben de senin sırrını saklarım." Gabe sanki bir şey düşünüyormuş gibi duraksadıktan sonra, "Aslına bakarsan..." dedi. Ve Willy'ye dönüp çocuğun paltosunun cebine işaret etti.

Sonra da seyisin cebinden çıkarıp ona verdiği zarfa baktı. Sonra bakışlarını Celia'ya çevirdi. "Bana bir şey olursa, bunu Bayan Waverly'ye vermeni istiyorum. Bunu yapar mısın?"

Celia'nın aniden içi ürperdi. "Nerede yarışacaksın, Gabe?" diye sordu.

Ağabeyi tek kaşını kaldırdı. "Nerede atış yapacaksın?"

Celia dudağını ısırdı. Birbirlerinin sırlarını saklamak artık nedense pek de akıllıca görünmüyordu.

Gabe zarfı uzattı, fakat Celia almak için elini uzattığında zarfı bırakmadı. "Okumayacağına söz ver. Ya da bana bir şey olmadığı sürece başka birine vermeyeceğine."

Celia duraksadı. Ama neler olduğunu öğrenmek istiyorsa, ağabeyinin söylediğini yapsa iyi olacaktı. Yine de her ihtimale karşı çaktırmadan parmaklarını çaprazladı. "Söz veriyorum."

Gabe zarfı bırakır bırakmaz Celia alıp hemen önlüğünün cebine koydu. Sonra ağabeyinin faytonuna binip atları hızla sürmesini izledi.

Ağabeyi gözden kaybolur kaybolmaz Willy'ye döndü. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Hayır, bayan, söylemedi."

Zarfı çıkarıp baktı. Yarışa gitmeden önce herhangi birine not bırakmak Gabe'e göre değildi. Her zaman rahatça ve yara almadan kazanacağını düşünürdü. Ve başını belaya sokan da buydu.

Ama son zamanlarda daha farklı davranıyordu, daha karamsar ve aksiydi. Artık siyah bile giyinmiyordu. Celia'nın önceki gece duyduğu ifşaatlardan sonra, her şey ağabeyinin başının gerçekten belada olduğuna işaret ediyordu. Jarret, Gabe'in bir tür çıkmazda olduğunu ve bunun Bayan Waverly ile ilgili olduğunu düşünüyordu. Hatta Gabe'in âşık olduğunu bile iddia etmişti ve eşi de onunla aynı fikirdeydi.

Ailenin geri kalanının Celia hakkında düşündüklerinin aksine, Celia aşka inanıyordu. Bu yüzden sırf büyükannesi istediği için evlenmeye karşı çıkıyordu.

Aniden bir hafta kadar önce Bay Pinter'ın söylediği

sözleri hatırladı: *Ben sadece büyükannenizin sizin iyiliğinizi istediğini söyledim, ama bakıyorum da siz bunu anlamakta zorluk çekiyorsunuz.*

O adam bu konuda ne biliyordu ki? Lanet Bow Street dedektifinde bir gram tutku yoktu. Onun derdi hep işti. Kadınlardan esirgenen şeyleri –sen izin vermedikçe kimsenin sana zarar veremeyeceğini bilmenin verdiği güven duygusunu, hedefe kusursuz bir şekilde isabet ettirilen merminin verdiği keyfi, senden daha iyi olduğunu sanan bir grup aptal ve şımarık adamı alt etmenin zevkini– istemenin nasıl bir duygu olduğunu anlayamazdı. Adamın *hissetme* kapasitesi olsaydı, Celia, Bay Pinter'a belki katlanabilirdi ama...

Kısık bir sesle küfretti. Adamın herhangi bir şeyi hissedip hissetmediğinin önemi yoktu. Büyükannesi için çalışıyordu, hepsi bu. Onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Dikkatini tekrar zarfa çevirdi. Gabe büyükannelerinin isteklerine boyun eğip Bayan Waverly ile flört etmeye başladığında Celia üzülmüştü. Ama ağabeyi bu kadını gerçekten *seviyorsa*, ki bir mektup bırakmış olması bunu gösteriyordu, üzülmüş olmasının bir önemi yoktu.

Zarf ve zarfın çağrıştırdığı her şeyi elini dağlıyor, onu rahatsız ediyordu. *Eğer bana bir şey olursa...*

İçini çekti. Öğleden sonra atış talimi yapma fikri buraya kadardı.

Dönüp eve doğru yürüdü.

***

Isaac, Virginia'yı uyandırıp uyandırmaması gerektiğini düşünerek odanın içinde dört dönüyordu. Torununu sa-

bah saat dörtte nihayet yatmaya ikna etmişti ve Tanrı'ya şükürler olsun ki Virginia hâlâ uyuyordu. Ama kendisi Waverly Çiftliği'ne dönmek istiyordu. Bu malikâne ona çocukluğunu geçirdiği Hertfordshire'daki malikâneyi hatırlatıyordu, unvanın varisi olarak artık Pierce'a ait olan malikâneyi.

Bu sırada oturma odasının kapısı hafifçe tıklatıldı. Isaac gelenin bir hizmetkâr olduğunu düşünüp kapıyı açmaya gittiğinde karşısında yeni toplanmış çiçeklerden oluşan bir vazoyla Hetty'yi buldu. Kadının yorgun ve keyifsiz bir hali vardı, ama yine de güzel görünmeyi başarmıştı.

"İçeri girebilir miyim?"

"Elbette."

"O nasıl?" diye sordu Hetty, Isaac kenara çekilip geçmesine izin verirken.

"Uyuyor. Onu ne zaman uyandıracağıma karar vermeye çalışıyordum. Eve gitmeliyim. Lord Gabriel'dan haber var mı?"

"Ne yazık ki, yok." Hetty vazoyu masanın üzerine koydu. "Virginia'ya bahçemizden biraz lavanta topladım. Gabe en sevdiği çiçeğin lavanta olduğunu söylemişti ve ben de hoşuna gideceğini düşündüm. Ama bulmam çok zor oldu, anlaşılan biri son zamanlarda çok fazla lavanta toplamış."

Güzel olduğunun düşünülmesini ve bir erkekten çiçek almayı isteyen bir kadın görüyor...

Isaac yakınırcasına bir ses çıkardı. "Ben yaşlı bir aptalın tekiyim."

Hetty gözlerini kırpıştırdı. "Neden?"

"Vazolarımıza *kendi* bahçemizden topladığı lavantaları koyduğunu sanıyordum." Isaac kafasını iki yana salladı. "Torununu sürekli ahırda meşgul edersem, Virginia'yla

flört etme şansının olmayacağı gibi aptal bir fikre kapılmıştım. Bunca zamandır burnumun dibinde onunla flört ediyormuş. Ben sadece görmek istediğimi görmüşüm."

Hetty çiçekleri düzenlemekle meşguldü. "Genellikle öyle yaparız."

Isaac kadına hüzünlü bir bakış attı. "Sen öyle yapmıyorsun. Bana Virginia'nın tutkulu bir yanı olduğunu söylemiştin, ama ben bunu göremedim. Her zaman öylesine sorumluydu ki, başka ihtiyaçları, kadınsı ihtiyaçları olabileceğini unuttum." Sesi titredi. "Torunun bunu benden daha iyi görebildi."

Sharpe'ın Hob'a karşı Virginia'yı savunduğunu, kıyafetlerine dikkat ettiğini, sandviçler için ona teşekkür ettiğini... kısacası tam bir beyefendi gibi davrandığını hatırladığında artık çok geçti.

Geçen hafta boyunca adamın hareketlerini dürüstçe gözlemlemiş olsaydı, Sharpe'ın hep bir beyefendi gibi davrandığını kabul etmek zorunda kalırdı. Ahırı temizlediği için bir kez olsun şikâyet etmemiş ve üstelik hiç kaytarmamıştı. Isaac'in atlarını nasıl eğittiğine gerçekten ilgi göstermişti. Ve safkanlara verilecek yemler hakkında da birkaç tavsiyede bulunmuştu.

Adam ya mükemmel bir aktör ya da bir centilmendi. Isaac uzun süredir cevabın ilk seçenek olduğuna o kadar inanmıştı ki, ikincisi olabileceğini düşünmek onun için zordu. Ama dün gece yaşadıkları algılarını sarsmıştı.

"Bunu duymak istemediğini biliyorum, Isaac," dedi Hetty kısık bir sesle, "ama bence birbirlerine yakışıyorlar. Virginia, Gabe'in ilgisini çekecek kadar tutkuya sahip ve Gabe de Virginia onu hizaya getirirken onu dinleyecek kadar aklı başında. Eğer buna izin verirsen, iyi bir evlilik ya-

Scanned by CamScanner

pabilirler. Bana kalırsa, Lord Devonmont ile yapacağından çok daha hayırlı bir evlilik olur."

Gabriel'a âşıkken Pierce'la evlenemem!

Lanet olsun. "Pierce'la asla evlenmeyeceğini dün gece net bir şekilde belirtti. Görmeyi reddettiğim şeylerden biri de buydu."

O ikisinin evlenebileceğine gerçekten de inanmış mıydı Isaac? Evlenmelerini ummuştu, ama içinde bir yerlerde sevgiliden çok kardeş gibi olduklarını biliyordu. Evlenmelerini o kadar çok istemişti ki, içgüdülerinin ona söylediklerini göz ardı etmişti.

Kuzucuğu söz konusu olduğunda bunu sık sık yapıyor gibiydi. "Emir vermeye alışkınım, torunuma bile ve o buna çok iyi dayanıyor. Ama haklıydın, aşk bir generalin bile hükmedebileceği bir şey değil."

"Gabriel'ı seviyor mu?" diye sordu Hetty, sesi titriyordu.

"Sevdiğini söyledi. Ama Gabriel'ın suçluluk duygusunun sevgisine karşılık vermesine engel olacağını düşünüyor."

"Olabilir." Hetty içini çekti. "Roger'ın yalan söylemiş olabileceği konusunda dün gece sana söylediklerim için özür dilerim. Öyle demek istememiştim..."

"Hayır, öyle söylemekte haklıydın." Isaac derin bir nefes aldı. "O zamandan beri bolca düşünme fırsatım oldu. Virginia Roger'ı yere göğe sığdıramazdı ve ben de onun anısını oldukça kutsallaştırdım. Roger kumar oynamayı ve içki içmeyi sever ama bana her iki konuda da yalan söylerdi. Sorunları vardı ve bunun farkındaydım. Ama elimden hiçbir şey gelmedi, ölümünden sonraysa suçu başkasına atmak..."

Güçlükle yutkundu. Bunu söylemek zordu, özellikle de bu kadına.

"Suçu Gabe'e atmak daha kolaydı," diye mırıldandı Hetty.

Isaac başıyla onayladı. Virginia'ya da anlattığı, o gece Roger'la arasında geçen konuşmayı kadına kısaca özetledi. "Roger kendisiyle dalga geçildiği ya da yarışa zorlandığı hakkında hiçbir şey söylemedi. Bu benim kendi düşüncemdi. Ama sen haklıydın, lanet olsun. Roger'ın yarış sabahı torununu yatağından kaldırmış olması hatanın kimde olduğu hakkında çok şey gösteriyor. Kendi kendime Sharpe'ın bu konuda yalan söylediğini söylemeye çalıştım, ama eğer yalan söylüyorsa neden bahsi ortaya atanın Roger olduğunu iddia etmesin ki? Neden çok sarhoş olduğunu itiraf etsin ki?"

"Neden Virginia'ya onu hak etmediğini söylesin ki?" dedi Hetty.

"Hak etmiyor zaten," diye atıldı Isaac. Hetty'nin ne kadar sinirlendiğini görünce ekledi: "Ama bana kalırsa onu hiç kimse hak etmiyor."

Hetty'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Belki de haklısın. Ama yine de, Gabe'in iyi bir eş olacağına eminim."

Sharpe, torunuyla evlenecekti. Bunu düşünmek bile karnına ağrılar girmesine neden oluyordu, ama Virginia onu bu kadar çok istiyorsa... İçini çekti. "Her general zamanı geldiğinde alt edildiğini ve köşeye sıkıştığını kabul eder. Sen ve Virginia arasında..." Kadına ciddi bir bakış attı. "Tek istediğini onun mutlu olması, bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum. Ben de mutlu olmasını istiyorum. İkisinin

de." Hetty ona doğru yaklaştı. "Bu konuyu iyice düşündüğün için teşekkür ederim, Isaac."

Ayak parmaklarının üzerinde yükselip Isaac'in yanağına bir öpücük kondurdu, ama Isaac geri çekilmesine fırsat vermeden çenesini tutup onu dudaklarından öptü. Kafasını kaldırdığında, Hetty'nin kocaman gözlerle ona baktığını ve solgun yanaklarının pembeleştiğini gördü.

Kadının bakışlarında büyük bir şaşkınlık ve aynı kadınsı bir farkındalık vardı.

Isaac onu sabitlemek için kolunu beline doladı ve bu sefer daha esaslı bir öpücük verdi. Tahmin ettiği gibi Hetty kollarının arasında adeta eridi, çünkü Hetty savaşın nasıl açıldığını bilecek kadar yaşlıydı – ve bu kez savaş kelimelerle açılmamıştı.

Teslim olmak hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

Kapının tıklatıldığı duyulunca Isaac üzülerek onu bıraktı. Kapıyı açmaya gitmeden önce Hetty'ye hafif bir gülümsemeyle baktı.

Leydi Celia telaşla içeri girdi. "Büyükanne, her yerde seni arıyordum! Gabe'i gördüm..."

"Döndü mü?" dedi Virginia sersemlemiş bir şekilde odasından çıkarken. Üzerinde hâlâ dünkü kıyafetleri vardı ve sanki onlarla birlikte uyumuş gibi kırışmışlardı. "Burada mı?"

"Artık değil. Onu kalmaya ikna edemedim. Bir yere yarışa gidiyordu, ama sana vermem için bana bunu verdi." Celia mühürlü mektubu kaldırdı, ama Virginia mektubu almak için yanına gelince ekledi: "Başına bir şey gelmediği sürece bunu sana *vermemem* konusunda bana söz verdirdiğini söylemeliyim."

Hetty küfrederken, Virginia'nın yüzü bembeyaz oldu.

"Daha önce kimseye mektup bırakmamıştı," dedi Celia, "bunun ne anlama geldiğini bildiğim için bir bakmanın iyi olacağını düşündüm. Belki de nerede yarıştığını yazmıştır."

Virginia yırtarak açtığı mektubu okurken Isaac fısıldayarak küfretti.

Virginia bayılmak üzereymiş gibi onlara bakıyordu. Hetty mektubu ondan alıp Isaac ve Leydi Celia için okudu.

Sevgili Virginia,

Bunu okuyorsan, imkânsız gerçekleşmiş demektir. Yarışı ve hayatımı kaybettim. Roger'la yaptığım yarışın detaylarını merak ettiğin gibi bunun da nasıl olduğunu düşünüp durmana dayanamam, o yüzden açıklıyorum.

Chetwin yedi sene önce o gece neler olduğunu anlatabilecek birini tanıdığını iddia etti. Ama onunla Turnham Green'de yarışmadığım sürece adamın adını söylemeyeceğini belirtti, o yüzden yarışmayı kabul ettim.

Sakın bunun için kendini suçlama. Ne tür bir adamla evlendiğini bilmen için bunu yaptım. Chetwin'in balısın şartlarını yerine getirdiğinden emin ol, kazanan kişi kim olursa olsun, bana (ya da ölürsem beni temsil eden kişiye) adamın adını verecek. Nihayet gerçeği öğrendiğinde, en azından hayatımı boş yere kaybetmemiş olacağım.

Yanında olup gerçeği sana söyleyebilmeyi çok isterdim. Bu işi yoluna koymak için yapamayacağım hiçbir şey yok.

"Turnham Green'de yarışmamak dışında," dedi Virginia üzgün bir şekilde. Büyükbabasına telaşla baktı. "Onu durdurmak zorundayız. Ona bir şey olursa..." Sesi titredi.

"Elbette." Isaac, Leydi Celia'ya döndü. "Ne zaman gitti?"

"Yaklaşık on beş dakika önce."

Isaac bu sefer Hetty'ye baktı. "Benim at arabamla gitmeliyiz. Zaten hazırlanmasını istemiştim. Ama ancak üç kişi sığabilir."

"Ben burada kalırım," dedi Leydi Celia.

Isaac başıyla onayladı. "Şimdi yola çıkarsak, yarış başlamadan önce Turnham Green'e varmış oluruz. Herhalde Gabe oraya varır varmaz, yarışa başlayacak değillerdir." Virginia'ya dönüp ekledi: "Ve eğer zamanında varamazsak, canım, adam aynı pistte şimdiye dek üç kez yarıştı, herhalde bir kez daha sıyrık almadan atlatacaktır."

Virginia gözlerini kıstı. "Ah hayır, atlatamayacak. Çünkü sonrasında benimle yüzleşmek zorunda. Ve benim elimden sıyrıksız kurtulamayacağını size garanti ediyorum."

***

Kanı hızla damarlarında dolaşan ve alnı boncuk boncuk terleyen Gabe, durmuş Chetwin'i bekliyordu.

Cep saatine bakan Lyons kaşlarını çattı. "Saat onu geçiyor."

"Benimle oyun oynuyor," dedi Gabe. "Beni sinirlendirmeye çalışıyor, hepsi bu." En kötüsü de, işe yarıyor olmasıydı.

Hiçbir yarış ona bu kadar çok şey ifade etmemişti. Ve bu onu endişelendiriyordu. Kazanmak için ihtiyacı olan o mesafeli ve kontrollü ruh haline giremediği anlamına geliyordu.

Piste, kayaların tüm haşmetleriyle durduğu yere doğru

baktı. Buraya son iki gelişinde etrafta o kadar çok insan vardı ki, Roger'la yaptığı yarışın anıları ortamdaki uğultular karşısında arka planda kalmıştı. Yarışların yapıldığı saat ve mevsim farklıydı. Lyons da burada bulunmamıştı. Chetwin'le yapacağı başka iki yarış için ülke dışındaydı.

Ama bugün tıpkı yedi sene önceki gibiydi. Yaz mevsimi. Öğle vakti. Etrafta Gabe ve Lyons'tan başka kimse yoktu. Gabe tüm gece içmiş olmasının etkilerini yaşıyordu. *Her şey* ürkütücü bir benzerlik içindeydi.

İçini bir ürperti kapladı. Bu onu rahatsız etmemeliydi, ama etmişti.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu Lyons.

Bu farklıydı – Lyons, Roger'la yarışmadan önce ona hiçbir şey sormamıştı. O zamanlar hepsi son derece aptaldı.

"Başka seçeneğim yok. Ancak bu şekilde ne olduğunu öğrenebileceğim."

"Bense her şeyi bildiğini, sadece Roger'ın anısını lekelemek istemediğin için sessiz kaldığını düşünmüştüm."

"Biliyorum." Gülse mi ağlasa mı emin değildi Gabe. Bunca zamandır herkes onu yüceltirken...

"İkinizi de bizzat sorgulamadığım için üzgünüm," dedi Lyons. "Buraya geldiğimizde yarı uyuyordum. Benim için başka bir yarıştan ibaretti sadece; bahsi ortaya atanın kim olduğunu umursamamıştım." Sesi gergindi. "Yıllarca, eğer sorgulamış olsaydım, eğer bir şey söylemiş olsaydım, neler olabileceğini düşünüp durdum... Ama elbette, bunların hiçbirini yapmadım, sen de yapmadın ve olan oldu."

Gabe'in tüyleri ürperdi. Lyons'un da suçluluk duyuyor olabileceği hiç aklına gelmemişti. Buna rağmen, bugün buraya gelmiş olması şaşırtıcıydı.

"O nedenle, bu kez vicdanımı rahatlatmak için soracağım," diye devam etti Lyons. "Bunu yapmak istediğinden *emin* misin?"

Gabe cevap veremeden, toynak sesleri işitildi. Arkasını dönüp baktığında, yanında bir askerle Chetwin'in at arabasını onlara doğru sürdüğünü gördü. Gabe bir an için Chetwin'in kastettiği adamın bu adam olup olmadığını merak etti. Ama Chetwin'in gizemli itirafçısı arkadaşlarından biri değildi – en azından Chetwin öyle söylemişti.

Chetwin onun at arabasının yanına gelince dizginleri çekti.

Chetwin'in arkadaşı inip Lyons'un yanına geçerken, "Geç kaldın," dedi Gabe.

Rakibinin suratındaki küstah gülümseme Gabe'in şüphelerini doğruladı. "Gelmeyeceğimden mi korktun?"

"Sen hiç kendini küçük düşürme fırsatını kaybeder misin?" Gabe dizginleri kavradı. "Hiç sanmıyorum."

Bu Chetwin'in gülümsemesini yok etti. "Bu iş bittiğinde ve yarışı kazandığımda, kimin kendini küçük düşürdüğünü göreceğiz."

"Bahsin kurallarını unutma," dedi Gabe. "Atın taşa bassa da, dingilin bozulsa da, kaybetmene neden olan başka tuhaf tesadüfler olsa da, seninle burada son kez yarışıyorum."

Bu gerçekten Chetwin'i sinirlendirdi. "Dikkat et, Sharpe, yoksa seninle yarışmak konusundaki fikrimi değiştireceğim ve adamın adını *asla* öğrenemeyeceksin."

Gabe dişlerini sıktı. Adam istediği bir şeye sahipken Chetwin'i kızdırmak hiç de eğlenceli değildi.

"Kuralları belirtmeme ve bu işi bir an önce bitirmeye ne dersiniz?" diye sordu Lyons.

"Kuralları biliyoruz," dedi Gabe.

Katasını sallayan Lyons bayrağı alıp aralarında durması gereken yere geçti.

O sırada Gabe arkasından başka toynak seslerinin geldiğini işitti. Kaşlarını çatarak Chetwin'e baktı. "Lanet olası, kimseye söylemeyeceğini söylemiştin!"

"Onlar benim arkadaşlarım değil, yemin ederim," diye karşılık verdi Chetwin.

Gabe arkasına bakmak için kımıldadı ve sonra küfretti. Büyükannesi. Celia sözünde durmamış olmalıydı, lanet olası.

Sonra kalbi tekledi. Sadece büyükannesi değil, Virginia da arabadaydı.

Onu görünce kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Virginia yarışı durdurmaya kalkacak kadar önemsiyordu onu – Gabe'in ona söylediği onca şeyden sonra bile.

Bu, Gabe'in bu yarışı yapmasını zorunlu kılıyordu. Çünkü Virginia onun için ne kadar endişelenirse endişelensin, gerçeği hak ediyordu. Ve artık Gabe bunu yapabileceğinden emindi.

Virginia için. Sadece onun için.

"Lanet olası bayrağı indir, Lyons!"

Yirmi İkinci Bölüm

At arabası durduğu sırada Virginia Gabe'in verdiği emri duydu. Aşağı atlayıp koşmaya başladı ve düke bağırdı: "Bayrağı indirirsen, sana yemin ederim ki onu boğazına sokarım!"

Lyons gözlerini kırpıştırdı, bir kadının onu şiddetle tehdit etmesine alışık olmadığı belliydi. Sonra küstah bir gülümsemeyle bayrağı daha da yükseğe kaldırdı.

Virginia saniyeler içinde Gabriel'ın yanına vardı. "Sakın bu yarışı yapmayı aklından geçirme, Gabriel Sharpe, yoksa yemin ederim ki seninle evlenmem!"

"Lyons, seni adi herif," diye çıkıştı Chetwin, "o bayrağı indirmezsen, onsuz yarışa başlar ve kaybettiğini ilan ederim!"

"Büyükbaba!" diye seslendi Virginia.

Büyükbabası Chetwin'in atlarının önüne geçmek için telaşla koşup baş atın koşum takımını kaparken, gözlerini Gabe'den ayırmadı.

"Lanet olsun, çekil önümden," diye bağırdı Chetwin.

"Torununun işi bitene kadar olmaz," dedi büyükbabası, Chetwin'in atlarını zorlanmadan kontrol ederken.

Gabriel kaşlarını çatarak Chetwin'e baktı. "Bana birkaç dakika ver, olur mu? Yarışı yapacağız. Sadece onunla konuşmama izin ver." Yerinden inip Virginia'yı kolundan yakaladı ve diğerlerinden uzaklaştırdı.

"Virginia, tatlım..." diye söze başladı.

"Sakın bana 'tatlım' deme!" diye bağırdı Virginia. "Bu yarışı yapamazsın. Buna izin vermektense kendimi arabanın önüne atarım."

Bu Gabe'i şaşırtmış görünüyordu. "Anlamıyorsun..."

"Anlıyorum. Bana bıraktığın mektubu okudum."

Arkalarında at arabasından aşağı inen Gabe'in büyükannesi neyse ki mesafesini korudu.

"Anlasaydın," dedi Gabriel çocuklar ya da aptallarla konuşurken kullanılan o sabırlı ses tonuyla, "gerçeği öğrenmenin tek yolunun bu olduğunu bilirdin."

"Gerçek *umurumda* değil! O gece, ertesi gün ya da o zamanla şimdi arasındaki yıllar boyunca ne olduğu umurumda değil. Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum. Gabriel, çok iyi bir adamsın." Virginia'nın sesi titredi. "Ben o adama âşık oldum."

Gabe'in yüzündeki mutluluk dolu ifadeyi görünce, müstakbel kocasının ihtiyacı olan tek şeyin bu sözleri duymak olduğunu düşündü. Ta ki Gabe'in dudaklarında üzgün bir gülümseme belirene dek. "O halde neden Chetwin'i yenmem gerektiğini daha iyi anlıyor olmalısın."

Virginia hayal kırıklığıyla yutkundu. "*Neden*?"

"Çünkü sevgini hak edip etmediğimi bilmediğim sürece seninle evlenemem. Geçmişin artık senin için bir

Scanned by CamScanner

önemi olmadığını düşündüğünü biliyorum, ama geçmiş bir gün şu an benim için hissettiğin her şeyi zehirleyecek. Bunu bizim için yapıyorum."

"Hayır," dedi Virginia kolunu tutarak. "Bunu *kendin* için yapıyorsun."

Gabe ona baktı. Virgina, Gabe'in yine kendi içine çekilerek o soğuk ve temkinli yaratığa dönüştüğünü görebiliyordu...

Bu kez dönüşme işte, lanet olsun. "Beni dinle," dedi telaşla. "Bana Ölüm Meleği rolünü paraya dönüştürebileceğini düşündüğün için oynamaya devam ettiğini söylemiştin. Büyükannen de korkularınla bu şekilde baş ettiğin için buna devam ettiğini söyledi. Ama ikimiz de daha fazlasının olduğunu biliyoruz."

Gabe gerildi ve Virginia'yı şu ana dek gördüğü tüm yarışlardan daha çok korkutan o soğuk inine iyice çekildi. Ama en azından yanından ayrılmamıştı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Kendin söylemiştin: 'Ölümü aldatırım. Benim işim bu.'" Virginia parmaklarını Gabe'in kollarına geçirdi, anlamasını sağlamaya kararlıydı. "O gün Roger'la yarışırken bir şekilde ölümü aldattığını sanıyordun. Ölümün onun yerine seni alması gerektiğini düşünüyorsun."

Gabe'in çenesindeki kaslardan biri seğirince, Virginia doğru tahmin ettiğini anladı. Bu avantajını acımasızca değerlendirmeye karar verdi.

"O zamandan beri tekrar tekrar ölüme meydan okudun, bir gün seni almak için geleceğini biliyordun. En azından kendi seçtiğin bir anda olmasını istedin, değil mi? Ama insanların bazen öylece ölüverdiklerini asla kabul edemiyorsun. Bu ebeveynlerinin ölümünde olduğu gibi

ansızın da olabilir, arkadaşın Benny'nin ölümünde olduğu gibi yanlış zamanda yanlış yerde bulunulduğu için de olabilir. Veya Roger gibi aptalca yarışlara girildiği için de."

Gabe artık ona öfkeyle bakıyordu ve bu mesafeli olmasından daha iyiydi. "Anlamıyorsun. Eğer..."

"Seninle hiçbir ilgisi yoktu!" diye bağırdı Virginia. "O yarışı iptal etmiş olmamanın önemi yok. Bunu Roger da yapmazdı. Lyons da öyle. Ve ne sen ne de Lyons onu zorla yarışa soktunuz. İkiniz de onu riske girmeye ya da yeri geldiğinde dizginleri çekmemeye zorlamadınız."

Yutkundu, bu tartışmayı kazanmak istiyorsa kendi zayıf noktalarını da açığa çıkarması gerektiğinin farkındaydı. "Seni asla suçlamamam gerekirdi; buna hakkım yoktu. Kızgın ve üzgündüm, kardeşimi özlüyordum. Ama şimdi yarışa *kendi* rızasıyla girdiğinin farkındayım. O her zaman kendi kararlarını kendi verirdi."

Uzanıp Gabe'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ölümün üzerinde bir tür üstünlüğe sahip olduğuna, yaptığın her yarışı sağ salim atlattıktan sonra onu yeniden alt ettiğine inanmak istiyorsun. Ama işin aslı şu ki, ölüm yedi senedir seni avucunun içinde tutuyor."

Gabe bu sözlerdeki gerçeği göz ardı etmek istedi, ama öylesine içine işlemişti ki bunu yapması mümkün değildi. Olduğu yere kök salmış gibi hissederken gözlerini Virginia'nın çaresiz bakışlarından alamıyordu. Son yedi senedir aklını korumasına yardımcı olan o kusursuz hissizliğe sığınabilmeyi o kadar isterdi ki...

Ama Virginia'yla tanıştığı andan beri bu giderek imkânsızlaşmıştı. Virginia'nın yanındayken, ne kadar karşı koymaya çalışırsa çalışsın Virginia sıcaklığı ve hisleriyle onu sarıyordu.

Ve bunu hâlâ yapıyordu, amansız büyücüsü hâlâ onun için savaş veriyordu. "Siyah kıyafetler, fayton ve sonu gelmeyen yarışlar ölümle yaptığın dansın figürleriydi. Buna devam edersen, öleceksin. Ve hiçbir şey elde edemeyeceksin – yedi sene önce Roger yerine girmen gerektiğini aptalca düşünmeye devam ettiğin o mezar yeri hariç hiçbir şey!"

Sözleri Gabe'in kulaklarında çınladı. Tanrı aşkına, Virginia haklıydı. O gün ölmüş olmayı kaç kez dilemişti?

Hep kaçındığı acı içini sarıp onu sersemletti ve en sonunda bunca yıldır ruhunu tüketen gerçeği itiraf etti: "O ben olmalıydım." Dökemediği gözyaşları yüzünden boğazı tıkanmıştı. "O zaman sana bakabilecek biri olmadan tek başına kalmazdın. Roger'ın ölmüş olması doğru değil. Bunu hak etmiyordu..."

"Sen de hak etmiyordun." Virginia onu sıkıca tuttu. "İkinizin de eve sağ salim dönmüş olmanızı çok isterdim, ama böyle bir şey olmadığına göre, hâlâ burada, benimle, hayatta olmana sevinmemek için hiçbir sebep yok."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" dedi Gabe boğuk bir sesle. "Roger mezarında yatarken, ben yaşamaya devam ediyorum."

"Roger bunu sana çok görmezdi. Ben de görmüyorum." Virginia'nın iyileştirici sözleri Gabe'in kalbine işlerken orada küçük bir umut tohumunun yeşermesini sağladı.

Virginia uzanıp Gabe'in saçlarını geriye doğru düzeltti. "Yapabileceğin hiçbir şey olanları değiştirmez, Gabriel. Chetwin'den gerçeği öğrenmek ya da bu pistte tekrar tekrar yarışmak veya bir tür kefaret için benimle evlenmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ölümle girdiğin savaştan geri

çekilmenin onursuzca bir yanı yok. Bu, kazanabileceğin bir savaş değil. Ve artık bunu kabul etmenin vakti geldi."

Umut tohumu kök saldı ve iyice yeşerdi. Roger öldüğünden beri başını geçmişe vurup duruyordu Gabe, peki ama ne için? Başının ağrımasından başka bir şeye yaramamıştı. Belki de Virginia'nın ona sunduğu sevgiyi kabul etmenin vakti gelmişti – sorgulamadan ve vicdan azabı duymadan.

"Pekâlâ."

Virginia donup kaldı. "Pekâlâ ne?"

"Pekâlâ, Chetwin'le yarışmayacağım." Virginia büyük bir rahatlamayla ona sarılırken, Gabe müstakbel karısının ellerini dudaklarına götürüp öptü. "Ne de olsa, aptalca bir yarış yüzünden sevdiğim kadının benimle evlenmekten vazgeçmesine izin veremem."

Virginia'nın gözleri yaşlarla ışıldamaya başladı. "Sen... sen beni seviyor musun?"

Gabe'in kalbi boğazında atıyor gibiydi. "Hayattan bile çok. Senin *beni* neden sevdiğini ancak Tanrı bilir, çünkü benim anlamadığım kesin, ama ben *seni* neden sevdiğimi biliyorum. Sen benim karanlıktaki ışığım, gece denizde pusulamsın. Seninleyken ölümle dans etmek istemiyorum. *Yaşamla* dans etmek istiyorum. *Seninle* dans etmek istiyorum. Ve ne yapmam gerekirse gereksin, hayatımın geri kalanını seni hak etmeye çalışarak geçirmek istiyorum."

Virginia ağlamaya başladı ve hıçkırarak ona tutundu. Gabe ne yapacağını bilmiyordu, o nedenle içgüdülerine güvenerek Virginia'nın gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü kaldırıp onu ne kadar çok sevdiğini göstereceğini umduğu uzun, hafif bir öpücük verdi.

Geri çekildiğinde Virginia'nın gözyaşlarını durduraca-

ğını umarak gülümsedi. "Chetwin'le yarışmamı istemiyorsan, onunla yarışmayacağım." Virginia güçlükle duygularını kontrol etmeye çalışırken, Gabe onu çenesinin altını tuttu. "Ne de olsa, istediğim en son şey kendini faytonumun önüne attığını görmek."

"Gerekirse, bunu yapardım," dedi Virginia boğuk bir sesle.

"Bundan hiç şüphem yok. Seni kayaların arasında durmuş ikimize de seni ezmemiz için meydan okurken hayal edebiliyorum."

"Bunu düşünmemiştim," dedi Virginia cesurca, "ama iyi bir fikir."

Gabe gülerek onu tekrar öptü. Sonra elinden tutup onu Lyons'un bir ileri bir geri yürüdüğü, Chetwin'in ise kaşlarını çatarak beklediği yere götürdü.

At arabalarına yaklaşınca Chetwin sordu: "Ee? Hazır mısın?"

"Özür dilerim, eski dostum. Yarış iptal."

Lyons, "Tanrıya şükür," dedi ve Gabe'in ailesine doğru gitti.

"Bunu yapamazsın," dedi Chetwin.

"Elbette yapabilirim," dedi Gabe. "Fikrimi değiştirdim."

Chetwin suratını astı. "O halde sana yemin ederim ki, gerçeği asla öğrenemeyeceksin."

Gabe sevgi dolu gözlerle kendisine bakan Virginia'ya baktı. "Önemi yok. İstediğim her şeye sahibim."

"Peki ya üç yüz sterlin?" dedi Chetwin. "Bunun da mı önemi yok?"

Gabe tek kaşını kaldırarak Virginia'ya baktı. "Tatlım? Üç yüz sterlin için Chetwin'le yarışmalı mıyım?"

"Elbette yarışmamalısın," dedi Virginia kesin bir tavırla. "Bu para olmadan da gayet güzel yaşayabiliriz."

Gabe, "Bugün ya da bundan sonra yarış falan yok. Ölüm Meleği emekli oluyor," dedi Chetwin'e.

Bunun üzerine Virginia yanağına bir öpücük kondurdu.

"Saçmalık," dedi Chetwin. "Ceplerin boşalınca ve o yeni safkanın için paraya ihtiyacın olunca geri döneceksin."

"Neden geri dönsün anlamıyorum," dedi büyükannesi tartışmaya girerek. "Torunumun safkanlarına gereken yatırımı ben yapacağım. Paramı iki katına çıkardığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Gabe şaşkınlıkla ona bakınca büyükannesinin yüzü hafifçe kızardı. "General ve ben buraya gelirken konuştuk. Atları eğitmek konusunda senin çok yetenekli olduğunu söyledi. Onun yardımıyla bu işte başarılı olabileceğini düşünüyor. Bunun doğru olup olmadığını görmek için küçük bir yatırım yapmaya razıyım." Hetty çenesini yukarı kaldırdı. "Küçük bir yatırım, unutma, ama bir atı yarışa sokmak için yeterli olacaktır."

"Teşekkür ederim, büyükanne," dedi Gabe gülümsememek için kendini tutarak. Bazen büyükannesi çok yumuşak kalpli olabiliyordu. Özellikle de söz konusu torunları olduğunda.

Bu sırada başka atların yaklaştığını duyması dikkatini çekti. Hepsi dönüp bakınca, Devonmont'un Leydi Celia ile birlikte kendi at arabasıyla onlara doğru geldiğini gördüler.

"Pierce!" diye bağıran Virginia kuzenini karşılamak için koştu. "Burada ne arıyorsun?"

Pierce at arabasından inip Celia'ya da inmesi için yardım ettikten sonra, Virginia'nın yanağından hafifçe öptü. "Waverly Çiftliği'ne dün gece çok geç saatte vardım. Herkesin uyuduğunu sandım, o yüzden bu sabah uyanıp etrafta hizmetkârlardan başka kimseyi bulamayınca çok endişelendim. Bana ikinizin de Halstead Hall'da olduğunuzu söylediler ve ben de oraya gittim. Sonra Leydi Celia bana Sharpe'ın yazdığı mektubu gösterdi ve hemen buraya geldim."

"Neden?" Gabe, Virginia'nın yanına gidip korumacı bir şekilde kolunu beline doladı. "Boynumu kırmamı ve benim yerimi alabileceğini mi umuyordun?"

"Seni durdurmayı umuyordum." Pierce, Chetwin'e sert bir bakış attı. "Sanırım teğmen de sebebini çok iyi biliyor."

Chetwin kavgaya hazır görünüyordu. "Ne demek istediğini bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" diye çıkıştı Devonmont. "Demek yıllar önce Sharpe ve Roger hakkında saçmalayıp dururken yaptığımız konuşmayı ve yarıştan önceki gece ne olduğunu hatırlamıyorsun?"

Gabe nefesini tutmuş dinliyordu. "Chetwin'in gizemli kaynağı *sen* misin?"

Virginia donup kaldı. "Bahse girdikleri sırada orada mıydın, Pierce?"

"Hayır," dedi Pierce, "Waverly Çiftliği'ndeydim. Ama Roger o gece sarhoş bir şekilde eve geldiğinde, Isaac Amca'yla konuşmadan önce benimle konuştu. Bana her şeyi anlattı."

"Ve bu konuda tek kelime bile etmedin, öyle mi?" diye bağırdı Virginia. "Nasıl yaparsın?"

"Kısa bir süre önce Sharpe'ın mektubunu okuyana ve Leydi Celia bunun önemini bana açıklayana dek, Sharpe'ın o gece tam olarak ne olduğunu bildiğini sanıyordum."

"Ama *ben* o gece neler olduğunu bilmiyordum!" dedi Virginia ihanete uğramışçasına bir ses tonuyla. "*Büyükbabam* da bilmiyordu. Neden bize söylemedin? Bunun bizim için çok önemli olduğunu *biliyordun*!"

"Eğer hatırlarsan, ben de bu yüzden sana bu konuyu Sharpe'a sormanı söylemiştim," diye karşılık verdi Devonmont. "Sharpe'ın hiçbir şey hatırlamadığını nereden bilebilirdim ki? Benimle aynı sebepten ötürü olanları kendine sakladığını sanıyordum, çünkü sen ve Isaac Amca'nın Roger hakkındaki en kötü şeyi bilmenize engel olmak istemiştim."

Bunun ne demek olduğunu anlayan Gabe öylesine derin bir rahatlama hissetti ki titremeye başladı. "Demek ben değildim... bahsi ortaya atan ben değildim..."

"Evet," dedi Devonmont. "Roger bana bahsi ortaya atanın kendisi olduğunu söyledi. Anlaşılan Lyons'un tartışmaları sırasında söylediği bir şeye kızmış ve sen de Lyons'la aynı fikirde olduğunu söyleyince o aptal yarışı yapmak için sana meydan okumuş."

İçini çeken Lyons, Gabe'in arkasına geçti. "Bunu hatırlıyorum. Generalin bir at yarışında jokeylik yapmasına izin vermemesinden şikâyet ediyordu. Roger büyükbabasının yaşlanınca yumuşadığını söyledi. Ona Boney'e tepeden bakan bir adamın üçümüzden daha cesur olduğunu söyledim. Buna katılmadı, özellikle de Sharpe benimle aynı görüşte olduğunu belirtince. Bu yüzden bana sövmeye başlayınca, yeterince katlandığımı düşünüp eve döndüm."

"O da daha sonra cesaretini Sharpe'la Londra'nın en

tehlikeli yarış pistinde yarışarak kanıtlamaya kendisini mecbur hissetmiş," dedi Devonmont.

"Lanet olası aptal," diye homurdandı general.

Devonmont, Gabe'e baktı. "İlk başta senin buna yanaşmadığını söyledi. Bundan çok gurur duymuş, sana karşı kendisini bir şekilde üstün kıldığını düşünmüş. Ona aptallık yaptığını, o pistte ölebileceğini ve en azından senin bunu fark edecek kadar aklının başında olduğunu söyledim. Ona onurunu boş verip yarıştan bir şekilde geri çekilmesini söyledim."

"Sonra bana geldi," dedi general boğuk bir sesle. "Ve ona senin tavsiyenin tam aksini verdim, Pierce."

Virginia büyükbabasına endişeli gözlerle baktı. "Ona ne hakkında tavsiye verdiğini bilmiyordun, büyükbaba. Bu senin suçun değildi." Hepsine sert bir bakış attı. "Hiçbirinizin suçu değildi. Ne Gabe'in, ne Pierce'ın, ne de dükün. Roger her zaman kendi kararlarını kendi verdi. Ve bu onun verdiği en kötü kararı oldu."

"Tüm bunlar çok ilginç olsa da," diye araya girdi Chetwin, "Sharpe'ın benimle yarışmayı kabul ettiği ve şimdi de yarıştan çekildiği gerçeğini değiştirmiyor." Gabe'in yanına gitti. "Bu senin son şansın, Sharpe. Kararlaştırdığımız gibi benimle yarışmazsan, Londra'daki herkesin senin bir korkak olduğunu bilmesini sağlarım. Yarıştan geri çekildiğin için Londra'nın bir ucundan diğerine dek ismini lekelerim."

"Sen meydan mı okudun sanıyorsun?" diye araya girdi General Waverly. "Bana daha çok şantaj yapmışsın gibi geliyor: Sharpe seninle yarışmayı kabul etmezse, ona düzgün bir beyefendinin kendisine sorulduğunda söyleyeceği şeyi söylemeyi reddetmişsin." Ses tonu sertleşti. "Bir beyefen-

dinin şantaja alet olmayı reddetmesinin onursuzca bir yanı yok."

Chetwin'in yanına gitti. "Komutanını tanıyorum, bugün buradaki davranışlarını ona aktarmaktan mutluluk duyarım. Kendisi tam bir beyefendidir. Başka bir beyefendinin üzüntüsünden faydalanmaya kalktığını duymaktan hiç hoşlanmayacaktır. Son kez iğneye iplik geçirmek uğruna ordudaki geleceğini riske atmaya razı mısın?"

Chetwin bembeyaz oldu, ama general söyleyeceklerini henüz bitirmemişti.

"O nedenle bu konu hakkında tek bir kelime bile duymasam iyi olur. Torunum bu adamla evlenmek üzere ve senin gibi adi bir herifin müstakbel damadımın şerefini lekelemesine izin vermeyeceğim. Anladın mı, asker?"

Gabe gülmemek için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı. Chetwin altına kaçırmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Evet, general," dedi en sonunda boğuk bir sesle. Sonra arkadaşını da alıp at arabasına döndü.

"Anlaşılan Chetwin'in o kadar aptal değilmiş," dedi Gabe adam hızla uzaklaşırken.

"Senden daha aklı başında olduğu kesin," dedi büyükannesi sertçe. "O adi herifle tekrar bu pistte yarışmayı aklından geçirdiğine inanamı..."

"Hetty!" Generalin araya girmesiyle Hetty sustu. "Önemi yok. En sonunda aklı başına geldi, adamı rahat bırak."

Bu Gabe'i generalin Chetwin'e söylediği şeylerden daha çok şaşırttı. Özellikle de büyükannesinin generale sertçe çıkışmak yerine yumuşayarak, "Sanırım yeterince acı çekti," demesine şaşırdı.

Gabe, Virginia'nın hayretle büyükbabasına baktığını görünce eğilip fısıldadı: "Sanırım bir Waverly'ye âşık olan tek kişi ben değilim."

Virginia'nın elini koluna takıp generale doğru yürüdü. "Araya girdiğiniz için teşekkür ederim, efendim. Chetwin'in bana ne dediği pek umurumda değil, ama yılanın başını küçükken ezdiğiniz için minnettarım."

Generalin bakışları sertleşti. "Sakın beni pişman etme." Sonra Virginia'ya döndü. "Torununu mutlu et. Yoksa sözümde durur ve seni vururum." Kolunu Gabe'in büyükannesine uzattı. "Şimdi, daha rahat bir yere gidelim mi?"

"Bana harika bir fikir gibi geliyor," dedi Devonmont, Leydi Celia'nın at arabasına binmesine yardım ederken.

"Biz birazdan geleceğiz." Gabe, Virginia'yı kenara çekti. "Açıklığa kavuşturmam gereken bir şey daha var, sevgilim."

Virginia kanını kaynatan yumuşak bir bakışla ona baktı. "Evet?"

"Daha önce seninle bir tür kefaret için evlendiğimi düşündüğünü söyledin. Seninle bu yüzden evlenmiyorum. Sakın böyle düşünme."

Virginia'nın yüzünde aniden beliren kırılganlık yüreğinin burkulmasına neden oldu. "Ama geçmişi telafi etmek, beni kötü bir gelecekten kurtarmak için benimle evlenmek istediğini söylemiştin."

"Birçok aptalca şey söyledim," diye itiraf etti Gabe, "hem belki bu şekilde başlamış da olabilir." Virginia'nın ellerini tuttu. "Ama sen ilk kez öptüğümde, seninle flört etmek için ortaya attığım bu sebep ortadan kalktı. Karanlığımı aydınlattığın ve evlenebileceğimi düşündüğüm tek kadın olduğunu anladığımda her şey değişti."

Müstakbel karısının gözleri dolmaya başlayınca ekledi:

"Sen benim *ödülümsün*. Neye karşılık olduğunu Tanrı bilir, ama bunu sorgulamayacağım. Sadece ödülü alacağım ve kazanmama izin verdiği için Tanrı'ya teşekkür edeceğim."

Virginia'yı kendisine doğru çekip dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Çünkü şimdiye kadar kazandığım ödüller arasında, sen kesinlikle en iyisisin."

Sonsöz

Ealing, Eylül sonu, 1825

"Muzaffer kahramana selamlar olsun!"

Virginia ve bir haftalık kocası Halstead Hall'da at arabasından inerken tezahüratlarla karşılandılar. Sharpe'lar da hemen etraflarını sarıp Rüzgâr Jane'in Doncaster'daki galibiyeti için Gabriel'ı kutladılar.

Gabriel, atı bitiş çizgisine kadar süren sanki kendileriymiş gibi tezahürat edip birbirlerinin sırtına vuran ağabeylerinin görmesi için altın kupayı kaldırırken Virginia gülümsedi.

Gabe'in kardeşleri arasında yarışa bir tek Celia katılmıştı. Erkek kardeşleri doğum sonrası yatakta kalmaya mahkûm olan eşlerinin yanından ayrılmak istememişler ve Bayan Masters da şu sıralar hukuki işlerini bırakamayacak olan eşinin yanında Londra'da kalmayı tercih etmişti.

Ama şimdi hepsi yeniden birlikteydi ve görünüşe bakılırsa haberler herkesi heyecanlandırmıştı.

"*Times* harika bir yarış olduğunu yazdı," dedi Stoneville, Gabriel'a. "'Rüzgâr Jane bitiş çizgisine adeta uçarak ulaştı' yazıyordu."

"Sana o jokeyin seni hayal kırıklığına uğratmayacağını söylemiştim," dedi Jarret.

"Haklıydın," dedi Gabriel. "Onun sayesinde, Rüzgâr Jane'i satın almak isteyen iki adam çıktı."

"Onu satmayacaksın, değil mi?" diye sordu Annabel.

"Asla."

Virginia gülümsedi. "Büyükbabam onu Ghost Rider'la çiftleştirmek istiyor."

Tam o sırada arkalarından bir at arabası yaklaştı.

"Ghost Rider demişken," dedi Gabriel, "işte başka bir muzaffer kahraman."

Büyükbabası at arabasından inip Bayan Plumtree'ye elini uzatırken tekrar gürültü koptu. Ardından Pierce da Leydi Celia'nın aşağı inmesine yardım etti.

Gabriel ve büyükbabası St. Leger Stakes'te iki attan en iyisini yarıştırmaya karar vermiş ve denemeleri o atın Ghost Rider olduğunu göstermişti. Sonra iki at da altın kupa için ikinci yarışa katılmıştı, zira St. Leger Stakes'in galibi olarak Ghost Rider'ın fazladan ağırlık taşıması gerekiyordu. Gabriel bu ağırlık meselesinin ibreyi Rüzgâr Jane lehine çevireceğini düşünmüş ve gerçekten de beklediği gibi olmuştu. Rüzgâr Jane altın kupayı kazanmıştı, o nedenle tam bir kutlama havası içindeydiler. Virginia'nın büyükbabası ve Gabriel Doncaster'dan beri kutlama yapıyorlardı.

Generalin koluna girerken, "Şimdi safkan yarışları hakkında ne düşünüyorsun, büyükanne?" diye sordu Jarret.

"Şansları yaver gitti, hepsi bu," dedi büyükannesi sadece.

"Siz ona bakmayın." Virginia'nın büyükbabası hafifçe Hetty'nin eline vurdu. "İki yarışta bahse girerek yüz sterlin kazandı."

"Büyükannem at yarışında bahse mi girdi?" dedi Minerva heyecanla. "Bak sen şu işe!"

"Ah, kes sesini," dedi Bayan Plumtree. "Isaac bahse girmezsem pişman olacağımı söyledi, ama yarışları izlerken neredeyse kalp krizi geçirecektim. İkincisi çok çekişmeliydi."

"Gazetede de öyle yazmışlar." Oliver sırıttı. "Sanırım 'Isaac'i dinlediğin için memnunsun."

Hetty'nin solgun yanaklarında beliren iki pembelik, generale yanlışlıkla ilk ismiyle hitap ettiğini gösteriyordu.

Virginia gülmemek için kendisini tuttu. Büyükbabası ve Bayan Plumtree son zamanlarda oldukça samimiydiler. Virginia ve Gabriel da ufukta yeni bir evlilik görünüp görünmediği hakkında tahmin yürütmeye başlamışlardı. Bayan Plumtree bu tür saçmalıklar için fazla yaşlı olduğunu söyleyip duruyordu, ama son zamanlarda itirazları oldukça zayıflamıştı.

"Peki ya sen, Devonmont, yarışları nasıl buldun?" diye sordu Jarret hep birlikte kemerli girişe doğru ilerledikleri sırada.

Pierce omuzlarını silkti. "Bana kalırsa tüm at yarışları birbirine benziyor." Gabriel'a kaçamak bir bakış atıp Celia'nın elini koluna taktı. "Neyse ki, Leydi Celia orada olup eğlenmemi sağladı."

Gabriel'ın kaşlarını çattığını gören Virginia fısıldadı: "Biliyorsun, o sadece seni kışkırtmaya çalışıyor. Artık beni kıskanmanı sağlayamaz, o nedenle kız kardeşin için seni endişelendirmeye çalışıyor. Onun eğlence anlayışı böyle. Ama Leydi Celia, Pierce'a aldanmayacak kadar akıllı. Bunu bilmelisin."

"Umarım haklısındır," diye homurdandı Gabriel.

Avluda ilerlerken başka bir atın yaklaştığını duydular. Gelen, Bay Pinter'dı.

Adam tüm aileyi görünce durdu. "Bir şeyi mi bölüyorum?" Pierce ve Leydi Celia'nın samimiyetini görünce bakışları sertleşti.

Oliver öne çıktı. "Elbette bölmüyorsun. Yarış tutkunları eve döndü ve hep birlikte kutlamaya gidiyorduk. Sen de bize katılabilirsin."

"Teşekkür ederim, ama önce size haberleri vermeliyim."

Virginia eşinin aniden gerildiğini hissetti. Gabe, anne babalarının ölümüyle ilgili soruşturmadan ona söz etmişti ama son bir ay içinde pek bir gelişme olmamıştı. Bay Pinter eski hizmetkârları bulmaya çalışmakla meşgul olmasının yanı sıra, Benny May'in Manchester'daki adımlarını da yeniden takip ediyordu.

"Benny'nin ölümüyle mi ilgili?" diye sordu Gabriel.

"Hayır, o konuda hâlâ çalışmalarımı sürdürüyorum," dedi Bay Pinter. "Şimdi Manchester'a gidiyorum."

"O halde haber ne?" diye sordu Jarret.

"Bu işe başladığımda, polisten ebeveynlerinizin ölümüne neden olan silahı incelemek için izin istemiştim. Adam da kasabada bir yerde bir depoya kaldırıldığını ve silahı bulmasının zaman alacağını söylemişti. Silahı dün

bulmuş, onu iyice inceledim." Bay Pinter tüm dikkatlerin üzerinde olduğundan emin olmak istercesine duraksadı. "Annenizin babanızı öldürmediğinden son derece eminim."

"Nasıl?" diye sordu Gabriel merakla.

"Çünkü onları öldüren silah o silah değil. Hiç ateş almamış. Anlaşılan silah asılı olduğu duvardan aşağı indirilip cinayetlerin o silahla işlenildiğinin düşünülmesi için cesetlerin yanına konulmuş. Katil silahın süs olduğunu fark etmemiş olmalı."

Sharpe'lar en sonunda ebeveynlerinin cinayete kurban gittiğini doğrulatmıştı. Bunca yıldır aile içi bir trajedi olduğunu düşünerek yaşamışlardı. Hepsi aynı utancı taşımış, hayatlarını bunun etrafında şekillendirmiş ve her günü annelerinin babalarını öldürdüğünü düşünerek geçirmişti. Aksini öğrenmek inanılmazdı.

"Emin misin?" diye sordu Oliver sesi titreyerek.

"Evet."

"Ama silahın ateş almadığını polis neden fark etmedi?" diye sordu Gabriel.

Pinter göz ucuyla onu süzdü. "Polisler bu tür konularda yeterince eğitimli olmayabiliyorlar. Belki de büyükanneniz o gece olanlar hakkında sessiz kalması için kendisine para verdiğinden ilgili polis silahı yakından bile incelememiştir. Polise olanları anlattığında, adam sözüne inanmış olabilir."

Bayan Plumtree'nin yüzü kızardı. "Bu işe hiç karışmamalıydım. Ama o sırada kimin kimi öldürdüğü çok açık görünüyordu ve ben sadece ailemi korumak istemiştim."

"Bana da öyle geliyor," dedi Oliver. "Bu, babamızı annemizin vurmadığına dair edindiğimiz ilk sağlam delil!"

Hepsi aynı anda konuşmaya, Pinter'ı sorgulamaya, eski teorileri yeniden gözden geçirmeye ve birbirlerine bunca zamandır bunu bildiklerini söylemeye başladılar. Oliver daha rahat konuşabilmeleri için hepsini içeri geçirdi. Ama bir süre daha tartışıp Bay Pinter'ın daha fazla inceleme yapmasına karar vermek dışında hiçbir sonuca ulaşamayınca, sohbet yeniden yarışlara ve kazananlara döndü.

"Peki o altın kupayla ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Oliver, Gabriel'a. "Yeni bir safkan almak için eritecek misin?"

"Sözlerine dikkat et," dedi Gabriel. "Virginia ve ben kendi damızlık çiftliğimizi satın alana dek Waverly Çiftliği'nde sergilenecek."

Kendi çiftlikleri. Kelimelerin kulağa çok hoş geldiğini düşündü Virginia. Bir zamanlar nefret ettiği insanların arasında, bir zamanlar düşmanı olarak gördüğü adamın yanında oturacağı kimin aklına gelirdi ki? Artık onsuz bir hayat düşünemiyordu. Ve Roger'ın da bunu onaylayacağını düşünmek istiyordu.

"Teklifim hâlâ geçerli," dedi Pierce. "Malikâne bana miras kaldığında çiftliği kiralayıp işletmek isterseniz, size kiraya vermekten mutluluk duyarım."

"Teşekkür ederim," dedi Gabriel, Virginia'nın elini sıkarak, "ama kendimize ait bir yerimizin olmasını istiyoruz. Tabii maddi olarak karşılayabilirsek."

"Bayan Plumtree'den mirasın kendine ait olan kısmını aldığında neden karşılamayasınız ki?" diye sordu Bay Masters. Karısının ricası üzerine Londra'dan bir günlüğüne gelmişti.

Gabriel alaycı bir ses çıkardı. "Tanımadığım biri Celia'ya evlenme teklif etmeyi planlamıyorsa, herhangi birimizin mirasa hak kazanacağından şüpheliyim."

Tüm gözler Celia'ya döndü. Celia gözlerini kırpıştırdı. "Kendime bir eş *bulamayacağımı* mı ima etmeye çalışıyorsun?"

"Kimsenin böyle bir şey söylemediğine eminim," dedi Virginia.

"Ah evet, söylediler, en azından Gabe öyle demek istedi." Celia öfkeyle ona baktı. "Kendime bir eş bulamayacağımı düşünüyorsun. Kimsenin benimle evlenmeyeceğini sanıyorsun!"

Gabriel omuzlarını silkti. "Yılın bitmesine dört ay kaldı ve kapımızda Devonmont dışında kimseyi görmüyorum, ayrıca Virginia da ona âşık olamayacak kadar akıllı olduğunu söylüyor."

Pierce tek kaşını kaldırarak Gabriel'a baktı.

Gabriel sözlerine devam etti: "Lütfen, eğer hazırda bekleyen başka biri varsa söyle. Gerçi oturup bir dizi talibinin ortaya çıkmasını bekleyecek değilim. Büyükannemiz ültimatomuna sadık kalmaya kararlı göründüğüne göre geleceğe dair kendi planlarımı yapmak zorundayım."

Celia yerinden kalkıp ellerini beline koydu ve aileyi gözden geçirdi. "Hepiniz böyle mi düşünüyorsunuz? Bir eş bulamayacağımı, kimsenin bana evlenme teklif etmeyeceğini mi?"

Kadınlar kendi aralarında mırıldanırken erkekler ürkmüş bir geyik gibi gözlerini kırpıştırdı – alay edercesine bir gülümsemeyle Celia'ya bakan Gabriel ve hayal kırıklığıyla Pierce'ı izleyen Bay Pinter hariç.

Celia'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Hepinizin canı cehenneme. Noel'e kadar kendime bir eş bulmuş olacağım, göreceksiniz!" Hızla odadan çıktı.

Virginia yerinden fırlayıp peşine düştü, ama merdiven-

lere varamadan Gabriel ona yetişti. "Onu rahat bırak, tatlım."

"Anlamıyorsun. Hepimizin onun evlenemeyeceğini düşündüğümüzü sanıyor."

"Güzel."

"Gabriel! Bu çok acımasızca!"

"Hayır, Celia'nın aksi bir tarafı var. Büyükannemiz mirasa hak kazanmak için evlenmemiz gerektiğini söylediğinde, bu inat edip asla evlenmeyeceğini söylemesine neden oldu. Birinin onu aksi yöne itmesi gerekiyordu. Artık yerine getirmesi gereken zor bir görevi olduğundan başarılı olmak için elinden ne geliyorsa yapacaktır. Noel'e kadar evlenmiş olacağını söylediyse, sana söz veriyorum ki, Noel'e kadar evlenmiş olacak."

Virginia ona baktı. Gabe'in büyükannesi bu tür hileleriyle ünlüydü, ama Gabe'in de böyle bir yanı olduğuna hiç tanık olmamıştı. "Para senin için bu kadar önemli mi?"

"Hayır, ama kız kardeşim için önemli." Gabe onu kollarına alıp sesini alçalttı. "Büyükannem bunca zamandır bir konuda haklıydı – bizi zorlamasaydı, hiçbirimiz aşkın peşine düşmezdik. Artık aşkın ne olduğunu bildiğim için, Celia'nın da aynı şeye sahip olmasını istiyorum."

Bu sözleri Virginia'nın yüreğinin pır pır etmesine neden oldu, ama Virginia'nın bilmek istediği bir şey daha vardı. "Hiç yarışmayı özlediğin oluyor mu, sevgilim?"

Gabe ciddi gözlerle ona baktı. "Gerçeği bilmek ister misin? Hayır, özlemiyorum. Yarışmak kaybedeceği hiçbir şey olmayan gençler ve aptallar içindir." Eğilip Virginia'nın dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Şu günlerde at yarışı gibi aptalca bir şeye girişemem, kaybedecek çok şe-

yim var. Seninle birlikte safkanımın katıldığı yarışları izlemek benim için yeterince heyecan verici."

Ölüm nihayet kocasının üzerindeki etkisini yitirmişti. "Bir zamanlar güzel iltifatlar etmekte zorlandığını söyleyen bir erkeğe göre bir kadını nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyorsun."

Gabe, o çok sevdiği kendini beğenmiş gülümsemesiyle ona baktı. "Gerçekten mi? Tanıştığımız gece Lyons saygın kadınlarla aranın pek iyi olmadığını söylemişti."

"Değil ki zaten," diye ona takıldı Virginia. "Ama erkeklere meydan okuyan ve içten içe alçak adamlar tarafından ayaklarının yerden kesilmesini bekleyen kadınlara gelince..." Kollarını kocasının boynuna dolayıp kulağına fısıldayabilmek için parmaklarının ucunda doğruldu. "İşte o kadınlarla, sevgilim, aran çok iyi."

Sonra Gabe onu öptü, ateşli, tatlı ve yavaştı. Virginia da ruhundaki tüm umursamazlık ve istekle ona karşılık verdi. Çünkü her aklı başında kadının bildiği gibi bazen gerçek mutluluğun tek yolu, vahşi bir lordla evlenmekten geçiyordu.